

SANDRA BROWN

JURĂMÎNTUL UITAT

SANDRA BROWN
JURĂMÎNTUL UITAT

PROLOG

O zi tocmai potrivită pentru cineva care ar fi hotărât să se sinucidă. Viața abia dacă merita trăită în acea după-amiază de duminică, iar multe vietăți nici nu se străduiau s-o facă. Atmosfera era atât de fierbinte și de încărcată, încât te sufocai. Orice vietate era secătuită de orice energie. Norii se volatilizau sub acțiunea înverșunată a soarelui. Deplasarea dinspre interior în afară îți dădea impresia că intri într-un furnal, asemenea celor din fabrica Hoyle. În tabăra de pescuit a familiei de la Bayou Bosquet – numit așa datorită pâlcului de chiparoși din mijlocului curenților leneși ai golfului – un aligator greoi, cam de șase picioare, zăcea toropit de călduri. Ochii lui sticloși reflectau strălucirea fierbinte a cerului. Drapelul statului Louisiana atârna răsucit și moale pe catargul său. Greierii erau prea toropiți ca să își mai cânte muzica scârțâitoare. Din când în când, o insectă gigantică se mai agita în aer, pe jumătate amorțită. Peștii se țineau destul de departe de suprafața apei sub pătura verde de alge. Ascunși în răcoarea adâncimilor umbroase, singurul lor semn de viață era mișcarea regulată a branhiilor. O vidră de apă zăcea inertă pe mal. În mlaștină, un adevărat paradis al păsărilor, toate speciile păreau că moțăie în cuiburile lor. Excepție făcea un vultur cocoțat în vârful unui copac lovit de trăsnet cu câteva zeci de ani în urmă, ale cărui ramuri golașe și albe aminteau de niște oase proaspăt spălate.

Vânătorul înaripat zări scorbura de dedesubt. Poate că pândise șoarecele ce țopăia printre scândurile din care era construit pontonul de pescuit sau instinctul îl avertizase în privința sfârșitului iminent. Pocnetul focului de pușcă nu a fost la fel de

puternic ca de obicei. Aerul, gros ca o pernă din fulgi de găscă, a atenuat intensitatea vibrațiilor sonore, împușcătura abia dacă a stârnit un fior în mlaștină. Steagul a rămas răsucit. Aligatorul greoi nu a tresărit. Vidra de apă s-a strecurat în golf, nu speriată, ci mai degrabă iritată, că somnul ei de după-amiază fusese întrerupt. Vulturul și-a luat zborul, plutind în spirale pe curenții de aer, căutând o pradă mai atrăgătoare decât bietul șoarece.

CAPITOLUL 1

Îți amintești de Slap Watkins?

— Cine?

— Tipul care se dădea în spectacol la bar.

— Fii mai clar. Care bar? Când?

— În noaptea în care ai ajuns tu în oraș.

— Asta se întâmpla acum trei ani.

— Da, dar ar trebui să îți amintești. Chris Hoyle încercă să stimuleze memoria prietenului său. Gurăspartă ăla care a început scandalul? ăla cu fața fioroasă.

Urechi Mari, zise el.

— A, ăla. Da. Cu... Beck își puse palmele de-o parte și de alta a capului pentru a sugera urechile mari.

— Așa și-a căpătat porecla Slap (Palma), zise Chris. Beck ridică o sprânceană.

— Ori de câte ori adia vântul, urechile lui...

— Îl loveau peste cap, termină Beck.

— Ca obloanele pe vreme de furtună. Rânjind, Chris ridică sticla de bere într-un toast tăcut. Obloanele ferestrelor căminului izolat al familiei Hoyle erau trase pentru a împiedica pătrunderea căldurii puternice a soarelui în după-amiaza târzie. Storiile

trase reduceau lumina pentru a se putea vedea mai bine la TV. Se transmitea un meci al echipei Braves, printre primele nouă în clasament, și în Atlanta. Dar, în ciuda scorului nefavorabil, existau moduri și mai neplăcute de a petrece o după-amiază plictisitoare de duminică, decât într-o „vizină” semiîntunecată, cu aer condiționat, sorbind din berea rece.

Chris Hoyle și Beck Merchant leneviseră multe ore în acea încăpere, camera ideală pentru un boem, cu un televizor cu ecran de cincizeci de inch și boxe cu surround. Existau și un bar bine dotat, cu congelator pentru gheață, un frigider plin cu băuturi răcoritoare și bere, o masă de biliard, o țintă pentru darts, o masă rotundă de joc, cu șase scaune tapițate cu cea mai fină piele, moi și confortabile, ca fundul fetei de pe coperta ultimului număr din revista Maxim. Camera era tapetată cu hârtie marmorată castanie și mobilată sumar, dar cu gust, astfel încât să fie ușor de întreținut. În cameră, aerul mirosea a trabuc și testosteron.

Beck își deschise încă o sticlă de bere.

— Și ce e cu Slap ăsta?

— S-a întors.

— Nu știam că fusese plecat. De fapt, nu cred că l-am mai văzut din seara aia, iar atunci mă uitam la el cu ochii umflați. Chris zâmbi, amintindu-și incidentul.

— Ai încasat câteva din loviturile bine țintite de Slap. Întotdeauna a fost îndemânatic la bătaie. Trebuia să fie, pentru că are o gură mult prea mare.

— Probabil ca să-și acopere găurile din urechi.

— Fără îndoială. Oricum, la scurt timp, după ce ne-am încăierat cu el, a intrat într-o dispută cu fostul soț al soră-sii. Cred că a fost ceva legat de o mașină de tuns iarba. Lucrurile s-au încins atât de tare într-o

noapte, încât Slap s-a dus după fostul cumnat cu un cuțit.

— L-a omorât?

— L-a tăiat de-a curmezișul pântecelui. Tipul a sângerat atât cât să îi atragă o acuzație pentru atac cu o armă mortală și tentativă de omor. Chiar sora lui Slap a depus mărturie împotriva lui. A fost în Angola în ultimii trei ani, iar acum l-au eliberat pe cauțiune.

— Ce noroc pe noi. Chris se încruntă.

— Nu tocmai. Slap are pică pe noi. Sau cel puțin așa a spus acum trei ani în timp ce era dus sub escortă într-o mașină. A considerat că nu-i corect ca el să fie arestat și noi nu. Urla insulte și amenințări care mi-au înghețat sângele în vine.

— Nu-mi amintesc.

— Asta pentru că erai la toaletă și încercai să te bandajezi. Oricum, Slap este imprevizibil și pus pe rele, un scandalagiu și un tip răzbunător. Noi l-am umilit atunci și, chiar și așa beat cum era, mă îndoiesc că n-a ținut minte și că ne-a iertat.

— Mă consider avertizat. Beck aruncă o privire peste umăr în direcția bucătăriei. Sunt cumva invitat la cină?

— Invitația e valabilă. Beck se așeză și mai confortabil pe sofa pe care era tolănit.

— Bun. Orice s-ar găti dincolo mă face să salivez.

— Plăcintă cu nucă de cocos. Nimeni nu face o plăcintă mai bună decât Selma.

— Nu vei avea nicio reclamație din partea mea. Huff Hoyle năvăli înăuntru, făcându-și vânt cu pălăria de paie.

— Chris, dă-mi și mie una din aia cu gâtul lung. Mi-e teribil de sete.

Își atârnă pălăria în cuier, apoi, se lăsă cu toată

greutatea în balansoar, frecându-și fruntea cu mâneca.

— Fir-ar să fie, e o caniculă afară! Oftând, se afundă între pernele răcoroase ale fotoliului din piele. Mulțumesc, băiete, zise și luă sticla rece de bere pe care i-o deschisese fiul său. Apoi, arătă spre televizor. Cine câștigă meciul ăsta?

— Nu cei de la Braves. De fapt, s-a terminat. Beck îi luă sonorul de îndată ce comentatorii începură să vorbească despre șansa ratată. Nu vrem să știm de ce au pierdut. Scorul vorbește de la sine, spuse el. Huff gâfâi aprobator.

— Sezonul lor se încheiase încă din momentul în care au început să le permită acelor domnișoare bine plătite, nevorbitoare de limbă engleză, să le spună proprietarilor cum să conducă clubul. Mare greșeală. Oricine le-ar fi putut spune asta. Luă o înghițitură zdravănă de bere, golind aproape în întregime sticla.

— Ai jucat golf toată ziua? îl întreabă Chris.

— E prea cald, spuse, aprinzându-și o țigară. Am jucat trei mingi, după care am lăsat-o baltă și ne-am dus la club.

— De câți bani i-ai ușurat azi? Nu se punea întrebarea dacă Huff câștigase sau pierduse, el câștiga mereu.

— Câteva sute.

— Mișto, zise Chris.

— Nu merită să joci dacă nu câștigi. Îi făcu cu ochiul fiului său, apoi lui Beck și își termină berea dintr-o înghițitură. L-a văzut unul dintre voi pe Danny, azi?

— O să apară aici în curând, zise Chris. Asta dacă ne poate vizita și pe noi între slujba de duminică dimineață și cea de duminică seara. Huff înjură.

— Nu mă indispuie, vorbindu-mi despre asta. Nu

vreau să îmi stric cina, zise el. Biblia, după părerea lui Huff, predica, rugăciunea și cântarea imnurilor erau pentru femei sau pentru bărbați care puteau foarte bine să fie femei. El puneă credința organizată pe aceeași treaptă cu crima organizată, doar că bisericile beneficiau de avantajul taxei și al evitării pedepsei. Era la fel de intolerant față de fețele bisericești ca și față de homosexuali sau față de muncitorii care beneficiau de ajutoare sindicale. Chris redirijă plin de tact conversația, îndepărtând-o de fratele său mai mic și de recentele lui preocupări spirituale:

— Tocmai îi spuneam lui Beck că Slap Watkins a ieșit pe cauțiune.

— Rahat alb, murmură Huff, în timp ce își scotea pantofii, ca toată șleahța aia, începând cu bunicul lui Slap, care a fost cel mai josnic tâlhar ce s-a născut vreodată. L-au găsit mort într-un șanț, cu o sticlă de whisky spartă și îndesată pe gât. Trebuie să fi scos pe cineva din sărite rău de tot. Se spune că în familia aia s-ar fi petrecut ceva incesturi. Toți sunt urâți ca dracu' și proști ca noaptea. Beck râse.

— Poate. Dar îi datorez ceva lui Slap. Dacă nu era el, nu mă aflu aici, invitat la o cină delicioasă de duminică. Huff îl privi cu aceeași afecțiune cu care se uita la propriii săi fii.

— Nu, Beck, ai fost sortit să devii unul dintre noi. Întâlnirea cu tine a făcut să merite porcăria aia cu Gene Iverson. Tu ai fost singurul lucru bun din toată chestia.

— Asta și jurații flămânzi, zise Chris. Să nu-i uităm pe cei doisprezece. Dacă nu erau ei, nu mă aflu aici la cina de duminică, ci într-o celulă cu Slap Watkins și cu alții ca el. Chris făcea adesea glume pe seama faptului că fusese acuzat de uciderea lui Gene

Iverson. Ușurința cu care glumea pe acest subiect nu îl făcea întotdeauna pe Beck să se simtă prost. Schimbă subiectul.

— Trebuie să aduc în discuție o problemă de afaceri, când nici măcar nu este zi de lucru.

— În agenda mea, fiecare zi e zi de lucru, spuse Huff. Chris mârâi:

— În agenda mea nu e. Sunt vești rele, Beck?

— Posibil.

— Atunci, nu poate aștepta până după cină?

— Desigur, dacă așa preferi.

— Nu, zise Huff. Știi bine regula mea în ceea ce privește veștile rele. Prefer să le aflu mai devreme decât mai târziu. Nu vreau în ruptul capului să aștept până după cină. Deci, despre ce este vorba, Beck? Să nu îmi spui că am fost vizitați din nou de cei de la autoritatea apelor în legătură cu heleşteul.

— Nu, nu este asta. Nu în mod direct.

— Atunci ce e?

— Stai, să îmi torn ceva de băut, îi zise Chris lui Huff. Ție îți place să auzi veștile rele repede, mie îmi place să le ascult cu un pahar de bourbon în mână. Vrei și tu unul?

— Cu multă gheață și fără apă.

— Beck?

— Nu, mulțumesc. Chris se îndreptă către bar și luă o sticlă și două pahare. Apoi, apropiindu-se de fereastră, trase cu ochiul printre storuri și răsuci bagheta ca să le deschidă de tot.

— Ia te uită, ce avem aici!

— Ce e? întrebă Huff.

— Mașina șerifului tocmai a tras în față.

— Păi, la ce te așteptai? E ziua plății. Chris continuă să se uite printre storuri:

— Nu cred, Huff. Are pe cineva cu el.

— Pe cine?

— Nu știu, nu l-am mai văzut niciodată. Chris umplu paharele și îi aduse unul tatălui său. Toți o urmăreau în tăcere pe Selma care traversa holul, ca să răspundă la ușă. Menajera îi salută pe vizitatori, dar schimbul de cuvinte era pe un ton prea jos, ca să se poată distinge vreun cuvânt. Se auziră pași apropiindu-se și Selma apără însoțită de oaspeți.

— Domnule Hoyle, șeriful Harper a venit să vă vadă, zise ea. Huff îi făcu semn cu capul să îi conducă înăuntru. Șeriful Red Harper fusese ales în funcție cu treizeci de ani în urmă, după o campanie susținută și cu victoria garantată de carnetul de cecuri al lui Huff și rămăsese în funcție prin aceleași mijloace.

Părul lui, care în tinerețe avusese culoarea focului, pălise de parcă i se uscaseră. Era înalt, dar slab, astfel că brâul din piele, de care era atașată arma, părea un cerc atârnat de un stâlp al gardului. Șeriful părea agasat și nu numai din cauza căldurii de afară. Fața îi era lungă și bătucită, de parcă cei treizeci de ani de corupție și-ar fi pus amprenta. Expresia lui era a unui om copleșit de conștiința faptului că își vânduse sufletul diavolului la un preț mult prea mic. Părea deosebit de deprimat în timp ce intra în cameră și își scotea pălăria.

Prin contrast, tânărul ofițer care îl însoțea, un necunoscut, părea să a fost scăldat într-o găleată cu apret, împreună cu uniforma pe care o purta. Era ras atât de bine încât obraji îi erau roșii, iritați de aparat. Părea atât de stresat și de pregătit să intervină, încât amintea de un atlet care aștepta pocnetul pistolului de start.

Red Harper îl salută scurt pe Beck cu o mișcare

discretă a capului. Apoi, șeriful își îndreptă privirea spre Chris, care stătea în picioare lângă scaunul lui Huff. În sfârșit, ochii săi goi se îndreptară asupra lui Huff care rămăsese tolănit în fotoliul său.

— Bună, Red.

— Huff! în loc să se uite direct în ochii lui Huff, privirea i se concentra pe marginea pălăriei sale pe care o frământa între degete.

— Ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Nu era obiceiul lui Huff să ia apărarea cuiva. Și asta era doar o dovadă de respect rezervată numai pentru Huff, lucru cunoscut de către cei din parohie. Nerăbdător, se ridică în picioare.

— Ce se întâmplă? Cine este dânsul? îi aruncă o privire plină de înțeles spilcuitului ajutor de șerif. Red își dresă glasul, își scoase pălăria și și-o bătu nervos de coapsă, făcând o pauză înainte de a-l privi pe Huff în ochi. Beck înțelese că prezența ajutorului de șerif însemna mult mai mult decât ridicarea onorariului lunar.

CAPITOLUL 2

Autostrada i se părea necunoscută. Sayre Lynch străbătuse de nenumărate ori distanța dintre Aeroportul Internațional New Orleans și Destiny, dar azi avea senzația că o făcea pentru prima oară.

În numele civilizației, semnele de delimitare a teritoriilor fuseseră estompate sau șterse cu totul. Farmecul rural al Louisianei fusese sacrificat în favoarea aspectului ieftin, comercial. Puține dintre locurile pitorești și demodate rezistaseră demolărilor masive. Împrejurimile arătau ca oriunde în Statele Unite.

Restaurantele fast-food luaseră locul localurilor

de familie. Plăcintele cu carne și gogoșile tradiționale, făcute în casă, fuseseră înlocuite cu cantități industriale de aripioare de pui și meniuri la ofertă. Firmele pictate de mână cedaseră locul neoanelor. Meniurile scrise cu cretă pe tablă neagră fuseseră înlocuite cu vocile depersonalizate de la ghișeele pentru conducătorii auto.

În cei zece ani cât fusese plecată, copacii acoperiți cu mușchi spaniol dispăruseră pentru a permite lărgirea autostrăzii. Aceasta extindere redusese din misterul și din farmecul mlaștinilor care flancau autostrada. Mlaștinile erau acum mărginite de rampe de intrare-ieșire și de microbuze și minirulote.

Până în clipa aceea, Sayre nu își dăduse seama cât de dor îi fusese de casă, însă schimbările semnificative de peisaj îi trezeau nostalgia după locurile de odinioară. Tânjise după aroma de ardei roșu măcinat, i-ar fi plăcut să audă din nou dialectul oamenilor care serveau meniurile de Cajun, preparate în cel mult patru minute. În vremea superautostrăzilor, menite să crească viteza de deplasare, ea tânjea după vechiul drum de țară, străjuit de copaci, care creșteau atât de aproape unul de altul, încât ramurile se întrepătrundeau, formând un baldachin, și aruncau modele dantelate de umbră pe asfalt. Tânjea după vremurile când conducea cu geamurile coborâte și, în loc să se sufoce cu gaze de eșapament, inspira cu plăcere aerul proaspăt, parfumat de caprifoi și magnolii, amestecat cu mirosurile ce veneau dinspre mlaștină. Schimbările petrecute în ultimii zece ani îi afectau simțurile și amintirile legate de locurile în care crescuse. Apoi, își zise că și că se schimbase la fel de mult între timp, chiar dacă nu-și dădea seama. Ultima dată când

condusesese pe acest drum o făcuse în direcția opusă, dornică să ajungă cât mai departe de Destiny. În aceea zi, cu cât se îndepărta mai mult de casă, cu atât se simțea mai ușurată. Astăzi, se întorcea cu inima la fel de grea.

Dorul de această zonă, oricât de acut ar fi fost, nu ar fi determinat-o niciodată să se întoarcă. Doar moartea fratelui ei, Danny, ar fi putut să o facă să se întoarcă. Se pare că le rezistase lui Huff și lui Chris, atât cât putuse, și scăpase de ei în singurul mod care i se păruse la îndemână. Pe măsură ce se apropia de periferia orașului Destiny, zărea tot mai clar dărele de fum. Se ridicau amenințătoare deasupra orașului, mari, negre și urâte. Astăzi, fumul ieșea din ele ca în orice altă zi a anului. Ar fi fost mult prea costisitor și ineficient să fi închis furnalele fie și pentru priveghiul lui Danny. Cunoscându-l pe Huff, probabil că acestuia nici nu îi trecuse prin minte să facă o asemenea concesie în memoria fiului său mai mic. Pancarta ce marca intrarea în oraș ura: „Bun venit în Destiny, Căminul Hoyle Enterprises”. Ca și când acesta ar fi un lucru demn de laudă, își zise ea.

Prelucrarea minereurilor de fier îl îmbogățise pe Huff, dar era o prosperitate pătată de sânge. Se plimbă pe străzile pe care le explorase prima oară cu bicicleta. Mai târziu, învățase să conducă mașina pe ele. Apoi, în adolescență, le bătuse împreună cu prietenii în căutarea aventurii, a băieților și a oricărui alt tip de distracție pe care acestea i-ar fi putut-o oferi.

Ajunsese la o milă distanță de Prima Biserică Metodistă Unită, când auzi muzica. Orga fusese dăruită bisericii de mama ei, Laurel Lynch Hoyle. O placă de bronz inscripționată în memoria ei se afla pe

instrument. Era mândria și bucuria micii congregații, faptul că aveau singura orgă din Destiny. Nicio altă biserică catolică din oraș nu posedă una asemănătoare. Darul mamei sale fusese unul generos și sincer dar reprezenta, în același timp, o dovadă în plus modului în care familia Hoyle domina orașul și tot ce aparținea acestuia

Și iată că această orgă cânta acum un prohod chiar pentru unul dintre copiii lui Laurel Hoyle. Sayre primise vestea duminică după-amiază, când se întorsese la birou de la o întâlnire cu un client. În mod normal, nu lucra duminică, dar aceasta fusese singura zi în care clientul fusese disponibil pentru o întâlnire.

Julia Miller tocmai își sărbătorise cea de a cincea aniversare ca asistentă a lui Sayre. Și, dacă Sayre lucra într-un weekend, nu putea să nu facă și ea același lucru. În timp ce Sayre era cu clientul, Julia se ocupa de hârtoage.

Când intră în birou, Julia îi strecură un bilețel galben.

— Acest domn a sunat de trei ori, doamnă Lynch. Mi-a cerut numărul dumneavoastră de mobil, dar nu i l-am dat. Sayre se uită la prefixul zonei, apoi mototoli hârtia și o îndesă în coșul de gunoi.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni din familia mea.

— Nu este un membru al familiei. Zicea că lucrează pentru familia dumneavoastră și că trebuie să vă contacteze cât mai repede posibil.

— Nici cu cineva care lucrează pentru familia mea nu vreau să vorbesc. Alte mesaje? A sunat cumva domnul Taylor? A promis că draperiile vor fi gata până mâine.

— Este vorba despre fratele dumneavoastră, se

bâlbâi Julia. A murit. Sayre se opri la jumătatea distanței de biroul ei și rămase un moment privind lung prin pereții de sticlă către Golden Gate. Deasupra păturii groase de ceață se vedeau capetele portocalii ale picioarelor podului. Apa golfului părea cenușie, rece și furioasă.

Amenințătoare. Fără să se întoarcă, întrebă:

— Care dintre ei?

— Care...

— Frate.

— Danny. Danny care o sunase de două ori în ultimele câteva zile. Danny, la ale cărui apeluri refuzase să răspundă. Sayre se întoarse cu fața spre asistenta care o privea cu compasiune. Aceasta i se adresă în șoaptă.

— Fratele tău Danny a murit astăzi, Sayre. Am considerat că ar trebui să ți se comunice personal și nu printr-o convorbire pe mobil. Sayre dădu drumul aerului pe care îl ținuse îndelung în piept.

— Cum? întrebă ea.

— Cred că ar trebui să vorbești cu acest domn Merchant.

— Julia, te rog. Cum a murit Danny?

— Se pare că s-a sinucis. Îmi pare rău. Apoi, adăugă: Asta este tot ce mi-a spus domnul Merchant. Sayre se retrase în biroul ei și închise ușa. Auzi telefonul sunând în anticameră de mai multe ori, dar Julia nu i-a făcut legătura, știind că avea nevoie să fie singură ca să își analizeze sentimentele. Oare Danny o sunase ca să își ia rămas-bun? Dacă așa stăteau lucrurile, cum putea trăi cu conștiința faptului că îi refuzase această consolare? După aproximativ o oră, Julia bătu timid în ușa biroului.

— Intră, spuse ea, iar când Julia își făcu apariția,

continuă: Nu are sens să rămâi. Du-te acasă. O să mă descurc. Asistenta puse o coală de hârtie pe biroul ei.

— Încă mai am câte ceva de făcut. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Vrei ceva? Sayre negă cu o mișcare a capului. Julia se retrase și închise ușa. Pe hârtia pe care o adusese erau notate locul și data înmormântării: Marți dimineața, la ora unsprezece.

Pe Sayre n-o miră faptul că fusese stabilită atât de repede. Huff acționa întotdeauna cu promptitudine. El și Chris ar fi fost bucuroși să scape de această situație, să-l îngroape pe Danny și să își vadă, cât mai repede posibil, de viețile lor. Oricum, stabilirea înmormântării, în toate detaliile, era mai mult ca sigur și în avantajul ei. Nu-i lăsa timp pentru o dilemă morală - dacă să se ducă sau nu - ci era obligată să ia o decizie rapidă. Ieri, dimineața, prinsese un zbor spre New Orleans via Dallas-Fort Worth și aterizase după-amiază târziu. Făcuse o plimbare prin Cartierul Francez, luase cina la un birt ieftin și dormise, apoi, la Windsor Court.

În ciuda luxului și a confortului pe care le oferea acest hotel, ea petrecu o noapte albă. Nu voia să se întoarcă în Destiny. Nu voia. Oricât ar părea de stupid, îi era teamă să nu cadă într-o cursă întinsă de Huff și să rămână prizonieră acolo pentru totdeauna. Zorii nu-i aduseră nicio ușurare. Se ridică, se îmbracă pentru înmormântare și porni spre Destiny, planificând să ajungă exact la timp pentru slujbă și să plece imediat după.

Locurile de parcare din preajma bisericii, ca și spațiile învecinate, erau deja supraaglomerate și fu nevoită să parcheze la câteva blocuri distanță de biserică cu vitralii și turnuri albe, înalte, desprinsă parcă din cărțile cu basme. Când păși pe aleea

străjuită de coloane, orologiul bătău orele unsprezece.

Vestibulul părea mai aerisit, în comparație cu interiorul bisericii și totuși Sayre observă că majoritatea celor prezenți agitau evantaie improvizate din hârtie, deoarece instalația de aer condiționat nu mai făcea față. Sayre se strecură pe rândul din spate, în timp ce corul încheia primul imn și pastorul se îndrepta către amvon. În timp ce toți își plecau capetele pentru rugăciune, Sayre privi sicriul din fața altarului. Era simplu, argintiu și sigilat. Se simți ușurată. Nu ar fi putut suporta ca ultima imagine a lui Danny să fie cea cu el zăcând ca o păpușă de ceară, într-un sicriu capitonat cu satin. Pentru a împiedica imaginația să dezvolte această imagine, se concentra asupra purității elegante a aranjamentului de cale, așezat pe sicriu. Nu-i vedea nici pe Chris și nici pe Huff, dar bănuia că stăteau undeva, în primul rând, cu niște figuri grave. Întreaga ipocrizie o irita.

Se auzi citată printre rudele supraviețuitoare ale familiei". O soră, Sayre Hoyle din San Francisco, zise preotul și ei îi veni să se ridice și să strige că Hoyle nu mai era numele ei. După cel de al doilea divorț, începuse să folosească numele de fată al mamei sale. Își schimbase în mod oficial numele în Lynch. Acesta era scris pe diploma de la facultate, pe actele de la birou, pe permisul de conducere de California și pe pașaport. Nu mai era o Hoyle, dar nu se îndoia că acela care-i dăduse preotului numele ei o făcuse în mod intenționat.

Predica era ținută de un preot atât de tânăr, încât părea să nu aibă nici măcar vârsta legală pentru a vota. Remarcile sale erau direcționale către omenire, în general. A făcut puține referiri la Danny, ca individ, nimic ieșit din comun sau personal, ceea ce părea

destul de trist, din moment ce propria lui soră refuzase să vorbească cu el la telefon.

În momentul în care slujba se termină, se simți un oftat general de ușurare. Sicriul era purtat de Chris, de un tip blond pe care nu îl cunoștea și de alți câțiva angajați ai Hoyle Enterprises. Sicriul a fost dus în centrul bisericii.

Totul se petrecea lent, astfel încât își putu studia fratele. Era la fel de chipeș și îngrijit ca întotdeauna și își păstrase aerul suav al idolilor matineeelor anilor '30. Singurul lucru care-i lipsea, era mustața subțire. Părul îi era încă negru ca pana corbului dar mai scurt decât de obicei. În față, era fixat cu gel, lucru neobișnuit pentru un tip trecut de treizeci de ani, dar care îl caracteriza pe Chris. Ochii îi erau lipsiți de expresie, pentru ca pupilele negre nu se distingeau de iris. Huff pășea în urma sicriului. Chiar și în acea situație, afișa un aer de superioritate. Umerii trași spre spate, capul sus. Fiecare pas era făcut cu hotărâre, ca și cum ar fi fost un cuceritor care avea dreptul să revendice pământul pe care calea. Buzele subțiri îi erau strânse într-o linie hotărâtă pe care ea și-o amintea foarte bine. Ochii, care erau de culoarea chihlimbarului, îi erau uscați și goi. Nu plânse după Danny. Fața de ultima dată când îl văzuse, părul lui trecuse de la grizonant la alb complet, dar încă îl mai purta tuns cu o precizie militărească.

Pusese câteva kilograme în jurul bustului, dur părea la fel de robust cum și-l amintea. Din fericire, nici Chris și nici Huff nu o văzuseră.

Pentru a evita aglomerația și a nu fi recunoscută de cineva, se strecură afară printr-o ușă laterală. Mașina ei era ultima din cortegiul funerar ce se îndrepta spre cimitir. Parcă destul de departe de

cortul cure fusese instalat lângă groapa proaspăt săpată. Mergând agale în grupuri mici, oamenii se îndreptau spre groapă, pentru a aduce un ultim omagiu. Majoritatea lor purtau cele mai bune haine pe care le aveau, dar multe aveau manșetele roase sau pete de sudoare.

Sayre îi recunoscuse și pe unii își aminti chiar cum îi cheamă. Erau localnici care trăiseră în Destiny toată viața lor. Unii aveau mici afaceri, dar cei mai mulți lucrau. Într-un fel sau altul, pentru familia Hoyle. Recunoscuse și câțiva membri din sistemului public de învățământ. Cea mai importantă dorință a mamei sale fusese aceea de a-și trimite copiii să învețe în cele mai bune școli particulare, dar Huff fusese de neînduplecat, îi ținuse lângă el și îi educase să devină duri. Ori de câte ori venea vorba de acest subiect, spunea: „O școală pretențioasă nu poate fi locul unde să învețe cum să dea din coate. Mama ceda cu un suspin îndelung.

Sayre rămase în mașină, cu motorul pornit. Din fericire, slujba nu dură mult. De îndată ce se încheie, mulțimea se dispersă și toți se îndreptară spre mașini, străduindu-se să-și ascundă graba.

Chris și Huff părăsiră ultimii cortul, după ce dădură mâna cu preotul. Sayre îi urmări, îndreptându-se spre limuzina pusă la dispoziție de Casa de Funeralii Weir. În mod surprinzător, domnul Weir încă se mai ocupa de această afacere, deși depășise cu mult momentul la care ar fi putut să se odihnească liniștit.

Weir deschise ușa pentru Huff și Chris, apoi așteptă discret, la distanță, în timp ce aceștia purtau o conversație cu tipul blond care purtase sicriul. După ce conversația se încheie, omul le făcu semn cu mâna,

iar domnul Weir se așeză la volan și porni. Sayre se bucură să îi vadă plecând. Ea mai așteaptă vreo zece minute, până când ultimii participanți la serviciul funerar se îndepărtară. Abia atunci opri motorul și coborî din mașină.

— Am fost rugat de membrii familiei să te conduc acasă. Tresărind, se întoarse atât de repede, încât pantofii ei ridicară un nor de praf. Bărbatul sta rezemat de mașina ei. Își scosese sacoul și îl ținea pe braț. Cravata îi atârna într-o parte, iar nasturele de la gât al cămășii era descheiat. Își sumesese mânecile până la coate și își pusese o pereche de ochelari negri.

— Sunt Beck Merchant.

— Mi-am imaginat. Îi văzuse numele scris și se întrebase atunci dacă folosea pronunția franțuzească. Nu. Era pronunția standard, iar el părea cât se poate de american, cu creștetu-i blond închis, zâmbetul tâmp și pantalonii Ralph Lauren.

Fără să dea vreo atenție tonului ei, zise:

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Hoyle.

— Lynch.

— Am reținut. Vorbea cu o politețe ireproșabilă, dar zâmbetul îi era ironic.

— Transmiterea mesajelor face parte din fișa postului tău? Credeam că ești avocatul lor, zise ea.

— Avocat, curier...

— Slugă. Merchant își puse mâna pe piept și afișă un rânjel și mai larg.

— Îmi acorzi prea mult credit.

— Mă îndoiesc. Sayre deschise portiera cu zgomot. Mi-ai transmis mesajul.

Spune-le că refuz. Acum, ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa singură. Vreau să-mi iau rămas-bun de la Danny. Se întoarse și se îndreptă spre mormânt.

— Nicio problemă. Te aștept. Sayre se întoarce din drum.

— Nu merg nicăieri. Cum termin aici mă întorc în New Orleans ca să prind primul zbor spre San Francisco.

— Ai putea s-o faci tot așa cum ai putea să faci un gest pentru fratele tău și să mergi la reculegere. Apoi, tot în noaptea asta, Hoyle Enterprises ar putea să te ducă direct la San Francisco, fără să te mai complici cu zborurile comerciale.

— Pot să îmi planific singură călătoria.

— Și mai bine. Căzuse în capcană și se detesta pentru asta. Se afla în Destiny de mai puțin de o oră și revenise deja la vechile obiceiuri, deși învățase să recunoască capcanele.

— Nu, mulțumesc. La revedere, domnule Merchant, încercă să scape, pornind către mormânt.

— Chiar crezi că Danny s-a sinucis? La orice s-ar fi așteptat, numai la asta nu. Se întoarce din nou cu fața către el. Nu se mai sprijinea batjocoritor de aripa mașinii, ci făcuse câțiva pași în direcția ei, pentru a-i auzi răspunsul și a-i vedea reacția la întrebarea lui neașteptată.

— Tu nu?

— Nu contează ce cred eu. Ancheta șerifului este cea care pune la îndoială sinuciderea.

CAPITOLUL 3

— Asta vă va remonta, domnule Chris, zise Selma, oferindu-i un platou cu mâncare.

— Mulțumesc.

— Să vă aduc ceva, domnule Hoyle? Deși nu trebuia să lucreze astăzi, menajera își pusese un șort peste rochia neagră, în discordanță cu șortul, pe cap

avea pălăria pe care o purtase la înmormântare.

— Mai aștept un pic, Selma.

— Nu vă e foame?

— E prea cald pentru mâncare. Balconul de deasupra făcea suficientă umbră pentru întreaga verandă, dar asta nu era de ajuns pentru a potoli căldura insuportabilă.

Ventilatoarele din tavan se învârtteau în disperare, însă nu făceau decât să agite și să recircule aerul fierbinte. Huff își ștergea frecvent cu o batistă fata udă de sudoare. Înăuntru, instalația de aer condiționat menținea o temperatură plăcută, dar Chris și Huff consideraseră necesar să-și întâmpine oaspeții în prag și să le primească condoleanțele, înainte de a-i invita în casă.

— Dacă aveți nevoie de ceva, domnule, spuneți-mi și vă aduc imediat. Ștergându-și ochii înlăcrimați, Selma se întoarse și intră în casă pe ușa largă din față peste care atârnase un voal negru. Femeia refuzase cu încăpățănare un ajutor specializat pentru această situație, deoarece nu suporta să se bage nimeni în bucătăria ei.

Huff insistase însă, pentru că Selma nu putea să gătească singură pentru o asemenea reuniune. La aflarea veștii despre Danny, căzuse în genunchi, plângând în hohote, cu mâinile împreunate, implorând mila Domnului. Era în serviciul familiei Hoyle încă de pe vremea când Huff o trecuse pragul pe Laurel în ziua nunții, adică de aproape patruzeci de ani. Laurel, care crescuse la rândul ei cu servitori, lăsase treburile casei în grija Selmei, lucru cât se poate de natural.

Negresa i se păruse de vârstă medie și foarte mămoasă. Acum, vârsta ei nu o putea ghici nimeni. Nu cântărea mai mult de șaizeci de kilograme, dar era

puternică și vioaie. Când s-au născut copiii, Selma s-a purtat ca o doică. După moartea lui Laurel, Danny, fiind cel mai mic, avea nevoie de mai multă atenție.

Selma i-a acordat atenția unei mame, așa că între ei s-a creat o legătură specială. Acesta era motivul pentru care suporta foarte greu moartea lui.

— Am văzut bufetul din sufragerie, remarcă Chris. Lăsase platoul pe care i-l dăduse Selma neatins. Mi se pare o risipă de mâncare și băutură, nu crezi?

— Având în vedere că ție nu ți-a fost foame niciodată în viața ta, aș zice că nu ai niciun drept să emiți judecăți în ceea ce privește abundența mâncării.

În sinea lui, Huff era conștient că poate mersese un pic prea departe cu generozitatea, dar muncise toată viața ca un câine, ca să le asigure copiilor lui cele necesare, și nu avea să se zgârcească chiar cu ocazia pomenirii fiului său mai mic.

— Ai de gând să îmi ții o predică despre cât de nerecunoscător sunt pentru tot ce am și că nu știu cum e să te descurci în viață, fără a avea cele mai elementare lucruri, așa cum a fost în cazul tău?

— Mă bucur că a trebuit să mă descurc fără nimic, m-a făcut să îmi dau seama că nu mai vreau să trec vreodată prin așa ceva. M-a ajutat să ajung unde sunt acum. Iar tu ești ceea ce ești, datorită mie.

— Liniștește-te, Huff, zise Chris, așezându-se într-unul dintre balansoarele de pe verandă. Îți știu toate prelegerile pe dinafară. Am fost hrănit și înțărcat cu ele. Nu trebuie să le memorăm astăzi, nu? Huff simți cum îi năvălește sângele în cap.

— Nu, nu trebuie. Totuși, ridică-te, avem musafiri. Chris i se alătură în timp ce un cuplu se apropia de ei.

— Bună, George! Lila! Vă mulțumesc că ați venit.

George Robson strânse mâna lui Huff între ale lui. Avea mâinile umede, moi și albe. Ca toată fința lui, gândi Huff cu scârbă.

— Danny a fost un băiat tare de treabă, Huff. Ca nimeni altul.

— Aici ai dreptate, George. Își retrase mâna, rezistând cu greu impulsului de a și-o șterge de cracul pantalonilor. Îți mulțumesc pentru asta.

— Este o tragedie.

— Este, într-adevăr. Cea de a doua soție a lui George, cu mult mai tânără decât el, nu spuse nimic, dar lui Huff nu îi scăpă ocheada aruncată lui Chris, care îi zâmbi.

— Mai bine du-o pe doamna înăuntru, departe de căldura asta, George. Vă serviți singuri de la bufet. Este gin din abundență acolo. Îl rogi pe unul dintre barmani să îți prepare unul mare. Bărbatul părea să se bucure că Huff și-a amintit care era băutura lui preferată și o zori pe soția lui să intre. Odată plecați, Huff i se adresă lui Chris:

— De când este Lila una dintre drăguțele tale?

— De duminica trecută, când George a plecat la pescuit cu fiul său din prima căsătorie. Apoi, adăugă zâmbind: A doua soție este întotdeauna avantajată din punctul ăsta de vedere. Există întotdeauna un plod care le ține soții ocupați cel puțin două weekenduri pe lună. Huff se răsti la el.

— Apropo de soții, printre giugiulele tale cu Lila, ai vorbit și cu Beth în ultima vreme?

— Vreo cinci secunde.

— I-ai spus de Danny?

— De cum m-a salutat. I-am spus: Mary Beth, Danny s-a sinucis, iar răspunsul ei a fost: Înseamnă că mi-a crescut porția. Lui Huff i se ridică din nou

tensiunea.

— Porția ei, pe dracu'. Nenorocita aia n-o să vadă nicio para chioară de la mine, până când nu-ți acordă divorțul. Și nu când și cum vrea ea, ci acum. Ai întrebat-o de actele de divorț pe care i le-am trimis?

— Nu în mod direct. Dar Mary Beth nu va semna niciun act de divorț.

— Atunci, ad-o înapoi și las-o gravidă.

— Nu pot.

— Nu vrei.

— Nu pot. Sâcâit de vocea guturală a lui Chris, Huff miji ochii și-l privi:

— Cum așa? îmi ascunzi ceva? E ceva ce nu știi?

— O să vorbim despre asta mai târziu.

— Vorbim acum.

— Nu e momentul potrivit, Huff, zise Chris, accentuând cuvintele. Pe de altă parte, ai început să te înroșești la față și știm amândoi ce înseamnă asta pentru tensiunea ta. Porni spre ușă. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

— Stai. Ia uită-te. Huff îi ghidă privirea către peluză, unde Beck tocmai se apropia de o mașină care oprea. Deschise portiera și întinse mâna către șofer.

Sayre coborî, dar fără niciun ajutor din partea lui Beck. De fapt, părea pregătită să-l repeadă în cazul în care ar fi atins-o.

— Să fiu al naibii, zise Chris. Cei doi îi priviră în timp ce Beck și Sayre traversau curtea. Pe la jumătatea drumului, Sayre își ridică puțin capul și privi pe sub borul pălăriei negre. Când îi văzu pe terasă, schimbă direcția și se îndreptă spre una dintre aripile casei, de unde o alee ducea în spate. Huff o privi până dispăru după colțul casei. Nu știa la ce să se aștepte de la fiica lui pe care o revedea după zece

ani, dar era mândru de ceea ce vedea. Sayre Hoyle era o femeie pe cinste. A naibii de bună. În ceea ce-l privea, nici că putea să fi ajuns mai bine.

Beck urcă scările și li se alătură.

— M-ai făcut paf, zise Chris. Aș fi pariat că te bagă în mă-ta.

— Aproape.

— Ce s-a întâmplat?

— Așa, cum ai spus tu, Huff, plănuia să plece imediat, fără să te vadă.

— Cum ai convins-o să vină?

— Am făcut apel la sentimentele ei familiale și la bun-simț. Chris pufni dezgustat.

— Întotdeauna a fost la fel de înțepată? întrebă Beck. Chris răspunse aproape în același timp cu tatăl:

— Întotdeauna a fost un pic cu nasul pe sus.

— Țsta e un mod mai drăguț de a spune că e o adevărată pacoste, adăugă el, cercetând mulțimea din curte. Cred că toți invitații au sosit deja. Să mergem înăuntru și să îi facem lui Danny cele cuvenite.

Casa era plină de oameni, lucru care nu-l surprinse pe Beck. Oricine avusese legătură cu familia Hoyle trebuia să-și arate respectul față de unul dintre membrii care a murit. Oameni din managementul de vârf sau de mijloc erau acolo împreună cu soțiile lor. Existau câțiva muncitori, oameni despre care Beck știa că lucrau pentru ei din momentul în care împliniseră vârsta legală pentru a munci. Stăteau în picioare și departe de ceilalți, purtând cravate prinse cu ace, cămăși cu mânecă scurtă, ușor stânjenți de prezența lor în casa familiei Hoyle, balansând în mod ciudat farfuriile cu mâncare și încercând să nu scape pe jos vreo firimitură. Apoi, urmau pupincuriștii, care

nu ratau niciun prilej de a se afișa alături de cei din familia Hoyle, deoarece întreaga lor bunăstare depindea de aceștia-reprezentanți locali ai guvernului, bancheri, profesori, comercianți și doctori, toți depinzând de generozitatea lui Huff. Dacă vreunul făcea pe deșteptul cu el, era repede scos din afacere. Nu exista o lege scrisă, dar făcea parte din obiceiurile locului. Toți avuseseră grijă să semneze în cartea de oaspeți, pentru ca, în neplăcuta eventualitate de a nu fi reușit să vorbească cu Huff, acesta să vadă că cel puțin și-au adus omagiul. Cel mai mic grup era acela al oamenilor care se aflau acolo pentru Danny și care se distingea clar prin expresiile îndurerate de pe chipurile lor. Cei mai mulți stăteau împreună, discutând triști între ei, neavând ce discuta cu Chris sau cu Huff, fie din indiferență, fie din timiditate. De îndată ce au atins timpul formal de politețe, aceștia au plecat.

Beck se amestecă în mulțime, acceptând condoleanțe ca un adevărat membru al familiei. Sayre procedă la fel, dar numai printre invitați. Pe Beck, pe Chris și pe Huff îi ignoră de parcă nici nu ar fi fost acolo. Beck observă că oamenii se țineau departe de ea, dacă nu îi aborda. Erau oameni de rând, din oraș. Sayre era oricum, numai o persoană ușor de abordat nu. Părea stânjenită de prețiozitatea ei.

Beck reușise să îi întâlnească privirea o singură dată. Brațul ei se împletise cu al Selmei când se întâlniseră la mijlocul holului principal. Sayre o consola pe Selma care suspina pe umărul ei. Ea îl văzu privindu-le, dar se uita prin el.

Au trecut două ore până când mulțimea începu să se rărească. Beck i se alătură lui Chris care înfuleca la bufet.

— Unde e Huff?

— Probabil că trage o pipă în vizuină. Șunca e bună. Ai mâncat?

— Mai târziu. Huff e bine?

— Cred că e obosit. Ultimele două zile l-au suprasolicitat.

— Dar tu? Chris ridică din umeri.

— Danny și cu mine am avut diferendele noastre, știi prea bine. Totuși, era fratele meu.

— Mă duc să văd ce face Huff și te las pe tine să faci pe gazda.

— Mulțumesc pentru nimic, mârâi Chris.

— Nu poate fi chiar așa de rău. Parcă o văd pe Lila acolo. Chris se lăudase cu ultima lui cucerire, confirmând ceea ce bănuise și Beck, și anume că soțul Lilei era un mototol. Pare un pic abătută, i-ar prinde bine puțină companie.

— Nu, e bosumflată.

— De ce?

— Crede că mă folosesc de ea sexual.

— Oare de ce o fi având impresia asta? întrebă Beck sarcastic.

— Habar nu am. A început să se smiorcăie chiar după ce ne-am tras-o în baia de la etaj. Chris se uită la ceas. Cam acum zece minute. Beck îl privi.

— Nu vorbești serios.

Ridicând din umeri, Chris nici nu confirmă, dar nici nu infirmă.

— Du-te și vezi ce face Huff. O să încerc să nu îi las pe ăștia să plece cu averea familiei. Beck îl găsi pe Huff fumând în fotoliul lui. Închise ușa în urma lui și spuse:

— Te deranjează dacă stau cu tine puțin?

— Cine te-a trimis, Chris sau Selma? Sigur, nu

Sayre, nu și-ar irosi niciun strop de atenție cu mine.

— Nu pot vorbi în numele ei, zise Beck așezându-se. Dar eu îmi fac griji pentru tine.

— Sunt bine, zise trimitând un rotocol de fum spre tavan.

— Faci pe durul, dar tocmai ți-a murit un copil, și asta trebuie să fie o încercare grea. Bătrânul continuă să fumeze în tăcere, apoi, spuse:

— Știi, cred că Danny a fost favoritul lui Laurel. Beck se aplecă înainte, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi.

— De ce?

— Pentru că semăna perfect cu ea. Se uită la Beck. Ți-am vorbit vreodată despre Laurel?

— Am mai auzit câte ceva ici-colo.

— Era exact ceea ce îmi doream, Beck. Nu foarte deșteaptă, dar, la naiba, cine vrea așa ceva? Laurel era cuminte, dulce și frumoasă. Beck aprobă, dând din cap.

Portretul în ulei, atârnat deasupra scărilor, înfățișa o femeie care fusese cuminte, dulce și drăguță. Totuși, el nu putea să se abțină de a se gândi că o parte din farmecul lui Laurel Lynch fusese fabrica de țevi a tatălui ei, unde Huff fusese muncitor.

— Eu eram un bădăran needucat, prost crescut. Ea era o doamnă distinsă. Știa ce furculiță trebuia folosită.

— Cum ai convins-o să se mărite cu tine?

— Am copleșit-o, zise, sufocându-se la acest gând. I-am zis, Laurel, ai să fii soția mea, iar ea spus, bine. Fusese curtată de bărbați care călcau pe coji de nucă pentru ea. Cred că i-a plăcut lipsa mea de tact. Tăcu o clipă, contemplând fumul ce se înălța din țigara lui, și continuă: Poate nu ai să mă crezi, Beck,

dar i-am fost credincios. Nu am călcat niciodată strâmb. Nici măcar o dată. Și nici după ce a murit nu m-am dus la altă femeie până când nu a trecut suficient timp. Am considerat că îi datorez atâta respect. Când a rămas gravidă, m-am împăunat de mândrie. Știam că va fi un băiat. Trebuia să fie. Chris a fost al meu din momentul în care l-au scos din ea și mi l-au arătat. Pe vremea aia, sălile de naștere erau interzise taților dar am mituit personalul cu o donație generoasă și au căzut de acord destul de repede să mă lase să intru. Voiam ca fața mea să fie prima pe care fiul meu o va vedea, când va intra în această lume. Oricum, l-am cerut pe Chris de la început și din acel moment mi-a aparținut. A fost un târg, mi-a fost ușor să i-o las pe Sayre lui Laurel. Sayre era păpușa ei pe care o îmbrăca cu rochițe înfoiate, pentru care dădea ceaiuri dansante, căreia îi plătea lecții de călărie. Prostii de genul ăsta. Dacă Laurel ar fi trăit, ea și Sayre s-ar fi certat la cuțite. Sayre nu e tocmai genul de amatoare de ceaiuri dansante, nu?

Beck nu se îndoia că așa stăteau lucrurile.

— Sayre nu ar fi dat doi bani pe ceea ce mama ei ar fi considerat important, continuă Huff. Spre deosebire de Danny. Mama lui l-ar fi cocoloșit. Este-era-un gentleman. Ca și Laurel, se născuse cu o sută de ani mai târziu. Trebuia să fi venit pe lume într-o vreme când toți purtau haine albe, se jucau cu păpușile și aveau mâinile curate. Ar fi sorbit șampanie pe verandă. O vreme în care voia bună era un fel de artă. Se uită la Beck și expresia de reverie provocată de amintiri dispăru. Danny nu a fost făcut pentru afaceri. Mai ales pentru genul de afaceri pe care le facem noi. E prea multă mizerie pentru unul ca el.

— Își făcea treaba bine, Huff. Muncitorii îl

iubeau.

— Nu trebuie să ne iubească. Trebuie să tremure de frică în fața noastră. Când apărem noi, ar trebui să li se taie picioarele de frică.

— Totuși, Danny a fost un intermediar. El reprezenta pentru ei dovada că suntem oameni, cel puțin până la un anumit punct. Huff dădu din cap.

— Nu, Danny avea o inimă prea bună ca să fie un afacerist. Mereu cădea de acord cu cel care vorbea ultimul. Putea fi impresionat mult prea ușor.

— O trăsătură pe care tu ai contat întotdeauna, îi aminti Beck. Huff pufni aprobator.

— La naiba, de acord. El voia să mulțumească pe toată lumea. Știam asta și am folosit-o în avantajul meu. Ceea ce nu a înțeles Danny niciodată e că nu poți mulțumi pe toată lumea. Dacă încerci, ești mâncat încă înainte de a începe. Din păcate, eu nu eram singura persoană cu care vorbea. Nu-mi place să-l vorbesc de rău, dar întotdeauna am spus lucrurilor pe nume. Și am dreptul să spun adevărul despre copiii mei-iar Danny era moale.

Beck nu ar fi folosit termenul „moale” pentru a defini caracterul lui Danny. În mod sigur, Danny nu ți-ar fi sărit la jugulară, ca tatăl său sau ca Chris, ori ca el însuși. Blândețea are avantajele ei. Nu te face neapărat slab. Într-adevăr, Danny intuia foarte bine limita dintre bine și rău. Beck se întrebă dacă preceptele lui morale stricte fuseseră motivul pentru care Danny trebuise să moară.

Huff trase pentru ultima oară din țigară, după care o strivi de pământ.

— Ar trebui să mă întorc la petrecere, în timp ce se ridicau, Beck zise:

— Aseară, am pus pe biroul tău un dosar.

Bănuiesc că nu ai avut timp să arunci o privire peste el.

— Nu. Ce conține?

— Am vrut doar să îți aduc aminte de el. Putem discuta despre asta mai târziu.

— Dă-mi un indiciu. Beck știa că mintea lui Huff era totdeauna la afaceri, chiar și în ziua în care-și îngropa fiul.

— Ai auzit vreodată numele Charles Nielson?

— Nu, cine e?

— Un avocat pe probleme de conflicte de muncă.

— Nenorocitul.

— La fel cred și eu, spuse Beck. Ne-a trimis o scrisoare. Ți-am pus o copie în dosar. Vreau să știi cum dorești să îi răspund. Nu e urgent, dar nu amâna prea mult să te uiți. Se îndreptară împreună către ușă.

— E bun de ceva acest Nielson? Beck ezită, dar când Huff insistă, spuse:

— Își construiește o reputație în altă parte, dar ne putem ocupa de el. Huff îl bătu pe spate.

— Am toată încrederea în tine. Oricine ar fi nenorocitul ăsta sau oricine ar crede el că este, va fi un nimeni după ce te vei ocupa de el. Deschise ușa vizuinii. Din holul larg, se vedea budoarul pe care Laurel îl amenajase ca pe o cameră de muzică, căci avea ferestre mari. O umpluse cu ferigi, orhidee, violete și alte plante tropicale. Camera fusese mândria și bucuria ei, ca și a întregului Club Garden din Destiny, a cărui președintă era.

După moartea ei, Huff angajase o firmă de grădinărit din New Orleans, care venea în Destiny o dată pe săptămână, ca să se ocupe de plante. Le plătea un comision frumușel, dar i-a și prevenit că-i va da în judecată în cazul în care plantele mureau.

Camera era cea mai frumoasă din toată casa, dar și cea mai puțin frecventată. Bărbații care locuiau aici treceau rar prin ea. În clipa aceea era însă ocupată. Sayre se așezase la pianul masiv, cu spatele la ei, cu capul plecat peste clape.

— Poți să o convingi să vorbească cu mine, Beck?

— Abia pot să o fac să vorbească cu mine. Huff îl împinse înainte.

— Folosește-ți puterea de convingere, zise el.

— N-ai putea să îmi ceri ceva mai ușor de făcut? îl întrebă Beck peste umăr.

CAPITOLUL 4

Cânti? Sayre se întoarse. Beck Merchant intrase în cameră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Când ajunse la capătul banchetei din fața pianului, se purtă ca și când se aștepta ca ea să-i facă loc alături. Sayre nu se conformă sugestiei lui și rămase neclintită.

— Sunt curioasă, domnule Merchant.

— Și eu. Oare de ce nu îmi spui Beck?

— Cum de știa Huff că mă aflu la înmormântare? A fost cumva informat că voi veni?

— Spera să vii, dar nu avea nicio garanție. Toți ne uitam după tine.

— În biserică nici el și nici Chris nu păreau să știe că sunt acolo.

— Știau.

— Plutea ceva în aer?

— Probabil, ceva de genul ăsta. Chemarea sângelui. Făcu o pauză ca și când s-ar fi așteptat ca ea să râdă. Pe bune, chiar credeai că ochelarii de soare închiși și pălăria ți-ar putea masca identitatea?

— Știam că va fi multă lume la înmormântare și am sperat să mă pierd în mulțime. Beck tăcu o vreme

înainte de a spune încet:

— Nu cred că te-ai putea pierde în vreo mulțime, Sayre. Complimentul fusese subtil, plin de insinuări și sugestiv. Nu-l încurajase, nici nu-l primise prea bine, așa că, dacă se aștepta la un mulțumesc afectuos, avea să fie dezamăgit.

— Dacă nu ai fi purtat pălărie, Chris sau Huff te-ar fi văzut imediat, la fel și eu, deși nu te cunoșteam. Pălăria începuse s-o strângă, așa că și-o scoase și își lăsă părul liber. Umiditatea îi refăcuse cârlionții naturali pe care și-i întindea în fiecare dimineață cu un uscător de păr și cu un întinzător. În oglinda din hol, își văzu chipul și constată că părul ei redevenise coama sălbatică din tinerețe. Lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele înalte ale „micului conservator” al mamei sale făcea fiecare şuviță să strălucească. O deranja faptul că trebuia să-și dea capul pe spate ca să-i poată vedea fața. Cealaltă opțiune era să se adreseze bustului său. Oricum ar fi fost, era în dezavantaj clar. Alunecă spre capătul băncii cu intenția de a pleca.

— Scuzați-mă, rosti ea.

— Interesant nume, spuse Beck. Se opri și se uită la el peste umăr.

— Poftim?

— Sayre, cine ți-a pus numele ăsta?

— Mama.

— Moștenire de familie?

— Bunica din partea tatălui ei.

— Îmi place.

— Mulțumesc, și mie.

— Multă vreme după ce am început să lucrez pentru familia ta nu am fost sigur cum se pronunță corect.

— Așa cum se scrie.
— Nu cumva este s-a-y-e-i în loc de s-a-y-r-e
— Are vreo importanță?
— Evident că nu. Sayre o porni spre ieșire, dar el îi bară trecerea.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, cu re? De data asta, se întoarce ca să îl privească în față.

— Încerci să fii amuzant?

— Nu, doar să fac conversație. Dar se pare că nu pot zice nimic, oricât de nevinovat ar fi, fără să te enerveze. De ce? Sayre oftă și își încrucișa brațele la piept.

— Nu am sesizat o întrebare. Beck arătă cu capul spre pian.

— Cânti?

— Nu, din păcate. Când aveam opt ani, mama a angajat pe cineva ca să îmi dea lecții. Era de părere că orice fată ar trebui să știe să cânte la un instrument.

Sayre zâmbi, amintindu-și constatarea mamei sale în ceea ce privea eșecul ei.

— Mama a încercat să mă îndrume spre succes, dar în cele din urmă a renunțat, declarându-mă de needucat. Pentru a cânta la pian e nevoie de talent și de disciplină, iar eu nu aveam niciuna, nici alta.

— Serios? Beck se apropie, înghesuind-o cu spatele în claviatură, așa încât coapsele li se atingeau. Îți lipsește autodisciplina?

— Îmi lipsea când aveam opt ani. De atunci m-am mai autodisciplinat.

— Sper că nu până la a-ți stăpâni instinctul sălbatic. Autodisciplina într-un cap roșcat este o mare risipă. Sayre îi dădu satisfacția unei reacții, doar pentru a-i spune:

— Te ridici exact la nivelul așteptărilor mele în

ceea ce te privește. Mă așteptam să fii obscen.

— Obscen? Am vrut doar să îți fac un compliment.

— Poate că ar trebui să consulți dicționarul.

— Să caut ce?

— Cuvântul compliment. Sayre alunecă pe partea opusă a banchetei de la pian și se grăbi să traverseze încăperea, ajungând doar până la locul unde portiera ce separa camera de foaiierul central era ocupat de câțiva oameni ce se pregăteau să plece. Câțiva dintre ei o opriră să îi spună câteva cuvinte de consolare.

În mijlocul acelui grup se afla șeriful Red Harper. Fața lui se lungise și devenise și mai roșie în ultimii zece ani, dar l-ar fi recunoscut oricum. Înainte de a pleca îl văzu strângând mâinile și schimbând câteva cuvinte cu Chris și cu Huff. Scena îi aminti de ce fugise din această casă și jurase să nu mai calce niciodată acolo.

Beck Merchant ajunsese în spatele ei. Îi simțea căldura trupului. Cu voce suficient de tare ca acesta să o audă, zise:

— Red Harper are dubii în privința sinuciderii lui Danny?

— Să mergem afară. O apucă de braț, dar, în timp ce se întoarse să-l privească, se eliberă.

— Să rămânem aici, zise ea. Beck o privi enervat, dar îi vorbi cu voce joasă:

— Ești sigură că ai vrea să fim auziți? Privirile lor se înfruntară, dar în cele din urmă ea părăsi camera și se îndreptă spre spatele casei, convinsă că el o va urma. În timp ce treceau prin bucătărie, Selma, care pune vasele în mașina de spălat, îi întrebă dacă mâncaseră ceva.

— Voi mânca ceva mai târziu, zise Sayre.

— Și eu la fel, spuse Beck. În timp ce ieșeau pe ușa din spate, Selma strigă în urma lor:

— Trebuie să mâncați ceva. Aveți nevoie de putere. Fără să ezite, Sayre traversă gazonul proaspăt tăiat, îndreptându-se spre Bayou Bosquet. Malul mâlos al pâ râului din spatele casei era locul ei preferat pentru a se ascunde în copilărie.

Venea aici să se reculeagă, când lucrurile nu mergeau așa cum voia ea, când dorea să scape de atmosfera încărcată din casă sau când voia să scape de Chris a cărui distracție preferată era să o sâcâie. Stătea ore întregi întinsă sub crengile de chiparos și de stejar, făcându-și planuri mari și ambițioase de viitor. Alteori, își plănuia răzbunarea. Adesea, îndrăzneala să viseze la o viață de familie, în care toți râdeau mai mult și înjurau mai puțin, unde erau mai multe îmbrățișări decât ură și unde părinții și copiii se iubeau cu adevărat.

În timp ce se apropia de locul familiar ei, constată cu dezamăgire că tufișul des de zmeură sub care se ascundea fusese înlocuit cu un strat de begonii. Erau drăguțe, dar nu puteau asigura adăpost unei fete care voia să fie singură.

În schimb, vechiul leagăn de lemn era tot acolo, atâr nând de o creangă solidă de stejar. Frânghiile cu care era legat erau la fel de groase ca încheieturile mâinilor ei. Se bucură că nu fusese luat de acolo. Își plimbă degetele în sus și în jos pe sfoara prăpădită.

— Nu îmi vine să cred că încă mai este aici.

— Țsta a fost leagănul tău? întrebă Beck.

— Bătrânul Mitchell... ăsta era singurul nume sub care îl cunoșteam... se ocupa de grădina noastră. El a făcut leagănul pentru mine. Mi-a spus că frânghiile proveneau de la un vas fantomă care fusese

scufundat dincolo de coasta Parish

Terrebantine. Era un vas de pirăți, distrus de cel mai năprasnic uragan al tuturor timpurilor. Toți cei aflați la bord au pierit. Spiritele pirăților iubeau atât de mult corabia, încât au preferat să rămână lângă ea, decât să meargă în rai. Oricum, n-ar fi obținut poziții foarte bune în rai, spunea Mitchell, deoarece făcuseră multe fapte rele pe pământ. O dată pe lună, când era lună plină, stafiile ieșeau și făceau comerț cu oricine ar fi fost suficient de curajos să facă afaceri cu ele.

— Și bătrânul Mitchell era?

— Trebuia să-l auzi povestind, zise ea zâmbind. În schimbul unei sticle cu rom, a primit o brățară de aur pe care a topit-o pentru a-și polei dinții. Râse. Îl invidiam pentru dinții lui de aur și voiam și eu. Am aruncat o proteză dentară pentru că Huff și Chris au râs de mine când le-am spus. Mama s-a amuzat și ea.

— Din fericire, nu te-au lăsat să faci ce te tăia capul.

— Din fericire. Oricum, în schimbul romului, bătrânul căpătase brățara de aur și un colac de frânghie. Zicea că i-a spus căpitanului pirăților, celui mai fioros dintre ei, că flinghia o va folosi ca să-i facă leagăn domnișoarei Sayre. Și pentru că era pentru mine, piratul i-a dat și o bucată de scândură, ca să îmi facă scaunul din ea. Făcu vânt ușor leagănului.

— Ți-a spus o poveste extraordinară, remarcă Beck.

— Am crezut fiecare cuvântel. Mă convinsese că are puteri magice pe care le deprinsese de la o țigancă cu un singur ochi, care făcea voodoo și locuia împreună cu o panteră în mlaștină. Purta un șnur de piele la gât de care era atârnată o amuletă. Nu mi-a arătat-o niciodată, iar Selma l-a amenințat că avea să

Îl omoare dacă o va face vreodată. Sayre își petrecuse multe după-amiezi însoțindu-l pe Mitchell în timp ce acesta își vedea de treburile lui zilnice. Îi stătea mereu în cale și în mod sigur devenise o pacoste, dar bătrânul nu părea deranjat de compania ei și de sâcâiala neîncetată.

— Bătrânul Mitchell se supăra pe mine când pescuia. Îmi spunea să tac, ca să nu sperii peștii. Odată, m-a prins cocoțată în copacul de acolo. Mi-a zis să cobor înainte de a cădea și a-mi rupe gâtul.

În ciuda dojenelor, l-am considerat întotdeauna cel mai bun prieten al meu, ceea ce o oripila pe mama și o scandaliza pe Selma. Câteodată, când termina treaba în ziua respectivă, mă lăsa să mă urc în roaba cu care căra sculele și mă ducea înapoi în șopron. Ciudat, zise ea, nu l-am văzut pe bătrânul Mitchell la înmormântare. Mă așteptam să fie prezent.

— Așază-te, o să te dau în leagăn. Oferta lui Beck Merchant o trezi din reverie și o făcu să se simtă prost pentru că se destăinuise.

— Nu vreau. Mulțumesc!

— Bine, atunci mă poți împinge tu. Beck se așeză în leagăn, apucă frânghiile și zâmbi privind în sus, către ea, mijindu-și ochii în lumina soarelui.

Ochi verzi de pisică, remarcă ea. În afară de faptul că erau frumoși, păreau inteligenți și intuitivi, iar ea nu știa care dintre aceste calități o enerva mai mult.

Ignorându-l, trecu pe lângă leagăn, îndreptându-se spre firul de apă care se scurgea încet, dar sigur, spre golf. Curentul mâlos emana deja un miros sărat. Un pelican se ridică pe cealaltă parte a apei cu o bătaie zgomotoasă din aripi.

O briză ușoară înflora ramurile stufoase ale

arborilor de chiparos și stârni o ușoară fâlfâială a mușchiului spaniol, insuficient de puternică pentru a clătina frunzișul des al stejarului. Tocurile pantofilor i se afundară în pământul moale, așa că și-i scoase și îi cără în mână. Nămolul se simțea rece pe tălpile picioarelor ei. Dacă nu ar fi fost cu însoțitorul ei, s-ar fi întins pe el.

— Am zis eu ceva? întrebă Beck. Sayre se întoarse către el.

— Încetează cu flirtul, bine? îți pierzi vremea cu mine. Am crescut împreună cu bărbați fermecători, știu dinainte cât de falși pot să fie. În orice caz, domnule Merchant, și-a pierdut efectul de mult.

— Spune-mi Beck. Ce anume nu îți place de fapt, flirtul sau bărbații? Leagănul se legăna și o enerva la culme.

— Nu îmi placi tu.

— Dar nici nu mă cunoști. Ea râse amar.

— Ba te cunosc. Te cunosc pentru că ești exact ca ei, zise, arătând în direcția casei.

— Adică?

— Ești lipsit de scrupule, lipsit de etică, lacom și îngâmfat. Să continui?

— Nu cred că orgoliul meu ar putea suporta mai mult. Tot ce vreau să știu este cum de ți-ai format o asemenea părere despre mine într-un timp atât de scurt. Abia neam cunoscut.

— Mi-am format-o în timp. Am citit rapoartele anuale ale companiei care mi s-au tot trimis, deși am cerut, în mod repetat, să fiu scoasă de pe listă.

— Atunci de ce le citești?

— Pentru că sunt curioasă cât de jos va coborî familia mea ca să mai facă bani pentru Hoyle Enterprises.

— Ești acționară la Hoyle Enterprises.

— Nu vreau să fiu, zise, ridicând vocea. Mi-am pierdut un an din viață și mii de dolari cu avocații ca să mă rup de tot. Tertipurile dumitale îndemânatică m-au împiedicat să o fac.

— Acele tertipuri au fost legale.

— La limită.

— Limitele contează. Lăasă leagănul să se balanseze și porni către ea. Lucrez pentru Huff. A vrut ca tu să fii acționară în afacerea familiei și mi-a cerut să apelez la orice mijloace ca să mă asigur că rămâi. Am făcut numai lucrurile pe care eram plătit să le fac.

— Atunci știm amândoi ce face asta din tine, nu?

— Mă faci târfă? Nu cred că vrei să discutăm despre asta, Sayre. Insinuarea durea, dar era mai degrabă enervată decât rănită. Nu mai permitea nimănui să o rănească.

— Apelezi la aceleași mijloace murdare ca și ei.

— Lupt ca să câștig.

— Bineînțeles.

— Tu pentru ce lupti?

— Pentru supraviețuire, tună ea. Apoi, stăpânindu-și firea, inspiră adânc. Realizând că își încleștase pumnii se relaxă, își dădu părul pe spate și își umezi buzele.

După ce se calmă, spuse:

— Luptam pentru supraviețuire atunci. Și am supraviețuit. Singura împrejurare care m-ar fi putut aduce aici era înmormântarea fratelui meu Danny. Deși îi plâng moartea, și întotdeauna voi... (era să îi spună că avea să fie veșnic bântuită de acele două apeluri din partea lui pe care a refuzat să le preia, dar se opri). Mă bucur că cel puțin a scăpat de ei. Sper că și-a găsit liniștea. Aș vrea însă să știu...

Se opri brusc când el ridică mâna și îi atinse obrazul cu dosul degetelor. Tresări și rămase cu gura căscată.

— Un țânțar.

— A! își atinse obrazul în locul unde fuseseră degetele lui. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Trecură câteva secunde până când reuși să reia subiectul

— Aș vrea să știu cum a murit Danny, apune-mi amănuntele.

— Ți le-aș fi spus încă de duminică. Te-am sunat de mai multe ori la birou. Nu ai vrut să vorbești cu mine.

— Nu eram pregătită să te ascult. Nu acesta fusese motivul pentru care refuzase să vorbească cu el. Beck știa, dar nu o contrazise și continuă:

— A fost ucis cu un glonț în cap. Nu a fost... ei bine, nu a simțit nimic. Moartea a fost instantanee. I-ar fi fost suficiente și mai puține detalii. Era destul de rău.

— Cine l-a găsit?

— Pescarii, pe brațul vechi. Li se calase motorul. S-au oprit la tabăra de pescuit să caute niște ulei. Mașina lui Danny era parcată în față și au presupus că e acolo. Apoi au intrat în cabană și l-au găsit. Sayre încerca să nu își imagineze scena.

— S-a decis că a fost o sinucidere.

— Inițial.

— Dar Red Harper are dubii?

— Nu Red. Mai este un detectiv tânăr, repartizat la departamentul lui, unul pe nume Scott Wayne. Red l-a desemnat să investigheze cazul, crezând că va fi o muncă de rutină. Un formular de completare ștampilat și clasat: Danny ar fi intrat în statistici. Scott s-a întors

însă de la cabană cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Cum ar fi? Crede că a fost un accident?

— Nu este sigur. Cum ți-am spus, are mai multe întrebări

— O dai pe după gard, domnule Merchant zise ea nerăbdătoare, sunt om în toată firea. Nu îmi vorbi de sus.

— Scott nu mi s-a destăinuit. Jur, zise, când ea se uită la el neîncrezătoare. Am doar un acut sentiment că nu e sută la sută convins de corectitudinea raportului.

Beck se sprijini de trunchiul copacului din spatele său. Apoi își întoarse capul ca să privească peste apă și scuturându-și în mod instinctiv o broboană de sudoare, ce i se prelingea pe tâmplă, îi spuse:

— O perioadă scurtă, înainte de a-mi da seama că criminalistica nu era punctul meu forte, am lucrat pentru un procuror. Din acea experiență am învățat cum gândesc polițiștii. Primul lucru la care se gândesc este reconstituirea scenei, pentru a stabili circumstanțele în care s-a petrecut fapta. Nu îl cunosc pe Scott și nu știu ce anume îl pune pe gânduri. Nu știu cât de meticulos este în investigarea locului unei crime și nici câtă experiență are în acest sens. L-am întâlnit numai duminică seara, când a venit împreună cu Red la tatăl tău și i-a dat vestea. Pare fricos, dar mie îmi inspiră agerime și hotărâre. Poate că face pe durul sau încercă să-și impresioneze noul șef. Sau poate caută indicii care să se abată de la scenariu doar pentru că asta ar face cazul mai interesant. Sayre îl ascultă cu atenție, îi citi limbajul trupului și înțelese unde vrea să ajungă cu aceste meandre

verbale, înțelegea și de ce nu o spune răspicat. Alternativa la o sinucidere sau la un accident era de neconceput.

— Adică, acest detectiv crede că Danny a fost ucis?

— Nu a spus-o în mod direct.

— Atunci de ce ar căuta indicii și are pune întrebări? El ridică din umeri. E nou în oraș. Este în serviciu de numai câteva săptămâni. Nu știe...

— Nu știe că șeriful ia mită de la tata și apoi se uită în altă parte când acesta încalcă legea.

— Huff nu îi dă destul lui Red pentru așa ceva

— Îl mituiește.

— Subvenția lui Huff este mai substanțială la parohie și e menită să împiedice o creștere a taxelor.

— O, da, îi mituiește pe oficialii locali pentru a-i proteja pe plătitorii de taxe.

— Toată lumea are de câștigat de pe urma generozității lui.

— Inclusiv tu.

— Și tu. Se depărta de copac și veni spre ea. Spune-mi, ai fi preferat să îți petreci în pușcărie acele nopți în care te-au prins beată la volan? Sau făcându-ți de cap pe mesele de picnic din parc? Sau gonind nebunește pe strada Evangeline? În acele situații-și nu am făcut altceva decât să amintesc câteva din cele mai nevinovate aventuri din tinerețea ta vijelioasă nu te bucurai că tatăl tău îi strecoară lunar câteva bancnote șerifului, astfel încât aventurile tale să treacă neobservate și nepedepsite? Nu te obosi să răspunzi. Încearcă să vezi totul în ansamblu și pe urmă...

— Ceea ce văd, domnule Merchant, este cât de meticulos ți-ai argumentat corupția. Așa reușești să

dormi noaptea? Beck se apropiase atât de mult, încât pantalonii lui îi atingeau gleznelor. Ca și pe bancheta pianului, o înghesuia. Trebuia să-și dea capul pe spate pentru a se uita la el sau să se dea câțiva pași înapoi, ceea ce nu intenționa să facă. Nu avea de gând să cedeze niciun centimetru de teren.

Beck continuă în șoaptă:

— Pentru ultima oară, Sayre, spune-mi Beck. Și dacă vrei să afli cum dorm noaptea poți să te convingi singură. Oricând. Se întoarce să plece spre casă, înainte de a-i trage o palmă.

— A murit. Sayre se opri și privi înapoi.

— Bătrânul Mitchell, zise Beck. Cu câțiva ani în urmă l-au găsit mort în casă.

Imediat după plecarea ultimilor invitați, Huff urcă în camera lui ca să își schimbe costumul negru cu haine mai confortabile. Când ajunse în dreptul camerei lui Danny, se opri, dar nu deschise ușa. Selma o închisese și o lăsase exact așa cum era când Danny plecase la biserică, duminică dimineața. Probabil că va aștepta un semn din partea lui ca să o deschidă din nou, să sorteze lucrurile și să decidă ce anume ar trebui să păstreze și ce să dea de pomană. Sarcina urma să îi revină ei. El nu se simțea în stare să mai atingă vreodată vreun lucru de-al lui Danny.

Nu se putea spune că nu regretă, dar ce se făcuse era bun făcut. Să se gândească în continuare la asta ar fi fost o pierdere de timp și de energie, iar Huff nu făcea niciodată risipă.

Își schimbă hainele și, în timp ce cobora scările, aruncă o privire prin ușile duble la portretul lui Laurel. Ușile dădeau pe balconul de la etaj. Îi văzu pe Beck și Sayre stând pe malul apei, la umbră, sub un

pâlc de copaci. Amuzat, își înfipse țigara între buze și rămase locului, privind-i. Beck își ducea la îndeplinire ultima misiune și, ca de obicei, se punea el însuși la bătaie. S-ar putea ca Sayre să-și fi găsit nașul. Era o mână de femeie atrăgătoare, iute la mânie, cam tare de gură. dar Beck avea tenacitatea unui pitbull. Nu cedase, deși oricare alt bărbat ar fi renunțat după prima remarcă acidă a lui Sayre.

Niciodată fata asta nu făcuse ceva fără să aibă vreo obiecție. Chiar și nașterea ei fusese o bătălie. Laurel se chinuise timp de douăsprezece ore, de două ori mai mult decât la nașterea băieților. Sayre cu temperamentul asortat cu culoarea părului, ieșise din trupul mamei sale roșie și urlând răzvrătită pentru venirea ei pe lume sau pentru întârzierea acelui moment. Începând din clipa aceea, le-a pricinuit numai probleme celor din jurul ei.

Fără îndoială că acum îi dădea de furcă lui Beck. Huff se întreba ce îi spusese Beck de reușise să o țină pe loc până în clipa aceea. Sayre nu era genul de om care să stea și să asculte când ceea ce i se spunea nu era ceva ce ar fi vrut să știe. Stăteau nas în nas și păreau absorbiți de o conversație sau... unul de celălalt Gândul ăsta îl liniști. Se uită la cei doi cu alți ochi. Al naibii să fie, dacă nu făceau o pereche pe cinste. Sayre era o tipă pasională. Ea aborda orice problemă cu pasiune. Huff își zise că ea ar pune pasiune și în chestiuni care l-ar face pe un bărbat teribil de fericit sau cel puțin destul de mulțumit ca să îi treacă cu vederea celelalte trăsături mai puțin atrăgătoare.

În ceea ce-l privea pe Beck, ce ar putea să nu îi placă unei femei în floarea vârstei la el? îl privi apropiindu-se și mai mult de Sayre.

Fata era mai înaltă decât majoritatea femeilor, dar nu-l depășea pe Beck. Stăteau aproape unul de altul, ca niște corzi gata să pocnească și pentru o clipă Huff avu impresia că Beck o va înșfăca și o va pune la pământ.

În clipa următoare, Sayre zvâcni de lângă el și se îndreptă spre casă. Nu ajunsese însă prea departe, când Beck i-a zis ceva care o făcu să se întoarcă. Orice i-ar fi spus o enervase rău de tot, pentru că după ce se întoarse din nou, aproape că o luă la fugă spre casă.

„Trebuie să fie teribil de amuzant”, chicoti în sinea lui coborând spre a o întâmpina pe Sayre în holul principal, în timp ce ea împingea furioasă ușile de la bucătărie. Selma era deja în spatele ei, îmbiind-o cu o farfurie cu mâncare, dar Sayre n-o luă în seamă. Când dădu cu ochii de Huff, se retrase un pic.

Selma, obișnuită cu conflictele din familia pe care o servea, dispăru imediat în bucătărie.

Huff pregăti cea mai cruntă mustrare, în timp ce își măsura flica din cap până-n picioare. Putea să-și dea seama că în cei zece ani cât stătuse departe de casă nu îi simțise lipsa. Maturitatea îi ștersese inocența de pe chip. Acum arăta ca o femeie, nu ca o copilă. La înmormântare, ascunsă sub pălăria cu boruri largi și cu ochelarii negri de soare, arăta ca o vedetă de cinema sau ca văduva neconsolată a unui șef de stat. Căpătase clasa pe care Laurel își dorise întotdeauna să o capete, dar își păstrase aerul semeț cu care se născuse. Îl provoca și în același timp îl amuza.

— Bună, Sayre.

— Tată.

— Tată, ai? Parcă îmi spuneai Huff.

— Îți spuneam și mai rău de atât. Huff își scoase

țigara din gură și râse.

— Vii cu niște proteste, dacă nu mă înșel. Aveai de gând să pleci fără să mă vezi?

— Ceea ce am avut să-ți spun, ți-am spus înainte de a pleca. Cei zece ani nu au schimbat nimic din părerea mea în ceea ce te privește.

— Din respect pentru Danny și din politețe, ai fi putut să mă întrebi cum mă simt, cum suport durerea.

— Nu îți datorez niciun fel de politețuri. Nu te respect. Cât despre durerea ta, nici măcar nu ai închis fabrica astăzi. Moartea lui Danny este o tragedie, dar nu schimbă nimic în caracterul acestei familii.

— Familia ta.

— Mi-am renegat familia. Nu vreau să mai am de-a face cu tine sau cu Chris, sau cu fabrica voastră... Am venit în Destiny ca să-mi iau rămas-bun de la Danny, la mormântul său. Am fost împiedicată să fac acest lucru când ți-ai trimis sluga după mine.

— Beck nu te-a adus cu forța aici.

— Nu, dar m-a momit cu un lucru pe care știa că nu aș putea să îl ignor. Strategia a funcționat. Am venit. Mi-am făcut datoria. Mă duc la cimitir, după care plec acasă.

— Dar ești acasă, Sayre.

— Tu nu renunți niciodată, nu-i așa, Huff?

— Nu. Niciodată.

— Ei bine, fă-ți o favoare ție însuși de data asta. Trezește-te la realitatea că nu ai niciun pic de influență asupra mea. Desenă un cerc cu degetul ei. Zero. Nu voi asculta niciun cuvânt din ceea ce ai să-mi spui. Și nu te mai deranja să mă ameninți. Nu ai mai putea să-mi faci mai mult rău decât mi-ai făcut deja. Nu îmi mai este frică de tine.

- Serios?
- Da. Traversă și deschise ușa „vizuinei”.
- Dovedește-mi.

CAPITOLUL 5

Îi lansase o provocare, așa cum făcuse și Beck mai devreme, de la care nu se putea sustrage. Nu era în firea ei să dea înapoi. Îi convenea sau nu, moștenise niște trăsături de la tatăl ei. Conștientă că joacă deja exact cum îi cânta el, îl urmă în

„Vizuină”. Îi spusese că nu-i mai era frică de el, dar probabil că nu o crezuse. În fond, nu conta ce credea el, important era că ea știa acest lucru. Nu trebuia să îi dovedească, important era să-și dovedească sieși.

De la două mii de mile depărtare îi era ușor să afirme că și-a revenit și a devenit indiferentă. Singurul test valid pentru curajul cuiva era acela de a se întâlni față în față cu dușmanul care îl doborâse. Numai în felul acesta se putea convinge că teama ei de Huff era de domeniul trecutului și că ei nu mai avea niciun pic de influență asupra ei. O dată hotărârea luată, îl urmă în „vizuină”. Cu excepția televizorului cu ecran mare, totul arăta așa cum își amintea. Privind în jurul ei, încercă să își amintească ceva plăcut în legătură cu acea încăpere, dar nu găsi nimic, decât amintiri dureroase. Fusesse alungată de aici, când era mică, pentru că exista o competiție în vederea câștigării atenției lui Huff. Lui Chris și lui Danny li se permisese accesul și chiar fuseseră invitați în acest sanctuar. În schimb, ea intrase aici foarte rar, iar asta era o excludere care se datora faptului că era fată.

În camera asta le explicase Huff copiilor cât de bolnavă era mama lor. Asumându-și rolul de

purtătoare de cuvânt, întrebase dacă mama lor urma să moară. Când Huff le spusese că da, ea și Danny izbucniseră în plâns. Dar Huff nu avea niciun fel înțelegere pentru lacrimi. El le ceruse să se abțină și să se comporte ca niște oameni maturi, ca niște adevărați Hoyle. Aceștia nu plângeau niciodată, le spusese el, dându-le drept exemplu pe Chris:

— Pe el nu-l vedeți plângând, nu? Sayre mai plânsese în această cameră și cu altă ocazie. Plânsese cu dispeare, implorându-l pe Chris să nu facă ceea ce tocmai făcuse. Era noaptea pe care nu o putea uita. Noaptea din care începuse să îl urască. Pașii lui Huff răsunau greu pe podeaua de lemn, în timp ce se îndrepta spre bar. Îi oferi ceva de băut

— Nu, mulțumesc, zise Sayre. Huff își turnă un pahar de whisky.

— Vrei să-i spun Selmei să îți aducă ceva de mâncare? Abia așteaptă să te hrănească.

— Nu mi-e foame.

— Chiar dacă ai muri de foame nu ai mânca mâncare plătită de Hoyle Entreprises, nu-i așa? Huff se așază în șezlongul lui și o privi pe deasupra ochelarilor, în timp ce sorbi ea din pahar.

— Asta îți e replica provocatoare, Huff? Vrei să vezi care dintre noi îl poate insulta mai mult pe celălalt? Să ne înțepăm până când unul dintre noi cedează? Dacă asta urmărești, să știi că nu mă prind în jocul tău. Nu mă mai prind niciodată în vreunul din jocurile tale.

— Mama ta nu ar fi fost niciodată de acord cu un astfel de limbaj.

— Mama mea nu ar fi fost niciodată de acord cu o mulțime de lucruri. Vrei să discutăm despre câteva dintre ele?

— Încă mă mai înțepi, după câte văd. N-aș putea spune că mă surprinde. De fapt, cred că aș fi fost dezamăgit dacă ai fi renunțat la stilul zeflemitor. Se aplecă, luă o cutie de chibrituri și își aprinse o țigară. Stai jos. Povestește-mi despre afacerile tale. Sayre se așează pe una dintre canapelele despărțite de o măsuță de cafea.

— Merg bine, spuse ea.

— Unul dintre lucrurile pe care le detest, Sayre, este modestia. Dacă ai reușit, ți-ai câștigat dreptul să te mândrești cu asta. Am citit articolul ăla despre tine în Chronicle. A avut impact. Poze și tot tacâmul. Zicea că tu ești designerul preferat pentru elita din San Francisco. Sayre nu îl întrebă cum de aflase despre articolul din ziar. Îl știa în stare de orice, chiar și de spionaj. Probabil că știa mult mai multe despre viața ei în California decât bănuia ea. Probabil că Beck Merchant îi strângea informațiile.

— Cât a trebuit să-i dai acelui bătrânel ca să-i preiei afacerea? Bănuiesc că mult prea mult.

— Acel bătrânel era prietenul și mentorul meu. Lucrase pentru renumitul decorator în timp ce își făcea studiile de specialitate. La absolvire, îi oferise un post cu normă întreagă. Era mult mai mult decât o persoană care încasa un comision din vânzarea unor creații ale altcuiva. Apoi, se căsătorise cu ea pentru ca Sayre să îi continue afacerea. O trimisese în călătorii de afaceri pentru a achiziționa materie primă din Hong Kong și antichități din Franța, contând pe calitățile ei: un anume simț al afacerilor și un bun-gust extraordinar: Avea patruzeci de ani de experiență. Sayre aducea idei noi și creatoare. Formaseră o echipă extraordinară.

— Când a hotărât să se retragă, continuă ea, a

stabilit termenii vânzării foarte avantajoși pentru mine. Sub conducerea ei, afacerea prosperase. Astfel că și-a achitat datoria în trei ani, la jumătatea termenului stabilit. Nu îi spusese lui Huff acest detaliu, considerând că situația afacerilor ei nu era nici pe departe treaba lui.

— Atârnarea draperiilor la ferestre te transformă într-un pionier al schimbării, zise Huff cu ironie, minimalizând în mod deliberat importanța afacerii ei, dar ea nu mușcă momeala.

— Îmi place munca mea. Aș face-o cu plăcere și pe gratis. Din fericire, este pe cât de plăcută, pe atât de bănoasă.

— Ți-ai scos investiția înzecit. Huff agită cuburile de gheață în pahar. Nici căsătoriile tale nu au fost chiar păguboase, nu? Dacă nu ar fi fost acele clauze pentru care am insistat atât de mult în contractele prenuptiale, nu ai fi fost în stare să îți cumperi aceste iluzii și munca pe care ți-o iubești atât de mult.

Pentru a putea vorbi, Sayre fu nevoită să își descleșteze fălcile.

— Mi-am câștigat acei bani, Huff.

— Există și moduri mai urâte de a-ți câștiga existența, remarcă Chris, făcându-și apariția în cameră. E avantajos să-ți construiești o carieră din divorțurile de bărbații bogați. Se așează pe canapeaua din fața ei și îi zâmbi peste măsuța de cafea. Nu e tocmai un drum greșit în carieră. Primul ei impuls fusese să se ridice și să iasă în goană, dar știa că asta nu ar fi făcut decât să îl amuze. Să-i dea o asemenea satisfacție ar fi fost mai rău decât să îi îndure rânjetul batjocoritor.

— Ești la fel de nesuferit ca întotdeauna, Chris. Dar în ceea ce privește avantajele divorțurilor de

bărbații bogați ai dreptate. Sunt sigură că fosta ta soție ar fi de aceeași părere. Rânjetul lui Chris păli un pic, dar zise calm:

— Ai înțeles greșit, Sayre. Mary Beth nu vrea să divorțeze de mine.

Crezuse că absența soției lui Chris din sânul familiei era dovada clară că mariajul cu năbădăi al fratelui ei se sfârșise.

— De ce nu este aici? întrebă ea.

— Locuiește în statul México, într-o casă cu vedere la Pacific. Eram în vacanță acolo. Într-o zi, am băut ceva mai multă margarita. Mary Beth se pricepe foarte bine să speculeze un avantaj. M-am trezit a doua zi dimineată cu casa pe numele ei. Totul a decurs conform planului ei. Mai întâi, a luat casa și servitorii, apoi mi-a zis că vrea să ne separăm, pe perioadă nelimitată, zise Chris, aruncându-i tatălui său o privire.

Sayre nu o cunoștea pe cumnata ei, deoarece Chris se însurase după plecarea ei, dar își închipuia că pentru că îl suportase o perioadă, mândruța lui merita o casă pe coasta Pacificului. Se îndoia că mariajul îl făcuse să renunțe la aventurile lui întâmplătoare. În timp ce Chris îi explicase lui Sayre de ce lipsea soția lui.

Huff stătuse aparent liniștit în fotoliul său pufăind din țigară. În realitate, nu era liniștit. Era vexat. Sayre observă că ținea paharul atât de strâns, încât degetele groase i se albiseră la încheieturi. Huff era nemulțumit de starea căsniciei lui Chris, de asta era nefericit.

— Nu aveți copii?

— Nu încă, dar nu s-a terminat. Expresia tâmpă a lui Chris se schimbă într-un zâmbet când privi dincolo

de ea, spre ușă.

— Intră, Beck, spuse el.

— Nu vreau să vă întrerup, zise el din spatele lui Sayre, care nu se întoarse să-l privească.

— Te rog, fă-o. Avem nevoie de o pauză. Sayre îl auzi pe Beck apropiindu-se. El ocoli capătul canapelei și i se adresă lui Huff:

— Red este aici.

— Dar a plecat acum o oră.

— S-a întors. Și de data asta este în misiune. Îl însoțește Wayne Scott. Vor să discute cu noi.

— Despre ce? Beck se uită la Huff de parcă i-ar fi spus: „Tu despre ce crezi?”

— Cât va dura? Atmosfera de înmormântare m-a obosit și speram să pot ieși un pic, zise Chris. Sayre era uluită de preocuparea lui pentru propria-i persoană într-un asemenea moment, deși nu ar fi trebuit să fie. Întotdeauna îl preocupa un subiect numai în măsura în care îl afecta pe el, planurile și dorințele lui. Egoismul lui, încurajat de indulgența lui Huff față de el, nu avea limite și se manifesta chiar și acum când abia își înmormântase fratele. Incapabilă să-i mai suporte compania, Sayre se ridică.

— Acum, plec și vă las cu șeriful vostru. Îl privi pe Huff și adăugă: Danny a fost de departe cel mai bun dintre noi. Regret sincer moartea lui. Apoi își privi fratele și zise:

— Chris-se opri, negăsind nimic care să nu fie o ipocrizie. La revedere. Se întoarse spre Beck, dar pentru acesta nu avu decât un salut de curtoazie.

În timp ce trecea pe lângă el, acesta îi atinse brațul.

— Red ar vrea să rămâi. Înainte de a-și reveni din uimire pentru a putea vorbi, Chris întrebă:

— De ce ea?

— Nu mi-a spus.

— Trebuie să fi spus ceva, zise Sayre. Merchant se uită la ea cu asprime.

— Mi-a spus doar ce ți-am zis deja. Că ar vrea să fii și tu pe aproape. Să-i invit înăuntru, Huff?

— Asta chiar că nu e un moment potrivit. Ca și lui Chris, și mie mi-a ajuns să mai discut despre moarte. M-am săturat. Totuși, poate că am putea să terminăm odată cu asta. Condu-i înăuntru, Beck. Sayre nu avea de gând să stea și intenționa să îi comunice acest lucru lui Red. Beck Merchant dispăru și reveni însoțit de șerif și de un tinerel. Sayre atacă imediat:

— Domnule șerif, încerc să prind un zbor în noaptea asta din New Orleans și sunt deja în întârziere.

Red Harper era în costumul negru pe care îl purtase la înmormântare. Tânărul ajutor purta uniforma obișnuită, dar își scosese pălăria. Se uita prin cameră, observând detaliile încăperii, neliniștit ca un cal de curse, exact cum îl descriesese Beck Merchant.

— Îmi displace să te rețin, Sayre, dar Scott, aici de față voia să vă pună tuturor câteva întrebări, spuse șeriful.

— Îți apreciez meticulozitatea, zise ea, adresându-i-se direct tânărului din fața ei. Îți admir simțul datoriei, dar mă tem că nu dețin nicio informație care să ți fie de folos. Nu locuiesc aici și nu am avut niciun fel de contact cu Danny de mai bine de zece ani.

— E adevărat, doamnă, dar e posibil să știți mai multe decât vă puteți imagina. După dialect, era mai

degrabă din Texas decât din Louisiana. Vă deranjează dacă mai stați o clipă? Nu o să dureze, vă promit. Nemulțumită, Sayre se întoarse la locul ei de pe canapea.

— Beck, adu două scaune de la masa de joc pentru reprezentanții legii. Tu poți să stai lângă Sayre, ordonă Huff din fotoliul său. Cei doi se așezară pe scaunele aduse de Beck, iar acesta luă loc lângă Sayre. Ea îi aruncă o privire lui Huff și văzu în ochii lui o sclipire diavolească, în timp ce stingea bățul de chibrit cu care își aprinsese țigara.

— Red, ai cerut această adunare. Ai toată atenția noastră. Ce anume te preocupă? Șeriful își drese vocea:

— Știi că l-am angajat pe Wayne Scott să ne ajute cu investigațiile în departament, spuse el aproape scuzându-se.

Și?

— Păi, el a făcut ceva cercetări la tabăra ta de pescuit și a găsit ceva lucruri legate de sinuciderea lui Danny care nu se potrivesc. Huff îl privi pe tânărul ajutor:

— Cum ar fi? Wayne Scott se foi pe scaun, până ajunse să stea pe marginea lui, ca și când și-ar fi așteptat cu nerăbdare rândul să vorbească.

— Pușca cu care s-a tras...

— Pușca? exclamă Sayre. Când Beck îi spusese că Danny murise cu un glonț în cap, ea bănuise că era vorba de un pistol. Nu știa prea multe despre arme, dar putea face diferența între un pistol și o pușcă, ca și între rănille produse de acestea. În funcție de calibru și traiectorie, un glonț de pistol, tras în capul unui om, poate fi mortal, și cu siguranță lasă urme urâte, dar nu se poate compara cu gaura produsă de

un cartuş de puşcă.

— Da, doamnă, zise detectivul solemn. Nu a avut nicio şansă de supravieţuire. Beck zise răspicat:

— Poate ar trebui să treci la subiect.

— Ei bine, domnule Merchant, părerea mea e următoarea. Victima avea încă pantofii în picioare. Timp de câteva secunde, toţi se uitară la el, fără să înţeleagă.

Primul reacţiona Huff:

— Nu înţeleg ce naiba vrei să spui, dar...

— Stai puţin. Beck ridicase mâna să-l oprească pe Huff, dar îl privea pe Scott. Cred că înţeleg nelămurirea detectivului, continuă el.

— Chris aprobă, dând din cap şi zise:

— Nu înţelege cum ar fi putut Danny să apese pe trăgaci.

— Exact, spuse Scott. Am mai investigat odată o sinucidere în Carthage, în estul Texasului. Omul apăsase pe trăgaci cu degetul mare de la picior... Se întrerupse şi se uita la Sayre. Mă scuzaţi, doamnă, că vorbesc atât de deschis despre...

— Nu voi leşina. Şi, apropo, numele meu este Lynch.

— O, îmi pare rău. Credeam că...

— În regulă. Continuă, te rog. Scott îi privi pe rând pe cei prezenţi.

— Ei bine, zise el, toate celelalte detalii ale sinuciderii domnului Hoyle seamănă cu cealaltă sinucidere. Ceea ce nu înţeleg este cum a apăsas pe trăgaci. Ar fi o adevărată jonglerie, având în vedere lungimea... A, dar ăsta este un alt aspect care m-a încurcat. Arma are un încărcător dublu. Unul pe fiecare parte, şi ambele erau pline. Dacă ai de gând să îţi tragi un glonţ în cap, de ce ai încărca ambele

încărcătoare? E puțin probabil să mai ai nevoie de un al doilea cartuș.

Nimeni dintre cei prezenți nu riscă vreun comentariu. Red Harper își drese glasul:

— Îți amintești când ai văzut ultima dată acea pușcă, Huff? Nu văd niciun loc liber în rastelul tău, zise el și făcu un semn cu capul spre dulapul cu uși de sticlă din colțul încăperii. Huff deținea o colecție de arme - câteva pistoale, arme de vânătoare pentru câprioare și chiar o pușcă cu bătaie lungă pentru păsări. Toate erau la locul lor.

— Era o armă veche. Nici unuia dintre noi nu îi plăcea. Am retras-o, ca să spun așa. Am dus-o la tabăra de pescuit pentru urgențe. Nu știu când s-a tras cu ea ultima oară, zise Huff.

— Eu știu, interveni Chris. După plictiseala din glasul lui, nimic nu era mai lipsit de importanță ca arma cu care fusese ucis fratele său. Chris continuă:

— Într-un weekend, cam acum trei luni, nu Beck? Beck aprobă din cap. Am petrecut o noapte acolo. Frito o luase razna. Am ieșit să vedem despre ce este vorba și am văzut un dihor. Beck a tras de două ori în aer ca să îl sperie.

Beck Merchant continuă povestea:

— În dimineața următoare, am uns arma, am șters-o și am pus-o la loc în dulapul de deasupra ușii.

— Ai încărcat-o? întrebă șeriful.

— Nu.

— Atunci altcineva a făcut-o, spuse Wayne Scott.

— Ai verificat amprente?

— Da, doamnă, ale fratelui dumneavoastră, Danny, sunt peste tot, dar și ale altcuiva. Cele mai frecvente fiind, probabil, ale dumneavoastră, i se adresă lui Beck.

— Deci știi că Danny a atins arma, zise Sayre.
— Da, doamnă, dar nu știu când.
— Pe trăgaci este amprenta lui?
— Nu am putut lua o amprentă clară de acolo, zise Red Harper. Ceea ce ne încurcă din nou. Dacă Danny ar fi atins ultimul arma... lăsa fraza neterminată.

Huff, care tăcuse tot timpul, părea că își pierduse răbdarea. Se ridică din fotoliu, îl ocoli, se uită la Scott Wayne, dar i se adresă lui Red Harper:

— De ce îi permiți ăstuia să ne târască prin toată chestia asta? Ca să își justifice uniforma asta bătoasă? Dacă e așa, pot să îi dau eu ceva mai bun de făcut, ca de exemplu, să patruleze pe la fabricile mele și să bage frica în toți cei care vorbesc despre uniune. Asta i-ar justifica într-adevăr orele de program. Așa cum se prezintă situația, nu face decât să mă rețină din treabă și să mă facă să mă gândesc la lucruri cu care nu mai vreau să îmi bat capul. Danny e mort. L-am îngropat. Asta este tot. Huff luă altă țigară din pachet.

— Scuzați-mă, domnule Hoyle, dar asta nu este totul.

Huff se holbă la Scott, în timp ce își aprindea țigara. Tânărul continuă cu curaj:

— Nu este vorba numai despre poziția armei față de corpul lui Danny sau de contorsiunile pe care trebuia să le facă ca să poată apăsa pe trăgaci în timp de țeava era în gura lui. Mai sunt și alte lucruri care mă intrigă.

Sayre nu-și dădea seama dacă fața tânărului detectiv deveni roșie de trac sau de înflăcărare. Oricum, lua atitudine în fața marelui Huff Hoyle și ea îl aprecia pentru asta, chiar dacă era conștientă că după noaptea asta, zilele lui în serviciul șerifului erau

numărate.

— Să auzim ce anume te-a pus pe jar, zise Huff.

— Religia la care fiul dumneavoastră aderase de curând. Surprizele se țineau lanț. Sayre se uită la Chris și apoi la Huff să vadă dacă vor râde la ideea că un Hoyle putea adera la o religie. Cei doi rămăseseră împietriți, doar Huff se încruntă și mai tare. Sayre se întoarse către Beck Merchant care sesizase în mod evident uluirea ei.

— Danny se alăturase de curând unei congregații de... Începu Beck.

— Recitatori din Biblie, zise Huff.

— Le îmbrățișase credința și devenise foarte evlavios, continuă Beck.

— Cât de recent?

— Cam de un an. Nu lipsea duminica de la biserică sau de la o întâlnire de miercuri.

— Devenise tare plicticos, adăugă Chris. Nu mai bea și se supăra dacă luam numele Domnului în deșert. Devenise un ciudat adept al lui Iisus.

— Ce l-a determinat? întrebă Sayre Chris ridică din umeri.

— Nu l-ați întrebat niciodată?

— Ba da, Sayre. Dar nu voia să vorbească despre asta. Beck Merchant interveni:

— Nu am reușit să facem legătura cu un eveniment, cum ar fi o moarte a cuiva apropiat sau ceva de genul ăsta. E de ajuns să spunem că devenise o cu totul altă persoană în ultimele luni de viață. Se schimbase complet.

— În bine sau în rău?

— Asta ține de părerea fiecăruia, zise Huff.

Tonul său aspru exprima părerea lui despre convertirea religioasă a lui Danny. Se întoarse către

tânărul detectiv:

— Ce legătură crezi că are asta cu moartea lui?

— I-am interogat pe membrii congregației sale și pe pastor care vorbise cu Danny în acea duminică dimineată. Fără excepție, toți considerau că era exaltat și fericit. Plecase de la slujba de dimineată bine dispus și le spusese tuturor că îi va revedea la slujba de seară. Îi privi în ochi pe rând și adăugă: Mi se pare ciudat ca un om într-o asemenea stare de spirit, înălțătoare, să plece și să se sinucidă.

— Vrei să spui că a fost regizat să pară o sinucidere? Întrebă Sayre.

— Ei, nu-i atribui concluzia lui Scott, Sayre, zise Red Harper, aruncând o privire grea către Huff. El spune doar...

— Ceea ce spun este că circumstanțele morții lui Danny Hoyle merită cercetate cu mai multă atenție, zise tânărul.

— Medicul de cartier nu pune sub semnul întrebării sinuciderea.

— Așa este, domnule Merchant, dar cauza morții a fost evidentă. Se uită la Sayre. Voi sări peste terminologia de specialitate folosită în raportul medicului legist.⁷ Felul în care s-a produs moartea, în opinia mea, nu este concludent.

— Felul în care s-a produs, repetă Beck, ațintindu-și ochii asupra detectivului. Țeava puștii era în gura lui Danny. Asta nu prea sugerează că moartea sa a fost un accident.

— Și eu cred la fel, zise Scott, dând din cap gânditor. Am putea să spun și că a fost un accident de vânătoare. Deci, dacă hotărâm că nu a fost un accident, atunci putem să ajungem la concluzia că a fost o crimă. Red Harper făcu o grimasă ca de durere.

Asta mă determină să vă pun întrebarea valabilă pentru toți: Știți pe cineva care i-ar fi putut dori moartea lui Danny?

CAPITOLUL 6

Căldura după-amiezii își făcuse efectul asupra aranjamentelor florale care acopereau proaspătul mormânt. Bobocii se ofiliseră. Petalele deveniseră maronii, aplecându-se spre propriile tulpini ca și când și-ar fi recunoscut înfrângerea.

Deoarece nu sufla nicio boare spre a dispersa fumul negru de la furnale, acesta forma un pâlc de nori cenușii deasupra cimitirului. Spânzura acolo ca un giulgiu hidos. Sayre îl percepu ca fiind giulgiul lui Danny. Se dusesse la cimitir încercând să-și găsească într-o oarecare măsură pacea, dar după discuția de aseară cu detectivul, moartea lui Danny nu i se părea ușor de acceptat.

Dintre copii, Danny îi semăna cel mai puțin lui Huff. Era tandru, vorbea blând și, din câte știa ea, nu făcuse niciun rău în viața lui și nu jignise pe nimeni.

Când erau copii, el fusese întotdeauna altfel decât ea și Chris. Protesta, fiind ferm, atunci când i se făcea o nedreptate, însă, cel mult, urla la Chris care era indiscutabil cel mai zăpăcit dintre toți. Chris fusese întotdeauna diabolic și știuse cum să își manipuleze fratele mai mic. Danny cădea întotdeauna în capcanele lui Chris, care adesea se dovedeau crude.

Ea avea firea cea mai aprigă. Ori de câte ori se dezlănțuia asupra lui Danny pentru un afront real sau închipuit, el trata conflictul cu grație și nu-i purta pică pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le striga ea.

Odată, în timp ce debita una dintre cele mai urâte tirade, îi aruncă camionul preferat în heleșteu.

El plânsese, o făcuse în toate felurile și îi ceruse să se arunce în apă și să-l recupereze. Bineînțeles că refuzase și îi descrisese cu amănunte chinuitoare cum camionul său strălucitor avea să ruginască și să se erodeze înainte de a ajunge în Golful Mexic. Danny plânsese câteva ore, după care căzuse într-o melancolie care durase câteva zile. Mama lor încercase să afle de ce era atât de supărat, dar el refuzase să o toarne pe Sayre. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi simțit îndreptățită că procedase așa. El însă o lăsase să scape ușor, ceea ce o făcuse să regreta că fusese atât de rea cu el.

Mama lui îl alintase, deoarece fusese mezinul familiei. Sayre își amintea că Huff spunea adesea că va face din băiat un sclifosit, dacă nu încetează să îl cocoloșească. În pofida protecției mamei sale, Danny tânjise cel mai mult după atenția lui Huff. Chris o câștigase instantaneu, fiind primul născut. Temperamentul și preocupările sale le aminteau pe cele ale lui Huff. Egoul lui Huff era satisfăcut, avându-l pe Chris aproape, deoarece era personificarea în miniatură a propriei personalității. În ce-o privea pe ea, era tratată mai degrabă ca prințesa inutilă, dar decorativă a clanului. Sayre pretindea ca totul să fie cum vrea ea, în caz contrar, avea grijă să facă scandal. În timp ce mama ei consideră că un asemenea temperament era nepotrivit pentru o domnișoară, tatăl ei găsea că este amuzant cu cât Sayre se înfură mai tare, cu atât mai cu poftă râdea el.

Danny, care știa să se stăpânească și se purta frumos, beneficia de cea mai puțină atenție din partea lui Huff. Sayre sesiză această stare de lucruri în familia ei, dar la momentul respectiv nu avea inteligența și maturitatea necesare ca să își dea seama

de implicații. Acum, adultă fiind, știa cât de greu trebuie să-i fi fost lui Danny, care era mereu ultima preocupare a lui Huff.

Lucrurile rămăseseră la fel și după moartea lui Danny. Chris era în mod evident moștenitorul ales, miruit, care nu putea face niciun fel de rău. Ea era ghimpele în coastă, cea care l-a respins. Asta îl făcuse pe Danny să fie copilul ascultător, care executa ceea ce i se cerea și nu comenta niciodată, cel pe care se putea conta întotdeauna, dar care nu era niciodată luat în seamă. Să fi fost oare acest sentiment de nimicnicie cel care l-a determinat pe Danny să se sinucidă?

Sayre luă un trandafir din una dintre coroane și îl apăsă pe buzele ei. Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Nu era cinstit că cel mai dulce și cel mai inofensiv dintre ei murise într-un mod atât de violent. Și, dacă presupunerile detectivului Scott se vor dovedi adevărate, atunci...

— Domnișoară Lynch? Sayre sări în picioare și văzu o tânără care stătea la nici doi metri de ea.

— Nu am vrut să vă sperii, zise tânăra în chip de scuză, credeam că m-ați auzit. Recăpătându-și glasul, Sayre zise:

— Eram pierdută în gânduri.

— Nu vreau să vă deranjez. Pot să vin mai târziu. Voiam să... voiam să îi spun noapte bună. Fata era cam de vârsta ei, poate ceva mai tânără și se străduia din răspuțeri să nu plângă. Sayre își amintea că o văzuse la pomană, dar nu apucase să vorbească cu ea.

— Sunt Sayre Lynch. Întinse mâna și fata i-o strânse.

— Știu cine ești. Mi-a spus cineva la înmormântare, dar te recunoscusem deja din

fotografii.

— Fotografiile din casă sunt vechi. M-am schimbat.

— Da, dar părul ți-a rămas la fel, iar Danny mi-a arătat nu demult un articol în ziar despre tine. Era foarte mândru de realizările tale. Râse și Sayre fu impresionată de muzicalitatea sunetului. Arătai sofisticată și elegantă, dar Danny mi-a spus că aparențele pot fi înșelătoare și că de fapt ești un drac împielit. Dar a spus-o cu dragoste.

— Cum te cheamă?

— Îmi cer scuze. Sunt Jessica Deblance. Sunt... am fost prietenă cu Danny.

— Te rog, Sayre indică o bancă de beton aflată sub un copac în apropierea mormântului. Jessica purta o rochie elegantă din mătase. Părul îi era deschis la culoare și îi cădea în valuri pe umeri. Era micuță și deosebit de frumoasă.

Se așezară pe bancă. Printr-o înțelegere tacită, au stat și s-au uitat îndelung, în tăcere, la mormânt. Jessica își suflă nasul într-o batistă. Acționând din instinct, Sayre își puse o mână pe umerii fetei. La atingerea ei, aceasta începu să plângă în hohote. Sayre ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări, dar se abținu până când Jessica se mai potoli și murmură o scuză.

— Nu te scuza. Mă bucur că fratele meu a avut pe cineva care să plângă după el în fața unei străine. Se pare că ați fost foarte buni prieteni.

— De fapt, urma să ne căsătorim. Jessica întinse mâna stângă și Sayre rămase fără grai când văzu diamantul rotund de pe veriga subțire de platină.

— E minunat, murmură ea. Inelul întruchipa o simplă declarație de dragoste, în genul lui Danny, și se

simți cuprinsă de milă față de biata fată. Era, de asemenea, furioasă pe Chris și pe Huff. Logodnica lui Danny ar fi trebuit inclusă în suita familiei.

— Îmi pare rău că nu mi-am făcut timp să vorbesc cu tine acasă. Nu știam că Danny era logodit. Nimeni nu mi-a spus.

— Poate că Danny încercase. Poate că acesta era motivul pentru care o sunase, gândi ea.

— Nimeni nu a știut de logodna noastră, spuse Jessica. Nimeni din familia ta. Danny nu voia ca fratele sau tatăl său să afle despre noi decât după ce ne-am fi căsătorit. Deși știa dinainte răspunsul, Sayre puse întrebarea firească:

— De ce?

— Nu voia ca vreunul din ei să se bage între noi. Știa că n-ar fi fost de acord să mă ia de soție.

— Este ridicol. De ce să nu fi vrut?

— Nu provin dintr-o familie cu bani, domnișoară Lynch, spuse tânăra, zâmbind cu amărăciune.

— Spune-mi Sayre.

— Tata lucrează la o fabrică de tutun din New Iberia, iar mama este menajeră. Au strâns totuși suficient de mulți bani ca să ne trimită pe mine și pe sora mea la colegiu. Noi suntem bucuria și mândria lor pentru că amândouă am devenit învățătoare.

— Au tot dreptul să fie mândri și nu spun asta din politețe. Cum l-ai cunoscut pe Danny?

— Predau la clasa a treia, dar mai lucrez ca voluntară la librăria orașului. A venit într-o seară să caute ceva și s-a cufundat în lectura unei cărți. Era ora de închidere și i-am spus să plece. S-a uitat la mine îndelung și mi-a spus: „. Voi pleca cu condiția să vii cu mine la o cafea”. Își atinse obrazul cu dosul palmei ca și când amintirea momentului întâlnirii lor o

făcuse să roșească.

— Te-ai dus?

— La cafea? Da, zise râzând ușor, deși nu ar fi trebuit. Nu e stilul meu să ies undeva cu un bărbat pe care tocmai l-am întâlnit, dar m-am dus. Își întoarse privirea către mormântul plin de flori. Am stat de vorbă ore întregi. Înainte de a ne despărți, mi-a cerut o întâlnire în weekendul următor. Când am aflat că era fiul lui Huff Hoyle, m-am speriat. M-am rugat să nu fie adevărat, dar îmi plăcuse Danny atât de mult, încât m-am dus la întâlnire. Am cinat undeva între New Orleans și Destiny. Danny zicea că vrea să mă ducă acolo pentru că era un local grozav și a avut dreptate. Am înțeles însă de ce alesese un loc mai ascuns. Nu mă deranja, nu voiam în mod deosebit să am de-a face cu familia ta. Sper că nu te deranjează.

— Deloc. Și eu urăsc faptul că am de-a face cu ei. Știu mai bine decât tine cât de ticăloși sunt cei din familia mea. Jessica zâmbea trist.

— Danny nu era ticălos.

— Nu. El nu era.

— Lucra la fabrică și își făcea treaba bine, dar inima lui nu era acolo. Nu era de acord cu strategia de management a fratelui și a tatălui tău. Nu era de acord cu ei în mai multe privințe, dar nu putea să-și impună punctul de vedere. Obiceiurile de o viață se schimbă greu. Cu toate astea, devenea din ce în ce mai curajos.

Sayre reținu această declarație pentru a o analiza mai târziu. Se întreba cum și-o fi demonstrat Danny noua lui atitudine.

— De cât timp erați logodiți?

— De două săptămâni.

— Două săptămâni? exclamă Sayre.

— Exact. Fata scutură cu hotărâre din cap. Spun că s-a sinucis. Nu e adevărat. Știu că nu e așa. Ne făceam planuri unde să mergem și ce să facem. Alesesem deja nume pentru viitorii noștri copii. Danny nu s-ar fi sinucis. Ar fi considerat că este un păcat. Cuvântul „păcat” atrase următoarea întrebare a lui Sayre:

— Mergeați la aceeași biserică?

— Da. După a doua întâlnire l-am invitat să meargă cu mine. Cântam un solo în acea duminică la slujbă. La început, a fost reticent. Zicea că Huff-așa îi spunea, de obicei, tatălui său-disprețuia religia. I-am spus că nu aş mai putea să mă întâlnesc cu el dacă nu credea ca și mine și vorbeam serios. M-a însoțit în duminica aceea. După acea întâlnire, și-a dat seama că ceea ce lipsise din viața lui atâta vreme era dragostea pentru Dumnezeu. A descoperit-o și a devenit un alt om.

În această privință, Chris, Huff și Beck Merchant erau de aceeași părere, doar că puseseră schimbarea de personalitate a lui Danny pe seama pierderii rațiunii și nu pe aceea a unei renașteri pe baze religioase. Au văzut-o ca pe o schimbare în rău, nu în bine.

— Cred că ai fost foarte bună cu fratele meu, Jessica. Mă bucur că te-a cunoscut. Și sunt fericită că l-ai iubit.

— Nu pot accepta niciun fel de mulțumiri în acest sens. Vocea i se frânse și își duse batista la ochi. Îl iubeam din toată inima. Cum am să trec prin toate astea?

Sayre o strânse la piept. Ochii ei erau, de asemenea, plini de lacrimi, în egală măsură pentru Danny și pentru Jessica Danny trecuse deja în neființă,

În timp ce inima acestei tinere se frângea sub ochii ei și nu exista o altă consolare decât trecerea timpului. Sunt momente în viață cărora nu crezi că le vei supraviețui... și nici nu ești sigur că vrei asta. Se întâmplă lucruri atât de dureroase, încât ai prefera să mori decât să agonizezi. Sayre trecuse la rândul ei prin așa ceva. Își amintea cum e să te doară sufletul atât de tare, încât ai vrea să mori. Nimic nu-ți poate ușura durerea. Dar instinctul de supraviețuire este miraculos. Inima unui om continuă să bată chiar și după ce și-a pierdut dorința de a trăi. El continuă să respire chiar și atunci când dorința de a respira a dispărut. Și rămâne în viață.

Nu o compătinea pe logodnica lui Danny pentru durerea ei imensă și nici nu încerca să o consoleze, folosind cuvinte banale. O ținea doar în brațe și ar fi continuat să o țină toată noaptea, dacă ar fi fost necesar. Atunci când ea trecuse prin momente grele nu avusese pe nimeni alături ca să o consoleze.

În cele din urmă, fata încetă să mai plângă.

— Lui Danny nu i-ar fi plăcut să mă vadă așa, zise ea, după ce își șterse ochii și își suflă nasul. Nu accept versiunea medicului legist

— Nu știu dacă te consolează, dar nu ești singura. Deja se ridică mai multe semne de întrebare. Sayre îi povesti cu lux de amănunte despre întrevederea cu șeriful și cu ajutorul acestuia. Când termină de povestit Jessica se gândi câteva momente, apoi. Întrebă:

— Asistentul ăsta lucrează pentru șerif?

— Știu la ce te gândești. Că acest detectiv este în subordinea lui Red Harper. Dar chiar și așa pare hotărât să își ducă investigația până la capăt.

Fata își mușcă buza inferioară.

— În ultima vreme, Danny părea preocupat de ceva, dar când îl întrebam ce se întâmplă glumea, zicând că se întreba cum mă va putea întreține sau dacă îl voi mai iubi când va fi complet chel sau dacă voi deveni grasă și urâtă după ce se va însura cu mine. Chestii din astea. Începusem să cred că mi se părea, deși îl cunoșteam foarte bine.

— Nu ți-a dat niciun indiciu în privința motivelor pentru care era atât de îngrijorat?

— Nu, dar ceva îl deranja cu siguranță.

— Ceva destul de important ca să îl determine să se sinucidă?

— Nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta. Nu m-ar fi lăsat să mă chinui o viață întreagă, gândindu-mă de ce a făcut-o și cum aș fi putut preveni gestul lui. Nu m-ar fi împovărat cu o asemenea îndoială. Nu, Sayre. Nu voi accepta niciodată că s-a sinucis. Nu pot fi de acord nici cu ideea că a fost asasinat. Danny era atât de nevinovat. Chiar și muncitorii de la fabrică, care nu gândesc prea frumos despre ceilalți membri ai familiei, îl plăceau.

— Totuși, Jessica, el era directorul serviciului de Resurse Umane, însărcinat cu angajările și concedierile, cu cererile de asigurare, cu salariile. Asemenea probleme pot provoca adversități.

— Danny nu făcea decât să aplice politica lui Huff, muncitorii erau conștienți de asta.

— Poate, zise Sayre. Dar cineva cu porniri răzbunătoare s-ar putea să nu fi făcut o asemenea diferență. Detectivul Wayne Scott ne-a întrebat dacă cunoșteam pe cineva care i-ar fi dorit moartea lui Danny, Beck Merchant... presupun că Danny ți-a vorbit de el.

— Știi cine este. Toată lumea știe. Este un șef de

haită la fabrică. El și Chris sunt șefi de mafie.

— Sunt chiar așa de buni prieteni?

— Practic sunt nedespărțiți. Sayre reținu și această informație spre a o analiza mai târziu. Însemna că orice i-ar spune lui Merchant ar putea ajunge direct la Chris.

Ea i se adresă din nou Jessicai:

— Când șeriful a pus întrebarea dacă vreunul dintre noi știe pe cineva care să îi fi dorit moartea lui Danny, domnul Merchant a răspuns în numele și în asentimentul tuturor. Familia Hoyle și-a atras foarte mulți dușmani cu trecerea timpului, din diferite motive. Dacă cineva ar fi vrut să se răzbune, Danny ar fi fost cea mai comodă țintă, deoarece nu era vigilent și asta îl făcea vulnerabil.

Jessica se gândi îndelung înainte de a vorbi:

— Cred că da. Dar este dureros să acceptăm că el și-a pierdut viața, deoarece cineva avea o socoteală mai veche cu un membru al familiei.

— Sunt de acord. Sayre ezită o clipă, apoi, întreabă: Ai de gând să le spui lui Chris și lui Huff despre logodna voastră secretă?

— Nu. Sub nicio formă. Părinții mei știau pentru că Danny îi ceruse tatălui meu permisiunea. Numai ei și sora mea știu. Întotdeauna ne întâlneam departe de oraș. Chiar și la biserică aveam grijă să fim într-un grup, niciodată singuri.

Nu văd niciun motiv să le spun acum. Nu aș face decât să stârnesc o ceartă cu tatăl și cu fratele tău, cărora nu am nici dorința, nici puterea necesară pentru a le face față. Vreau să îmi dedic toate gândurile lui Danny. Vreau ca toate amintirile momentelor petrecute împreună să fie plăcute. Ei ar face sau ar spune ceva ca să le întineze.

— Din păcate, trebuie să fiu de acord cu tine. Cred că ai luat o decizie foarte înțeleaptă. Nu le da ocazia să te rănească mai mult decât au făcut-o deja. Ei au de pierdut, dacă nu vor avea ocazia să te cunoască. Sayre strânse ușor mâna Jessicăi.

— Mă bucur că ne-am întâlnit. Îmi este mai ușor după ce am aflat că Danny a fost fericit în ultimul an al vieții sale. Sayre se hotărî să plece, așa încât Jessica să rămână să se reculeagă la mormântul lui Danny. Înainte de a-și lua rămas-bun, au făcut schimb de numere de telefon. Sayre îi promise că o va ține la curent cu mersul anchetei. În contrast cu înfățișarea ei fragilă, Jessica zise cu hotărâre:

— Oricare ar fi concluzia la care ajunge acest detectiv, eu știu că Danny nu s-a sinucis. Nu m-ar fi părăsit niciodată. A fost ucis.

CAPITOLUL 7

Restaurantul Destiny Diner fusese renovat de la ultima vizită a lui Sayre. Băncile paralele cu tejgheaua erau acum tapițate cu vinilin turcoaz. Blaturile meselor instalate în separeuri erau tot turcoaz. Se pare că proprietarii localului consideraseră că această culoare inspirată mai degrabă din Miami Beach ar putea reface atmosfera clasică a anilor '50. Din păcate, rezultatul era dezastruos.

CD-urile se răspândiseră și aici, dar cel puțin tonomatul mai era încă acolo. Deși decorul se schimbaseră, meniul hipercaloric care îți bloca sângele în artere instantaneu era același. Sayre comandă și, apoi, se rezemă de cutia roz a tonomatului pentru a-și savura băutura și a se întreba ce anume căuta ea aici și ce o determinase să nu plece înapoi, la New Orleans, pentru a prinde primul zbor spre San Francisco a doua zi dimineată. Când plecase de la

cimitir, se dusesese la cel mai bun dintre cele două moteluri din Destiny și își luase o cameră.

Apoi, constatând că îi era foame, părăsise camera spre a merge la cină.

La acea oră târzie, era aproape singură în local, ceea ce îi convenea de minune, dată fiind starea ei de spirit. Avea nevoie de timp pentru a reflecta la toate cele întâmplate pe parcursul zilei. Momentul ales pentru a merge la cimitir fusese unul inspirat. Dacă ar fi ajuns acolo o jumătate de oră mai devreme sau mai târziu, nu ar fi aflat niciodată de existența Jessicai și de faptul că Danny fusese fericit în ultimul său an de viață. Conversația cu femeia care-l iubitese fusese ca un dar de consolare pentru ea. Dar cel mai important lucru era recenta lui logodnă, dovadă clară că nu avea motiv să se sinucidă. Acum, că deținea această informație, Sayre se întreba ce ar putea face cu ea.

Logodna fusese și motivul pentru care Danny o sunase după o tăcere de zece ani, lucru care o intriga. Să fi avut el intenția de a-i împărtăși vestea bună sau intenționase să încheie socotelile cu ea înainte de a se sinucide? Sau poate că dorise să-i ceară un sfat în problema care îl preocupa? Aceste întrebări aveau să o urmărească toată viața.

— Bună, Roșcato

Smulsă din gândurile sale, Sayre se uită în jur, așteptându-se să vadă pe cineva vorbind cu șeriful Red Harper (Roșcatul), dar bărbatul care stătea în picioare la marginea separeului și o privea îi spusese așa din cauza părului ei roșu. Chiar se considera original? Se pare că da, după rânjetul sau de satisfacție.

Arătând spre paharul ei de Coca, o întreabă:

— Bei singură?

— Și aș vrea să rămână așa, spuse ea, privind drept înainte, în speranța că el va înțelege și se va retrage.

— De unde știi? Încă nu ai încercat să bei cu mine.

— Nici nu vreau să încerc.

— Nici nu vreau, o imită el. Dar știu că ai căpătat ceva tupeu în San Francisco. Sayre îl privi mirată.

— Te întrebi cum de știu? Te cunosc, domnișoară Sayre Hoyle. Nu aș putea să uit un asemenea păr. Ochii lui alunecară pe trupul ei în ceea ce considera el a fi o abordare sexy. După cum te prezinți ai căpătat ceva obiceiuri proaste în California. Toți poponarii de acolo vorbesc foarte afectat, așa că nu aș putea spune că nu te înțeleg. Se aplecă spre ea, continuând în șoaptă:

Sunt convins că fundul ți-a rămas la fel de apetisant ca la șaisprezece ani, când erai majoretă la echipa de fotbal și te fâțâiai de colo-colo. În fiecare vineri seara, mă treceau florii când te vedeam făcând toate giumbușlucurile alea. Abia așteptam să se facă iar vineri.

— Remarcabil, zise Sayre, aruncându-i o privire veninoasă. Nu vrei totuși să dispari? Bărbatul se așeză pe banca din fața ei. Ea întinse mâna după geantă, dar înainte să se ridice și să plece, el o prinse de încheietura mâinii. Sayre încercă să se elibereze și îi spuse furioasă:

— Dă-mi drumul.

— Nu fac altceva decât să încerc să port o conversație prietenoasă. Doar nu suntem complet străini. Nu îți amintești de mine? Sayre nu era dispusă la o conversație prietenoasă sau de alt gen, cu idiotul acela cu dinți lungi și galbeni, cu țacălie și cu urechi

uriasă, dar nici nu voia să atragă atenția celorlalți oameni din local. Nu dorea să se dea în spectacol, și pentru faptul că îi lăsase pe Chris și pe Huff să creadă că se întorsese în New Orleans, așa cum plănuse. Nu le-ar fi luat mult timp să afle că se lupta cu un macho în local, ceea ce i-ar fi amuzat teribil.

— Nu știu cine ești și nici nu vreau să știu. Dacă nu îmi dai drumul la mână imediat...

— Ce? zise tipul, strângând-o și mai tare de mână, apăsându-i cu degetul mare partea inferioară a încheieturii. Ce ai să faci dacă nu îți dau drumul?

— O să îți rupă gâtul. Și dacă nu o face ea, o fac eu. Falca nedoritului ei companion se lăsă când se uită în sus, în spatele ei. Sayre se întoarse și îl văzu pe Beck Merchant, rezemat de peretele din spate al separeului său, relaxat, așa cum stătuse dimineată rezemat de mașina ei. Zâmbea și acum ca și atunci, dar de data asta cu toată gura. Ochii lui confirmau însă amenințarea pe care o lansase și individul deveni nesigur, deși încercă să mascheze acest lucru:

— Cine ești tu ca să te bagi?

— Eu sunt cel care îți va rupe gâtul.

— Ți-am tăbăcit fundul odată, dar se pare că ai uitat. Nu-i nimic, o să îți înprospătez memoria. Blufa. Chiar și Sayre, care nu era mare expertă în luptele cu pumnii, își dădu seama de asta.

— Dă-i drumul, în clipa asta... Bărbatul ezită doar o secundă, apoi îi dădu drumul și se strecură afară din separeu.

— Ca toți cei din familia Hoyle, zise el, întotdeauna ți-ai închipuit că tu ești cu stea în frunte. Sayre nu se obosi să-i răspundă. Îl privi, luând-o spre un separeu unde amicii lui începuseră să îl sâcâie pentru că fusese refuzat. Apoi, îl privi pe Beck

Merchant.

— Aș fi putut să mă descurc și singură, zise ea.

— Ține-ți gândul. Beck se îndreaptă spre ușă, o deschise și fluieră ușor. Un câine mare se ridică din patul amenajat în spatele unui camion și se gudură pe lângă el.

— Du-te înapoi și mănâncă ceva. Câinele, un golden retriever, alergă spre ușile care se legănau și intră în bucătărie. Sayre auzi saluturi de la personalul de serviciu.

Beck Merchant reveni lângă ea.

— Frito? întrebă ea.

— De unde și-i?

— Chris a pomenit de el.

— A, da. În noaptea de la cabana de pescuit. Cu dihorul.

— Am presupus că se referea la un câine. Se uită spre ușa bucătăriei. Se pare că Frito este un client fidel.

— Ca și mine, dar pe tine nu te-am mai văzut niciodată pe aici și sunt uimit. Parcă ziceai că la ora asta vei fi în drum spre California.

— Am fost la cimitir. Am întârziat. Și am preferat să rămân și să o iau din loc mâine dimineață. Beck nu comentă.

— Ai comandat?

— Un cheeseburger. Beck îi strigă bucătarului scund din spatele tejghelei:

— Grady, dublează comanda ei, te rog.

— Imediat. Beck se așează.

— Ce ziceai despre rezolvarea situației cu Slap Watkins?

— Watkins! Acum îmi amintesc. Era un scandalagiu cu câțiva ani mai mare decât mine la

școală. A fost suspendat o dată pentru că a tras cu ochiul în vestiarul fetelor

— A rămas un scandalagiu. Chris spunea că a ieșit de curând din închisoare. E eliberat condiționat. Când am oprit mașina, te-am văzut prin geam și mi s-a părut că ai avea nevoie de ajutor.

— Rectific, mulțumesc că m-ai salvat. Beck zâmbi chelneriței, care se apropie, și îi făcu cu ochiul în momentul în care aceasta puse o Coca în fața lui.

— Ai reținut aroma mea preferată, mulțumesc.

— Desigur, îi zâmbi ea insinuant.

— O cunoști pe Sayre Lynch? Cele două femei se salutară.

— Cică Watkins este din nou în oraș. Vrei să șterg masa?

— Cred că este în regulă, dar oricum mulțumesc.

— Ar fi trebuit să îl țină acolo, zise chelnerița.

— Lasă-i un pic de timp; se va întoarce la închisoare.

— Până atunci, aș prefera ca el și amicii lui să își găsească un alt local unde să-și petreacă vremea. Burgerii vor fi gata în curând. Mă bucur să te cunosc, îi spuse femeia lui Sayre, înainte de a pleca. Sayre se îndoi de sinceritatea ei. De fapt, părea nemulțumită că ea rămânea singură cu Beck. Precis că nu era singura inimă pe care acesta o ținea ocupată în Destiny și Sayre știa de ce. Beck avea un sex, appeal de necontestat-ochii verzi, părul blond închis, zâmbetul care sugera că te poate convinge să devii obraznică. Arăta la fel de bine în jeanșii tociți și cămașa uzată, pe care le purta acum, ca și în costumul de înmormântare. Una peste alta, era o partidă foarte bună. Chris îi semăna. Și el se îmbrăca bine și era frumos ca un star de cinema. Multe reptile sunt pe cât

de frumoase, pe atât de veninoase. Chris era un șarpe care te mușca imediat ce te fermeca. Sayre avea în Beck tot atâta încredere câtă avea în fratele ei mai mare, poate chiar mai puțină. Chris era rău de la mama natură, pe când Beck era plătit ca să fie așa.

— Selma s-ar simți foarte jignită dacă ar afla că am ajuns să mâncăm aici, după ce toată ziua a încercat să ne hrănească.

— Ne iubește. Mult mai mult decât am merita. Beck se aplecă peste masă:

— De ce crezi că nu meriți să fii iubită?

— Ești avocat, domnule Merchant, nu psihanalist.

— Nu fac decât conversație obișnuită.

— Mi se pare că și Watkins a spus la fel. Beck izbucni în râs.

— Atunci, tehnica mea are nevoie de ceva îmbunătățiri. Agită paiul în băutură câteva clipe. Sayre, îmi cer scuze, zise el, căutându-i privirea. Îmi cer scuze pentru că ți-am zis de bătrânul Moses într-un mod atât de brutal. A fost un gest meschin. Chiar și când sunt furios, mă port mai frumos. Detestându-și propria neîncredere în ceea ce părea a fi o scuză sinceră, Sayre ridică din umeri abia catadicsind să o ia în considerare. Chelnerița se întoarse cu comanda. Burgerii și cartofii prăjiți erau exact cum trebuia să fie-grași, fierbinți și delicioși. Timp de câteva minute, mâncară în tăcere. Sayre era foarte conștientă că el o urmărea. În cele din urmă, îl întrebă:

— Ce este, domnule Merchant?

— Poftim?

— Te holbezi la mine.

— Hm, îmi cer scuze. Mă întrebam și eu, ai fi murit dacă mi-ai fi mulțumit?

— Pentru ce?

— Pentru că l-am gonit pe Watkins. Beck salută, privind prin geam. Sayre se întoarce și văzu un bărbat urcând pe o motocicletă. Înainte de a goni pe autostradă, le făcu un semn cu degetul mijlociu ridicat.

— Asta spune ce crede despre noi, nu? Apoi, uitându-se prin separeu, zise: M-aș fi descurcat și singură, dar, probabil nu fără a face o scenă despre care ar fi vuit tot orașul mâine. Deci, mulțumesc.

— Mă bucur că am putut să te îndatorez.

— A zis că ți-a tăbăcit fundul înainte, e adevărat?

— Asta-i versiunea lui. Își termină burgerul și trase două șervețele pentru a-și șterge mâinile. Eu și Chris ne-am întâlnit datorită lui Slap Watkins. Două cafele, îi ceru el chelneriței care revenise pentru a strânge farfuriile. Dacă Frito vă deranjează, trimite-l aici, mai spuse el. Fata îi răspunse că animalul dormea și plecă să le aducă cafelele, pe care Sayre se bucură că le-a comandat. Era degresantul perfect după mâncarea consistentă.

— Chris și eu ne-am întâlnit când am intrat în frăția SLU. Ne mai întâlnisem, întâmplător, înainte ca el să termine facultatea, dar nu ne-am cunoscut cu adevărat până acum trei ani. Beck îi mulțumi chelneriței pentru cafele cu un zâmbet larg și i se adresă lui Sayre, avertizând-o:

— Este cafea tare, nedecofeinizată.

— Am băut așa ceva de când eram bebeluș și încă mi se mai livrează în San Francisco. Sorbi o gură și continuă: Ce s-a întâmplat acum trei ani, ca să vă reunească?

— Cazul Gene Iverson. În mod indirect. Știi ceva despre asta?

— Numai cât am citit în raportul companiei.

— Acele rapoarte, care nu vrei să ți se trimită, dar pe care le citești oricum?

O prinsese, dar n-avea să recunoască niciodată. Citea rapoartele cu atenție, nu pentru că i-ar fi păsat de bunăstarea lui Chris și a lui Huff, ci pentru că o interesau bărbații și femeile care lucrau pentru ei și pentru viitorul orașului. Fără Hoyle Enterprises n-ar exista niciun fel de activitate economică locală. Sute de familii nu ar avea nicio sursă de venit. Deși nu voia niciun fel de profit de pe urma companiei, se simțea datoră din punct de vedere moral să se intereseze de situația ei...

— Informațiile din rapoarte sunt cenzurate de Huff și Chris, astfel încât nu conțin nicio informație negativă. Cu alte cuvinte, sursele mele de informație asupra cazului Iverson nu sunt demne de încredere. Ce poți să-mi spui despre el?

Beck o privi câteva clipe înainte de a-i răspunde:

— Fratele tău a fost acuzat de crimă, dar nu te-ai obosit niciodată să afli detaliile cazului. Nu se manifestă interesul tău puțin cam târziu?

— Nu sunt interesată, sunt curioasă. Nu dau doi bani pe Chris și pe viața lui. Și nici pe Huff. Le-am scris despre asta acum zece ani și chiar dacă sună cam dur, mă doare undeva.

— Unde a greșit Danny?

— Orice ar fi făcut Huff și Chris, Danny a îndurat cu stoicism. Sunt sigură că ai asistat la executarea ordinelor pe care i le dădeau în fiecare zi. Danny nu s-a împotrivit niciodată.

— În schimb, tu ai făcut-o. „Nu până acum zece ani”, se gândi ea. Nu până nu ajunsese pe fundul prăpastiei. Nu până nu se convinsese că pentru a supraviețui trebuia să-și părăsească familia și orașul și

să nu se mai întoarcă niciodată”.

— Am avut noroc, zise ea. Am găsit voința necesară pentru a-l sfida pe Huff și am plecat. Danny nu a făcut-o. Beck ezită, apoi zise:

— Poate că a plecat în felul lui, Sayre.

— Poate.

— Când ai plecat de aici, acum zece ani, nu nutreai fată de obediența lui aceeași înțelegere, nu-i așa?

— E adevărat. De fapt, Sayre plecase urându-i pe toți. Abia după ani întregi de terapie, sentimentele ei pentru Danny se schimbaseră, dar nu suficient de mult pentru a-i răspunde la telefonul dat din senin. Sorbi gânditoare din cafea și, în timp ce punea ceașca pe farfurie, constată că Beck o privea cu un interes deconcertant, își reproșa că-i destăinuise lucruri pe care până acum le spusese doar psihologului ei.

— Vorbeam despre cazul Iverson, schimbă Sayre vorba.

— Da. Beck își drese glasul. Ce vrei să știi?

— L-a ucis Chris? Sprânceana lui stângă se ridică.

— Dar știi că nu te ascunzi după cuvinte.

— Da sau nu?

— Probele împotriva lui Chris au fost circumstanțiale.

— Asta nu e un răspuns. Ba nu, lasă-mă să reformulez, asta este un răspuns avocățesc.

— Dovezile au fost prea slabe pentru a convinge juriul.

— Și nici nu s-a mai redeschis cazul.

— Nu ar fi trebuit deschis de la bun început.

— Fără cadavru, nu există crimă, nu? Asta a fost menționat în articolele pe care le-am citit. Cadavrul lui

Gene Iverson nu fusese niciodată găsit. Dispăruse fără urmă.

— Dacă aş fi un avocat al acuzării, nu aş deschide niciodată un caz de crimă fără să am cadavrul, indiferent de dovezile circumstanţiale, zise el.

— Cum te-ai implicat tu?

— Am citit despre asta în ziar. Am crezut că e o cacealma, din motivele pe care ți le-am expus. Am venit aici ca să uni ofer sprijinul colegului de frăție. Până am ajuns eu, procesul se terminase. I-am găsit pe Chris și pe Danny sărbătorind în taverna aia de pe șosea, cunoști localul.

— Razorback.

— Exact. Chris făcea cinste la toată lumea. Slap Watkins era acolo și începuse să facă insinuări despre cumpărarea dreptății cu bani și despre bogățiile care nu erau niciodată închiși etc. Nu era bine pentru Chris. Nici pentru Danny. De fapt, el a dat primul pumn în apărarea fratelui său mai mare. S-a dezlănțuit iadul. Am intervenit și eu și, în ciuda convingerii lui Watkins, am întors situația în favoarea fraților. Am șters podeaua cu el.

— Așadar, ne-ai salvat pe toți din ghearele lui de Watkins.

— Așa se pare, zise el zâmbind. Sunt util la casa omului.

— Huff și Chris par convinși de asta. Beck se sprijini de tăblia mesei și se aplecă înainte.

— Mă interesează foarte tare ce crezi tu. Răspunsul nu era prea simplu și ea se eschiva:

— Cred că ar fi timpul să îmi iau rămas-bun. Când Sayre își deschise geanta, ca să plătească, el spuse:

— Plătesc eu cina. Am cont deschis aici.

— Mulțumesc oricum.

— Ți-e teamă că îmi rămâi datoare? Sayre puse o bancnotă de douăzeci de dolari sub ceașca de cafea, apoi privi direct în ochii lui iscoditori:

— Nu mi-e frică de nimic, domnule Merchant. Beck o conduse la ușă.

— Câini, spuse el.

— Ce? Fluieră ascuțit.

— Ți-e frică de câini? Nici nu terminase de rostit întrebarea că Frito se și afla la picioarele lui. Era un animal frumos, cu o blană aurie și își agita coada atât de tare, încât Sayre fu nevoită să-l mângâie pentru a se potoli. Frito își saluta stăpânul cu atâta entuziasm de parcă ar fi trecut luni și nu minute de când îl văzuse ultima oară. Apoi își direcționează afecțiunea necenzurată către Sayre. Dansă pe lângă ea, îi linse mâinile și se potoli numai în momentul în care i se ceru să fie cuminte. Se lăsă pe labe și scânci ascultător, dar fremăta de o energie debordantă și o implora pe Sayre, cu ochii lui mari căprui, să îl mângâie.

— E minunat. De cât timp îl ai?

— De câțiva ani. De când avea șapte săptămâni. Un muncitor a adus câțiva la fabrică. M-am uitat în cutie și nu am putut rezista să nu iau unul acasă. Mângâie capul câinelui. Mi-a dat mult de furcă până l-am învățat să nu mai facă tot felul de stricăciuni. Acum nu știu ce m-aș face fără el.

Privindu-l cum își revărsa afecțiunea asupra câinelui, Sayre constată că Beck avea într-adevăr ochi frumoși, un zâmbet promițător și un animal de companie foarte drăguț. Putea foarte ușor păcăli pe oricine. Sayre respinse însă ideea că el ar putea fi un tip drăguț. La sfârșitul zilei, rămânea tot consilierul pe

probleme judiciare al lui Huff Hoyle, capabil de trădare sindicală și Dumnezeu mai știe de ce altceva. Nu i-ar fi trecut nimic cu vederea, nici măcar această poză de iubitor de animale, în speranța de a o impresiona. Afară, aveai impresia că te afli într-o saună, în comparație cu restaurantul cu aer condiționat. Aerul fierbinte o sufocă, lăsând-o pentru moment fără suflare. Ameți, și urechile începuseră să-i vâjâie.

Beck o apucă de braț.

— Te simți bine? Sayre trase adânc aer pe nas și-l elimină, apoi, pe gură. Amețeala diminua. Vâjâitul din urechi, își dădu ea seama, venea de la unul dintre neoanele din afara ariei restaurantului.

— Nu sunt tocmai aclimatizată.

— Durează un pic, zise uitându-se la ea. Dar nu vei sta aici suficient de mult timp pentru asta, nu?

— Nu chiar atât de mult. Beck nu se depărtă de ea și continuă să o privească.

— Înainte de a pleca, zise ea, aș vrea să te întreb... Ah!

— Ce s-a întâmplat?

— Frito m-a călcat pe picior. Câinele încercase să își facă loc între ei și una dintre labele lui aterizase pe piciorul ei...

— Îmi pare rău, zise Beck, deschizând ușa camionetei lui și făcându-i semn lui Frito să urce. Câinele se execută cu promptitudine și își scoase capul pe geamul pasagerului, cu limba atârându-i, arătând adorabil de nevinovat.

— Sayre se împletici până la scara mașinii și se sprijini de ea, examinându-și piciorul.

— Vreo pagubă iremediabilă?

— Nu. Este în regulă.

— Îmi pare foarte rău. El se consideră un câine mic. Deși piciorul îi zvâcnea, Sayre spuse:

— Mai mult m-a speriat decât m-a rănit.

— Ce voiai să mă întrebi? Își aminti Beck.

— A, da! Cum ai ajuns ca de la o încăierare cu frații mei să devii consilierul juridic pentru Hoyle Enterprises? Cât a trecut de la bătaia de la Razorback, până când te-a angajat Huff?

— De îndată ce am ieșit din spital. De fapt, Chris m-a invitat să rămân o perioadă, să mergem la pescuit, să pierdem vremea. În timpul ăsta, s-a lămurit că nu eram mulțumit de cabinetul de avocatură pentru care lucram. Înainte ca șederea mea aici să se încheie, Huff mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut să o refuz.

Mutarea nu a fost o problemă pentru mine. Nu venisem în Destiny cu intenția de a rămâne, dar nu mi-a luat mult să mă hotărâsc.

Își înfipsese degetele în blana lui Frito și îi masa leneș gâtul. Ochii câinelui erau închiși, de plăcere. Revenind la subiect, Sayre îl întrebă ce se întâmplase cu Calvin McGraw. Fusese avocatul lui Huff de când se știa ea. Beck Merchant îl înlocuise.

— Domnul! McGraw s-a retras.

— Sau l-a retras Huff, comentă Sayre.

— Nu știu care a fost înțelegerea lor. Sunt sigur că Huff i-a oferit o pensie frumoasă.

— A, nici nu mă îndoiesc. Ca să te asiguri de tăcerea lui McGraw este destul de costisitor.

— Tăcerea?

— În legătură cu mituirea juraților în cazul de crimă în care era inculpat Chris. Beck Merchant încetă să se joace cu blana câinelui și își retrase mâna. Animalul scânci un protest, dar stăpânul său nu-i dădu

atenție, ci se duse direct spre Sayre, prinzând-o între el și camionetă.

— Dă-te la o parte, spuse ea.

— Încă nu.

— Ce faci?

— Mărturisesc. Te-am mințit.

— Va trebui să fii mai clar.

— Țânțarul. Sayre îl privi fără să înțeleagă.

— Astăzi, la heleşteu, ți-am alungat țânțarul de pe față. De fapt, nu era niciun țânțar. Am vrut doar să te ating. În clipa aceea, o atingea doar cu ochii, care erau la fel de eficienți ca și degetele. Nu ar trebui să stea atât de aproape de ea. Era o distanță necorespunzătoare pentru doi străini. Mai mult, era și un disconfort fizic. Era mult prea înăbușitor ca doi oameni să stea atât de aproape, încât să își simtă reciproc căldura trupurilor, și să aibă insuficient aer.

— Nu îmi amintesc, minți ea, împingându-l la o parte și îndreptându-se spre mașina ei parcată nu departe. Beck o ajunsese din urmă, o apucă de braț și o întoarse spre el.

— Nu te cred. Și, apoi, în seara asta ai lansat o serie de acuzații îndrăznețe. Ai insinuat că Chris a scăpat cu fața curată după ce a comis o crimă; apoi, ai spus că tatăl tău a mituit jurații. Astea sunt delictе majore.

— La fel este și manipularea probelor. El ridică din umeri.

— M-ai pierdut.

— Noroi alb. Sayre arătă spre camionetă. Cauciucurile tale sunt pline de noroi, ca și cizmele tale. Priviră în același timp boturile cizmelor, ieșind de sub jeanșii lui tociți. Există un singur loc în parohie unde solul are o asemenea culoare. În Bayou Bosquet.

Acolo este tabăra de pescuit.

— Vrei să spui că?

— Ai fost acolo în seara asta. Nu te obosi să minți. Știi că ai fost. Mă întreb doar ce ai făcut acolo.

— Auzi, dacă vreodată nu o să îți mai meargă afacerea cu decorațiunile, poți să te angajezi la FBI.

— Detectivul Scott a spus că până nu ne va anunța el, cabana este considerată locul crimei. A spus că a fost sigilată.

— Cu bandă galbenă fosforescentă.

— Pe care tu ai ignorat-o.

— Știai despre câini că nu percep culorile? Frito nu și-a dat seama că este vorba de locul crimei. A trecut de bandă A trebuit să mă duc să îl iau.

— Același câine care răspunde la un gest al mâinii, la comenzi verbale și fluierături? Se lăsă o tăcere grea. Beck știa că fusese prins.

CAPITOLUL 8

Era roz și durduliu. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta, își zise George Robson. Oglinda tridimensională bine luminată din baie îi evidenția toate defectele fizice. Cu fiecare zi, părea că are tot mai puțin păr pe cap și mai mult pe spinare. Sâni i de măreau și burta i se bomba. Penisul i se părea cât degetul mare.

Mai puțin timp petrecut pe terenul de golf și mai mult în sala de gimnastică i-ar fi fost de folos pentru a mai scădea de aici și a pune dincolo. În privința penisului, nu erau prea multe de făcut și asta îl îngrijora cel mai mult. Avea de satisfăcut o soție tânără și frumoasă și asta era singurul echipament de care dispunea. Prudent, își puse o pereche de boxeri înainte de a i se alătura Lilei, care stătea tolănită în pat, răsfoind una dintre revistele ei de modă. Se

strecură lângă ea.

— Ești mult mai frumoasă decât oricare dintre modelele din revista asta. Nu o spunea doar așa. După părerea lui, Lila era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

— Hm.

— Nu, pe bune, vorbesc serios. Lila purta una dintre cămășutele de noapte care îi plăceau lui. Scurtă. Cu bretele subțiri. Una îi alunecase de pe umăr. Se întinse și o trase mai jos pentru a-i cuprinde sânul. Ea îi dădu mâna la o parte.

— E prea cald în noaptea asta.

— Nu și aici, draga mea, tocmai am setat aerul condiționat așa cum îți place ție.

— Pare mai cald. George se resemnă și se întinse lângă ea, lăsând-o să-i răsfoiască revista. Îi studie chipul, părul frumos și trupul, încercând să-și alunge teama. Avea vreo garajie? Deși nu voia, dar trebuia să știe, pentru că nesiguranța îl omora.

— Frumoasă înmormântare, remarcă pe un ton obișnuit. Expresia ei nu se schimbă.

— Aproape am adormit în biserică. Plictisitor. Huff a făcut o pomană de pomină.

— A fost OK.

— Unde dispăruseși?

— Dispărusem? Întoarce o pagină. Când?

— Acolo, pentru o vreme. Nu te găseam.

— M-am dus să fac pipi.

— Am verificat la toaletă.

— Era coadă. M-am dus sus. Am voie? Sau ar fi trebuit să aștept până ne întorceam acasă?

— Nu te înfuria, iubito, eu doar...

— Oh, las-o baltă. Aruncă revista pe podea. E prea cald ca să ne certăm pe ceva atât de stupid ca

mersul meu la toaletă. Începu să bată pernele din spatele ei.

Cumpărase lenjeria brodată de la un magazin special din New Orleans. Costase o avere. Sărise până în tavan, când văzuse soldul de pe cartea de credit". Ai cheltuit atâta pe fețe de pernă? întrebasese nevenindu-i să creadă".

Ea îi spusese că le va returna, dar fusese atât de morocănoasă următoarele zile, încât cedase, spunându-i că poate să le păstreze. Îi mulțumise cu lacrimi în ochi și îi spusese că este cel mai bun soț din lume. Se răsfățase cu declarațiile ei de dragoste.

— Mulțumesc că ai fost cu mine astăzi, spuse mângâindu-i coapsele apetisante. Trebuia să ne ducem. Slujba de director de asigurări este foarte importantă. Am o grămadă de responsabilități. Fără mine, familia Hoyle...

— Ai dat de mâncare pisicii?

— Am amestecat mâncare uscată cu cea din conservă, așa cum mi-ai spus. Oricum, munca mea la fabrică este la fel de importantă ca a lui Chris. Poate chiar mai importantă. Ea încetă să își mai facă de lucru cu pernele brodate și se uită la el.

— Nu e nicio îndoială că ești un om de bază în acea companie. Eu sunt prima care știe câte ore petreci acolo; nu ești cu mine niciodată. Zâmbind, își scoase cămașa de noapte și o frecă jucăușă de pieptul bărbatului. Penisul lui mic se ridică excitat.

— Ai ceva pentru Lila în noaptea asta? toarse ea. Strecurându-și mâna în boxerii lui, se hotărî să îl facă fericit. Știa cum să procedeze. Când o mângâie și el, ea gemu de parcă ar fi fost la fel de încântată ca și el.

Poate că se înșela. Poate că era doar paranoic și percepea indicii și insinuări care nu existau. Era pitic,

gras și roz; Chris Hoyle era înalt, brunet și frumos și avea reputația că nicio femeie nu-i rezista.

George cunoștea câțiva oameni la fabrică ale căror căsnicii avuseseră de suferit din cauza infidelității nevestelor în favoarea lui Chris. În mod normal, orice bărbat s-ar simți nesigur în preajma unui asemenea afemeiat.

Lucra pentru ei de peste douăzeci de ani. Le dăduse totul-timp, integritate, mândrie. Dar cu cât le dădeai mai mult, cu atât cereau mai mult. Se hrăneau cu sângele oamenilor, cu viețile lor, cu sufletele lor. George se resemnase cu mult timp în urmă. Acceptase să fie un om supus. Și totuși undeva trebuia să existe o limită, iar pentru George Robson, aceasta era soția lui.

Îmbrăcat doar cu boxerii și o cămașă de bumbac de modă veche, Huff cobora scările largi. Voia să fie discret, dar câteva trepte scârțâiră, și până ajunse la parter, Selma era deja acolo, înfocolită într-un halat prea gros pentru o asemenea vreme.

— Aveți nevoie de ceva, domnule Hoyle

— Pot avea un pic de intimitate în propria mea casa? Chiar stai cu urechea lipită de podea?

— Scuzați-mă că îmi fac griji pentru dumneavoastră.

— Ți-am spus azi de o mie de ori că sunt bine.

— Nu sunteți bine, dar nu vreți să fiți îngrijit.

— Nu putem amâna conversația asta pentru altă dată? Sunt în izmene.

— Eu spăl de fiecare dată izmenele alea. Credeți că mă rușinez să vă văd purtându-le? În plus, nu e tocmai o imagine plăcută.

— Du-te înapoi la culcare înainte de a te

concedia. Cu grația unei balerine făcu o piruetă pe papucii pufoși și se retrase în întuneric, în camera din spate.

O vreme, Huff stătuse în pat treaz. Chiar când dormea, creierul lui continua să lucreze. Asemeni furnalelor de la fabrică, mintea lui funcționa la fel de bine atât noaptea, cât și ziua. Unele dintre cele mai importante probleme ale sale i se rezolvaseră noaptea, în somn. Se ducea la culcare frământat de o problemă și se trezea a doua zi cu o soluție furnizată de subconștientul său activ.

Problemele din noaptea aceea erau deosebit de supărătoare și somnul îl ocolise pe de-a-ntregul. Ori de câte ori închidea ochii, vedea proaspătul mormânt al lui Danny. Chiar și acoperit de flori, un mormânt nu era decât o groapă oarecare.

Pereții camerei sale începuseră să se apropie și să îl sufoce, ca pereții mormântului și ai sicriului capitonat cu mătase al lui Danny. Niciodată nu fusese claustrofob și în niciun caz în propria casă. Deși aparatele de aer condiționat băteau către el, cearșafurile erau atât de ude de sudoarea lui, încât i se lipiseră de picioare. Avea de depășit o problemă gravă de suflet. Deci în loc să zacă acolo și să își alimenteze propria mizerie până la ziuă, hotărî să se ridice și să iasă afară. Poate că liniștea nopții îi va calma și-l va ajuta să adoarmă.

Deschise ușa ce da afară. Nu existau sisteme de alarmă la el în casă, iar ușile se încuiau arareori. Cine ar fi încercat să fure de la Huff Hoyle? Hoțul ar fi trebuit să fie ori deosebit de curajos, ori de-a dreptul nebun. Huff îi disprețuia pe arabi-ca și pe evrei, latino-americieni, negri, asiatici și pe cei de orice altă naționalitate decât a lui -, dar aprecia justiția

intransigentă care domnea în țările islamice. Dacă ar fi prins pe cineva furând de la el, i-ar fi tăiat nenorocitului mâna și abia pe urmă l-ar fi deferit pârlitului sistem juridic, mult mai puțin preocupat de pedepsirea infractorilor decât de promovarea drepturilor lor. Gândul acesta îi accelera bătaile inimii. Vomită ceva amar. Se lăsă în balansoarul lui preferat și își aprinse o țigară. Pufăi mulțumit cu ochii la partea de orizont pătată de luminile fabricii. Furnalele produceau un strat gros de fum deasupra orașului. Pentru moment, fumul nu era foarte dens, dar efectul lui nu se diminuea niciodată. Pe timpul verii, ventilatoarele din tavan funcționau nonstop pentru că, adesea, ca și în noaptea aceasta, ele asigurau singura briză. Huff se sprijini de spătar și lăsă aerul să-i mângâie pielea lipicioasă. Închizând ochii, se întoarse înapoi în timp la momentul când văzuse pentru prima dată un ventilator. Își amintea de parcă ar fi fost ieri. Fusesse la o farmacie împreună cu tatăl său care căuta de lucru.

Farmacistul purta cravată și bretele. Cu pălăria în mână și cu capul în pământ, tatălui lui se oferise umil să spele podelele din lemn sau să ardă gunoiul în curtea din spate. Era dispus la orice fel de muncă pe care proprietarul prefera să o atribuie cuiva care nu se temea de muncă grea. De exemplu, văzuse niște cuiburi urâte de ciori la streșini, în timp ce venea încoace. Nu ar vrea farmacistul să i le dea jos?

În timp ce cei doi bărbați negociau condițiile angajării temporare a tatălui său, micul Huff privea lamelele rotitoare ale ventilatorului de deasupra capului și se minuna de uimitoarea mașinărie care îi răscolea părul cu un aer răcoros și îi usca sudoarea de pe față arsă de soare. Toată ziua, tatăl său a pus

rafturi, a șters podele și a spălat geamuri. A ars gunoi în căldura înăbușitoare de afară, spunându-i lui Huff să se uite să nu sară scânteii. Huff era fascinat de flăcări și de valurile de căldură care ieșeau din container.

Tatăl său cără, spălă și frecă pentru farmacist până când spatele i se încovoie și fața îi deveni neagră de oboseală. Huff avu ce să mănânce în acea noapte: un sandviș cu brânză din rămășițele farmacistului. Nimic nu mai fusese atât de gustos, deși îl mâncase în fața tatălui său, care spusese că nu îi era foame. Huff ar fi vrut ca omul de la farmacie să îl și întrebat dacă nu dorește un cornet de înghețată, cum le oferise tuturor clienților în acea zi, umplându-le atât de mult, încât el se întreba cum de rămân stabile. Dar omul nu se oferi și, de îndată ce Huff își termină sandvișul, le spuse că era timpul ca el și tatăl său să o ia din loc, o frază pe care o auziseră adesea, în ultima vreme. Becul din față revărsa o lumină strălucitoare în formă de arc deasupra peluzei. Huff se trezi din reverie și își frecă obrazul ca și când ar fi fost teribil de rușinat, dacă ar fi știut cineva despre asta. Porsche-ul Carrera se opri și Chris coborî. El alergă ușor pe alee și abia la jumătatea peluzei îl observă pe Huff.

— Ce faci aici, la ora asta din noapte?

— Ce ți se pare că fac?

— Frumoasă costumație, remarcă Chris, în timp ce se așeza în celălalt balansoar, întinzându-și mâinile deasupra capului. Sunt așa de obosit că aș dormi mâine toată ziua.

— Mâine ai de lucru.

— O să spun că sunt bolnav. Cine o să mă concedieze?

— Ce te-a reținut în oraș până la ora asta?

— Mama lui George a venit acuzând un virus la stomac. A sunat într-un moment foarte nepotrivit. Bietul George tocmai se excitase, când a trebuit să plece să vadă ce e cu mama lui, lăsând-o pe biata Lila singură.

— Fata aia aduce necazuri.

— Sigur. Tocmai asta mă incită. Huff pufăi din țigară.

— Ai de gând să îți irosești cei mai frumoși ani gâdilând neveste frustrate? Sau o aduci pe nevastă-ta înapoi și o lași gravidă? Chris își presă orbitele cu podul palmelor, ca și când ochii l-ar fi durut dintr-odată.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Vorbim despre asta când spun eu, zise Huff. Ai evitat subiectul Mary Beth săptămâni întregi. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Bine. Chris își rezemă capul de spătarul scaunului și inspiră adânc. Refuză să semneze actele de divorț, zise el. Beck a consultat un avocat specializat în divorțuri din New Orleans. Asta e de partea soților, nu de a fostelor soții lacome și victorioase. Este cel mai dur. Tipul a redactat documentul, iar Beck a urmat fiecare indicație pas cu pas. Era cea mai bună afacere pentru mine și, în același timp, destul de generoasă și pentru Mary Beth. Se opri din legănat și se aplecă în direcția în care se afla Huff: Nu vrea să semneze.

— Atunci, înseamnă că există speranțe de reconciliere. Chris râse scurt și reveni la poziția inițială.

— Mary Beth nu refuză să divorțeze pentru că ar vrea să rămână cu mine. Refuză din răzbunare. Mă urăște pe mine, pe tine, orașul și fabrica.

Disprețuiește tot ce este legat de noi.

— La naiba, băiete, e doar o femeie. O femeie. Las-o dracului pe Lila, cară-te în Mexic și trage-i-o nevastă-tii. Fă ceea ce trebuie să faci-flori, bijuterii, mașină, țâțe noi, dacă vrea. Recâștig-o cu cadouri și linguşeli. Mănâncă o cioară, dacă trebuie. N-o să mori. Trage-i-o destul ca să o lași gravidă; apoi, o încui până naște copilul.

După ce îi luăm copilul, o declarăm mamă denaturată și îi facem bagajele fără să-i dăm o lețcaie. Chris clătină din cap.

— Asta nu se poate întâmpla, Huff. Ridică mâna spre a opri argumentele lui Huff. Chiar dacă aş fi interesat să o readuc pe târfa înapoi, dar nu sunt, chiar dacă i-aş trage-o, așa romantic cum ai spus-o tu, tot nu ar merge.

— Nu ar merge? Ce naiba vrei să spui?

— Și-a legat trompele. Huff simți cum i se urcă sângele la cap. În câteva secunde pulsul i se accelerează, făcând să-i zvâcnească totul, de la diafragmă până la esofag.

— Ultima dată când am încercat o împăcare a răs de mine. Zicea că știe că doresc doar să aranjez lucrurile, astfel încât să ne asigure un moștenitor. Chiar am crezut că e proastă? Se uită la Huff. Este orice altceva, numai proastă nu. Atunci ne-a risipit speranțele pentru totdeauna, comunicându-mi că și-a legat trompele. Zicea că pilulele contraceptive îngrașă. Aici avea dreptate. Făcuse un fund cât toate zilele Poartă colanți și nu consumă niciun aliment care reține apa. Apoi și-a făcut operația. Acum poate să și-o tragă cu mexicanul care are grijă de piscină, toată ziua sau poate să se întoarcă și să-mi fie nevastă

devotată și iubitoare sau să se călugărească, singurul lucru pe care nu îl va face niciodată este un copil.

Suspină. Asta am tot încercat să îți spun, iar acum mă bucur că mi-am luat o greutate de pe inimă. Huff își savura țigara până la filtru, analizând informația deloc bine venită. O idioată de noră-un titlu mult prea pretențios pentru o scorpie comodă-se sterilizase. Bun, asta îi dădea lui Chris o singură posibilitate, să obțină divorțul și să se căsătorească cu o femeie care va dori să îi facă copii.

Huff se relaxă. Cel puțin acum nu mai era nevoie să joace dublu; știa până unde puteau merge cu Mary Beth. Ea singură se exclusese din procesul de decizie, iar Huff îi era aproape recunoscător pentru asta. Acum, că el și Chris și-au stabilit obiectivul, puteau să galopeze pentru a-l duce la îndeplinire.

— I-ai spus lui Beck? Întrebă el.

— Nu, răspunse Chris. I-am spus doar că am renunțat la căsătorie și că vreau să se termine cât mai curând posibil.

— El crede că acest avocat din New Orleans este cel mai bun?

— Este scump, dar clienții lui nu pleacă de la tribunal devalizați, cărându-și boășele în pungi de hârtie. Huff râse și întinse mâna spre a-l bate pe Chris pe genunchi.

— Încearcă să ai grijă de boășele alea. O să ai nevoie de ele. Chris zâmbi, deși era încă deprimat.

— Trebuia să fi făcut cum mi-ai spus și să o las pe Mary Beth gravidă de îndată ce ne-am rostit jurămintele de credință. Eu am fost însă de acord să mă abțin până când avea să se acomodeze cu familia, după cum spunea ea.

Chris nu știa, dar Huff nu lăsase decizia în seama

celor doi proaspăt căsătoriți, ci se dusesese la doctorul Caroe și-i spusese să înlocuiască pilulele contraceptive ale lui Mary Beth cu pastile placebo de zahăr. Doctorul se executase, bineînțeles, contra unui mic onorariu. Investiția se dovedise însă neprofitabilă.

Lunile trecuseră, dar spre consternarea lui, Mary Beth nu rămânea gravidă. Chiar și imediat după căsătorie, ea și Chris mai mult se certau decât făceau sex.

— Acum nu mai are sens, băiete, zise Huff. Nu are sens să-ți pierzi vremea cu regrete. Trebuie să ne mobilizăm să îți obținem un divorț rapid. Dacă și-o trage cu omul de la piscină, îi înscenăm un adulter.

— Ar riposta făcând o listă a aventurilor mele. Majoritatea cele mai bune prietene ale ei. Trebuie să ne gândim la altceva. Huff își bătu fiul pe genunchi și se ridică.

— Tipul ăsta din New Orleans pare genul de om pe care e bine să îl ai de partea ta. Și chiar dacă nu putem conta pe el pentru a ne rezolva problema, îl avem pe Beck. Hai să mergem la culcare.

— A fost o zi lungă, constată Chris, în timp ce intrau în casa cufundată în tăcere. Parcă ar fi trecut secole de când am plecat la înmormântare, nu?

— Hm, făcu Huff ca să își potolească focul care încă îi mai ardea pieptul.

— Ce părere ai de Sayre? Nu am avut ocazia să discutăm despre ea.

— Încă mai e afectată.

— Afectată? întrebă Chris în timp ce urcau scările, asta e ca și când ai spune despre Osama bin Laden că e un scandalagiu.

— Nu a plecat din oraș așa cum zicea că are de gând. Administratorul de la The Lodge m-a sunat și

mi-a zis că și-a reținut o cameră pentru noaptea asta.

— De ce?

— Poate că era la fel de obosită ca și noi sau nu voia să conducă noaptea. Chris îi aruncă o privire neîncrezătoare

— Dacă ar fi vrut cu orice preț să plece din oraș ar fi plecat și pe jos. Nu are păreri mai bune despre noi decât Mary Beth. Poate chiar mai rele.

— Ale naibii femeii. Cine știe de ce fac anumite lucruri. Cel puțin o parte din seara asta a fost cu Beck.

— Încă mai e în slujba ta?

— Nu. De fapt, a salvat-o din ghearele lui Slap Watkins. Chris, care urca treptele, se opri.

— Poftim? Huff se întoarse rânjind și clătinând din cap.

— Exact cum ți-am spus, Beck s-a dus să-și ia un burger, a văzut-o pe Sayre înăuntru și i s-a părut destul de ciudat. Slap Watkins, cu urechile lui mari, încerca să se ia de ea. Huff îi repetă lui Chris ceea ce îi povestise Beck. Când termină, Chris clătină din cap uimit și amuzat.

— Ce ar avea Slap Watkins de împărțit cu Sayre?

— Ultimul lucru pe care l-a spus au fost insulte adresate familiei. Mă bucur că a apărut și Beck la momentul potrivit. Ca să nu mai pomenim de ce ar fi fost în stare nenorocitul ăla. Beck m-a sunat de pe mobil imediat ce s-a despărțit de

Sayre. A condus-o înapoi la motel și s-a asigurat că a intrat în cameră. Sayre și-a dat seama că a urmărit-o și că mi-a spus totul. Zicea că dacă privirile ar putea ucide el ar fi fost mort.

— Sunt sigur.

— I-a spus lui Beck că a rămas peste noapte ca să poată porni la drum în zori, dar eu nu sunt sigur că

ăsta este singurul motiv. Cred că regretă că nu e aici atunci când familia are nevoie de ea.

— Tu îi acorzi mai mult credit decât mine, zise Chris. Nu cred că dă doi bani pe noi.

— Nu fi atât de sigur. Beck zicea că a întrebat de chestia cu Iverson.

— Ce frumos din partea ei că, în sfârșit, s-a interesat. Huff zâmbi la ironia lui Chris.

— Cred că surorii tale îi pare rău că nu a fost lângă tine când ai avut nevoie de ea și că nu a fost alături de Danny.

— Ce ar fi putut face drăguța de Sayre pentru Danny și nu am putut noi? Din holul întunecat, Huff privi spre camera lui Danny.

— Probabil că nimic. La naiba, nu l-am înțeles niciodată pe băiatul ăsta. Probabil faptul că și-a pierdut mama la o vârstă atât de fragedă l-a afectat profund.

Chris puse o mână pe umărul lui Huff.

— Sper că a primit înapoi ceea ce pierduse. Sper că și-a găsit pacea.

Și, cu aceasta, își urară noapte bună și intrară în camerele lor. Huff, care nu obosea niciodată, acum era frânt. Cu toate acestea, nu se culcă, ci se așează într-un fotoliu, cu fața la fereastra care dădea spre peluză și spre golful din depărtare.

Gândurile tulburătoare pe care spera să le fi lăsat afară reveniră înăuntru odată cu el. Chris contribuise la asta povestindu-i despre Mary Beth. Apoi, mai era și Sayre, care aproape că-l ura, pe el, tatăl ei. Nu o învinuia pe Laurel că murise, cu toate că îl lăsase să se descurce cu trei copii zburdalnici. Făcuse tot ce crezuse că este mai bine pentru ei, dar numai Chris ieșise așa cum își dorise el.

Huff nu credea în viața de după moarte. Preoții puteau să spună orice despre rai, când se termină, se termină. Asta este tot ce ți-e scris. Mort nu însemna decât atât-mort. Nu îl contrazicea pe Chris cu privire la faptul că Danny își găsisese pacea, dar nu era de acord cu asta. Danny fusese înghițit de vid. Ceva veșnic și negru. Asta este moartea. Iată de ce trebuie să te străduiești cât mai mult în timpul vieții. Singura recompensă sunt bunurile pe care le agonisești. De aceea, el jecmănea, acapara, înșfăca și făcea orice ca să fie cel mai mare, cel mai tare și cel mai rău.

CAPITOLUL 9

Sayre intră în biroul șerifului și se apropie de ghișeul de la recepție. Ajutorul echipat în uniformă bâlbâi un răspuns neinteligibil la salutul ei. Își ținea picioarele pe colțul biroului și continuă să-și taie unghiile cu un cuțit de buzunar.

— Am venit să vorbesc cu detectivul Wayne Scott. Expresia impasibilă nu i se schimbă. A fi în serviciul comunității însemna să-și dea picioarele jos de pe birou, să-și tragă scaunul mai aproape și să lase problemele de igienă personală pentru un moment mai potrivit, ceea ce nu făcu.

— Scott e pe teren.

— Atunci cu șeriful Harper.

— Este ocupat astăzi.

— Este aici sau nu?

— Este, dar nu... Sayre trecu de biroul polițistului și înainta pe coridorul scurt. Acesta se împletici în urma ei și bâigui un „Hei, pe care ea îl ignoră și, fără a bate mai întâi, deschise ușa biroului lui Red Harper. Șeriful sta la biroul său și părea ocupat cu vrafu de rapoarte din fața lui.

— Îmi pare rău Red zise polițistul din spatele ei. A intrat pur și simplu, de parcă ar fi fost cine știe cine.

— Este cineva, Pat. E în regulă. Te sun dacă am nevoie de tine.

— Vrei să închid ușa? Întrebarea îi fusese adresată lui Red, dar Sayre fu cea care spuse „da”. Omul îi aruncă o privire obraznică în timp ce se retrăgea și închidea ușa în urma lui.

— Referitor la staff-ul tău, întrebă ea, el este tot ce îți poți permite?

— Pat poate fi morocănos uneori.

— Ceea ce nu scuză impolitețea.

— Ai dreptate. Red Harper îi arată un scaun în fața biroului său. Vrei un pic de cafea sau altceva?

— Nu, mulțumesc. Harper o studie o clipă.

— California ți-a priit, Sayre. Arăți bine.

— Mulțumesc, spuse ea. Din păcate, nu îi putea întoarce complimentul. Părea și mai hăituit în dimineața asta, decât seara trecută, de parcă ar fi dormit foarte puțin.

— Mă bucur să te revăd, dar regret motivul pentru care a trebuit să vii acasă. Danny mi-a plăcut întotdeauna.

— Mulți oameni îl plăceau.

— Era un tip plăcut. Așteptă câteva clipe acordând respectul cuvenit decedatului, apoi întrebă: Ce pot face pentru tine în dimineața asta?

— Mai degrabă te pot ajuta eu pe tine. Am informații utile pentru ancheta detectivului Scott. Arătându-se surprins, Harper îi făcu semn să continue.

— Întâmplarea a făcut ca Beck Merchant și cu mine să fim în același local aseară. În jurul orei zece.

— Hm, făcu Red neînțelegând unde voia să

ajungă.

— În timp ce pleca, am văzut că atât cizmele cât și cauciucurile mașinii sale erau murdare de noroi alb-gălbui din acela care înconjoară tabăra de pescuit. L-am acuzat pentru faptul că a fost pe acolo și ar fi putut compromite locul crimei, probabil, plin de probe. S-a dus după acea întâlnire de acasă, când ni se spusese că era locul crimei și era restricționat.

— Da.

— Da?

— Beck a fost acolo la cererea mea. Sayre se simți ca cineva căruia i se trage covorul de sub picioare.

— La cererea ta?

— I-am cerut să se întâlnească cu mine și cu Scott acolo. Aveam nevoie de cineva din familie.

— El nu este din familie.

— Tocmai de aceea i-am cerut lui să vină acolo, Sayre. Eu și Scott aveam nevoie de un membru al familiei care să vadă dacă era vreun lucru străin în cabană, un lucru care nu avea ce căuta acolo sau ceva care lipsea. Nu am avut inima să îi cer asta lui Huff sau lui Chris. Locul este încă... ei bine, este încă plin de sânge. Există firme specializate în curățarea unor asemenea locuri, dar le-a luat mai mult timp decât ne așteptam ca să ajungă acolo, așa că...

— Cred că înțeleg, zise răgușită.

— Nu am vrut să îi fac pe Huff sau pe Chris să treacă printr-un asemenea coșmar, dar aveam nevoie de cineva care cunoștea. Simțindu-se ca o idioată, murmură:

— Asta explică totul. Sayre nu dormise, grăbită să vină să raporteze acțiunea lui Merchant, care părea cât se poate de suspectă și, probabil, criminală. Când

colo, el scutise familia de un coșmar și pentru asta bănuia că trebuie să-i fie recunoscătoare. Minciuna pe care i-o spusese era o cu totul altă problema. Când îl chestionase în legătură cu noroiul de pe cizme și de pe cauciucuri, i-ar fi putut explica foarte simplu situația. În schimb, ei îi întinsese o cursă pentru a o face să pară idioată.

— Și a găsit ceva? Întrebă Sayre.

— Poftim?

— A găsit ceva din cele menționate de dumneavoastră?

— Nu am voie să dau detalii despre mersul anchetei în desfășurare. Îmi pare rău, sunt sigur că înțelegi. Înțelegea perfect. O pune la zid.

— Numești asta o anchetă a unei crime. Asta înseamnă că ești convins că n-a fost o sinucidere?

— Sinuciderea este la rândul ei o crimă și din acest motiv trebuie investigată ca atare. Suntem prevăzători, atâta tot, zise el aplecându-se înainte. Vrem să fim siguri că, la un moment dat, când se afla în cabana de pescuit, Danny s-a hotărât să-și ia viața. Probabil că nu vom avea niciodată toate răspunsurile.

— A lăsat vreun bilet?

— Nu, din câte știm noi. Poate că Danny a considerat că, din moment ce nu era suficient de important pentru a i se răspunde la telefon, nu trebuia să se deranjeze să lase un bilet de adio. Cu toate acestea, Sayre insistă:

— Nu vi se pare ciudat că nu a făcut-o?

— Cel puțin în jumătate din cazurile de sinucidere, pe care le-am anchetat eu, persoana respectivă nu a lăsat un astfel de bilet. O privi cu blândețe și continuă: Adevărul e că cineva aflat într-o asemenea stare de spirit nu își poate explica nici sieși

de ce o face. În asemenea situații, noi cei care rămânem în urmă nu avem altă soluție decât să acceptăm inacceptabilul.

Frumos discurs, dar nici dacă ar fi mângâiat-o pe creștet, în timp ce-l rostea, nu ar fi fost mai pompos. El era unul dintre vechii băieți buni, și chiar dacă ea făcea parte din familia Hoyle, era totuși o femeie.

— Dar pescarii care au găsit cadavrul?

— Dacă te referi la posibilitatea ca unul dintre ei să o fi făcut, află că au fost scoși din cercul suspectilor. Soțiile lor fuseseră cu ei și erau zguduite de ceea ce văzuseră. Nu avem motive să nu credem că au fost doar simpli trecători și încă unii destul de lipsiți de noroc, dintr-un punct de vedere.

— Povestește-mi despre cazul Gene Iverson, zise ea.

— Hm? Sayre schimbase brusc subiectul ca să vadă reacția lui la auzul numelui. Și o văzu. Șerifului i se lungi fața.

— Am fost la bibliotecă dimineața aceasta și am verificat microfișele, zise ea. Articolele din ziarele locale erau denaturate și lacunare, așa că am citit editorialul din Times-Picayune despre dispariția lui Iverson, arestarea lui Chris și, în cele din urmă, despre proces. Sayre avea mai multe detalii despre împrejurările privind inculparea fratelui său. Eugene Iverson fusese angajat al Hoyle Enterprises. Din prima lui zi de lucru se străduise să înființeze o filială a Uniunii Muncitorilor din Industria Oțelului. Își făcea treaba fără greșală, dar s-a opus conducerii și a atras și pe alți muncitori de partea lui. În cele din urmă, a amenințat cu o grevă generală, dacă condițiile de muncă nu se îmbunătățesc și dacă măsurile de siguranță nu se aliniază normelor impuse de Protecția

Muncii. Amenințarea cu greva i-a pus pe jar pe acoliții familiei Hoyle. Mulți muncitori nu aveau și nu priveau cu ochi buni intervenția OSHA. Această împărțire a produs conflicte între muncitori și a afectat producția. Din dorința de a preveni publicitatea negativă, intervenția Inspectoratului Muncii a stabilit o întâlnire între Iverson și conducere pentru a vedea dacă nu puteau ajunge la o înțelegere. În timpul acelei întâlniri, Iverson i-a reproșat lui Huff lipsa de flexibilitate și puținele concesii pe care era dispus să le facă. A declarat că nu poate fi cumpărat cu o nesemnificativă mărire a salariilor și cu promisiuni deșarte de îmbunătățire a condițiilor. A încheiat, afirmând că își va continua activitatea până când Hoyle Enterprises va deveni o unitate transparentă a uniunii. După ce Iverson a plecat de la întâlnire, nu a mai fost văzut niciodată.

— După ce Iverson a plecat, fratele meu a zis ceva în sensul de „a-i închide gura răzvrătitului pentru totdeauna”, zise Sayre.

— Aceasta a fost mărturia celor care l-au auzit. La o anchetă mai atentă a lui McGraw, s-a stabilit că a zis-o în glumă și că, dacă plănuiești să omori pe cineva, nu o spui în gura mare, ca să te audă toată lumea.

— Ba ai putea, dacă ești un Hoyle. Harper îi aruncă o privire piezișă. Sayre insistă.

— Iverson încercase să îi facă pe membrii familiei mele responsabili pentru toate accidentele de muncă de la fabrică.

— Au fost făcuți responsabili. Acum, Sayre era cea care privea pieziș.

— Dacă sunt găsiți că nu respectă o prevedere privind siguranța la locul de muncă care poate

produce accidente-două astfel de situații din câte îmi amintesc eu –, Hoyle Enterprises plătește o amendă și o consideră o modalitate de a face afaceri. Primesc o palmă peste mână și cam asta este totul până la următorul accident. Ori de câte ori apare un inspector pe probleme de muncă, pun totul la punct până trece inspecția, după care revin la afaceri, la fel ca înainte. Fabrica este un pericol iar dumneavoastră știți asta, domnule Red Harper.

Iverson a fost un turbulent, continuă ea. Putea să fi fost cel mai nenorocit om de pe planetă. Nu îl cunoșteam și probabil că nici nu l-aș fi agreat dacă l-aș fi cunoscut, dar am admirat ceea ce încerca să realizeze, spre deosebire de Huff și Chris.

— Sute de muncitori nu erau de acord cu el, Sayre. Erau amenințate locurile de muncă. Dacă nu muncesc, familiile lor nu au ce mânca. Poate că Iverson își permitea să facă grevă, dar ceilalți nu. Multora le-ar fi plăcut să îl vadă mort.

— Dar nu a făcut-o niciunul, să-l vadă mort, vreau să spun. Așa a scăpat Chris.

— Chris a scăpat pentru că jurații l-au găsit nevinovat.

— Numai jumătate dintre ei. Era o afirmație cu bătaie lungă, care nu îl dezarma pe șerif. Nici nu contase prea mult pe asta. Putea sta aici toată ziua aruncându-i momeli, dar și-ar fi pierdut timpul de pomană. Red Harper ar fi intrat în pământ pentru a-i acoperi pe cei din familia Hoyle, era al lor cu trup și suflet.

Sayre se îndoia că loialitatea neafișată față de ei se datora respectului sau avariției, pentru că onorariul lui era unul foarte mic. Pentru el era mai degrabă un obicei pe care nu și-l putea reprima. Era ca fumătorul

care nici măcar nu își dă seama când își aprinde o altă țigară. Red mințise pentru a-i acoperi familia atât de mult, încât acum o făcea în mod automat. Era un reflex condiționat, care nu mai ținea de conștiință și de degere. Era destul de probabil că de data asta nu îi acoperise. Lhns putea să fi fost acuzat de un procuror prea zelos, preocupat să își facă un nume, prin implicarea unei figuri marcante a comunității într-un proces. De fapt, acela fusese un editorial dintr-un ziar pe care îl citise de dimineată. Fratele ei putea să fi fost un țap ispășitor tocmai potrivit pentru misterul care rămânea nedezlegat. Dacă era nevinovat în procesul de crimă ce-i fusese intentat, atunci suspiciunea ei nu era cinstită. Dacă scăpase nepedepsit pentru crimă, în orice caz, nu avea să o afle de la Red Harper.

Sayre își luă geanta și se ridică.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați primit fără programare.

— Ești bine venită oricând, Sayre. Șeriful se ridică și o conduse la ușă. Rămâi în oraș o vreme?

— Plec după-amiază.

— Atunci, ai grijă de tine. Sunt o grămadă de nebuni în San Francisco, după câte știu eu. Își întinse buzele în ceea ce trebuia să pară un zâmbet. Detectivul Scott are toate numerele tale de telefon. Cred că va încheia ancheta cel târziu mâine.

Voi avea grijă să te sune când va redacta raportul oficial.

— V-aș fi foarte recunoscătoare. Sayre își aduse aminte de Jessica Deblance și asta o făcu să ezite o clipă. Logodna secretă a lui Danny putea fi edificatoare. Dar Red era plătit de Huff. Orice i-ar fi spus lui, ar fi ajuns direct la Huff, iar Jessica spusese

că nu voia ca acesta să afle despre planurile lor de căsătorie. Sayre nu era sigură nici măcar dacă ar fi putut avea încredere în Wayne Scott, deoarece acesta s-ar fi simțit dator să-i raporteze șefului său. Până nu va discuta cu Jessica, va păstra tăcerea. O mai sâcâia ceva, dar nu își dădea seama ce anume. Apoi, când ajunse pe la jumătatea holului, se întoarse.

— Domnule Harper, zise ea. Șeriful care intrase deja în birou, scoase capul pe ușă și o privi interogator.

— Mai devreme ați spus că, la un moment dat, din cine știe ce motive, Danny a decis să își ia singur viața.

— Eu așa cred.

— Mi se pare greu de crezut.

— Am mai discutat asta, Sayre.

— Nu despre sinucidere vorbesc. Nu pot înțelege partea cu pescuitul. Danny nu putea suferi pescuitul.

Imediat ce Beck intră în biroul bătrânului, își dădu seama că acesta era supărat. Înainte de a spune bună dimineța, Huff ridică un plic dintr-o grămadă aflată pe biroul său și îl flutură către Beck.

— Asta mă scoate din sărite. Unii ar fi considerat imposibil ca el și Chris să revină la lucru chiar de a doua zi după înmormântarea lui Danny. Procedura corectă ar fi fost ca ei să-și ia restul săptămânii liber. Huff considera însă că fiecare zi e o zi de lucru. În agenda lui nu figura conceptul de vacanță.

— Ce este? Huff îi înmână plicul și se așază pe fotoliul alăturat biroului. Peretele îndepărtat era în întregime din sticlă și dădea spre platforma atelierului, care putea fi o priveliște interesantă, doar dacă aveai de profitat de pe urma procesului dezolant

de tăiere și fabricare a țevelor. Era ca o priveriște de iad: întuneric, încins, fierbinte. Beck avea un birou asemănător, ca și Chris și Danny. Chris ajunsese la lucru cu puțin timp în urmă. Biroul lui Danny era închis.

Beck privi la plicul pe care i-l dăduse Huff". Cu cea mai mare simpatie, Charles Nielsen", citi el. Apoi, se uită la Huff și surâse scurt.

— A trimis flori pentru înmormântarea lui Danny?

— Îți poți imagina ce tupeu are javra asta? Sally urma să trimită mulțumiri din partea mea, zise referindu-se la secretara lui. Am vrut să mă uit prin ele înainte de a i le da. Am găsit asta. Nu-mi vine să cred că a profitat de moartea fiului meu ca să mă sâcăie.

— Tipul are tupeu. Ai aruncat un ochi pe dosarul pe care ți l-am lăsat?

— Am citit destul ca să îmi dau seama că Nielsen încearcă să-și facă un nume. Articolele pe care le-a scris sună ca niște comunicate de presă.

— Sunt de acord, zise Beck, dar au fost publicate. Iese la bătaie, iar oamenii ascultă și își iau notițe. Până acum a vizat numai ateliere mici, dar a reușit în toate cazurile să le aducă în uniune și a obținut mari concesiuni din partea managementului central. Acum, este entuziasmat de succes. Mi-e teamă că își caută un pește mai mare care să îl mențină în atenția presei.

— Te temi că Hoyle Enterprises ar putea fi cea vizată.

— Am fi perfecți, Huff. Suntem un atelier închis. Noi ne prelucrăm singuri materia. Nu prelucrăm și de la alți producători. Deci, dacă este afectat un singur proces de topire sau de tăiere...

— Toată producția este în pericol, nu ne putem onora comenzile și afacerea noastră se duce de râpă.

— Sunt sigur că Nielsen știe asta și, în plus, am avut și niște accidente de muncă, soldate cu morți. Huff se ridică din fotoliul său cu silă:

— Rahat! Ai idee câți oameni au lucrat aici fără să fi avut vreodată un accident sau o rană? Sute. Scriu ei despre asta? Iau agitatorii ăștia asemenea statistici în calcul? în schimb, când un muncitor sângerează un pic, e o știre de senzație.

„Sângerează un pic era mult prea puțin spus față de hemoragia dezlănțuită când se smulge și se turtește piciorul unui om între țevile care alunecă de pe o placă mobilă neancorată sau la pierderea unui deget într-o manetă de mașină fără buton de oprire, ori arsurile care literalmente topesc carnea de pe oase. Dar Beck tăcu. Huff era mult prea pornit ca să-i asculte părerile.

— Canalele de știri, continuă Huff, ca alea din New York City și Washington, D.C. știu ceva despre felul cum lucrăm noi aici? O șleahță de liberali melancolici, de comuniști parveniți, șuieră el. E suficientă o știre de senzație cu un muncitor rănit, ca, apoi, să fiu hărțuit de inspectori guvernamentali. Fac paradă pe aici cu clipboarduri în mână și cu urechile ciulite și înregistrează toate văicărelile lașilor ăștora. Își flutură mâna în care ținea țigara pentru a-i indica pe muncitorii de jos. Când eram copil, știi cât de mulțumit aș fi fost să existe slujbe ca ale lor? Știi cât fericit ar fi fost tata să primească în mod regulat câte un cec?

— Te consumi prea mult, Huff, calmează-te înainte să-ți provoci un nou atac, zise Beck.

— Rahatul e rahat, zise Huff, revenind la biroul

său. Era roșu la față și respira greu.

— Îți iei medicamentele pentru tensiune?

— Nu. Dacă iau așa ceva nu mi se mai scoală. Nu era un secret că Huff vizita săptămânal o femeie de la marginea orașului. Din câte știa Beck, era singurul ei client și primea o sumă frumușică pentru asta.

— Între o tensiune mare și o sculă bleaga, prefer tensiunea mare.

— I-auzi, zise Chris, intrând. Ca de obicei, era ferchezuit și bine îmbrăcat. Niciun fir de păr aiurea, nici măcar o cută. Beck se întreba adesea cum reușea când afară erau adesea peste patruzeci de grade, înainte de prânz.

— Se pare că am pierdut o conversație foarte interesantă. Ce se întâmplă, dacă nu sunt indiscret? În timp ce Huff își turna un pahar cu apă dintr-o carafă de pe birou, Beck îi relată pe scurt despre Nielsen. Chris bagateliza pericolul pe care acesta îl reprezenta.

— Cunoaștem genul, asemenea provocatori apar din senin și dispar în anonimat. Nu trebuie decât să așteptăm să dispară.

— Asta se deosebește. Nu cred că va dispărea așa ușor, zise Beck.

— Tu întotdeauna pui răul înainte, mârâi Chris.

— Pentru asta este plătit, spuse Huff răspicat. Beck are grijă de aceste mici probleme, astfel încât să nu devină mari.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, spuse Beck. Cum vrei să-i răspund lui Nielsen?

— Ce propui?

— Ignoră-l. Cei doi Hoyle îl priviră surprinși. Beck le lăsă timp pentru comentarii, dar cum niciunul nu zise nimic, își expuse raționamentul". Să trimiți flori la o înmormântare este un test. Știa că e de prost-

gust și a făcut-o ca să vadă cum va reacționa”.

— Aș putea să îi trimit o scrisoare de mustrare, dar asta i-ar da de înțeles că ești furios sau ți-e teamă, iar el poate folosi ambele variante împotriva noastră.

Ignorându-l îi dăm de înțeles că nici măcar nu merită un răspuns. Că este o cantitate neglijabilă. Asta este cel mai puternic mesaj pe care i-l putem transmite. Huff își mușcă gânditor buzele:

— Ce părere ai, Chris?

— Urma să propun să-i ardem casa. Soluția lui Beck este mai subtilă. Izbucniră în râs, apoi Chris întreabă:

— Unde e?

— Se mută din birou în birou pe tot teritoriul SUA Are unul și în New Orleans. Așa se face că ne are în vizor. Rumegară în tăcere informația. În cele din urmă Beck spuse:

— Aș putea să-i scriu câteva cuvinte să-i spun că...

— Nu, prefer prima variantă, zise Huff pe un ton categoric. Scoase un chibrit și își aprinse o țigară. Să așteptăm să vedem cum reacționează. Lasă-l să se perpelească, întrebându-se ce gândim.

— Bine, zise Beck. Telefonul de pe biroul lui Huff sună.

— Răspunde tu, Chris, te rog. Trebuie să mă ușurez, zise el, traversând camera către baie. Chris se duse la birou și apăsă butonul telefonului.

— Sally, voiai cu Huff? Sunt Chris. Vocea nazală a asistentei lui Huff se auzi pe speaker.

— Știu că aveți o discuție, dar m-am gândit că... m-am gândit că toți considerați că pot să vă întrerup pentru asta.

— Pentru ce?

— Sora ta este jos și agită spiritele.

CAPITOLUL 10

Sayre este aici? întrebă Chris șocat. În drum spre baie, Huff se întoarce și îi privi uimit. Beck sări de pe canapea și se îndreptă spre ferestre. Nu vedea nimic neobișnuit pe platforma atelierelor. Fiecare își vedea de treabă.

— A intrat pe poarta muncitorilor, spuse Sally, nu pe cea vizitatorilor. Paznicul de acolo este relativ nou. A reținut-o dar cere să fie lăsată să intre pe platformă.

— A spus pentru ce anume? întrebă Huff. Sally ezită, apoi, spuse:

— Zice că ar fi proprietara locului. Omului i-a fost teamă să o lase să intre fără să ceară mai întâi permisiunea.

— Spune-i paznicului să o țină acolo, zise Chris. Revenim noi cu instrucțiuni.

— Îi dă bătaie de cap, astea sunt cuvintele lui.

— Spune-i că îi dau eu bătaie de cap mai mari, dacă nu își face treaba, se răsti Chris, înainte de a întrerupe legătura. Huff râse.

— Băieți, se pare că partenerul nostru absent a devenit brusc interesat de afacere. Lui Chris apariția surorii lui nu i se părea la fel de amuzantă.

— Mă întreb ce s-a întâmplat?

— Așa cum a spus-o și ea, este proprietara locului, preciza Huff. Are tot dreptul să fie aici.

— Este adevărat, spuse Beck. Din punct de vedere legal, este un partener cu drepturi depline. Totuși, chiar ai de gând să o lași să intre pe platformă?

— În niciun caz, zise Chris.

— De ce nu? întrebă Huff.

— În primul rând, pentru că este un loc

periculos. Huff îi aruncă lui Beck un rânjet șiret.

— De ani de zile negăm asta în fața comisiilor de protecția muncii. Dacă îmi las propria fiică acolo, înseamnă că-l consider la fel de sigur ca o sală de clasă.

Era tipic pentru Huff să găsească în orice un avantaj, pentru a întoarce chiar și cea mai indezirabilă situație în favoarea lui. Beck fu nevoit să recunoască faptul și de această dată. Cu toate acestea, nu credea că era cea mai bună idee și avea impresia că și Chris gândea la fel. În timp ce se îndrepta spre ușă, Beck spuse:

— Nu este o idee bună și nu mă deranjează să îi comunic asta. Până la urmă, eu sunt director de operațiuni; dacă consider că nu are voie să meargă acolo, nu va merge.

— Stai puțin dacă abordezi astfel situația, va considera că avem ceva de ascuns, spuse Huff.

Beck parcă vedea roțițele minții viciene a lui Huff rotindu-se, în timp ce plimba țigara dintr-un colț al gurii în altul. Apoi, îi spuse:

— Du-te și testează-o. Vezi ce are de zis. Am încredere în instinctele tale. Dacă apreciezi că e mai bine să o scoți de aici, scoate-o și încuie ușa în urma ei. Dacă consideri că e mai bine pentru noi ca ea să arunce o privire înăuntru, fă-i turul turnătoriei. Beck aruncă o privire spre Chris. Operațiunile erau domeniul lui Chris, iar acesta, fiind un tip autoritar, nu părea mulțumit. Cu toate acestea, nu îl contrazise pe Huff. Probabil că nici nu dorea să aibă de-a face prea curând cu Sayre. De altfel, nici Beck nu ținea prea mult să o vadă.

Hoyle Enterprises avea aproape șase sute de

angajați, dar numai câteva zeci erau femei. Lucrau la birouri și la anexele acestora. Cu excepția asistentelor executive, cum era Sally, departamentul de producție al fabricii aparținea în exclusivitate bărbaților. Aceștia se prezentau la lucru și își vizau cartelele de monitorizare a orelor de lucru în ceea ce numeau ei Centru, o încăpere de mărimea unei mici săli de conferințe și care era deosebit de neatrăgătoare. Podeaua era din ciment, tavanul, o rețea de conducte de aer, fire de electricitate și țevi de apă. Dulapurile de un verde-cazon ocupau aproape jumătate din spațiu. Fiecărui angajat îi era repartizat un dulap cu lacăt, unde își putea lăsa casca, masca de protecție, mănușile, pachetul de prânz și alte lucruri personale. Afișele de pe pereți îi avertizau pe muncitori ca Hoyle Enterprises nu își asuma responsabilitatea pentru furturi, deoarece printre angajați erau mulți foști deținuți, unu eliberat condiționat. Utilitățile pentru recreere se aflau în spatele vestiarelor. Toate amenajările erau vechi și o arătau din plin.

Scaune și mese desperecheate erau împrăștiate în cameră și reprezentau sala de mese. Un perete era plin de mașini de gătit, cuptoare cu microunde și alte obiecte pătate cu resturile a mii de prânzuri. O cameră de prim ajutor fusese amenajată prin plasarea unor pereți falși. Nu era dotată, și cel rănit se trata singur cu cele câteva medicamente și bandaje. Centrul era locul unde cei ce munceau din greu puteau să se relaxeze, să spună o glumă, să sporovăiască despre femei. Vreo cincizeci de muncitori se aflau acolo, în pauza de dimineață. Puțini dintre ei mai fuseseră atât de aproape de o femeie din clasa lui Sayre și ar fi fost la fel de surprinși dacă în locul ei ar fi apărut un unicorn.

Beck apăru, când ea era pe punctul de a sta de vorbă cu vreo cinci bărbați care stăteau în jurul unei mese. Se părea că succesul ei era limitat. Ar fi trebuit să poarte o pereche de jeanși și o cămașă simplă de bumbac, ca să se „asorteze” cu acest univers al gulereilor albastre. Bărbații își țineau capul plecat și rosteau răspunsuri monosilabice la întrebările ei, aruncând priviri fugare către ea sau unul către celălalt, în mod evident intimidati și chiar suspicioși la încercarea ei de a tăifasui. În timp ce se apropia, Beck încercă din răputeri să afișeze un zâmbet plin de căldură și să găsească ceva drăguț de spus de dragul audienței.

— Iată o plăcere neașteptată, reuși el să spună. Zâmbetul lui Sayre era la fel de fals ca și al lui.

— Mă bucur că ești aici, domnule Merchant. Poți să îi explici acestui domn că am nevoie de o cască de protecție pentru turul meu prin oțelărie.

„Domnul la care se referea era unul dintre paznicii care-i blocase intrarea. Stătuse deoparte, ca și când i-ar fi fost frică să se apropie prea mult de Sayre, dar acum se apropie grăbit. Fața îi era plină de sudoare.

— Domnule Merchant, nu am știut dacă ar fi trebuit...

— Mulțumesc. Te-ai comportat conform regulilor. De aici, o însoțesc eu pe domnișoara Lynch.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, le zise Sayre muncitorilor pe care încercase să îi facă să vorbească. Beck o conduse printre mese și scaune către o cameră de aprovizionare, care era liberă. Imediat ce el închise ușa, Sayre se întoarse și îi spuse:

— Nu vor ca eu să stau de vorbă cu muncitorii. Te-au trimis să scapi de mine.

— Nici vorbă, spuse Beck cu o voce egală, Huff și Chris sunt încântați că te interesează, însă, dacă vrei să vorbești cu cineva despre operațiunile noastre de aici, întreabă-mă pe mine, nu pe oamenii ăia. Chiar și în ținuta asta de piață ești prea elegantă. Îi faci să-și țină gura.

— Nu sunt intimidată de mine, ci îndobitociți și suspicioși față de tot ce se cheamă Hoyle.

— Atunci, de ce îi pui într-o asemenea postură? Sayre își zise că Beck avea dreptate.

— Poate că a fost nechibzuit din partea mea. Voi afla mult mai multe mergând pe platformă, spuse ea. Unde mi-e casca?

— Poți să vezi cea mai mare parte a platformei de la ferestrele birourilor noastre de sus.

— Birourile alea curate și dotate cu aer condiționat. Eu vreau să văd cum o duc muncitorii.

— Nu e o idee prea bună. Chris supervizează operațiunile. Asta depinde numai de el.

— Nu a avut tupeul să vină și să mi-o spună el.

— A contat pe diplomația mea.

— Ești liber să te desfășori. Nu mă vei convinge să renunț.

— Atunci voi fi direct. Ce dracu' cauți aici?

— Așa cum mi-ai amintit ieri, sunt partener cu drepturi depline la Hoyle Enterprises.

— De ce ești astăzi aici, când tu nu te-ai preocupat niciodată de această afacere?

— E timpul să mă interesez.

— Încă o dată, de ce? Oare pentru că nu erai bine venita aici în copilărie? Chris și Danny au trebuit să-și petreacă timpul aici, dar mi s-a spus că ție îți era interzis.

Ți-a dispăcut faptul că nu erai unul dintre băieți?

Sayre îl privi furioasă.

— Nu mă lua cu povești despre criza de identitate. Nu trebuie să îți dau ție socoteală. Ești un angajat, domnule Merchant. Deci, lucrezi pentru mine, nu? Sunt șefa ta. Siguranța ei de sine îl înfurie și, în același timp, îl excită în mod inconștient, dar irezistibil. Îi venea s-o sărute, să-i arate că nu îi era șefă în toate privințele. Astâmpărându-și primul impuls, o întrebă:

— Ce speri să obții?

— Vreau să văd dacă locul ăsta este atât de periculos precum se spune. Au fost exagerate acuzațiile de condiții improprii de lucru sau, așa cum îmi închipui eu, chiar au subapreciat situația?

— Bineînțeles că au fost exagerate, Sayre. Este o turnătorie. Topim metal. Există multe pericole.

— Nu mă lua de sus, zise ea furioasă. Știu că pericolul este mare prin definiție. Cu atât mai mult ar fi trebuit luate toate măsurile de protecție pentru cei care fac această muncă. Cred că Hoyle Enterprises a desconsiderat foarte mult acest aspect.

— Politica noastră este...

— Politică? Așa cum a fost concepută de Chris și Huff și justificată de George Robson, pupincuristul fruntaș? Amândoi știm că una este declarația și alta fapta. În cazul în care Huff nu și-a schimbat filosofia în ultimii zece ani-lucru de care mă îndoiesc profund-mottoul său este producție cu orice preț. Nimic nu oprește producția. Dovada acestui fapt a fost ziua de ieri, când nu a închis nici măcar pentru înmormântarea propriului fiu. Se opri și inspiră profund. Acum, dă-mi, te rog o cască. Expresia ei calmă îl lămură că n-o va putea convinge să renunțe. Cu cât încerca să îi aducă mai multe argumente, cu

atât mai hotărâtă era și, după cum prevăzuse Huff, mai convinsă că au ceva de ascuns. Spera că, dacă îi va satisface curiozitatea, Sayre va pleca înainte de a face ceva cu adevărat rău.

Cu toate acestea, mai încercă o dată. Arătând înapoi către ușa pe care intraseră în camera de aprovizionare, Beck spuse:

— I-ai văzut pe bărbații de acolo, Sayre? Te-ai uitat de aproape la ei? Aproape toți au câte o cicatrice. Utilajele pot tăia, arde, ciupi, strivi.

— Nu intenționez să mă apropiu de utilajele în mișcare.

— Oricât de atentă ai fi, există riscul de a te răni.

— Exact asta vreau să spun. Dându-și seama că era depășit, luă două căști de pe raftul din spatele lui și îi dădu una lui Sayre, împreună cu niște ochelari de protecție.

— Nu pot face nimic în privința picioarelor tale. Țștia nu cred că au bot de oțel, zise, arătând spre pantofii ei. Sayre își puse ochelarii, apoi își îndesă pe cap casca de protecție.

— Nu este bine. Înainte ca ea să poată spune ceva, Beck îi smulse casca, îi adună tot părul în creștet și apoi îi îndesă casca din nou. Șuvițele, care îi scăpară, i le băgă pe dedesubt. O făcu lent, stând aproape lipit de ea.

— Lasă, spuse ea. Cred că e în regulă.

— Fără șuvițe rebele, Sayre. Nu mi-ar plăcea să-ți văd parul arzând de la o scânteie sau smuls de vreo mașinărie. Îi pipăi capul și se uită prin ochelari în ochii ei.

— De când sunt aici, nicio femeie nu a intrat pe platforma industrială. Îți vor studia sânii și fundul. Nu pot face nimic ca să împiedic asta, dar nu mi-ar plăcea

să-l văd pe vreunul prinzându-și degetele într-o mașină pentru că ți-a văzut părul și a început să viseze cum i se revărsa peste piept. O lăsa să se uite la el uimită, apoi își puse casca și ochelarii. Să mergem.

Se deschisese o trapă către iad. Aceasta fu prima impresie a lui Sayre. Căldura o izbi din plin, ca o mână imensă, ținându-o pe pragul ușii. Beck, aflat cu câțiva pași înaintea ei, cobora scările care duceau la platformă. Podeaua se simțea atât de încinsă sub tălpile ei, încât avea impresia că pielea i se va topi.

Zgomote, întuneric și căldură. Spațiul părea infinit. Nu zărea celălalt capăt. Întunericul era întrerupt de dușuri de scântei și bolboci de foc. Metalul topit sclișea în concasoare imense, albe și fierbinți care se mișcau deasupra capului ei pe o șină simplă. Metal lovit de metal, curele de metal înfășurate, mașinării zguduindu-se, scârțâind și pocnind. Zgomotul era continuu. Întunericul de nepătruns. Căldura de nesuportat". Vulcanii" acestei lumi subterane erau bărbați cu fețele pline de sudoare în spatele ochelarilor de protecție, care n priveau cu un amestec de respect și îngrijorare. Erau în continuă mișcare, unii operând la mai multe mașinări. simultan. Nu exista posibilitate de a ședea undeva. Trebuia să fii tot timpul atent la scântei, așchii, stropi, deoarece viața și toate măduarele îți depindeau de acest lucru.

— Nu trebuie să faci asta, Sayre, zise Beck, direct în urechea ei. Nu trebuie să dovedești nimănui nimic.

— Nu trebuie, pe naiba! Sayre se uită la șirul de ferestre luminate, aflate mult deasupra lor. Așa cum se aștepta, îl văzu pe Huff, despotul acestui iad, stând cu picioarele depărtate și fumând o țigară. Înfruntând

provocarea din ochii lui, i se adresă lui Beck:

— Arată-mi totul. Pe măsură ce înaintau, el îi descria procesele care aveau loc.

— Tăiem aliaje de metal, predominant fier cu silicon și carbon. Hoyle Enterprises colectează fier vechi. Avem surse în fiecare stat. Ni-l livrează cu vagoanele și intră aici cu tonele. Sayre își închipuia că grămada imensă de fier ruginit din curtea din spate era un rău necesar, deși își amintea că mama ci îl întrebase pe Huff dacă nu exista vreo posibilitate de a ridica un zid, care să îl izoleze de autostradă, dar acesta nici măcar nu a luat în considerare posibilitatea din pricina costurilor mari.

— Dacă nu ar fi fost grămada aia de rugină, cum îi spui tu, nu ai avea acum haină de blană și un Cadillac nou. Fierul vechi, continuă Beck, este topit în furnale înalte, numite cupole. Metalul lichid se toarnă fie într-o mașină de tocat fier, fie într-o moară de nisip. Asistară la un astfel de proces. Sayre era impresionată de tehnologie, dar îngrozită de pericolul în care lucrau oamenii care manevrau utilajele și se aflau atât de aproape de metalul topit și de utilajele fierbinți care se mișcau continuu

— Ce are pe mâini? întrebă, arătând spre un muncitor. Beck ezită, dar apoi îi spuse:

— Bandă izolantă. Pentru a face mănușile pe care i le dăm mai rezistente, ca să nu se ardă pe mână.

— De ce nu le dați, pur și simplu, mănuși mai groase?

— Sunt mai scumpe, spuse el, împingând-o departe de un cazan încins ce clocotea pe podea. Sayre se uită în sus să vadă cum e turnat. Omul de deasupra stătea pe o platformă care nu era asigurată. Beck continuă să îi explice procesul:

— O dată ce metalul se solidifică în concasoare, trece prin procesul pe care noi îl numim scuturare. Nisipul este pur și simplu scuturat. O împinse spre o ușă de ieșire. În timp ce îi ținea ușa, recapitula ca pentru un copil de clasa a doua aflat într-o vizită cu colegii de clasă. Din momentul în care se scot din forme, țevile sunt inspectate și verificate. Facem niște teste ale calității metalului și ale compoziției chimice. Orice rebut este reciclat și intră din nou în furnal. Ceea ce a fost un fier ruginit pleacă de la noi sub forma unei țevi cu diferite întrebuințări.

Întrebări? Sayre își scoase ochelarii și casca de protecție și își scutură părul.

— Cât de cald se face acolo, întrebă ea.

— Vara, cam la șaptezeci de grade. Iarna, nu e chiar așa de rău. Beck o conduse spre un lift. După ce urcară în lift, își îndreptară privirile spre panoul luminos.

— Unul dintre utilaje... Începu Sayre.

— Da?

— Avea o cruce albă făcută cu vopsea. Beck continua să se uite la cifrele care apăreau deasupra ușii liftului și întârzie cu răspunsul, încât credea că o va ignora. În cele din urmă, Beck spuse:

— Acolo a murit un om. Sayre voia să mai întrebe ceva, dar când ușile liftului se deschiseră, îi întâmpină Chris.

— Bună, Sayre. E noul tău look? spuse el privindu-i hainele pe care și le cumpărase într-un magazin din oraș, înainte de a pleca. N-aș putea spune că îmi place foarte mult. Cum a fost vizita?

— Foarte educativă.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— N-am spus că mi-a plăcut. Mobilul lui Beck

sună.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, și se depărta pentru a răspunde. Sayre i se adresă lui Chris:

— Nu am văzut pe platformă niciuna dintre măsurile de siguranță care te-au scos de sub acuzare în cazurile de nerespectare a condițiilor de muncă și a reglementărilor privind protecția mediului. De ce mirosea așa?

— E de la nisip, Sayre, spuse Chris, mimând o răbdare exagerată. Are tot felul de substanțe în el. În contact cu căldura, substanțele pot produce mirosuri care nu sunt întotdeauna plăcute.

— Dar pot fi.

— Dă-mi un exemplu de industrie care nu are niciun fel de efecte secundare.

— Dar există sisteme moderne de ventilație care...

— Sunt extrem de scumpe. Oricum, ne aflăm într-un proces continuu de îmbunătățire a condițiilor de lucru.

— În ceea ce privește condițiile, îmi amintesc că am fost scuturați rău de tot pentru poluarea apei potabile, acum câțiva ani. Ați scăpat de haldele de răcire, bănuiesc. Zâmbetul lui Chris păli.

— Facem tot posibilul pentru a proteja și mediul înconjurător. Sceptică și răbdătoare, Sayre zise:

— Spune-o presei, Chris. Beck își încheie convorbirea și li se alătură.

— Vă rog să mă scuzați, a intervenit ceva de care trebuie să mă ocup imediat. Crezi că găsești drumul spre ieșire?

— Nu poate să fie chiar așa de greu, zise ea.

— Păcat că nu te pot însoți la prânz, înainte de a pleca din oraș, dar din păcate am treburi de rezolvat.

Se aplecă și o sărută pe obraz, cu o undă de ironie în privire. Să ai un zbor plăcut, Sayre, zise el. Beck și Chris o urmăriră cu privirea până dispăru după colțul coridorului.

— Ei bine, s-a terminat și cu asta, zise Chris.

— N-aș crede, ripostă Beck.

— Crezi că o să înceapă să ne bată la cap cu măsurile de siguranță și de mediu?

— Asta rămâne de văzut. Oricum, a fost teribil de ocupată în dimineața asta. Chris ridică o sprânceană.

— Cu ce?

Sayre nu părăsi orașul imediat, ci se plimbă printr-un cartier vecin cu furnalele Hoyle Enterprises. Când era mică și naivă, când totul era posibil, iar viitorul părea strălucitor, simplul fapt că hoinărea pe acele străzi îi făcea plăcere. Casa aceea din mijlocul cartierului muncitoresc fusese centrul universului ei. Îi inspirase încredere, fericire, siguranță și dragoste. Astăzi, vederea ei o umplea de disperare. Întregul cartier se deteriorase în ultimii zece ani, mai ales acea casă. Curtea neîngrijită și locul părăsit o făcură să se gândească că o luase pe un drum greșit și ajunsese în cu totul altă parte. Dar era așa. În pofida aspectului dezolant, o recunoștea. Și dacă ar fi avut vreo îndoială, nu trebuia decât să citească numele de pe cutia poștală pentru a se convinge că a ajuns unde trebuia.

Curtea din față era împestrițată de jucării, multe dintre ele stricate, și, ca atare, abandonate. Câțiva arbuști se chinuiau să rămână în viață și aveau nevoie de serioase îngrijiri. Iarba creștea peste tot, în pâlcuri răzlețe. O greblă de metal ruginea pe peluza din față. Vopseaua de pe fațadă era pătată și se decojea.

Deși voia să creadă că venise aici din întâmplare, știa foarte bine că își dorise să treacă pe la această casă din clipa în care ajunsese în Destiny. Acum, că era aici, o trecură florii. Înainte de a căpăta suficient curaj pentru a coborî din mașină, sună mobilul. Recunoscând numărul Jessicăi Deblance, răspunse.

După ce se salutară, Jessica o întrebă dacă s-au făcut progrese în ancheta privind moartea lui Danny.

— Am vorbit cu șeriful azi-dimineață, îi spuse Sayre, și, apoi, îi povesti despre cercetarea locului faptei împreună cu Beck Merchant, cu o noapte înainte.

— Cred că nu au găsit nimic, din moment ce a spus că raportul va fi gata mâine.

— De asta mi-a fost teamă, zise Jessica.

— Vrei să le spun de logodnă?

— Nu. I-ar înfuria pe cei doi Hoyle. M-ar învinui pentru gestul lui Danny, ca și când eu l-aș fi silit să se căsătorească cu mine și l-aș fi împins la asta.

Din păcate, Sayre era de acord.

— Mă simt de parcă te-aș dezamăgi, Jessica. Aș vrea să fi putut face mai mult.

— Dorința ta de a mă ajuta a însemnat mult. Făcu o pauză. Poate că ar trebui să accept faptul că Danny nu era atât de fericit, cât credeam eu, că avea motive necunoscute mie să-și dorească ca viața lui să ia sfârșit. Era profund preocupat de ceva. Nu mai putea suporta o anumită situație, oricare ar fi fost aceea. Nu voi afla niciodată realitatea.

— Îmi pare atât de rău. Inima fetei fusese ruptă în două, iar ea nu găsea altceva să-i spună. Părea teribil de nepotrivit. Îi promise însă să-i spună imediat ce va afla ceva de la biroul șerifului. Încheiară

conversația exact în momentul în care ușa din față a casei se deschidea și un bărbat păși pe veranda îngustă. Nu purta cămașă și era în picioarele goale.

— Vă pot ajuta cu ceva? strigă el, deloc amabil.

CAPITOLUL 11

Sayre își dădu seama că el n-o vedea din cauza geamurilor fumurii. Simțindu-se vinovată că a fost prinsă spionând, avu tendința să se îndepărteze. Totuși, dacă venise până aici, trebuia să meargă până la capăt. Coborî geamul.

— Bună, Clark. În momentul în care o recunosc, buzele îi rostiră numele, iar fața i se luminează într-un zâmbet, care frânsese multe inimi în liceul din Destiny, când era căpitan al echipei de fotbal, președinte al consiliului elevilor, și avea cele mai mari șanse să reușească în viață.

Clark Daly coborî în fugă scările, în timp ce ea ieșea din mașină. Se întâlniră la jumătatea aleii crăpate care ducea spre casă. Nu se îmbrățișară, dar el îi luă mâna între ale lui.

— Nu-mi vine să cred. Ochii lui o cercetau. Arăți la fel, doar puțin mai bine, glumi el.

— Mulțumesc! Din păcate, el nu arăta nici la fel, nici mai bine. Trupul de atlet, bine făcut, era acum atât de slab, încât i se vedeau coastele. Barba îi era nerasă de câteva zile, iar părul negru i se rărise, făcând ca fruntea lui înaltă și sprâncenele să pară mai pronunțate decât și le amintea. Ochii îi erau injectați și, dacă nu se înșela, duhnea a alcool. Clark îi lăsa mâna și făcu un pas înapoi, parcă conștient de felul cum arăta.

— Se pare că nu ar trebui să fiu atât de surprins să te văd. Ai venit la înmormântarea lui Danny?

— Da. Am ajuns ieri, exact când trebuia, iar acum mă pregătesc să plec.

— Îmi pare rău că nu am ajuns la înmormântare, dar știi și tu. Făcu un semn spre casă ca și când asta ar fi trebuit să explice absența lui de la înmormântarea lui Danny.

— Nu-i nimic, înțeleg. Conversația se întrerupse. Nu putea să îl privească în ochi. Timiditatea era tipică pentru reîntâlnirea cu o veche pasiune după atâția ani, dar mai existau și alte motive, mai întemeiate, care explica tăcerea lor. Fortându-se să abordeze un ton mai vesel, Sayre îl întreabă:

— Așadar, cum o duci?

— Lucrez la fabrică.

— La turnătoria lui Huff? se miră ea. El râse scurt.

— Asta este singura pe care o avem.

— Ce faci acolo? El ridică din umeri.

— Încarc furnalul. Reciclez materialul. La început, crezu că glumește, dar, în timp ce îl privea în ochi, văzu un gol profund și iremediabil. Tatăl ei reușise să ruineze viața acestui tânăr, de parcă l-ar fi împușcat între ochi, așa cum amenințase odată că o va face.

— Îmi câștig existența, zise, încercând un zâmbet. Vrei să intri la o cafea? Sayre înclină capul pentru ca el să nu-i poată citi în ochi dezamăgirea.

— Nu, trebuie să prind avionul. Mulțumesc, oricum. Știa că el nu se așteptase ca ea să îi accepte invitația. O făcuse din politete. După o altă tăcere jenantă, el o întreabă încet:

— Ești fericită în California, Sayre? Am auzit că ai o firmă de decorațiuni.

— Decorațiuni interioare.

— Cred că ești bună. Ai... o familie? Sayre clătină din cap.

— Căsătoriile mele nu au ținut.

— Eu sunt la a doua.

— Nu știam.

— Patru copii. Trei ai ei, unul împreună.

— E minunat, Clark. Mă bucur pentru tine. Clark își îndesă mâinile în buzunarele largi ale jeansilor și își privi picioarele goale.

— Păi, toți facem ceea ce putem. Cred. Jucăm cărțile care ni se împart. Sayre ezită, înainte de a-i pune întrebarea care o frământa:

— De ce nu te-ai apucat de inginerie, așa cum intenționezi?

— Nu am putut.

— De ce?

— Nu știai? Nu am mai ajuns niciodată la școală. Mi-a fost retrasă bursa.

— Poftim? De ce?

— Nu mi s-a spus niciodată de ce. Am primit o înștiințare acasă să nu mă prezint la înscriere, dacă nu îmi permit să îmi plătesc singur studiile, deoarece bursa mi-a fost retrasă. Am încercat o bursă pentru sportivi, dar nici așa nu am reușit. Niciun club sportiv nu îmi putea oferi așa ceva din cauza acelui accident la genunchi.

Mama și tata nu și-au permis să mă trimită la școală, așa că am hotărât să lucrez o perioadă și să strâng banii necesari. Între timp, s-au întâmplat însă tot felul de lucruri. Mama a făcut cancer, iar tata avea nevoie de ajutor pentru a o putea îngriji. Știi cum se întâmplă.

Amândoi știau cine era vinovat că i se retrăsese bursa-Huff. Trăsese sfori de care atârname foarte mulți

bani. Jurase să-l ruineze pe Clark Daly și o făcuse. Puteai fi sigur că Huff își va ține o asemenea promisiune. Clark era un pușcăriaș eliberat condiționat și lucra la munca de jos, iar asta îi dădea lui Huff o mare satisfacție.

Probabil că în fiecare zi se felicita pentru ceea ce făcuse.

— Bănuiesc că te-am dezamăgit, zise Clark, râzând amar. La naiba, și eu sunt dezamăgit de mine.

— Îmi pare rău că lucrurile nu au ieșit prea bine pentru tine. Au fost tot felul de obstacole pe care nu le-ai putut învinge. De exemplu, Huff Hoyle.

— Nici ție nu ți-a fost foarte ușor, nu?

— Am supraviețuit, dar m-am simțit multă vreme la limita supraviețuirii.

— Probabil că Danny a simțit că numai supraviețuirea nu este de ajuns.

— Probabil.

— Cum au reacționat Huff și Chris? Sayre făcu un semn către furnalele care dominau orizontul orașului...

— Nimic nu oprește producția. Astăzi, sunt deja la lucru. Beck Merchant.

— Îmi închipui că știi cine este...

— Știu cine este.

— Clark? O femeie, ce părea să aibă în jur de treizeci de ani, apăruse pe verandă. Era blondă și drăguță. Mai bine zis, ar fi fost, dacă nu ar fi avut o expresie acră. Un copil de aproximativ un an era atârnat de coapsa ei.

— Luce, ea este Sayre. Sayre, ea este soția mea, Luce.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Sayre politicoasă.

— Bună. Evidenta ei lipsă de curtoazie îl stânjeni pe Clark care zise repede:

— El este Clark junior.

— Pare un băiețel tare scump, le zâmbi Sayre celor doi părinți.

— Poate fi o adevărată pacoste, a trecut de la mersul de-a bușilea direct la alergat.

— O să întârzii la lucru, zise Luce, fără menajamente, și intră în casă. Clark se întoarce cu fața către Sayre.

— Pe perioada concediului de vară, trebuie să am grijă de copii, în timp ce Luce lucrează. Are o slujbă la spital. La contabilitate. Completează formulare pentru asigurări, chestii de genul ăsta.

— Lucrezi noaptea și ai grijă de copii, ziua. Când dormi?

— Mă descurc, zâmbi, dar m-am pierdut în timp. Nu te supăra pe Luce pentru că a fost nepoliticoasă. Nu are nimic cu tine. Eu sunt cel care i-am făcut plodul.

Nu sunt cel mai bun bărbat din lume. Coborî vocea și adăugă: adevărul este, Sayre că beau cam mult. Dacă îi întrebi pe oameni despre mine ăsta este primul lucru pe care ți-l vor spune.

— Nu mă interesează bârfele, Clark. Mai ales cele legate de tine.

— Ei bine, n-ar minți. Întoarce capul într-o parte câteva clipe. După... știi tu... Da. Știa.

— După toate alea, am luat-o razna, spuse el.

— Amândoi am luat-o.

— Dar tu ți-ai revenit. Și uite-te la tine. Uau. Ești cineva. Mai râse o dată fără umor. Și iată-mă pe mine. Eu nu mi-am mai revenit niciodată. Am luat-o pe o pantă descendentă și nu am mai găsit niciun motiv

pentru care să încerc să îmi revin. N-am găsit un motiv întemeiat să fac ceva.

— Îmi pare rău, rosti ea din inimă, deși cuvintele erau complet inutile.

— Luce a rămas cu mine mai mult decât ar fi trebuit. Mi-a acordat mai multe șanse decât aș fi meritat ca să îmi revin. Mă potolesc o vreme după care... Vocea lui se pierdu și o privi în ochi cu disperare. Trebuie să îmi găsesc un scop în viață, Sayre. Trebuie să fac ceea ce este bine pentru fiul meu.

— Ai să reușești. O să îți revii și o s-o iei de la capăt, așa cum am făcut și eu. Întinse mâna și îi atinse brațul în semn de încurajare. El se uită la mâna care se odihnea pe brațul lui, apoi o privi și își zâmbiră reciproc. Zâmbetele lor erau expresii ale conștientizării a ceea ce ar fi să fie.

— Nu te mai rețin, zise ea răgușită, retrăgându-și mâna. Trebuia să fi sunat înainte de a veni. Sau, poate, ar fi trebuit să nu te deranjez.

— Nu aș fi vrut să nu vii, Sayre.

— Ai grijă de tine.

— Și tu. Aproape plângând, Sayre se întoarse și porni către mașina, în timp ce pornea, îi mai aruncă o privire. Stătea pe verandă, făcându-i cu mâna în semn de adio. Sayre parcurse vreo două străzi, înainte de a opri mașina. Lăsându-și capul pe spătarul scaunului, plânse cum nu plânsese nici la înmormântarea fratelui său. Clark Daly, băiatul acela simpatic, ambițios, talentat și deosebit de drăguț pe care îl cunoscuse și-l iubise, era astăzi la fel de mort ca și Danny.

Red Harper spera ca cererea lui să pară nesemnificativă, dar Beck știa că nu era nici întâmplătoare, nici lipsită de importanță. Faptul că

Chris era chemat la biroul șerifului lăsa impresia că era vorba de un interogatoriu. Beck nu pronunța însă acest cuvânt față de Chris. Cu toate că nu se simțea în largul său, spuse doar:

— Se pare că mai sunt câteva chestiuni care trebuie lămurite.

— De ce are nevoie Red de mine pentru a lămuri anumite chestiuni?

— Presupun că vom afla când vom ajunge acolo. Beck nu avea de gând să îi spună ceva lui Huff, nu înainte de a ști despre ce era vorba. Însă avură neșansa să se întâlnească cu el. Beck îi explica dorința șerifului.

— Sunt sigur că este o simplă formalitate și nu ar trebui să dureze mai mult de o oră.

— Despre ce crezi că e vorba?

— Cred că Red îi face pe plac noului său ajutor. Râseră toți trei și Beck îi promise lui Huff un raport, imediat ce se întorceau.

— Harper îi aștepta și atitudinea lui trăda faptul că era vorba de o problemă serioasă. Șeriful le ieși în întâmpinare, mulțumindu-le că au venit, și îi invită să se așeze. Wayne Scott stătea în picioare, alături de Red, care se așezase la biroul său, astfel încât amândoi îi priveau pe Beck și pe Chris în față. Înainte ca Red sau ajutorul său să apuce să spună ceva, Beck atacă indignat:

— Mai întâi de toate, aș vrea să știu în ce calitate mă aflu aici.

— Calitate? Mirarea lui Scott părea simulată, iar Beck deveni dintr-odată suspicios.

— Mă aflu aici pentru a răspunde la întrebări sau în calitate de avocat al lui Chris sau...

— Avocat? Întrebă Chris. De ce aș avea nevoie de

un avocat? Beck îl privi, sugerându-i să-și țină gura.

— După cum vă întrebam, pentru ce am fost chemat aici? Mă suspectați de vreo faptă penală? În acest caz, aş vrea ca avocatul meu să fie prezent.

— Haide, Beck, zise Red cu un râs reținut, te grăbești să pui mâna pe armă. Nu ai niciun motiv să abordezi problema din perspectiva legală.

— Ba cred că am, și aş vrea să știu care este natura acestei întâlniri și ce fel de întrebări aveți de gând să îi adresați lui Chris. Sau pur și simplu stabiliți ultimele detalii legate de sinuciderea lui Danny? Aveți motive să considerați moartea lui un caz de crimă? Scott evită un răspuns direct.

— Sunt câteva lucruri care nu se leagă. Cred că domnul Hoyle ar putea să ni le lămurească. Beck îi aruncă o privire lui Chris care ridică din umeri cu aroganță.

— Nu am nimic de ascuns.

— Bine, puneți întrebările, dar în orice moment am dreptul să-i cer clientului să nu răspundă.

— În regulă. Scott consultă un mic carnețel spiralat. Mai întâi, cât de frecvent mergea decedatul la tabăra de pescuit a familiei, domnule Hoyle?

— Nu știu. Eu și Danny aveam program diferit. Cine mergea acolo ultimul trebuia să facă curățenie, să stingă luminile, să completeze toate rezervele-bere, hârtie igienică și altele. Asta era înțelegerea. E greu de spus cine a fost ultimul acolo. Se uită la Red. Este chiar așa de important?

— Ar putea fi. Danny mergea adesea la pescuit?

— Habar n-am.

— Azi, dimineață, sora dumitale a spus...

— Sora mea? M-ați chemat aici pentru a confirma sau infirma ceea ce a spus Sayre? De fapt, ce a spus?

Beck îl strânse de braț pe Chris pentru a-l potoli, apoi i se adresă detectivului:

— Chiar vă întemeiați interogatoriul pe spusele cuiva care nu locuit în Destiny mai bine de zece ani și nici nu a luat legătura în vreun fel cu membrii familiei?

— I-a spus șerifului că Danny detesta pescuitul. Asta a fost termenul utilizat de ea. Nu, Red, detesta?

— Exact. Chris se uită la Beck și izbucni în râs.

— Ce vor să dovedească? Că cineva l-a împușcat pe Danny pentru că vorbea urât despre pescuit?

— Nu este o glumă, replică Scott.

— Serios? Chris îl privi cu răceală. Eu cred că ești teribil de amuzant. Beck încercă să calmeze lucrurile

— Ce ar fi căutat Danny în tabăra de pescuit, dacă nu îi plăcea să pescuiască? Asta încercați să aflați, nu-i așa?

— Corect, spuse Scott, încă ofensat de insulta lui Chris

— De unde naiba să știu? zise Chris. Poate se hotărâse să mai încerce o dată. Poate se dusesse acolo ca să se roage. Sau să tragă un pui de somn. Sau să și-o tragă. Sau să-și zboare creierii, ceea ce a și făcut. Tabăra de pescuit îi oferea suficientă intimitate.

— Lanseta se afla la debarcader.

— Ei poftim. Danny se hotărâse să mai încerce odată cu pescuitul. Să-și testeze dezgustul, zise Chris.

— Fără momeli? Cutia cu cârlige, guta, toate se aflau la debarcader, dar nu erau momelile. Chris îi privi pe rând, apoi ridică din umeri.

— Nu vă pot ajuta.

— Totul pare pur și simplu regizat, spuse Scott. E ca și cum cineva ar fi vrut să ne facă să credem că s-a

dus acolo să pescuiască, dar s-a răzgândit și s-a sinucis.

Chris pocni din degete.

— Cred că aveți ceva dreptate, domnule detectiv Scott. A uitat să cumpere momeli, așa că s-a sinucis.

— Chris! Dacă șeriful Harper nu l-ar fi apostrofat pentru această remarcă, ar fi făcut-o Beck. Sarcasmul său era nepotrivit și în niciun caz nu îl ajuta în relația cu detectivul.

— Îmi cer scuze, spuse mimând regretul. Nu vreau să par lipsit de considerație față de fratele meu, dar întrebările astea mi se par retorice. Motivele pentru care Danny se afla la tabără sunt evidente. S-a dus acolo ca să se sinucidă și a făcut-o. Îl privi pe Wayne Scott. Altceva?

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Sâmbătă. La club. Am jucat câteva seturi de tenis în dimineața aceea. Am renunțat în jurul prânzului, din cauza căldurii. Eu am mai rămas să înot un pic, iar Danny a plecat imediat.

— Duminică nu l-ai văzut?

— Chris tocmai ți-a răspuns la întrebare, interveni Beck. L-a văzut pe Danny ultima dată sâmbătă pe la prânz.

— Unde ai fost duminică? îl întrebă Scott pe Chris.

— Acasă. Toată ziua. Am dormit până târziu. Am lenevit. Am citit Times Picayune. Beck a venit după-amiază și ne-am uitat la meciul celor de la Braves. Menajera noastră poate să confirme. Enervat, se întoarce către șerif: Despre ce este vorba, Red?

— Și eu aș vrea să știu, zise Beck.

— Mai suportă un pic, te rog, spuse Red. Grăbește-te, Wayne. Detectivul își consultă din nou

carnețelul, dar Beck își dădu seama că gestul era de fațadă. Detectivul avea deja o schemă.

— Unde ai fost sâmbătă noaptea?

— Ce contează? Oricum, Danny nu era acolo, izbucni Chris.

— Unde ai fost tu? insistă Scott. Chris înfruntă privirea detectivului, legănându-se înainte și înapoi pe scaun, evident enervat că trebuia să răspundă unuia pe care el îl considera inferior. În cele din urmă, zise apăsător:

— Am fost la un nou club de noapte, deschis în Breaux Bridge. Are o orchestră foarte bună și chelnerițe drăguțe. Ar trebui să încerci și dumneata, domnule detectiv, fac eu cinste. Fără să pară impresionat de invitație, detectivul întrebă:

— Fumați, domnule Hoyle?

— În mod obișnuit, nu. Doar câteodată, când ies în oraș.

— Când ați fost la clubul din Breaux Bridge ați fumat? Beck sări înainte ca Chris să aibă timp să răspundă:

— Nicio altă întrebare, înainte de a-mi spune și mie unde duc toate astea.

Scott se uită la Red a cărui față se lungise cu încă vreo câțiva centimetri din momentul în care începuse interogatoriul. Cu vădită jenă, trase unul dintre sertarele biroului și scoase un sac din hârtie maronie, folosit pentru a strânge dovezi de la locul crimei și i-l înmână detectivului Scott. Acesta îl desfăcu și răsturnă conținutul pe biroul lui Red.

CAPITOLUL 12

Beck...

— Nu înainte de a ieși afară.

— Dar asta este...

— Nu înainte de a ieși afară, repetă Beck apăsător. Ignorându-i pe funcționarii uimiți, îl împinse pe Chris pe hol, prin anticameră, până îl scoase afară. Nu-l lăsă să scoată o vorbă, până când intrară în camioneta lui, supraîncălzită din cauza soarelui. Beck porni motorul, dădu aerul condiționat la maximum și se întoarse către prietenul său, care părea să fie suspectat de crimă.

— Spune-mi, aproape că îi ordonă el.

— Nu am nimic de spus. Chris afișa un calm remarcabil. Exact asta i-am spus lui Red și acelui... acelui detectiv. Rostise cuvântul ca pe o insultă. Indiferent de ce a găsit la tabăra de pescuit, nu poate face legătura cu mine. Nu am fost acolo duminică. Selma știe că nu am ieșit din casă toată ziua. Tu însuși ai fost cu mine timp de mai multe ore. Nu l-am văzut și nici nu am vorbit cu Danny de sâmbătă de la prânz, la club.

— Unde ați fost văzuți discutând aprins.

— Pe teren. Cine nu se ceartă la tenis?

— Și în afară de tenis?

— Ce? Ah. Chris îndreptă ventilatorul din panoul de bord către el ca să poată prinde briza de aer răcoros. De acord. Din punctul lui de vedere spusesem blasfemii și câteva lucruri degradante despre sfânta lui biserică protectoare. Era fratele meu.

L-am văzut luând-o pe o pantă greșită. Aveam dreptul la o părere.

— Aveai dreptul să-l ridiculizezi? Chris suspină.

— Huff mă rugase să vorbesc cu el, să încerc să îi bag mințile în cap, să-l aduc pe calea cea bună. Dacă am fost un pic sarcastic...

— Te-ai dat la el cam tare și l-ai luat de sus, dacă

martorii de care vorbește detectivul spun adevărul. Așa este?

— Nu îmi amintesc exact ce am spus.

— Nu îmi amintesc exact ce am spus, nu este un argument tocmai bun pentru a fi folosit la tribunal. Chris îl privi lung.

— Tribunal, se miră el.

— Încă nu te-ai prins? Încearcă să te agațe. Sunt foarte aproape de a te acuza că te-ai aflat la locul în care creierul lui Danny a fost zburat direct în iad.

— Nu mă pot acuza de așa ceva, pentru că nu am fost acolo. Beck îl privi cu asprime.

— Pe mine nu mă poți minți, Chris. Dacă chestia asta ia o întorsătură urâtă, nu vreau să am niciun fel de surprize.

— Ce trebuie să fac? Să jur?

— Bine. N-ai decât să glumești. Totul nu este decât o glumă foarte bună.

— Uite, știu că acum privești totul din perspective avocățești. Așa cum a spus și Huff, ești plătit ca să îți faci griji în locul nostru. Nu știu ce altceva aș mai putea spune ca să te conving că nu am fost la tabăra de pescuit în weekendul ăsta.

Ultima oară, când m-am dus acolo, a fost în noaptea aia, acum câteva luni, cu tine. Și ultima dată, când l-am văzut pe Danny, a fost când se îndrepta spre vestiarul clubului. O luase razna cu religia aia a lui. Era hipersensibil la critici pe subiectul ăsta. Am făcut câteva remarci ireverențioase, așa că, da, a plecat un pic ofuscat.

— Dar tu? în ce stare de spirit te aflai când v-ați despărțit? Danny era atât de maleabil și brusc a devenit foarte încăpățânat. Cum ți se părea treaba asta?

— Trebuie să recunosc că eram supărat pe el, pentru că se făcea de râs în fața acelor purtători de Biblie. Mulți dintre ei lucrează pentru noi. Nu le putem permite să creadă că suntem niște muieri, în numele nici unui Dumnezeu. Eram furios. Ca să mă calmez, am sărit în piscină. Apoi, m-am dus la Lila, imediat ce m-a sunat și mi-a zis că e în regulă. Mi-am petrecut restul după-amiezii între picioarele ei. Este uimitor câte frustrări poți învinge făcând sex cu o parteneră avidă și pricepută, ca Lila. Imaginația ei nu are limite.

— Scutește-mă de detalii.

— Paguba ta, prietene. Oricum, am plecat de la ea pe la cinci. M-am dus acasă să mă schimb și am plecat cu mașina la Breaux Bridge. Asta este tot. Nu mai am nimic de spus. Întinse mâinile cu palmele în sus și se uită la Beck, implorându-l: dă-mi un singur motiv pentru care să fi vrut să-l omor pe Danny.

— Țsta este avantajul nostru, spuse Beck. Lipsa de motive, încearcă să te încolțească și detectivul ăsta tânăr va continua să sape în căutarea unui motiv.

Dacă mai este vreun lucru pe care nu îl știu...

— Nu mai este.

— Mai bine spune-mi acum, Chris. Nu mă minți. Ar trebui să caut un apărător pentru o eventuală acuzație?

— Nu. Telefonul lui Beck sună. Verifică numărul și zise:

— E Huff.

— Rahat, exclamă Chris.

— Bună, Huff. Acum plecăm și ajungem acolo în câteva minute. Vrei un Blizzard? Am putea trece pe la Dairy Queen. Ești sigur? Bine. Da, îți spun totul în momentul în care ajungem acolo. Închise și i se adresă

lui Chris: Nu ne oprim nicăieri, ne așteaptă.

— Cât de mult ar trebui să-i spunem?

— Totul. Dacă nu îi spunem noi, va afla de la Red. Fără știrea detectivului, desigur.

— Asta este celălalt avantaj al meu, zise Chris. Bunul Red Harper, cel de încredere. Nu va permite să trec din nou prin coșmarul unei hărțuiri într-un caz de crimă.

Sayre nu se întoarse la New Orleans cu mașina. După vizita ei la turnătorie, conversația cu Clark și accesul de plâns isteric, era fizic și emoțional vlăguită. Perspectiva de a conduce timp de două ore sau de a suporta inconvenientele traficului aerian modern nu o atrăgea. Pe de altă parte, o stăpânea o teamă inexplicabilă că, cu cât amâna, cu atât mai improbabilă era plecarea. Pleca din Destiny cu multe semne de întrebare, dar nu erau problemele ei și nu voia să se lase roasă de ele. Unul dintre clienții ei era președintele unei linii aeriene. Îi era dator pentru că îi decorase casa de la oraș, din Russian Hill, într-un timp record.

Îi dădu un telefon. O ascultă cu răbdare, după care îi ceru un răgaz de cinci minute pentru a face aranjamentele. O sună în patru minute.

— Din fericire, avem un avion disponibil în Huston Este în drum spre tine. Reprezentanța de acolo poate primi o cursă particulară, în Destiny, este un mare industriaș, un proprietar de turnătorie. Are un avion particular. Beck îi spusese, dar nu-i mărturisi clientului ei, că deținea niște acțiuni în acea companie.

— Lasă-ți mașina închiriată împreună cu cheile la personalul companiei aeriene, îi spuse. O va lua

cineva mai târziu și o va aduce înapoi în New Orleans. Acest serviciu era destul de scump, dar și-l putea permite. Din moment ce o scotea din Destiny mai devreme merita banii. Când ajunse la pista de aterizare, își parcă mașina și își scoase bagajul. Intră în clădirea masivă. O femeie de vârstă medie se apropie de ea.

— Sunteți domnișoara Lynch?

— Da.

— Avionul dumneavoastră va ajunge imediat. Aveți niște chei de la mașină pentru mine? Pista de aterizare era ca o tigaie încinsă, în momentul în care Sayre păși afară pentru a-l întâmpina pe pilotul grizonant care cobora din micul avion aflat aproape de clădire.

— Domnișoara Lynch?

— Bună ziua.

— Sunt pilotul acestui avion, se prezentă el și dădură mâna.

— O dată urcați la bord, îi prezentă copilotul, care îi făcu cu mâna din cabină, apoi îi arătă ieșirile de urgență și îi indică unde se aflau gustările și băuturile.

— Simțiți-vă ca acasă, spuse pilotul. Sayre îi mulțumi, iar el se duse și își reluă locul în cabină. Ușurată, își sprijini capul de perna căptușită cu piele a fotoliului și închise ochii. În câteva minute, avionul începu să ruleze pe pistă, dar în loc ca turațiile motorului să crească pentru decolare, le auzi oprindu-se. Deschise ochii și-l văzu pe căpitan strecurându-se afară din cabină.

— Stați liniștită, domnișoară Lynch. A intervenit ceva, dar, de îndată ce rezolvăm, vom decola. Pilotul vorbea calm și politico, dar ea își dădu seama că era

nervos. Descuie ușa, o împinse și se năpusti pe scări în jos.

— Ce dracu' credeți că faceți? Înjură el.

— Trebuie să vorbesc cu pasagerul dumneavoastră. Sayre își desfăcu centura de siguranță și se îndreptă spre ușă. Pilotul își îndreptase revolta către Beck Merchant, care părea depășit de situație.

— Am încercat să o conving pe doamna de pe terminal să vă transmită prin radio să nu plecați, dar a refuzat. Zicea că nu am niciun drept. Cum altfel aș fi putut să vă opresc? Sayre coborî scările. Când o văzu, Beck îi indică camioneta lui, care era poziționată chiar în centrul pistei de decolare.

— Urcă, îi ordonă el.

— Ai înnebunit?

— Huff a avut un atac de cord.

Beck îi aruncă o privire pasagerei lui.

— Nu ești câtuși de puțin curioasă să afli ce s-a întâmplat? Sayre nu scosese niciun cuvânt din momentul în care el o determinase să urce în camioneta lui.

Expresia ei era neutră, dar cel puțin se uita la el.

— Huff era în biroul lui, când Sally, asistenta lui, l-a auzit strigând. L-a găsit căzut peste birou cu mâinile la piept. Prezența ei de spirit, probabil, i-a salvat viața. L-a băgat o aspirină în gură, apoi a chemat ambulanța. Chris și cu mine am ajuns la spital aproape în același timp. Am așteptat vreo jumătate de oră, ca să i se permită lui Chris să îl vadă pentru cinci minute. Ziceau că încearcă să îl stabilizeze, dar că aveau dificultăți. Era extrem de agitat și întreba de tine. Am fost însărcinat să te găsesc și să te aduc

înapoi.

— I-au spus lui Chris ce șanse are?

— Încă nu. Încearcă să determine gravitatea atacului. Tot ce pot să-ți spun este că atunci când am plecat Huff era încă în viață. I-am cerut lui Chris să mă sune pe mobil în cazul în care apare vreo schimbare. Nu m-a sunat.

— Cum ai știut unde să mă cauți?

— Am sunat la compania care ți-a închiriat mașina pentru a întreba dacă ai înapoiat-o. Mi s-a spus că o vei lăsa la aerodromul de aici pentru a fi luată mai târziu, așa că am venit aici. Făcu o pauză. Ți-am oferit o cursă specială.

— Iar eu am refuzat oferta. După vizita de dimineață, n-aș mai putea avea încredere într-o companie care nu oferă muncitorilor mânuși mai groase pe motiv că sunt prea scumpe. Cât de scumpe pot fi?

— Asta nu este de competența mea. Sayre îl privi cu dispreț.

— Desigur. Ești curierul lor. Te trimit să le faci treburile murdare. Ai fi putut provoca o catastrofă, conducând pe pista de decolare.

— Pilotul mi-a spus deja asta.

— Dar cuvintele lui au trecut pe lângă tine. Ai luat o atitudine arogantă, ca și când ai fi fost sigur că poți scăpa cu atât. Nu e nicio surpriză că te integrezi atât de bine în familia mea. Mâna lui Beck se încleștă pe volan.

— Nu ești de acord cu metodele mele? Foarte bine. N-am nevoie de aprecierea ta. Șeful meu mi-a cerut să te găsesc și să te aduc la spital și asta și fac.

— Da, tu faci întotdeauna ceea ce ți se spune. Nu contează dacă e bine sau rău sau dacă îi afectează pe

alții. Mă întreb până unde ai fi în stare să mergi pentru ei. Există oare o limită?

— Ți-ai spus deja destul de clar părerea proastă despre mine.

— Aseară, de ce nu mi-ai spus că ai fost la tabăra de pescuit pentru că ți-a cerut asta șeriful?

— N-am vrut să-ți stric distracția. Te-am lăsat să crezi ceea ce este mai rău despre mine. Sayre întoarse capul și privi prin geamul portierei. Furia o cuprindea în valuri, precum căldura din asfaltul incandescent. Părul ei avea culoarea flăcărilor în lumina orbitoare a soarelui. Pielea îi era înfierbântată. Bech își înfrână dorința de a o atinge. Abia dacă reușise să se mai gândească la altceva din momentul în care o văzuse pentru prima dată. La cimitir, când se întâlnise față în față cu fiica lui Huff, abia reușise să-și ascundă surprinderea. Văzuse fotografii de-ale ei, dar erau reprezentări palide, în comparație cu originalul. În carne și oase, prezența ei te șoca: oare asta să fie sora mai mică a lui Chris, despre care am auzit atâtea povești? Aceasta să fie faimoasa femeie fatală din Destiny, Lolita, sora mai mică cu limbă ascuțită și temperament exploziv?

Se așteptase să fie zgomotoasă și vulgară. Se așteptase la o țoapă, țănoșă și voluptuoasă, nu la o persoană sofisticată, cu gusturi impecabile. Era sexy și elegantă chiar și atunci când devenea sfidătoare. Îi fusese descrisă ca o răsfățată, o pacoste, o scorpie. Putea fi toate astea la un loc, era sigur, însă Chris uitase să menționeze că sora lui era o femeie misterioasă. În discrepanță cu ținuta exemplară și cu atitudinea înțepată, exista o anumită neliniște care sugera o pasiune întârziată, o anumită încărcătură în senzualitatea ei care o bântuia, dincolo de aparenta ei

răceală.

Desigur, Chris, care era fratele ei nu observase toate acestea, mai ales, aspectul de ordin sexual. Beck bănuia că ea conta pe superficialitatea oamenilor și nu permitea nimănui să vadă dincolo de răceala pe care o arbora pentru a se proteja. Însă Beck văzuse dincolo de aparență. Întrezărise ieșirile ei sălbatice, care îl excitaseră. Îl dureau mușchii de încordare, încercând să se stăpânească. Îi văzuse buzele deschizându-se de uimire, în timp ce îi îndesa părul sub cască. Își imaginase cum ar fi să-i muște buza interioară, voluptuoasă, pentru început.

Apoi, mersese mai departe cu imaginația. Își închipuise cum ar fi fost s-o mângâie în zonele ei intime. Viața i-ar fi fost mult mai ușoară acum, dacă nu ar fi mers atât de departe cu imaginația. În timp ce goneau către spital, ea continuă să-l ignore, ceea ce îl enervă cumplit. Ar fi preferat să-i facă orice altceva, decât să se prefacă că nu exista.

— Ți-e bine? o întrebă el.

— Poftim?

— Aerul condiționat. Prea tare, prea încet?

— E în regulă.

— S-ar putea să aduni ceva păr de câine de la Frito de pe scaunul ăla. Îmi cer scuze, îi place să se plimbe cu mașina.

— Dacă lui Huff îi este atât de rău, încât a cerut să-și vadă copiii, nu ar fi trebuit dus cu elicopterul la un spital din New Orleans, unde au și un centru de cardiologie? Nu îl deranja că fusese întrerupt. Cel puțin acum îi vorbea.

— Bănuiesc că aceasta va fi una dintre alternative în momentul în care vor stabili cât de gravă este starea lui.

— Până azi, a mai avut asemenea probleme cu inima?

— Tensiune mare. Ar trebui să-și ia medicamentele, dar nu agreează efectele secundare. Fumează cam mult, uneori, mult peste limita maximă admisă. Unica formă de mișcare pe care o practică este legănatul în balansoarul lui. Cafeaua cu lapte și-o face jumi-juma. A amenințat-o pe Selma că o concediază dacă mai înlocuiește vreodată șunca adevărată cu cea de curcan. Probabil că se aștepta la un infarct sau la un atac de cord.

— Crezi că moartea lui Danny a avut vreo contribuție?

— Fără îndoială. Pierderea fiului său, mai ales, în asemenea condiții, și urmările au fost stresante.

— Care urmări?

— Am ajuns. Beck parcă și se îndepărtă, înainte ca ea să apuce să îl întrebe care erau urmările morții lui Danny. Nu considera că Sayre trebuia să știe că Huff făcuse un atac de cord după ce el și Chris îi povestiseră despre întâlnirea cu Red Harper și cu Scott. Cu îngâmfarea lui caracteristică, Chris îi spusese lui Huff că nu avea de ce să își facă griji, că Scott făcea valuri numai ca să le arate tuturor cât de mare și de rău era, că ceea ce numeau ei probe nu stătea în picioare.

— Își justifică cheltuielile cu mine, spusese Chris. Asta este tot. Beck îl va face praf cu investigația lui cu tot. Ascultă ce îți spun, în câteva săptămâni o să râdem copios pe chestia asta. La rândul său, Beck spusese ceva similar, dar se pare că pe Huff l-a marcat profund ideea că unul dintre copiii lui ar putea fi capabil de fraticid. Beck nu considera util să discute chestiunile astea cu Sayre și ocoli mașina pentru a-i

deschide ușa să coboare. Până să ajungă el, ea coborî deja și refuză mâna întinsă. Când se întoarse pentru a-și lua bagajul, el spuse:

— Lasă-l, am să încui camioneta. Sayre ezită, apoi făcu un semn de mulțumire, după care urcară împreună scările către intrarea în spital. Beck îi dădu prioritate pe ușa glisantă. Când ajunsese în hol se lovi de Sayre care nu se dăduse din ușă. Aproape dărâmând-o și pierzându-și el însuși echilibrul, o luă ușor pe după umeri.

Trupurile lor se atinseră într-un mod atât de intim, încât în alte condiții o asemenea apropiere i-ar fi tăiat lui Beck respirația. Ea însă îl surprinse prin acea oprire bruscă.

Doctorul Tom Caroe venea către ei dinspre holul spitalului. Era un bărbat scund, iar situația neplăcută îl făcea să se simtă și mai mic. Hainele lui păreau cu câteva numere mai mari. Părul rar era vopsit într-un negru nenatural, în încercarea de a ascunde trecerea anilor, pe care o trădau ridurile de pe față.

Când ajunsese la ei, o salută pe Sayre și îi întinse mâna, dar, cum ea nu schiță niciun gest, și-o trase repede lângă corp. Pentru a-și ascunde jena, spuse:

— Îți mulțumesc că ai adus-o aici atât de repede, Beck.

— Nicio problemă. Cum se simte? Sayre, revenindu-și din șocul provocat de intrarea în spital, îi dădu mâinile la o parte de pe umeri și se așeză alături de el.

— Este stabilizat, le spuse doctorul Caroe. Trebuia să fie stabil înainte de a putea să-i mai fac alte analize. Vorbind pentru prima dată, Sayre lansă o provocare la adresa competențelor medicului familiei:

— Sunteți specializat în acest domeniu? Nu ar

trebui să-l vadă un cardiolog?

— Ba da, cred că ar trebui, spuse doctorul calm. Dar Huff nu este de aceeași părere și a spus-o destul de clar.

— Poate voi reuși să-l conving eu de contrariul. Beck o împinse pe Sayre către lift. La ce etaj?

— Este la terapie intensivă, spuse doctorul. Vizitele dumneavoastră vor fi limitate la câteva minute pe ora. Are nevoie de repaus total. Apoi, i se adresă lui Sayre: Voia neapărat să te vadă pe tine, ceea ce, sincer să fiu, nu este recomandabil. Dacă vorbești cu el, ține cont de starea în care se află și nu spune nimic care ar putea să îl supere. Chris privi în sus, în timp ce ușile liftului se deschiseră, și Sayre și Beck pășiră afară.

— Bună, bună, Sayre. Mulțumesc pentru că te-ai deranjat să vii înapoi. Sayre îl ignoră, cea mai eficientă tehnică de apărare față de Chris.

— Ne-am întâlnit cu doctorul Caroe la parter, spuse Beck.

— Atunci știți la fel de multe ca și mine. Chris îi aruncă o privire lui Sayre. Huff a tot întrebat de tine.

— Ai idee de ce?

— Nu. Poate este legat de interesul tău neașteptat față de activitățile noastre.

— Nu știu. Cu aceasta conversația luă sfârșit. Se așezară în camera de așteptare, evitând să se privească în ochi. În cele din urmă, Beck se ridică și anunță că se duce să caute un automat. Sayre refuză oferta lui de a-i aduce ceva de băut.

— Merg cu tine, spuse Chris, și o lăsă pe Sayre să își facă griji în privința întrevederii cu Huff. Era imposibil să ți-l imaginezi pe Huff la pat. El nu își mai văzuse niciodată moartea cu ochii. Oare se temea de

iadul pe care îl respinsese? Față în față cu posibilitatea de a-și petrece o veșnicie acolo, avea de gând să o implore să îl ierte și să se împace? Dacă asta era, atunci își pierdea timpul. Nu îl va ierta niciodată. Era încă singură, când o asistentă veni și o anunță că poate intra să-l vadă. Sayre o urmă în sala de terapie intensivă și îl văzu pe Huff conectat la aparate care clipeau cu o regularitate liniștitoare. Huff avea ochii închiși. Asistenta se retrase în tăcere. Holbându-se la fața lui, Sayre se îngrozi la gândul că nu mai avea sentimente pentru omul căruia îi datora viața, își amintea că atunci când era mică, abia aștepta ca el să se întoarcă acasă de la lucru. Vocea lui puternică răsună pe holurile casei, care păreau lipsite de viață, când el nu era acolo. Huff era motorul care punea în mișcare familia lui. Își amintea cum cele mai nesemnificative priviri din partea lui erau mai importante decât cele mai frumoase cadouri pe care le primea în dimineața de Crăciun. O bucura cea mai mică laudă, deși, uneori, o înspăimânta. Își amintea de perioada când îl iubise din toată inima și cu devotament. Când i s-au deschis ochii și a reușit să-l privească așa cum era în realitate, a suferit cea mai dureroasă experiență din viața ei.

Stătea lângă el de câteva momente. Când el deschise ochii și o văzu, zâmbi și îi rosti numele.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Acum, după ce m-au dopat cu de toate, da.

— Ești stabilizat. Tensiune arterială. Puls. Toate sunt în regulă. Aprobă absent, în vreme ce ochii îi cercetau lui Sayre fața.

— M-am certat cu mama ta pentru numele ăsta. Eu credeam că e un nume stupid. De ce nu Mary, sau Jenny, sau Susan? Dar ea a insistat. Iar acum mă

bucur că a făcut-o. Ți se potrivește. Sayre refuză să i se alăture pe poteca amintirilor. Ar fi fost o mare ipocrizie din partea ei. În consecință, readuse discuția despre starea lui.

— Trebuie să fi fost un atac ușor, altfel nu te-ai fi simțit atât de bine.

— Acum ești specialistă în cardiologie? întrebă el pe un ton ironic.

— Nu, dar am avut de-a face cu multe inimi frânte.

— Ești o ființă dură, fără sentimente, Sayre.

— Am avut un profesor bun.

— Te referi la mine, desigur. Mama ta...

— Te rog să nu mai amintești de mama, doar ca să mă simt vinovată că iau atitudine în fața ta. Nu, eu nu sunt o femeie drăguță și ascultătoare ca ea, dar nu cred că i-ar plăcea să știe ce fel de oameni am devenit.

— Probabil că ai dreptate. Poate i-ar fi plăcut de Danny. Mă bucur că nu a fost de față să-l vadă mort și îngropat.

— Și eu mă bucur. Nicio mamă nu ar trebui să își îngroape fiul. Ochii lui se îngustară. Probabil că nu mă crezi, dar și eu sufăr pentru Danny. Chiar sufăr.

— Pe cine încerci să convingi, Huff? Pe mine sau pe tine?

— Bine, nu ai decât să nu mă crezi. Dar am trecut prin destule. Mai întâi, Danny și acum povestea cu Chris.

— Chris... Ce? Ce vrei să spui?

— Domnișoară Hoyle! Asistenta intrase ca să îi amintească să nu stea prea mult. Sayre dădu din cap, nederanjându-se să o corecteze în privința numelui.

— Nu o lua în seamă, zise Huff, în timp ce sora se retrăgea. Nu va îndrăzni să te dea afară. Adevărul era

că Sayre abia aștepta să plece.

— O să-ți revii, Huff. Nici măcar diavolul nu este pregătit să te primească.

— Nu i-ar plăcea competiția, zise el.

— Diavolul nu se poate lua la întrecere cu tine.

— Sunt sigur că ești convinsă de asta.

— O, da. Sunt.

— Cuvinte destul de grele pentru a i le adresa unui om care ar fi putut muri acum câteva ore. Dar tu ți-ai cultivat ura asta am de zile. Nu e timpul să încetezi să mai fi atât de al naibii de furioasă pe mine?

— Nu sunt furioasă pe tine, Huff. Furia este o emoție, iar eu nu simt nimic pentru tine. Nimic.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa.

— Atunci de ai venit în fugă aici să-l vezi pe bietul tău tată dându-și ultima suflare?

— De ce ai trimis după mine? El rânji cu înțeles, apoi izbucni în râs.

— Ca să-ți demonstrez că vei veni fuguța. Și iată-te aici. Ai venit.

CAPITOLUL 13

Despre ce crezi că vorbesc? Beck se uită la Chris, ridică din umeri și continuă să răsfoiască numărul vechi din revista People.

— Care este treaba între ei?

— A început de pe vremea când Sayre era adolescentă. A fost iubita lui Clark Daly în liceu. Beck se uită la el cu înțeles.

— Da, ăla e, zise Chris. Beck îl cunoștea pe Clark Daly de la turnătorie. Maistrul său îl trimisese acasă de mai multe ori pentru că venise la serviciu băut. Fusese prins chiar cu o sticlă de whisky în pachetul de

prânz. Faptul că Sayre fusese încurcata cu el îl uimi.

— O vreme, Huff nu a avut nimic împotriva micii lor idile, continuă Chris. Părea destul de nevinovată. Apoi, când i s-a părut că amorul devenea din ce în ce mai serios, i-a pus capăt și nu i-a mai permis lui Sayre să se întâlnească cu el.

— Pe atunci, avea problema cu alcoolul?

— Nu mai mult de o bere din când în când. Era un atlet de marcă și un elev eminent.

— Atunci care era problema?

— Nu știu amănunte. Plecasem deja la facultate. De altfel, nu mă interesau idilele lui Sayre și nu am urmărit-o îndeaproape. Știu doar că Huff nu era prea încântat de perspectiva de a-l avea ginere pe Clark. Imediat ce au terminat liceul, el a intervenit și a pus capăt relației.

— Cum a reacționat Sayre? Chris zâmbi parșiv.

— Cum te-ai fi așteptat? Cu scânteii și focuri de artificii. Cel puțin așa mi s-a spus. Când a văzut că protestele ei nu-l impresionau pe Huff, a făcut o depresie. A slăbit foarte mult și bântuia prin casă ca o stafie. Cine este tipa aia din revistă, cu rochia de mireasă?

— Miss Havisham?

— Da. Îmi amintesc că a venit o dată pe aici și abia de a recunoscut-o pe Sayre. Arăta ca naiba. Nu se mai ducea la colegiu, nu mai lucra, și nici nu mai ieșea din casă. Când am întrebat-o pe Selma despre asta, a izbucnit în plâns și mi-a zis că

„Sayre a devenit o stafie, biata de ea”. Danny zicea că nu mai vorbise cu Huff luni de zile și evitase să se mai afle în aceeași cameră cu el.

Chris făcu o pauză pentru a sorbi din cutia cu bere rece. Beck voia să afle și restul, dar nu îi ceru lui

Chris să continue. Nu voia să pară prea interesat.

Din fericire, Chris continuă fără să fie rugat:

— Situația a continuat luni de zile. În cele din urmă, Huff s-a săturat. I-a spus să înceteze cu mutrele și să se adune altfel o va trimite la o clinică de psihiatrie.

— Asta era leacul lui Huff pentru un adolescent cu inima frântă? A amenințat că o închide?

— Pare dur, nu? Dar a ținut. În momentul în care Huff a ales un tip și i-a cerut să se mărite cu el, a mers la altar de bunăvoie și nesilită de nimeni. Cred că și-a dat seama, în final, că o căsătorie era de preferat unui spital de psihiatrie.

Beck se holba la ușile duble, închise, care duceau la salonul de terapie intensivă.

— A trecut prea mult timp pentru a-l urî pe Huff doar pentru că a intervenit între ea și dragostea ei din liceu.

— Asta este Sayre. Încă de mică, găsea întotdeauna un motiv să fie țăfnoasă. Ia fiecare fleac prea în serios. Se ridică, își îndreptă spatele și se duse la fereastră.

Rămase acolo mult timp, privind în gol. În cele din urmă, Beck se apropie de el.

— Te preocupă ceva? Chris ridică din umeri cu o indiferență pe care Beck o detecta ca fiind falsă.

— Treaba asta de astăzi.

— A fost o zi plină. La care anume te referi?

— Cea din biroul șerifului. Crezi că mă vor aresta?

— Nu.

— Nu mi-a plăcut în pușcărie nici prima dată, Beck. Huff m-a scos pe cauciuc în câteva ore. Este un loc în care n-aș vrea să petrec nici măcar câteva clipe.

— Nu te vor aresta. Nu au încă suficiente probe.

— Încă?...

— Mai sunt și alte lucruri pe care ar putea să le descopere, Chris, trebuie să știu.

— Dacă propriul meu avocat are îndoieli, cine o să mă creadă?

— Te cred. Dar trebuie să recunoști că lucrurile nu se prezintă prea bine pentru tine, în momentul de față. Chris oftă.

— Bine, așa este. M-am gândit mult la asta și am ajuns la o concluzie. Făcu o pauză, apoi, zise: Cineva îmi înscenează asta.

— Ți înscenează?

— Nu ești prea convins.

— Nu sunt. Chris se întoarce la scaunul său și se sprijini de spătar.

— Gândește-te, Beck. Gene Iverson încă mai figurează ca persoană dispărută și posibil asasinată. Oare n-aș fi eu cel mai bun țap ispășitor?

— Pentru cine?

— Slap Watkins. Beck râse scurt.

— Slap Watkins?

— Ascultă-mă, zise Chris iritat. Îi detestă pe frații Hoyle și alături de ei și pe tine. Are de plătit o poliță.

— Legată de o bătaie de acum trei ani?

— Da, dar nu a uitat-o. I-ai spus lui Huff că ți-a amintit de asta aseară, în restaurant?

— Bine, dar...

— Nu e numai asta. La un moment dat, am verificat cererile de angajare pe care le-a primit Danny în ultimul timp. Și ghici ce am găsit? Chris scoase o foaie împăturită din buzunarul pantalonilor și i-o dădu lui Beck.

— Slap Watkins a completat una.

— A solicitat un loc de muncă la turnătorie?

— Danny i-a respins cererea. Slap are acum un motiv în plus pentru a-i detesta pe cei din familia Hoyle.

— Un motiv suficient de puternic pentru a-l uide pe Danny?

— Pentru un asemenea om nu e nevoie de cine știe ce provocare.

— Cred că e plauzibil, zise Beck gânditor.

— Cu siguranță, merită analizat.

— I-ai spus lui Red despre asta?

— Încă nu. Am dat de cererea respinsă, după ce Huff a avut atacul. N-am putut discuta cu nimeni despre ea. Beck reflectă o clipă, apoi, scutură din cap.

— Ar mai fi încă ceva, Chris.

— Ce?

— Cum l-a atras Watkins pe Danny în tabăra de pescuit?

Chris medita timp de câteva minute, apoi recunoscă că habar n-avea.

— Deocamdată, este delincvent și a fost închis trei ani, timp în care s-a antrenat. Beck își ridică privirea și o văzu pe Sayre ieșind din secția de terapie intensivă.

— Vorbim mai târziu, zise el. Cei doi bărbați se ridicară.

— Este bine, zise ea. Nicio șansă să părăsească această lume.

— Atunci de ce ținea atât de mult să te vadă? o întreabă Chris.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare, Chris. Nu și-a schimbat testamentul ca să mă numească pe mine unicul lui moștenitor. M-a chemat ca să se amuze. Se întoarce către Beck. Vrei, te rog, să mergi și să descui

camioneta ca să-mi pot lua bagajul?

— Pleci în seara asta?

— Am dat drumul avionului pentru că nu știam când voi putea pleca, dar sper că mașina închiriată... Ce? Întrebă, când îl văzu pe Beck clătinând din cap.

— A fost deja ridicată, zise el. Mi-am luat libertatea de a verifica în locul tău.

— Ei bine, plănuiam să îmi petrec noaptea la The Lodge. O să închiriez alta, mâine. Beck se oferă să o conducă la motel, dar Sayre refuză, spunând că va lua un taxi. Chris o informă că unica companie de taxiuri dăduse faliment cu ani în urmă.

Lui Beck îi era clar că ea voia să fie cât mai repede departe de ei și era iritată de acele mici impedimente.

— Bine, zise ea resemnată, dacă nu trebuie să faci un ocol prea mare ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai duce până la motel.

— Niciun deranj. Rămâi aici, Chris?

— O să mai rămân până la vizita de seară a doctorului Caroe. Dacă zice că Huff e în afara oricărui pericol, o să plec și eu. Cei doi conveniră să-și țină telefoanele mobile la îndemână, astfel încât să poată comunica în cazul unei schimbări în starea lui Huff. În timp ce coborau la parter, Beck îi ceru lui Sayre mai multe detalii despre starea lui Huff.

— Dacă răutatea este direct proporțională cu longevitatea, atunci va trăi mai mult decât noi toți, spuse ea. Beck dorea să continue conversația afară, dar atitudinea ei îl făcu să renunțe la întrebări.

— Pari obosită, îi spuse, în timp ce o ajută să urce în camionetă.

— Întâlnirile cu Huff mă obosesc întotdeauna. Beck porni motorul și se scuză pentru căldura

dinăuntru.

— Ar fi trebuit să las geamurile coborâte.

— Nu mă deranjează. Sayre își lăsă capul pe spate și închise ochii. În San Francisco nu sunt veri adevărate ca aici. Chiar îmi place căldura.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Sayre deschise ochii. Privirile li se întâlneau și temperatura în cabină se ridică brusc. Sau cel puțin așa i se păru lui

Beck. Sayre părea lipsită de apărare și foarte feminină. Șuvițe din părul ei roșu se încrețiseră, conferindu-i o blândețe pe care ea nu ar fi recunoscut-o niciodată.

Beck dorea cu disperare să o atingă, dar nu își asumă riscul, de teamă să nu strice un anumit echilibru la care ajunseseră și să nu întoarcă lucrurile în defavoarea sa.

— Ți-e foame, Sayre? Ea își ridică capul de pe tetieră. Ochii îi erau încrețoși și părea confuză.

— Ce, întrebă ea?

— Ți-e foame?

— A, zise clătinând încet din cap, nu.

— Pun pariu că îți este. Beck continuă să o privească timp de câteva clipe înainte de a demara. Părăsi parcare spitalului și se îndreptă în direcția opusă motelului.

— The Lodge este în cealaltă parte a orașului, remarcă ea.

— Ai încredere în mine.

— Nu atât de mult, încât să nu mă lipsesc de tine. Beck râse. Sayre nu mai zise nimic, ceea ce însemna că era de acord cu orice intenții ar fi avut el.

Imediat, după periferia orașului, Beck viră la dreapta pe un drum îngust care șerpuia prin pădure.

Conduse până la capătul drumului care se termina într-un luminiș pe bancul înalt al unui golf larg. În jurul unei clădiri dărăpănate, ce părea să fie pe punctul de a se prăbuși, erau parcate mai multe mașini.

Sayre se întoarse către el.

— Tu cunoști locul ăsta?

— Pari surprinsă.

— Credeam că este un secret pe care îl știm numai noi, cei de prin partea locului.

— Nu mai sunt chiar un străin.

Cocioaba pescăriei pentru șoferi era proprietatea uneia și aceleiași familii din 1930, când lichiorul era asul lor din mânecă. Cocioaba fusese construită din folii de tablă care, în timp, fuseseră supuse acțiunii ruginii. Construcția avea numai trei metri pătrați și erau ocupați de bucătărie. Printr-o fereastră îngustă se vindeau stridii pe o jumătate de scoică cu un sos roșu, suficient de iute pentru a-ți da lacrimile. Orice putea fi pregătit aici de la specialități de aligator până la melci murați. Beck comandă două cești cu ciorbă și creveți prăjiți. În timp ce li se prepara specialitatea, se duse la jgheabul de apă de lângă colibă și scotoci în gheață până găsi două sticle de bere cu gâtul lung. Le deschise cu cheia de la biserică, atârnată de o sfoară murdară, legată de cracă.

— E rece, o avertiză pe Sayre, oferindu-i una dintre sticlele înghețate. Vrei un pahar?

— S-ar simți jigniți, spuse ea, și duse sticla la gură, ca o adevărată profesionistă.

— Asta te face să crești în ochii mei, zise Beck zâmbind.

— Nu mă interesează.

— Păcat. Sunt foarte exigent.

Când comanda lor fu gata, își luară farfuriile de hârtie punându-le pe o masă de picnic așezată sub umbrela unor stejari înfrunziți. Fâșii de betea, instalații de pom de Crăciun erau atârinate neîndemânatic printre ramuri. Un client dădu radioul la maximum contribuind la atmosfera locului. Au mâncat mai întâi ciorbele, apoi Beck o privi pe Sayre desfăcând hârtia din jurul sandvișului. Chifla de casă, fierbinte, avea o crustă tare deasupra, dar era moale în interior și umplută cu creveți grași, scoși direct din uleiul fierbinte, cu salată și sos. La toate acestea, Sayre adăugă din belșug Tobasco, din sticla de pe masă, și mușcă cu lăcomie din chiflă.

— Delicios, zise ea după ce înghiți. În San Francisco se mănâncă bine, dar asta are un gust...

— Ce fel de gust?

— Ca la mama acasă. Zâmbi, dar expresia de tristețe din privire persista. Beck o urmărea atent, și ea își dădu seama. Privirea lui insistentă o stânjenea, dar încercă să pară nonșalantă. În cele din urmă, îl întrebă:

— Am sos pe față sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Atunci de ce te holbezi la mine? Privirea lui insistentă o provocă să ghicească, dar ea nu încercă. Terminară de mâncat și după o clipă el o întrebă:

— Tu transpiri vreodată? Sayre îl privi stupefiată.

— E mai cald decât în iad aici. Nu e niciun pic de vânt. Umiditatea trebuie să fie foarte mare, mănânci sos picant, dar nu transpiri. Pielea ta nici măcar nu este umedă. Cum e posibil?

— Nici tu nu transpiri. Beck își șterse fruntea cu mâneca, apoi îi arătă pata umedă.

— Îmi curg șiroaie din astea pe corp și îmi intră

în pantaloni. Era, desigur, o exagerare, dar îi smulse un zâmbet.

— Transpir, dar rar, recunosc eu ea. Când fac exerciții.

— A, e bine de știut. Începusem să te cred un extraterestru firi glande sudoripare. Beck adună resturile de mâncare și le aruncă într-unul dintre butoaiele de ulei, folosite în acest scop... Când se întoarse, se așază pe masă și își puse picioarele pe banca, lângă ea. Sorbi din bere, apoi o privi cunos.

— Ce ai cu doctorul Caroe? Sayre puse cu grijă sticla jos și-și șterse cu un șervețel din hârtie transpirația din palmă.

— E chiar așa de evident că nu îmi place de el?

— Foarte. Având în vedere că ai avut de ales între a da mâna cu el și a sta lipită de mine... Beck se opri și așteptă până ce ea îl privi, apoi adăugă: ai preferat să nu dai mâna cu el. Având în vedere faptul că nici pe mine nu mă placi, de omul ăla îți e silă de-a dreptul. Sayre se uită la niște tineri care mâncau la una dintre mesele alăturate și izbucni în râs, ca și când unul dintre ei spusese o poantă bună. Copiii alergau după licurici, țipând încântați de câte ori prindeau câte unul.

— Se distrează de minune, nu?

— Așa se pare. De ce nu îl placi pe doctorul Caroe?

— Este un fanfaron. Are un complex napoleonian. Reprezintă o amenințare pentru oricine apelează la cunoștințele lui medicale, pentru că este incompetent și ori prea prost, ori prea înfumurat pentru a-și recunoaște limitele. Ar fi trebuit să i se ridice dreptul de practică cu ani în urmă.

— Și în afară de asta, ce mai ai împotriva lui?

— M-am lăsat dusă de val, îmi pare rău, râse ea încetișor.

— Nu-i nimic, îmi placi mai mult când te lași dusă de val. Nu cred că o faci prea des.

— Îți place la nebunie să mă analizezi.

— Doctorul Caroe, zise el. Zâmbetul îi dispăru treptat.

— Era medicul mamei, când ea a făcut cancer la stomac.

— Chris mi-a povestit despre asta. A fost destul de greu pentru voi toți.

— În momentul în care i s-a pus diagnosticul era deja prea târziu pentru ca vreun tratament să aibă efect. Eu nu am putut accepta că doctorul a făcut tot ce a putut pentru a o salva.

— Erai doar o fetiță, Sayre. Voiai un remediu rapid. Apoi când a murit Laurel, simțeai nevoia să dai vina pe cineva.

— Sunt sigură că ai dreptate.

— Și eu am simțit la fel când a murit tatăl meu. Aveam cam aceeași vârstă ca tine, când ți-a murit mama.

— Trebuie să fi fost groaznic, zise Sayre compătimitor. Pentru o clipă ea lăsă garda jos. Avea o expresie calmă, nu își ferea ochii și vorbea cu sinceritate.

— S-a întâmplat demult, spuse el, dar îmi amintesc cât de furios am fost. Și am rămas furios multă vreme, ceea ce i-a îngreunat mamei și mai mult situația.

Sprijinindu-și bărbia în palme, Sayre întrebă:

— Ce ai făcut în momentul în care ai aflat că tatăl tău a murit? Primul lucru pe care l-ai făcut.

— Mi-am luat echipamentul de baseball și am

ieșit pe terenul din spatele garajului. Beck nici măcar nu se străduia să-și amintească toate astea.

Îi erau atât de vii în minte. Am lovit în peretele de lemn până când i-au sărit stinghiile. Nu mă întreba de ce. Voiam să rănesc pe cineva la fel de tare cum fusesem rănit eu. Se lăsă pe bancă lângă ea, rezemându-se cu spatele de masă, în aceeași poziție pe care o luase pe banca pianului. Banca de picnic era mult mai lungă, dar stătea la fel de aproape de ea ca atunci.

— Tu ce ai făcut când ai aflat de moartea mamei tale?

— M-am dus în camera ei. Mirosea bine, a pudră de talc. O folosea în fiecare seară după baie. Îmi voi aminti până voi muri mirosul ei când venea în camera mea să mă învelească și să mă sărute de noapte bună. Îmi cuprindea fața în palmele ei, ceea ce mă făcea întotdeauna să mă simt foarte bine.

Sayre își cuprinse fața cu mâinile, pierdută în amintiri, și rămase așa câteva clipe; apoi își lăsă mâinile să alunece agale.

— În orice caz, când Huff s-a întors de la spital și ne-a spus că a murit, m-am dus în camera ei. Dormea și Huff acolo, dar era feminină și primitoare ca și ea. M-am așezat pe partea ei de pat, mi-am îngropat fața în perna ei și am plâns și sufletul din mine. În cele din urmă, m-a găsit Selma. Mi-a șters fața cu un prosop umezit în apă rece și mi-a spus că acum eram doamna casei, că mama mă veghea de sus din rai, și că nu trebuia să o dezamăgesc, purtându-mă astfel. Și am încetat să mai plâng.

— Și ai devenit doamna casei.

— Cred că am mai discutat despre asta, râse ea. Niciodată nu m-am comportat ca o adevărată doamnă.

Am ajuns să nu îl pot suferi pe doctorul care nu mi-a putut vindeca mama și de atunci tot așa o țin.

— E de înțeles.

— Mama ta trăiește?

— Da. A reușit să supraviețuiască morții tatii și să se descurce cu mine.

— Pariez că ai fost un adevărat diavol când erai mic.

— Și mai sunt? îl studie o clipă, apoi, spuse calmă:

— Unii spun că ești.

— Cine sunt ăia? Deranjată de întrebare, Sayre evită un răspuns și își termină berea.

— Ar trebui să mă duc să-mi iau o cameră. Ar putea fi aglomerație la The Lodge în noaptea asta, zise ea. Beck o conduse pe terenul accidentat către camionetă, susținându-i cotul. De data asta, ea nu se retrase

— Dacă motelul are sau nu camere libere depinde de liga de bowling, spuse el.

— Liga de bowling?

— În nopțile în care bărbații merg la bowling, nevestele își întâlnesc amanții.

Stând în ușa deschisă a cabinei, Sayre se întoarse să-l privească.

— Și cum e cu noaptea în care femeile merg la bowling?

— La fel. Toate camerele sunt ocupate pentru că bărbații își răsfășă amantele. Dar cred că ești în siguranță în noaptea asta. Nimeni nu merge la bowling decât Cavalerii lui Columb.

— Femeile catolice nu își fac de cap?

— Ba da, dar în mod discret. Pleacă din oraș. Sayre râse și urcă în cabină, fără să-și dea seama cât

de sus îi ridică fusta pasul făcut pe treapta înaltă a camionetei.

Curbe perfecte, piele fină. Mentea lui Beck i se încheoșă și instantaneu fu cuprins de dorință. În timp ce ocolea cabina camionetei, își șterse fruntea cu mâna.

După ce urcară în cabină și Beck porni motorul, Sayre îl întrebă:

— Cum de ai toate informațiile astea cu privire la amantlâcurile din Destiny?

— Face parte din fișa postului. Luă un viraj și conduse pe drumeagul care ducea spre autostradă. Pe ambele părți, întunericul pădurii era de nepătruns.

— Înțeleg. Știi totul despre oameni, cu cine se culcă, cât beau și care le sunt punctele sensibile, în caz că Huff are nevoie de arme împotriva lor.

— Faci ca totul să pară un șantaj.

— Și nu este? Beck o privi dezamăgit.

— Tocmai te-am scos la o cină interesantă și tot nu pot să îți intru în grații. Nu mi-ar plăcea să pleci din oraș mâine gândind atât de urât despre mine.

— Nu plec mâine.

CAPITOLUL 14

Beck frână atât de puternic încât camioneta mai alunecă câțiva metri pe drumul îngust, înainte de a se opri.

— De ce nu pleci?

— Ce importanță are?

— Erai gata să-ți iei zborul de aici azi după-amiază. Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

— Chris a devenit suspect în cazul morții lui Danny.

— Cine ți-a spus asta?

— Huff. Beck reține informația și continuă drumul.

— Vorbea cumva aiurea din cauza medicamentelor?

— Nu. Era lucid. Poți să... vrei să... îmi spui mai multe despre asta? Ridică din umeri mai nonșalant decât era de fapt.

— Red Harper l-a rugat pe Chris să vină să-i dea niște lămuriri. Se pare că remarca ta cu privire la faptul că lui Danny nu îi plăcea să pescuiască i-a stârnit interesul lui Scott.

— Mi s-a părut că ar fi bine să se știe. Danny ura tabăra de pescuit. Nu mergea niciodată acolo.

— Nu a fost acolo niciodată de când sunt eu aici, recunosc Beck. Cel puțin din câte știu eu.

— Atunci nu ți se pare ciudat că a murit acolo?

— Nu știu, este? Ajunseseră deja la periferia orașului și trebuiră să oprească la semafor. Sayre nu îi răspunsese la întrebare, așa că se întoarse către ea.

— Este, oare, ciudat că a murit acolo? De ce nu îi plăcea tabăra de pescuit? Sayre nu răspunse la întrebare.

— Îi era frică de șerpi? Era alergic la iedera otrăvitoare? De ce nu îi plăcea tabăra? insistă Beck.

— Amintiri neplăcute din copilărie, e bine? se răsti ea.

— Bine. Semaforul se făcu verde și el accelerează traversând inter-secția.

— Vrei să afli povestea?

— Numai dacă vrei să mi-o spui.

— Ți-o va spune Chris, oricum. Cel puțin versiunea mea nu va fi îndulcită. Poate o să te ajute să înțelegi cum era viața în mijlocul celor din familia mea când eram noi mici și îți va da o idee reală despre

caracterul omului pentru care lucrezi.

Într-o zi, nu mult după moartea mamei, lui Huff i-a venit ideea să ieșim odată cu familia. Să petrecem o zi doar noi patru împreună. Din partea lui asta însemna un sacrificiu. După cum știi, nu prea există zi în care el să nu meargă la turnătorie.

Am plecat cu toți la tabăra de pescuit. Ne-a pus câte o lansetă în mână și ne-a învățat, pe mine și pe Danny, cum să procedăm. Chris era deja pescar profesionist, pentru că Huff îl lua cu el la pescuit de ani de zile.

Danny a început să se smiorcăie, zicând că nu voia să facă asta. Nu îi plăcea să pună momeală în cârlig pentru că nu voia să rănească viermele. Spera să nu prindă niciun pește pentru că acesta va muri. Era impresionat de moarte din cauza mamei, înțelegi. Cu o săptămână în urmă plânsese ore întregi pentru că găsisese un greier mort pe alee.

În loc să-l calmeze sau să-i vorbească frumos, ori măcar să-l lase în pace, Huff s-a înfuriat și i-a zis că nu pleacă acasă până nu va prinde un pește.

L-a lăsat să stea în mocirla aia împutită toată după-amiaza, ridiculizându-l. Tata i-a permis și chiar l-a încurajat pe Chris să-l umilească.

Soarele apusese de mult când el reuși să prindă un pește. A mormăit tot timpul, în timp ce peștele se zbătea încercând să iasă din cârlig, dar până la urmă a reușit. A făcut-o. Apoi a făcut singurul semn de sfidare pe care l-am văzut din partea lui

Danny-a dat drumul peștelui înapoi în apă și a jurat să nu mai pescuiască niciodată. Beck intra în parcare a motelului și se opri în fața ghișeuhii. Până termină ea de povestit, el se întorsese către ea, cu nuna petrecută pe după spătarul scaunului ei, aproape

atingând-o.

Își dădea seama că ea era conștientă de faptul că se pierduse în amintiri și că el se concentrase asupra ei, pentru că imediat ce termină de povestit își îndreptă spatele și își drese vocea răgușită:

— Danny detesta locul ăla. Îl asocia cu o amintire foarte neplăcută pentru el. Deci nu avea niciun motiv să meargă acolo duminica trecută.

— Poate că a avut un motiv să aleagă locul ăla. Dacă era destul de deprimat pentru a se sinucide, poate că dintr-o pornire masochistă a ales locul pe care-l ura pentru a muri.

— Dacă a fost o sinucidere, atunci de ce îl cercetează pe Chris?

— Nu îl cercetează. A fost doar întrebare...

— Da, da, știu. Dă lămuriri. Dar întrebările au fost destul de serioase pentru a-i provoca lui Huff un atac de cord. Sayre privi săgeata care clipea indicând ghișeul motelului Prin peretele de sticlă mată îl vedea pe recepționar. Stătea într-un fotoliu, rozând o scobitoare și uitându-se la televizor. Nu manifestase nici cel mai mic interes față de clienții săi. Se pare că nu era nimic neobișnuit ca un bărbat și o femeie să rămână afară și să dezbată, dacă avea vreun sens să intre și să ceară o cameră sau nu.

— Au găsit ceva în cabană care îi conduce la Chris. El zice că nu a mai fost pe acolo din noaptea în care Frito a alungat dihonii. Se întoarse cu fața către ea. Eu cred că spune adevărul.

— Ce au găsit?

— Un chibrit. De la un club de noapte din Breaux Bridge.

— Atât? Asta nu constituie o probă concludentă. Oricine putea să lase un astfel de chibrit acolo.

— În mod normal, da. Dar deschiderea oficială a clubului a avut loc duminica trecută, în noaptea în care a murit Danny. Jetoanele nu erau disponibile înainte de această dată, explică el. Chris recunoaște că a fost la club și că a ajuns acasă târziu. Recunoaște și că a fumat și era normal să aibă un chibrit.

Nu-mi închipui că și Danny a fost la club în noaptea aceea. Nu e genul de local care să-i fi plăcut lui. Sau cel puțin nu, în ultima vreme. Nu fumase niciodată, așa că nu avea de ce să aibă chibrituri. De altfel, de unde să-l fi luat de sâmbătă seara și până duminică dimineța, când a plecat la biserică? Așa că Scott a vrut să afle cum s-a putut ca un chibrit care nu era disponibil până sâmbătă seara, să fie găsit în cabană duminică după-amiază. Chris a fost la clubul de noapte, ceea ce i-a condus imediat la el. Asta este teoria detectivului Scott.

— Dar cine altcineva putea fi?

— Nu știu, Sayre, dar dacă asta este singura probă pe care o deține Scott împotriva lui Chris, atunci niciun jurat nu s-ar băga, chiar dacă s-ar găsi un procuror care să-l acuze.

— Chiar crezi că se va junge atât de departe?

— Nu. Nu cred. Care ar fi motivele lui Chris? Beck pusese întrebarea retoric, dar ea o luă ca pe o realitate

— Nu cred că Chris are nevoie de cine știe ce motivație pentru a face ceea ce vrea el. După o pauză, Sayre spuse:

— M-am hotărât să rămân în Destiny până când se rezolva cazul.

— Și afacerea ta?

— Am vorbit cu asistenta mea în după-amiaza asta. Nu am termene foarte urgente săptămâna asta,

îmi voi reprograma întâlnirile pe care le aveam stabilite. În plus, problema asta este mai importantă. Nu mai luasem legătura cu Danny în ultimii zece ani. Vocea i se stinse, aproape brusc, și el avu impresia că îi ascundea un motiv determinant în luarea acestei decizii.

— Nu pot accepta ca moartea lui să rămână neelucidată, spuse ea. Indiferent dacă să sinucis sau nu, trebuie să aflu adevărul fie și numai pentru a mă împăca cu mine însămi. Apoi, mă simt datoră și față de mama. Îl iubea pe Danny. Cu Huff și Chris, moartea lui ar trece practic neobservată. Nu aş putea trăi băgându-l sub covor, ca pe o grămadă de gunoi. Cel puțin atâta lucru pot face pentru mama. Și pentru el. Întinse mâna să deschidă portiera. Beck o atinse pe umăr.

— Sayre?

Se uită la el, dar el nu găsi nimic de spus. Motivele ci pentru care rămăsese erau altruiste, deci ce argument ar putea el să aibă împotriva lor? Beck își zise că ar fi fost mai bine ca să plece din Destiny, dar nu avu curajul să o îndemne s-o facă.

Momentul se prelungi. În cele din urmă, Sayre spuse:

— Nu te deranja să vii până la ușă. Mulțumesc pentru cină. Noapte bună.

Beck o lăasă să se ducă singură să-și ia bagajul de pe bancheta din spate. Sayre nici măcar nu-l privi când închise portiera. Beck auzi clopoțelul de la recepție, când ea intră în motel, și o urmări cum discută cu omul de la ghișeu. Apoi, se hotărî să plece ca să-și limpezească gândurile. Întinse chiar mâna pentru a porni motorul. Cu cât avea mai puțin de-a face cu Sayre Lynch, cu atât mai bine era pentru toată

lumea și, mai ales, pentru el. Oricum, nu îl agrea. Ce sens avea să alege după ea? Beck însă nu se putu stăpâni și o așteptă să iasă de la recepție.

Se apropie de ea și întinse mâna să-i ia bagajele.

— Sus sau la parter? o întrebă el.

— Nu trebuie să mă conduci până la ușă.

— Huff nu m-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva.

— Ce ar putea să mi se întâmple? Beck îi luă sacoșa din mână cu forța.

— Subiectul nu se discută, Sayre. Resemnată, îi indică coridorul lung.

— Ultima cameră, zise râzând amar. Nu te lăsa păcălit. Lui Huff puțin îi pasă de mine.

— Să înțeleg că nu ai avut parte de o împăcare sentimentală în secția de terapie intensivă.

— Juca unul dintre jocurile lui perverse.

— Nu.

— Huff nu are nimic de câștigat, dacă te înșeli?

— Absolut nimic.

— Să înțeleg că atunci când te-a despărțit de Clark Daly...

— Ce? se opri brusc și îl apucă de braț. Ce știi despre asta?

— Numai cât mi-a spus Chris.

— Chris ți-a vorbit despre mine și Clark? Când?

— În timp ce tu erai la terapie intensivă.

— De ce? Degetele ei pătrundeau în îndoitura cotului lui. Ochii îi scânteiau. Sperând să o distragă, el coborî vocea:

— L-am întrebat pe Chris ce anume a dus la ruptura dintre tine și Huff.

— Ei bine, sper că ți s-a părut amuzantă povestea. Îi eliberă brațul și continuă să meargă pe

coridor. Când ajunse la ultima uşă, introduse cheia în broască cu o asemenea forţă, încât Beck se miră că nu s-a rupt, îi smulse geanta din mână şi o aruncă în cameră.

— Nu ți-aş fi spus, dacă aş fi ştiut, că te va deranja atât de tare, zise el.

— Mă deranjează să constat că tu şi Chris mă bârfiţi pe la spate ca două babe. Nu avea niciun drept să vorbească cu tine sau cu oricine altcineva despre asta. Nu aveţi lucruri mai interesante de discutat?

— Nu bârfeam. În plus, este o poveste veche, nu-i așa? O privi insistent.

— De ce te-ar preocupa pe tine treaba asta?

— Mă interesează la fel de mult ca şi cele două căsătorii ale tale.

— Aţi vorbit şi despre căsătoriile mele?

— Fac parte din palmaresul familiei.

— Familie, din care tu nu faci parte.

— Adevărat. Sunt doar un spectator, însă unul curios.

— În legătură cu ce?

— Doi soţi în trei ani. Huff l-a ales pe primul, ceea ce explică de ce n-a durat căsnicia. Cum de te-ai despărţit şi de al doilea? Sayre refuză să răspundă.

— Incompatibilitate? înstrăinare afectivă? Flacăra pe care o mai păstrai pentru Clark? Eu pe asta aş paria. Am înţeles că aţi avut o legătură serioasă.

— Nu înţelegei nimic.

— Atunci explică-mi, Sayre. Spune-mi totul chiar acum ca să înţeleg. Oare, neputând avea bărbatul pe care ți-l doreai, te-ai gândit să te alegi totuşi cu ceva bun?

— Da şuieacă ea. Este exact ceea ce am făcut. Vrei o demonstraţie?

Întinse mâna, îl prinse de ceafă, îl trase spre ea și îi dădu un sărut furios, sfidător și zgomotos pe buze, după care îi întoarse spatele și intră în cameră. Era gata să îi trântască ușa în nas când el întinse mâna după ea.

— Vreau să-mi demonstrezi mai mult decât atât. Beck îi înconjură talia, o trase spre el și intrară amândoi în cameră. În timp ce își lipi buzele de ale ei, el trânti ușa cu piciorul. Beck îi desfăcu buzele și își împinse limba între ele. Ea încercă să se eschiveze, dar el îi apucă bărbia cu mâna și o imobiliză în timp ce o săruta.

Brusc, mâinile ei i se înfipseră în păr, dar nu pentru a-l îndepărta, ci pentru a-l trage mai aproape. Sayre îi răspunse cu pasiune la sărut, vibrând de dorință și gâfâind, înnebunindu-l. Violența sărutărilor lui scăzu. Îi dădu drumul și începu să o mângâie. Limbile li se împleteau, dar cu tandrețe, fără furie. Sayre era cu spatele la ușă, iar el se sprijinea de ea, apăsându-și soldurile peste ale ei, dorindu-și din tot sufletul ca hainele să li se topească. Oprindu-se pentru a respira, îi mângâie buzele și îi spuse:

— Știam eu că ți-e dor de asta. Ea negă cu încăpățănare, dar își înclină capul într-o parte invitându-l să o sărute pe gât. Beck îi descheie jacheta și îi mângâie sânii ce dădeau să iasă dintr-un sutien decupat adânc. Când îi sărută sfârcurile întărite prin dantelă, Sayre murmură un refuz, dar el continuă și ea nu îl opri.

Sărutând-o pe gură, își puse mâinile pe fesele ei și o lipi de el.

„Oh, Doamne”, murmură ea și se întoarse cu fața spre ușă. Calm, Beck îi ridică mâinile deasupra capului, fixându-i palmele pe lemnul ușii. O sănruta pe

ceafă, în timp ce îi cerceta fiecare milimetru al corpului, sânii, pântecul, coapsele, fesele, coapsele până la genunchi. În timp ce urca din nou în sus, își strecură o mână sub fusta ei. Dantela i se mula pe mână în timp ce naviga în sus pe interiorul coapsei ei lungi și suple și găsi un petic de mătase și o mângâie prin el și sub el. Lacom, înfiorat, nerăbdător, îi șopti numele și pătrunse tandru cu degetul; ea tresări și suspină, mișcându-și coapsele încet, înainte și înapoi. Beck gemea de plăcerea aproape insuportabilă, în vreme ce ea se mișca într-un ritm amețitor.

Sayre își sprijini capul de ușă, respirând sacadat, până se liniștira complet.

El își retrase mâna de sub fusta ei, strângând-o din când în când ușor, pentru a-i da de înțeles că putea să aibă răbdare. Trecu un minut lung, înainte ca ea să-și întoarcă fața spre el. Părul răzvrătit se potrivea perfect cu strălucirea ochilor ei de culoarea celui mai tare whisky capabil să îmbete un bărbat. Stropi fini de sudoare apăruseră deasupra buzei ei superioare.

Zâmbind, îi șterse mustăcioara umedă cu vârfurile degetelor.

— Tocmai când te desfășurai și tu, zise el.

— Dacă mă mai atingi vreodată, te omor. Uluit, Beck făcu un pas înapoi.

— Poftim?

— Cred că am vorbit destul de clar. În clipa aceea își dădu seama că focul din privirea ei nu exprima dorință, ci o ură aproape brutală prin intensitatea ei, ca și când, dacă ar fi atins-o, s-ar fi repezit într-adevăr la gâtul lui.

— Vorbesc serios, spuse Sayre, citindu-i gândurile. Nu mă atinge! Înfurat de tonul ei, ripostă:

— Nu părea să te deranjeze atingerea mea, acum un minut Vrei să-ți demonstrez?

— Vreau să pleci. Cu o mișcare largă, își făcu loc pe lângă ea, exagerând intenționat efortul de a nu o atinge, deschise ușa smucit, se opri și o privi din nou.

— Pe cine ești cu adevărat furioasă, Sayre? Pe mine sau pe tine?

— Ieși afară.

— Știai că avea să se întâmple.

— Pleacă.

— În clipa în care ne-am văzut prima oară, am știut amândoi că era inevitabil. Sayre scutură din cap furioasă.

— Ai vrut să se întâmple și ți-a făcut plăcere.

— Nu.

— Nu? întinse mâna și îi șterse buza inferioară cu degetul mare, apoi, îi arătă picătura de sânge pe care o culesese de unde își mușcase buza, după care o părăsi.

Întins pe spate pe patul de spital, cu ochii închiși, Huff auzi pe cineva intrând în rezerva lui de la terapie intensivă.

— Cine e?

— Talentatul tău doctor.

— Ți-a luat destul de mult timp, bodogăni el.

— Nu ești singurul meu pacient, se scuza doctorul Caroe.

— Nu sunt pacientul tău. Huff se ridică în capul oaselor și își scoase tuburile din nări, înjurând. Nu suport să fiu ancorat de toate porcăriile astea.

— Zi mersi că nu ți-am înfipt un bisturiu în sculă, râse doctorul.

— Nu ai nicio șansă să-mi faci așa ceva. Crezi că

poți să-mi aduci ceva de mâncare? Tom Caroe scoase din buzunarele largi ale pantalonilor un sandviș împachetat.

— Unt de arahide și jeleu de struguri din bucătăria mea.

— Ce naiba e asta? Am crezut că îmi aduci prânzul.

— Huff, cine face un atac de cord la ora două, nu mănâncă șuncă condimentată în noaptea următoare. Huff înșfacă sandvișul și îl înfulecă din trei mușcăături.

— Dă-mi o Coca, zise cu gura plină.

— Fără cofeină.

— Asistenta aia, aia urâtă rău, mi-a luat țigările.

— Nici măcar marele Huff nu are voie să fumeze la terapie intensivă.

— Am băgat bani în spitalul ăsta și nici măcar nu pot fuma aici?

— Sunt tuburi de oxigen peste tot, zise medicul.

— Mă duc jos să fumez.

— Pentru asta ar trebui să te scot de la monitorizare, ceea ce i-ar face pe toți să vină în fugă cu o targă. Nu ne putem permite asta, nu? Huff îi aruncă o privire piezișă.

— Îți face plăcere, așa-i?

— A fost alegerea ta, Huff. Așa că, dacă trebuie să stai fără țigări și fără mâncare grasă, e numai vina ta. Cât crezi că o să o mai duci așa? Asistentele se întreabă cum de un cardiac are semne vitale atât de bune. Nu pot să mai mențin aparențele mult timp.

— În ce condiții își poate reveni un pacient cardiac în mod miraculos?

— Într-o zi sau două. Aș putea să-ți fac niște teste mâine...

— Nu mă doare și nu mă deranjează nimic.

— Aș putea să le spun celor din familia ta că nu ți-am găsit decât afecțiuni minore și că a fost doar un semnal ca să începi un regim mai sănătos de viață, să faci sport, să nu mai fumezi etc.

— Dacă amintești de partea asta cu regimul, Selma o să-mi dea numai porcării să mănânc.

— Ăsta este prețul pe care trebuie să-l plătești pentru că ai simulat un atac de cord.

— Care e cealaltă posibilitate? șuieră Huff.

— Aș putea să mă bâlbâi și să spun că nu era nimic în neregulă cu inima ta, ci doar o indigestie acută, care te-a speriat pe tine și ne-a păcălit pe noi toți. Huff reflectă o clipă.

— Ar fi destul de ușor să-i convingem că un neghiob ca tine poate pune un diagnostic greșit, dar hai să rămânem la chestia cu atacul ușor. Aș putea să mai stau o zi în spital, doar de dragul spectacolului.

— Pentru Dumnezeu, asta rezolvă totul. De ce o faci?

— Ce-i cu tine, doar vei fi plătit.

— Cu bani gheață, nu uita.

— Am uitat vreodată? Pus la respect, medicul râse nervos.

— Nu încerc să mă bag în afacerile tale, Huff. Mă mir numai.

— Am motivele mele să vreau să par slăbit, dar ele nu sunt în niciun caz treaba ta. Tom Caroe era un om la fel de lipsit de scrupule ca oricare altul din anturajul lui Huff și asta spunea suficient. Huff devenise de temut prin mitele generoase pe care le oferea, dar era zgârcit în privința informațiilor. Nu avea de gând să discute cu Caroe motivele pentru care înscenase atacul de cord.

— Dacă nu îmi mai dai nimic altceva de mâncare,

pleacă, cară-te de aici. Apropo, încearcă să nu îți ucizi niciun pacient, înainte de a-ți termina tura.

— Ne vedem mâine dimineață, zise doctorul.

— Ține minte, fără exagerări, fără chestii care să îmi intre în nas sau în fund. Numai radiografii și ale chestii din asta.

În drum spre ușă, Caroe arătă spre nas.

— Nu uita de oxigen. Huff se așează la locul său în pat, își fixă tuburile în nas și își așează capul pe pernă. Din piept, îi scăpă un râs înfundat și se prefăcu că tușește în eventualitatea că vreo sora l-ar putea auzi. Îi ieșise figura. Nu ar fi reușit fără ajutorul doctorului Caroe, dar un singur telefon fusese suficient pentru a obține concursul acestuia. De când aflase de moartea lui Danny, îl sâcâiau mai multe probleme și nicio tehnica de a scăpa nu fusese destul de eficientă. Din când în când, câte un gând i se strecura în subconștient și-l sâcâia, până când un altul, la fel de supărător, îi lua locul.

Mai întâi, în mod firesc, era moartea fiului său. Un fapt regretabil. Trist. Chiar tragic. Dar ce mai putea face în această privință? Nimic. Danny se duse. Ce a fost a fost și cu asta basta.

Apoi, mai era problema lui Chris. Îl supăra foarte tare căsătoria lui nereușită. Unde fusese el, în timp ce soția lui era în México, culcându-se cu băieții de la piscină și legându-și trompele? i-o trăgea Lilei Robson?

Huff nu dădea doi bani pe căsnicia lui Chris și, de fapt, nici nu crezuse că va dura atât cât a durat, dar voia un nepot, înainte de a se destrăma. Pătuțul din pod rămăsese gol și asta îl rodea tot timpul. Întoarcerea lui Sayre îl trezise la realitate și îl făcuse să înțeleagă că pierduse controlul asupra ei. Odată, el

trăgea toate sforile. Nimeni nu făcea nimic fără aprobarea lui. În orice situație, el era cel care decidea din ce parte avea să bată vântul. Își ținuse familia sub control cu o mână de fier. Undeva, pe drum, pierduse o mare parte din acest control. În ceea ce o privea pe Sayre, îl pierduse total. Era momentul să-l recâștige. Înainte de a prelua controlul, trebuia să îi distragă atenția, într-o manieră cât mai subtilă. Asta îl determinase să simuleze un atac de cord și figura ținuse. O făcuse să rămână în oraș. Lui Huff îi scăpă un nou hohot de râs, gândindu-se la planurile pe care și le făcuse pentru domnișoara Sayre Lynch Hoyle. Din fericire, ea acționa conform așteptărilor lui.

CAPITOLUL 15

Când Beck ajunsese acasă, Frito ieși să îl întâmpine și îi puse mingea de tenis la picioare.

— Îmi pare rău, băiete, nu am chef de joacă în seara asta, i se adresă câinelui.

Ceea ce îi trebuia lui acum era un sac de box în care să lovească cu furia lui Rocky, timp de câteva ore, pentru a-și potoli frustrarea. Cum Frito insista, Beck își zise că nu era cinstit din partea lui să se descarce pe câine.

— Bine, dar numai câteva minute, cedă el. După cincizeci de aruncări, Beck era extenuat.

— Sunt terminat, Frito, și pe lângă asta ar trebui să îți mai iei și cina.

La auzul acestui cuvânt, Frito o zbughi înaintea lui pe scările verandei, deschise ușa cu botul și intră. Când Beck ajunsese în bucătărie, Frito stătea deja în fața frigiderului măturând podeaua cu coada lus stufoasă. Beck se duse însă spre dulapul în care ținea mâncare uscată. Frito scânci. Miercurea și duminica

primea ouă prăjite la cină. Se uită la Beck, ca și când ar fi vrut să îl întrebe: Ai uitat ce zi e azi?

— Nu și în seara asta. În seara asta mănânci biscuiți. O să-mi iau revanșa mâine. Puse o porție sănătoasă de mâncare în bolul aflat pe podea. Frito se împletici către el, mirosi fără niciun pic de interes, apoi se uită la Beck, implorându-l din ochi și scheunând din nou.

— Nu mai avem ouă, e bine? Asta e mâncare scumpă, nutritivă, conține vitamine suplimentare de care câinii înfometati din China nu au parte. Hai, mănâncă și lasă scheunatul. Văzând că asta era tot ce i se oferea, Frito își infundă nasul în bol și începu să crăntăne biscuiții. Când Beck se duse la frigider, să își ia o bere, Frito se repezi pe lângă el și, când văzu ouăle alinate frumos pe ușă, se uită la el cu reproș.

— Ești prea deștept pentru rasa ta, mormăi Beck. Și el avea aceeași problemă:

uneori era prea deștept pentru rasa lui. După reacția furioasă a lui Sayre și din conversația cu Chris despre ea, își dăduse seama că nu depășise idila cu Clark Daly. Nu complet. Iar asta îl deranja pe Beck ca o pietricică în pantof. Daly era un ratat, un alcoolic, o dezamăgire pentru toți cei care îl cunoscuseră în perioada lui de glorie. De ce o femeie de talia lui Sayre Lynch umbla încă în limbă după unul ca el? Întrebarea îl înnebunea. Frito își băuse apa.

— Gata? Du-te și fă-ți treburile, iar eu o să încui pentru noapte. Frito ieși pe ușa din spate. Casa burlacului singuratic avea două dormitoare. Cel mai mare avea o baie alăturată, așa că Beck îl folosea ca dormitor principal. În celălalt, mobilat ca o cameră de oaspeți intra ioar când avea ceva de luat din dulapul în care ținea haine pe care le utiliza mai rar sau cele

care nu erau de sezon.

Casă, fără să fie arătoasă, era, în schimb, foarte confortabilă. Îi plăceau podelele din lemn masiv și camerele care îi ofereau foarte mult spațiu deschis și ferestrele generoase. Neavând niciun fel de talente grădinărești, plătea o firmă specializată pentru a-i întreține peluza, astfel încât să nu se transforme din nou în mlaștină. De două ori pe săptămână venea o femeie care îi făcea curat, îi spăla și îi refăcea stocul de mâncare congelată pe care o pregătea tot ea.

Beck se dezbracă și intră sub duș. Sprijinindu-se cu mâinile de zidul în care era fixat dușul, își aplecă adânc capul și lăsa apa să-i biciuiască ceafa”. N-ar fi trebuit să o ating niciodată”, își zise el. Când Sayre se agățase de gâtul lui și-l sărutase atât de sfidător, ar fi trebuit să o lase să-și savureze mica victorie și să plece. Dar el nu putea lăsa lucrurile așa. Nu o putea lăsa pe ea așa. Iar ceea ce s-a întâmplat după aceea... „Nu te mai gânde la ceea ce s-a întâmplat după aceea”, își ordonă sieși, dar bineînțeles că se gândea cam de o mie de ori pe minut. Mult după ce apa se răcise, el continua să revadă episodul, fără să scape sau să schimbe cu imaginația nici cel mai mic detaliu erotic. Când, în sfârșit, ieși din baie, Frito era deja lungit pe covorul lui de la picioarele patului.

— Ai terminat? Câinele își întinse botul pe labele din față. Să înțeleg că da. Beck încuie ușile și se băgă în pat. Era obosit, dar nu putea adormi. În întuneric, problemele de peste zi dănțuiau ca niște clovni într-un bâlci, și anume:

Chris și investigația morții lui Danny. Huff și impactul pe care atacul lui de cord l-ar putea avea asupra Hoyle Enterprises. Charles Nielson și tot ce trebuia făcut pentru a pune capăt chestiunii. Sayre.

Sayre. Și iar Sayre.

O întâlнисe cu o zi în urmă și adusesese deja în viața lui mai multă furtună decât orice altă femeie. Era prevestitoare de rău, din mult mai multe motive decât își putea el da seama. O aventură cu ea ar fi pus în pericol toată munca, toate eforturile și timpul investit în familia Hoyle. E adevărat că Sayre nu ar fi putut, de una singură, să-i dea viața peste cap, fără întreaga lui participare. Pentru ca ea să poată distruge ceva, trebuia ca el să îi dea ocazia și chiar să o ajute. Soluția era una simplă: ține-te cât mai departe de ea. Din păcate, această hotărâre era cu mult mai slabă decât dorința lui. Acum că simțise cât de pasională era, cum naiba să poată sta departe de ea? „Trebuia să nu o fi atins niciodată”, își zise el, înainte de a adormi. De altfel, a fost și primul lui gând, când o oră mai târziu sună telefonul lui mobil. Amintindu-și de atacul de cord, suferit de Huff, se rostogoli în pat pentru a lua telefonul de pe noptieră.

— Alo?

— Domnul Merchant?

— Cine întreabă?

— Fred Decluette. Decluette era unul dintre șefii de echipă în schimbul de noapte, deci nu avea cum să-i dea o veste bună.

Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci și patru de ore, gonea spre spitalul parohial, unde urma să se întâlnească cu Fred Decluette, care lucra pentru Hoyle Enterprises de aproximativ treizeci de ani. Bărbatul era clădit ca un furnal și părea la fel de rezistent. Acum, părea nervos și pe casca pe care o răsucea în mâini părea că poartă amprenta morții. De la gulerul cămășii până la manșeta pantalonilor kaki

de lucru, hainele îi erau năclăite de sânge.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule Merchant. N-am vrut să vă deranjez la miezul nopții, dar nu știam pe cine aș fi putut chema. M-am gândit că trebuia anunțat cineva dintre șefii superiori. Nu am putut să-l găsesc pe domnul Hoyle. I-am trezit menajera din somn. Chris nu era acasă și ea nu știa unde a plecat.

Domnul Hoyle fiind aici...

— Este în regulă, Fred. Bine că m-ai sunat pe mine. Ce s-a întâmplat cu Billy Paulik și cât de grav este? Spera din tot sufletul că rănilor omului nu sunt atât de grave, cum sugera sângele de pe hainele maistrului.

— Foarte rău, domnule Merchant. Mi-e teamă că își va pierde brațul. Beck inspiră și expiră adânc.

— Cum s-a întâmplat?

— Lucra la un conveier în locul unuia dintre tipii care erau în concediu. A tras de o curea care nu era stabilă.

— În timp ce motorul funcționa? Decluette își mută greutatea de pe un picior pe altul:

— Păi, da, domnule. Știți, că, dacă nu sunt probleme cu adevărat grave, nu avem voie să oprim niciun motor. Mâneca i s-a prins în mecanism. Nu a putut ajunge la buton pentru a-l opri. Conveierul i-a tras mâna. Cineva a oprit motorul, dar era deja... Maistrul turnătoriei înghiți cu dificultate. Nici măcar nu am așteptat ambulanța. L-am luat și l-am adus aici. Se uită la cei trei bărbați care stăteau pe scaune în sala de așteptare, cu capetele plecate, la fel de îngrijorați ca și maistrul lor și la fel de pătați de sânge. Brațul drept al lui Billy atârna de o fâșie de piele. Moe a trebuit să i-l țină, altfel ar fi căzut pe

drum.

„Destul de rău”, fusese o subestimare. Era o adevărată catastrofa.

— Era conștient? întrebă Beck.

— Când l-am scos urla îngrozitor. Nu o să pot uita niciodată urletele alea. Ceva neomenesc. Probabil că apoi a intrat în stare de șoc pentru că a încetat să mai țițe.

— Ați apucat să vorbiți cu vreun doctor?

— Nu, domnule. L-au luat pe Billy și l-au băgat direct în sală. De atunci, nu am mai văzut pe nimeni, în afară de asistenta de la recepție.

— Are familie, nu?

— Am sunat-o pe Alicia. Nu a ajuns aici încă. Beck puse o mână pe umărul maistrului:

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru el. De aici încolo, mă ocup eu.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, am prefera să rămânem. Au venit alți oameni să ne înlocuiască. Trebuie să vedem dacă Billy va supraviețui. A pierdut foarte mult sânge. Beck nici măcar nu voia să se gândească la varianta ca Billy să nu supraviețuiască.

— Sunt sigur că Billy vă va fi recunoscător pentru asta. Fred era pe punctul de a pleca, când își aminti și întrebă:

— Cum îi este domnului Hoyle?

— Pentru moment se află în afara oricărui pericol. Cred că se va face bine de data asta. Îi lăsă pe cei trei bărbați să vorbească între ei în șoaptă și formă numărul de mobil al lui Chris. Telefonul sună de șase ori, înainte de a intra mesageria vocală. Beck îi lăsă un mesaj: „Credeam că ne-am înțeles să ne ținem telefoanele la îndemână. Sună-mă. Huff e în regulă din câte știu eu. Dar avem o altă urgență”. Asistenta de la

ghișeu refuză să îi dea vreo informație. Enervat, Beck întrebă:

— Puteți să-mi spuneți cel puțin dacă e viu sau mort?

— Nu faceți parte din familie, nu?

— Nu, dar sunt cel care achită nenorocita asta de notă de plată a spitalului, ceea ce îmi dă dreptul să știu dacă o să scape sau nu.

— Nu apreciez limbajul dumneavoastră, domnule.

— Dacă îți apreciezi slujba, ar fi bine să îmi dai niște informații. Rapid

Asistenta își îndreptă ținuta și, abia mișcându-și buzele, spuse:

— Cred că pacientul va fi transportat cu elicopterul la un centru de recuperare din New Orleans, asta este tot ce știu. Auzind zgomot în spatele lui, Beck se întoarce și văzu o femeie urmată de o ceată de copii. Toți erau în pijamale, cu picioarele goale, și aveau fețele palide de teamă. O fetiță purta la subsuoară un urs de pluș cu un singur ochi. Femeia era în pragul isteriei.

— Fred, strigă ea, când Beck se ridică să o întâmpine. Văzând sângele soțului ei pe hainele celorlalți bărbați, căzu în genunchi urlând. Spuneți-mi că nu e mort. Vă rog. Spuneți-mi că este încă în viață. Fred Decluette încercă să o liniștească și, în același timp, să îi explice cum se întâmplase accidentul. Femeia abia dacă putea să îl audă printre suspine. Beck se întoarce către sora care privea scena cu nepăsare.

— Poți să îi dai ceva care să «o calmeze?

— Nu fără indicațiile unui doctor.

— Și de nu mergeți să întrebați? Tonul lui o făcu

pe femeie să plece în căutarea unui medic.

— Brațul lui drept? țipă soția lui Billy. Este dreptaci, o, Doamne, oare ce o să ne facem? Beck traversează holul în direcția ei. Când îl văzu, femeia încetă să țipe, ca și când cineva ar fi apăsât un buton de volum. Celălalt bărbat se dădu în lături, permițându-i lui Beck să ajungă în fața ei.

— Doamnă Paulik, eu sunt Beck Merchant. Ceea ce s-a întâmplat cu soțul dumneavoastră este foarte tragic, dar aș vrea să vă asigur că voi face tot ceea ce pot pentru a vă ajuta să treceți peste asta. Mi s-a spus că Billy va fi transportat cu un elicopter la un centru de recuperare din New Orleans, unde va primi cele mai bune îngrijiri. Sunt sigur că au mobilizat deja o echipă de chirurghi. Să sperăm că brațul va putea fi repus la loc. Medicii ăștia pot face minuni, chiar și în cazuri atât de grave ca al lui Billy. Femeia se holba la el fără să scoată o vorbă. Beck își zise că și ea ar putea fi în stare de șoc, la fel ca soțul ei. El se uită la cei cinci copii. Cea mică, cu ursulețul în brațe, își sugea degetul și se uita la Beck cu ochii mari. Ceilalți îl priveau triști. Cel mai mare dintre ei, un băiat, părea să aibă vârsta pe care o avusese el când își pierduse tatăl. Stătea mai departe de ceilalți și avea o expresie gravă, aproape furioasă. Beck recunoscuse această expresie de neîncredere în vorbele oricui ar fi încercat să îi spună că totul va fi bine, când în realitate nu era așa. Se întoarse către mama copiilor.

— O să mă ocup de transportul dumneavoastră la New Orleans, ca să puteți fi alături de Billy. Voi avea grijă să aveți cu cine lăsa copiii, dacă vreți. Bănuiesc că doriți să completați un formular pentru acordarea asigurării de serviciu cât mai curând posibil sau se va ocupa cineva de la Resurse Umane de acest aspect.

Între timp, aş vrea să nu vă lipsească nimic.

Îşi scoase portofelul din buzunarul pantalonilor. Aştia sunt pentru cheltuieli curente. Poftiţi cartea mea de vizită. Pe spate, am scris numărul meu de mobil.

Sunaţi-mă oncind aveţi nevoie de ceva. Voi fi la dispoziţia dumneavoastră. Femeia rupse cele două bancnote şi cartea de vizită şi le aruncă pe podea. Fred Decluette sări de pe scaun, strigând:

— Alicia! Beck ridică mâna, făcându-i semn să nu se amestece. Soţia lui Billy izbucni:

— Crezi că nu ştiu ce pui la cale? Faci treburile murdare ale familiei Hoyle, nu? Da, aşa am auzit. I-ai şterge şi la fund, dacă ţi-ar cere. Eşti aici ca să arunci cu bani şi să spui că totul va fi în regulă, când, de fapt, nu faci decât să te asiguri că cei din familia Hoyle nu vor fi daţi în judecată sau nu se va scrie în ziare despre asta. Am dreptate, domnule Merchant?

Ei bine, du-te dracului. Nu am de gând să încasez asigurarea nici mâine, nici în altă zi şi nu o să adun firimiturile pe care mi le arunci. Nu vei putea să îţi cumperi o conştiinţă curată şi, cu atât mai puţin, să-mi cumperi tăcerea. Notează-ţi toate lucrurile astea, domnule lingău, pupincurist, cu zâmbet frumos. Scrie cu sângele lui Billy al meu. Voi spune tot ce se întâmplă în turnătoria aia împuţită.

Tu şi Hoyle vă veţi primi răsplata din plin pentru aceste lucruri, ai să vezi. Femeia se opri şi îl scuipă în faţă.

— M-ai sunat?

— Chris. Unde, dracu' eşti?

— La restaurant.

— Comandă cafea. Vin şi eu. Beck tocmai pleca de la spital, când îl sună Chris. Se îndreptase spre

casă, dar o luă înapoi și după câteva minute era la restaurant.

— Fac o cafea proaspătă pentru tine, Beck, îi strigă chelnerița, când îl văzu intrând. Nu durează decât două minute.

— Ești o scumpă.

— Da. Sigur. Așa ziceți toți. Beck se așează lângă Chris, într-un separeu, își sprijini coatele pe masă și-și frecă fața.

— Ziua asta nu se mai termină?

— Tocmai am vorbit la terapie intensivă. Huff doarme ca un bebeluș. Inima lui bate ca un ceas elvețian. Ce e cu urgența?

— De ce nu aveai telefonul deschis?

— Era deschis. Pe silențios cu vibrații. Doar că nu era la mine. Chris zâmbi leneș.

Un gentleman nu își scoate numai cizmele, ci și telefonul mobil când însoțește o doamnă în pat. Maicăta nu te-a învățat nimic?

— În noaptea asta, lui Billy Paulik aproape că i-a fost smuls brațul.

Rânjetul lui Chris păli. Cei doi bărbați rămaseră holbându-se unul la celălalt, în timp ce chelnerița îi umplea o nouă ceașcă cu cafea lui Chris și îi puneă una și lui Beck.

— Vrei ceva de mâncare, Beck? întrebă ea.

— Nu, mulțumesc. Dându-și seama după figurile lor grave că nu era o idee bună să flirteze, chelnerița plecă.

— La lucru, bănuiesc, se interesă Chris. Beck încuviință încruntat.

— Doamne, pe lângă toate celelalte, asta este tot ce ne mai lipsea.

— De-aia zic și eu că ziua asta a durat o mie de

ani. Beck îi povesti apoi ce se întâmplase. Elicopterul tocmai decolase, spuse el, cu câteva minute înainte de a mă fi sunat tu. Nu i-au permis soției lui să meargă cu el. Cumnatul ei o va duce cu mașina. Lăasă la o parte incidentul cu scuipatul. Beck nu o condamnă. Înțelegea disperarea și revolta care determinase gestul. Femeia realizase imediat impactul ireversibil pe care această noapte avea să îl aibă asupra familiei ei. Soțul ei putea să moară, iar dacă va supraviețui, nu va mai fi niciodată la fel. Situația lor financiară era serios amenințată. Noaptea aceea avea să le schimbe viața pentru totdeauna. Nu era de mirare că nu avea decât dispreț față de platitudinile, banii și persoana care i le oferise. Cu ce îi mai rămăsese din demnitate, Beck se ridicase în picioare, se ștersese cu o batistă și se îndepărtase de ea și de copiii ei. Fred Decluette împietrise din cauza comportamentului ei.

— Nu trebuie să te scuzi pentru ea, Fred, îi spusese Beck, când omul bâlbâise scuze. Este necăjită și speriată.

— Să știți că nu suntem toți de acord cu ea, domnule Merchant. N-aș vrea ca domnul Hoyle să creadă că nu suntem conștienți de generozitatea lui, când se întâmplă asemenea accidente. Beck îl asigurase pe maistrul îngrijorat că incidentul va fi uitat, așa că nu îi spusese lui Chris nimic.

— Billy va fi operat. Ortopedul mi-a spus că brațul îi este atât de rău zdrobit, încât ar fi o adevărată minune să i-l pună la loc, dar că nu îl va mai putea folosi niciodată. Se opri, sorbi din cafea și se uită în sus, în timp ce un alt client intra în local. Era Slap Watkins, la fel de pus pe harță ca și în noaptea precedentă.

Slap se opri în ușă și cerceta cu privirea

localul. Und dădu cu ochii de ei, păru mirat să îi vadă acolo.

— Măi, să fie, Slap Watkins, zise Chris. Nu te-am mai văzut de mult. Cum a fost la închisoare? Slap le aruncă amândurora câte o privire, evaluindu-i, apoi îi spuse lui Chris:

— Oriunde e mai bine decât să muncești în turnătoria voastră.

— Cu o asemenea atitudine, nu e de mirare că fratele meu nu a vrut să te angajeze.

— Da, apropo de fratele tău, rânjetul pe care îl afișă îi ridică lui Beck părul pe mână, cred că băiețelul Danny se coace bine acum. Ridică nasul în vânt și inspiră profund. Cred că simt de aici mirosul aceluia leș. Chris se ridică pentru a ieși din separeu și a-l lovi, dar Beck îl apucă de braț.

— Asta se și așteaptă să faci. Lasă-l.

— Bună decizie, Merchant. Te-ai culcat deja cu soră-sa? E la fel de tare, cum arată? Beck făcu un efort supraomenesc pentru a rămâne pe loc. Chelnerița ieși din spatele barului și se apropie de Slap.

— Nu permitem să se vorbească așa aici. Dacă doriți ceva de mâncat sau de băut, găsiți-vă un loc, zise ea, trântindu-i un meniu pe piept. Slap aruncă meniul.

— Nu vreau nici de mâncat, nici de băut.

— Atunci, de ce ai intrat?

— Nu că ar fi treaba ta, dar căutam pe cineva cu care am niște afaceri.

Femeia își puse mâinile în șolduri și îl privi de sus în jos. cercetându-i hainele slinoase și brațele dezgolite, tatuate din belșug. Tatuajele erau urâte și unele dintre ele deosebit de obscene. Majoritatea

păreau făcute de amatori.

— Văd că ești într-adevăr îmbrăcat pentru o întâlnire importantă de afaceri. Dar în acest local nu se rezolvă afacerile de birou. Comandați ceva sau plecați.

— Bună idee, zise Chris apăsător. Watkins se uită la ei cu răutate.

— Doi poponari. Nici măcar nu îți poți da seama care dintre ei este târfa. Apoi se întoarse și ieși din local. Pe fereastră, îl văzură suindu-se pe motocicletă și plecând în viteză.

— Ți-am spus că aduce necazuri, Beck.

— Așteaptă să se întâmple.

— S-au întâmplat deja. Ai auzit ce a spus despre turnătorie. Ai văzut cum a reacționat când i-am pomenit de Danny? Cred că ar trebui să discutăm cu Red despre asta.

— Bine, zise Beck. O s-o facem mâine. Dar acum avem altă problemă. Crezi că ar trebui să așteptăm o zi-două înainte de a-i spune lui Huff?

— Despre Slap Watkins?

— Despre Billy Paulik, Chris. Tipul a fost schilodit pe viață în turnătoria voastră. Are cinci copii. Lucrează pentru voi de la șaptesprezece ani. Nu există posturi pentru oameni cu o singură mână. Cum crezi că se va descurca de acum încolo?

— Nu știu. De ce ești furios pe mine? Nu i-am băgat eu brațul în mașină aia. Dacă lucrează pentru noi de la șaptesprezece ani, trebuia să fie conștient de pericole și să fie mai atent la ceea ce face.

— Billy încerca să remedieze ceva, când s-a întâmplat accidentul.

— Și-a asumat riscul să facă un lucru pentru care nu era calificat.

— Pentru că trebuia făcut. S-a gândit la procesul de producție și nu la siguranța lui, pentru că așa a fost instruit să se gândească. Motorul ar fi trebuit oprit înainte ca cineva să se ocupe de el.

— Rezolvă asta cu George Robson. El se ocupă de protecția muncii. El stabilește când trebuie oprit un motor.

— George face ceea ce îi spuneți tu și Huff. Chris se dădu pe spate și îl privi mijind ochii.

— De partea cui argumentezi tu acum? Beck își puse coatele pe masă și își presă globii oculari cu degetele.

— Tu nu ai văzut tot sângele ăla, zise încet. După o clipă, își coborî mâinile. Fred Decluette mi-a zis că lucra în locul unuia care este în concediu și că nu ar fi trebuit să se bage să repare porcăria aia.

— Vezi? sări Chris. Nu avem nicio vină. Beck se întreba cum naiba de îi venea lui Chris să zâmbească. Apoi, suspină și zise:

— Da. corect.

— Cheltuielile cu spitalizarea vor fi acoperite din asigurarea medicală. De aia plătim de ne ies ochii. Beck încuviință, hotărând să nu pomenească de amenințările soției lui Billy. Avea să îi spună altă dată. Și, poate că după ce doamna Paulik va realiza valoarea cheltuielilor de spitalizare pentru Billy, se va răzgândi și va alege calea mai ușoară de a completa cererea de acoperire a cheltuielilor. Prin aceasta, își va pierde dreptul de a putea da în judecată Hoyle Enterprises.

— Uite, Beck. Știu că te simți îngrozitor pentru ceea ce s-a întâmplat. Așa mă simt și eu. Dar ce putem face?

— I-am putea trimite un buchet de flori la spital.

— Bineînțeles. Beck râse amar. Lui Chris însă îi scăpă nota sarcastică.

— O să mă ocup de asta mâine dimineată, la prima oră.

— Crezi că poți evita menționarea în presă? Amintindu-și vehemența amenințărilor doamnei Paulik, Beck bâigui:

— Am să încerc.

— Ceea ce, de regulă, este suficient. Chris își goli ceașca de cafea. Sunt terminat. Ca și când interogatoriul șerifului și atacul lui Huff nu ar fi fost de ajuns, Lila era deosebit de iubăreată în noaptea asta.

— Cum ați scăpat de George?

— I-a zis că se duce în vizită la o prietenă bolnavă.

— Și el a crezut-o?

— Îl are la degetul mic printr-un fir de ață legat de scula lui. Și, apoi, nici nu este mare sculă pe basculă.

— Nu. Doar că e directorul nostru de Protecția Muncii, zise Beck încetișor, în timp ce ieșeau din separeu și se îndreptau spre ieșire. Înainte de a se despărți în parcare, Chris întrebă:

— Crezi că se va descurca?

— Nu se va descurca, Chris. Să-ți pierzi un braț...

— Nu Paulik, ci Huff.

— A, Sayre zicea că Huff a înscenat asta pentru a o atrage la „patul lui de moarte” și că jucase unul dintre jocurile lui bolnave, ceea ce pare tipic pentru Huff.

Da, cred că va fi bine. Gânditor, Chris scoase cheile de la mașină.

— Știi ce mi-a zis azi? Cred că se simțea

melancolic, credea că e pe moarte. A fost un pic sentimental, dar sincer. Zicea că nu știe ce s-ar face fără cei doi fii ai lui.

I-am amintit că îl pierduse pe Danny, dar se referea la tine". Beck îmi este ca un al doilea fiu", mi-a spus.

— Mă bucur că simte așa.

— Nu fi așa bucuros. Să fii considerat fiul lui Huff Hoyle nu este tocmai de bun augur.

— Adică?

— Adică tu vei fi cel care îi va spune de Billy Paulik.

CAPITOLUL 16

Jessica Deblance este aici? întreba Sayre cu vocea joasă pe care o adoptă oricine în bibliotecă. Doamna căruntă de la birou îi zâmbi.

— Jessica este aici astăzi, dar a ieșit pentru a cumpăra câteva briose de la brutărie.

— Deci se va întoarce?

— Da, nu ar trebui să întârzie mai mult de cinci minute. Sayre se îndreaptă spre un loc de citit, unde era o fereastră care dădea într-o curte interioară. Câteva rândunele se bălăceau într-o băltoacă mică și puțin adâncă. Tufele erau pline de flori albe și roz. Vița de iederă și lichenii se cățarau pe zidul împrejmuitor.

Peisajul era liniștitor. Nu mai avusese o clipă de liniște din momentul în care îl alungase pe Beck Merchant din camera ei de la motel. Mincinoaso, îi șoptise el. Cuvântul acuzator o duruse pentru că era adevărat. Negase că s-ar fi putut întâmpla așa ceva între ei. Negase, de asemenea, și că i-ar fi plăcut. El îi zădărniciise negațiile cu un singur cuvânt: mincinoaso.

Îi răsuna în urechi ca un ecou. așa cum îi răsunase toată noaptea, chiar și în timpul somnului superficial. Se trezise iritată de umilință, furioasă pe el, dar și mai furioasă pe sine. Și el știa asta.

„Mincinoasă”, i se mai potrivea într-un fel despre care Beck nu știa sau nu putea bănuî. Ea îi motivase rămânerea ei în Destiny printr-un sentiment de datorie față de mama ei și nu de dorința de a afla dacă și cât de implicat era Chris în moartea lui Danny. Adevărul era că se simțea vinovată. Cu câteva zile înainte de a muri, refuzase să îi vorbească. Sentimentul de vinovăție era la fel de omniprezent ca umezeala din aerul golfului. Nu putea evada nicăieri. Vinovăția o determinase să vină la bibliotecă în dimineața asta.

— Sayre? Ridică privirea și o văzu pe Jessica Deblance stând alături de scaunul ei.

— Se pare că am talentul de a te surprinde cu prezența mea, zise în chip de scuză, pentru că o făcuse să tresară.

— A fost vina mea. Sunt foarte preocupată.

— Mă mir să te văd, credeam că ai plecat din oraș de ieri.

— S-au schimbat planurile. Am încercat să te sun acasă, azi dimineață. Apoi, pe mobil. Cum nu am dat de tine, mi-am adus aminte că l-ai cunoscut pe Danny în bibliotecă. Mi-am încercat norocul, sperând că mai lucrezi încă aici.

— Am auzit de atacul de cord suferit de domnul Hoyle. De asta ai rămas?

— De asta și... aruncă o privire către puținii cititori din bibliotecă. Nu putem merge undeva unde să putem vorbi în liniște? Jessica o conduse într-o încăpere ticsită cu cărți; zăceau pe podea, pe mese și

pe orice suprafață plană”. Donații”, explică ea, în timp ce luă un teanc de pe un scaun și îi indică lui Sayre să se așeze.

— Pentru majoritatea oamenilor este o adevărată bătaie de cap să inventariezi și să cataloghezi cărțile, așa că mă ofer volunar. Chiar și în era computerelor, mie îmi mai face plăcere să simt mirosul cărților vechi.

— Și mie. Cele două femei își zâmbiră și Jessica se așază la rândul ei pe un taburet.

— Vrei o brișă proaspătă sau un pic de cafea?

— Nu, îți mulțumesc, zise Sayre.

— La brutărie; toată lumea vorbea despre atacul domnului Hoyle. Este ceva grav?

— Cele mai recente date arată că va fi în regulă. Sayre făcu o pauză și continuă: Ieri s-a întâmplat un lucru despre care aș vrea să vorbesc cu tine. Nu știu cât de semnificativ este, dar din cauza lui mi-am amânat plecarea acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Chris a fost interogat de șeriful Harper și ajutorul acestuia în legătură cu moartea lui Danny.

Jessica rămase uluită și Sayre îi repetă ceea ce îi spusese Beck.

— E vorba de un chibrit. După cum a spus și Beck, un avocat al apărării ar putea demonstra că există o mie de căi pe care acesta putea ajunge acolo, fără să fi fost atins de Chris.

— Dar l-a determinat pe șerif să se întrebe dacă Chris fusese cu Danny acolo în după-amiaza respectivă.

— Și eu mă gândesc la acest lucru. Jessica, ai vreo idee dacă între ei fuseseră ceva diferende de curând?

— Nu au fost întotdeauna diferențe între ei? Personalitățile și preocupările lor sunt total diferite. Danny știa că Chris este favoritul tatălui tău și părea să nu îl deranjeze acest lucru. Chris este leit Huff. Danny nu era așa. El o știa, o accepta și chiar îi convenea. Nu își dorea să fie ca ei.

— Se lua la întrecere pentru atenția lui Huff?

— Nu neapărat. Nici nu părea atât de important pentru Danny. Nu era gelos pe Chris, dacă la asta te referi.

— Dar Chris era gelos pe Danny? Întrebarea o surprinse pe Jessica, care izbucni în râs:

— De ce să fi fost?

— Nu știu. Îmi dau și eu cu presupusul. Sayre se ridică și se duse la fereastră, pentru a privi din nou peisajul plăcut al curții interioare. Vrăbiile plecaseră, dar își făcuseră apariția albinele care bâzâiau în jurul tufișului înflorit. O omidă viu colorată se târa pe pietrele crăpate.

— Nu știu ce anume vreau să aflu, Jessica. Mă gândeam că poate ți-a spus Danny de vreo ceartă recentă între ei.

— Chris are o relație cu o femeie căsătorită. Danny nu era de acord cu asta. Dar, din câte mi-a spus, pentru Chris adulterul nu era ceva nou. Din punct de vedere moral cei doi frați se aflau întotdeauna în tabere diferite. Ceva îmi spune...

Sayre se întoarse de la fereastră pentru a o privi.

— Ceva îți spune, ce anume?

— Nu este decât un sentiment. Nu sunt sigură. Sayre se întoarse și se aplecă spre Jessica.

— L-ai cunoscut pe Danny mai bine decât oricine. Mi-e teamă că mult mai bine decât cei care erau de același sânge cu el. Dacă simți ceva, voi avea

încredere în acest instinct.

— Chestiunea care îl preocupa pe Danny cel mai mult...

— Crezi că era ceva legat de Chris?

— Nu în mod direct. Nu interacționau chiar așa de mult.

— Locuiau în aceeași casă.

— Stăteau la aceeași adresă, dar petreceau foarte puțin timp împreună acasă. Când se întâlneau, era în prezența tatălui tău sau a lui Beck Merchant. Se vedeau, desigur, la birou, dar aveau responsabilități diferite și fiecare îi raporta direct lui Huff. Nu se învârteau în aceleași cercuri sociale, mai ales, după ce Danny ni se alăturase nouă la biserică. Avea o dilemă spirituală.

— De exemplu?

— Aș vrea să fi știut. Mai ales dacă acesta a fost motivul morții sale. Nu îmi plăcea să îl văd în starea aceea de dilemă spirituală, l-am încurajat să vorbească cu mine sau cu pastorul nostru despre asta sau cu altcineva în care avea încredere. A refuzat. Tot ce mi-a spus a fost că nu era sau că nu putea fi creștinul care ar fi trebuit sau care ar fi dorit să fie.

— Avea o problemă de conștiință. Jessica aprobă, dând din cap.

— I-am explicat că nu există păcat sau greșeală pe care Dumnezeu să nu o poată ierta. Glumea de fiecare dată zicând că Dumnezeu nu îi întâlnise încă pe cei din familia Hoyle.

— Din câte știi tu, a reușit să își rezolve această problemă? Sayre spera ca Danny să fi găsit înțelegere în altă parte, să fi vorbit totuși cu cineva și să se fi liniștit, dar Jessica îi alungă și această speranță.

— Nu s-a liniștit. Detest faptul că a murit fără să

se fi împăcat cu situația.

— Poate că, în cele din urmă, și-o fi găsit pacea, zise Sayre încet, sperând să fie adevărat. Jessica se uită la Sayre și îi zâmbi blând.

— Nu cred că și-a găsit-o. Cu cât vorbeam mai mult despre căsătorie și despre planurile noastre de viitor, cu atât mai preocupat părea de problema lui. Aș risca să spun, dar...

— Te rog, spune-mi.

— Ei bine, era permanent preocupat de condițiile de lucru de la turnătorie. Îl deranja faptul că se încălcau normele și standardele în vigoare și că el angaja oamenii ca să lucreze acolo. Îi distribuia în locuri despre care știa că erau riscante, conștient de faptul că nu aveau suficientă pregătire. Poate că nu a mai putut trăi cu așa ceva pe conștiință. Doamna de la biroul alăturat intră în încăperea și, după ce se scuză, o anunță pe Jessica că sosiseră cei de la grădiniță pentru ora de lectură:

— Sunt vreo douăzeci de pitici care întreabă de mătușica Jessica, zise ea. Nu știu cât am mai putea să îi ținem cuminți. În timp ce părăseau încăperea, Sayre îi ceru Jessicăi să îi facă o favoare.

— Voi face orice va fi necesar, dacă ne ajută să înțelegem ce s-a întâmplat cu

Danny, zise Jessica.

— Cunoști pe cineva care lucrează la tribunal?

Atmosfera generală era la fel de sobră și de apăsătoare ca cea de pe platforma industrială. Beck observă acest lucru. Imediat ce ajunsese în turnătoria unde se petrecuse accidentul din noaptea precedentă. Fiecare lucrător își vedea de treburi dar cu o vizibilă lipsă de entuziasm și într-o tăcere adâncă. Nimeni nu

Îl privea în ochi, dar le simțea privirile pline de reproș, înfigându-i-se în spate.

George Robson și Fred Decluette discutau aprins lângă strung și părură surprinși că Beck li se alătură.

— Bună dimineața, domnule Merchant, zise Fred.

— Fred, George, îi salută Beck.

— A naibii treabă. Fred clătină din capul chel cu regret, apoi își șterse fruntea asudată cu o batistă. A naibii treabă. Beck privi în jos către podeaua întunecată.

Noaptea trecută, în locul în care stătea, trebuie să fi fost o baltă de sânge, dar cineva o ștersese înainte de apariția schimbului de dimineață.

— Ne-am ocupat de curățarea locului, zise Fred, citindu-i gândurile. I-ar fi demoralizat pe muncitori. Nu are niciun sens să-și aducă aminte de cele petrecute.

— Ba, poate că ar fi fost bine să li se amintească, ca să îi determine să fie mai atenți, mai puțin nepăsători, interveni George. Pentru a nu-l pocni pe nemernic, Beck se apropie de conveier.

— Arată-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el lui Fred.

— Deja mi-a explicat mie, zise instructorul.

— Aș vrea să văd cu ochii mei, George. Huff va dori să știe detaliile.

George rămase la o distanță considerabilă, în timp ce Fred îi indică conveierul și cureaua pe care Paulik încercase să o repare.

— Am chemat un specialist să o repare, zise Fred.

— M-am ocupat de asta personal, la prima oră, azi-dimineață, interveni George. Beck se uită în sus și văzu țevile care rulau pe deasupra capetelor.

— Nu este riscant să lucrați cu el așa cum e?

întrebarea îi fusese adresată lui Decluette, dar George sări din nou:

— După părerea mea, nu. Decluette nu părea la fel de convins, dar zise:

— Domnul Robson, aici de față, consideră că este în regulă. El ar trebui să știe mai bine. Beck ezită, încuviință, apoi, spuse:

— Bine. Ai grijă ca toată lumea să afle ce s-a întâmplat și spune-le să fie atenți.

— A, dar știi deja, domnule Merchant. Veștile de genul ăsta circulă foarte repede.

Bineînțeles că așa era. Beck îi aruncă lui Robson o privire încruntată, apoi se întoarse și plecă. Cămașa îi era lipită de spate. Simțea șiroaiele subțiri de sudoare scurgându-i-se pe coaste. Era pe platformă de mai puțin de cinci minute și deja curgeau apele de pe el, iar plămânii i se chinuiau să scoată aerul fierbinte pe care îl inspirase. Oamenii aceștia îndurau asemenea condiții cel puțin opt ore pe zi, asta dacă nu rămâneau peste program pentru a câștiga sporuri.

În timp ce trecea pe lângă conveierul cu crucea albă pictată pe el, Beck se opri, întrebându-se dacă George Robson avusese vreodată curiozitatea să se întrebe ce se întâmplase acolo sau dacă măcar o observase. Așa cum o observase Sayre. Beck încetini pașii, apoi se opri. Pipăi crucea timp de câteva secunde și rememora accidentul după care fusese pusă acolo. Apoi se întoarse brusc și se duse la Decluette și la Robson.

— Doamne, asta va face senzație. Huff își mișcă buzele ca și când ar fi avut o țigară în gură. Presa va avea o zi plină continuă el, exact ca și ultima dată, când a avut loc un accident la locul de muncă. Din

partea cealaltă a salonului de terapie intensivă, Chris zise:

— Beck trebuia să mai fi așteptat câteva zile, înainte de a-ți spune. Huff pufni.

— Bineînțeles că a procedat bine, spunându-mi. Trebuia să îmi fi zis de ieri, nu să fi așteptat până în dimineața asta. Este turnătoria mea. Îmi poartă numele. Ai fi preferat să citesc despre asta în ziare? Să fi aflat la știrile de la ora cinci? Trebuia să știu, iar Beck și-a dat seama de acest lucru. Beck tăcea în timp ce Chris comenta pe tema știrii legate de accidentul lui Paulik. Deși îi spusese lui Huff, acesta nu avea de gând să împruște mesagerul. Dimpotrivă, Beck îi câștigase încrederea și aprecierea, iar pentru Chris acest lucru era cam neplăcut.

— Cheltuielile de spitalizare ale lui Paulik vor fi enorme, spuse Huff. Prima de asigurare a omului nostru va crește foarte mult din acest motiv.

— Doamna Paulik s-ar putea să nu depună o astfel de cerere, zise Beck. Mi-a spus că nu are de gând să o completeze. Huff înșiră o serie de înjurături. Știa ce însemna acest refuz din partea ei pentru Hoyle Enterprises și o știa și Chris. Era supărat pe Beck că le aducea la cunoștință acest lucru.

— De ce nu mi-ai spus aseară despre asta? mârâii Chris.

— Nu m-ai întrebat.

— Nu trebuia să întreb și nu apreciez faptul că ai omis să-mi spui...

— Amândoi eram extenuați, Chris. Fusese o zi cumplită. Nu m-am simțit în stare să mă ocup și de asta. Huff interveni, întrebând:

— Crezi că are de gând să ne dea în judecată, Beck?

— Cam asta a lăsat să se înțeleagă azi-noapte. Poate că s-a răzgândit între timp.

— Dacă ne dă în judecată, cam cât crezi că ne va costa?

— E prea devreme să pot spune. Contabilii noștri nu pot face încă nicio estimare, iar medicii, la rândul lor, nu au încheiat evaluarea posibilităților de tratament și nu pot spune suma finală. Va avea nevoie de o perioadă destul de lungă de recuperare. Va fi și o proteză.

— Nu trebuie să fie o proteză de ultimă generație, nu? glumi Chris, o glumă sarcastică, care rămase fără efect. I se părea că toți cei din jurul lui își pierduseră simțul umorului. Beck continuă:

— În afară de cheltuielile medicale, cred că doamna Paulik va avea mai multe argumente de partea ei decât putem anticipa. Mi-e teamă că va face tot posibilul să ne atace pe mai multe fronturi, iar pagubele pe care ni le-ar putea provoca ar putea fi astronomice.

— Cam cât ne-ar costa ca să mușamalizăm chestia asta? întrebă Huff.

— Te referi la publicitatea negativă? Și asta ne va costa destul de mult. A promis că va face multă gălăgie.

— Doamne, dar astăzi dai pe dinafară de vești bune, remarcă Chris.

— El m-a întrebat, se scuză Beck.

— Nu trebuia să i le spui pe toate odată.

— Eu vreau să le aflu pe toate odată, urlă Huff. Nu poți să te ocupi de o problemă dacă știi numai jumătate din ceea ce se petrece. Chris observă că obrajii lui Huff se înroșiseră. Îngrijorat, aruncă o privire la monitoarele de lângă patul lui Huff.

Apoi încercă o abordare mai optimistă pentru a-l calma:

— Cred că exagerăm cu toții. Ne temem de niște lucruri care, probabil, nu se vor întâmpla. Hai să stăm și să ne gândim înainte de a ne da cu capul de pereți.

Beck aprobă, dând din cap. Huff își dresе vocea, lucru pe care Chris îl percepu ca pe o încuviințare de a continua.

— După cum a spus și Beck, doamna Paulik ar putea să se răzgândească. S-a aprins un pic în sala de urgențe. A fost o reacție la o situație foarte stresantă. Probabil că imita o scenă pe care a văzut-o în serialul ei preferat, dar bănuiesc că în dimineața asta se simte deja cam copleșită. În lumina rece a zilei, și-a făcut apariția realitatea. S-ar putea să fie mai dispusă la un aranjament avantajos.

În al doilea rând, Billy Paulik a fost întotdeauna un angajat foarte bun. Nu ne-a dat niciodată bătăi de cap. În momentul în care își va reveni, îi va explica doamnei lui că greșeala îi aparține. Îi va fi jenă să ne scoată pe noi răspunzători pentru un accident de care el s-a făcut vinovat.

Huff cântări observațiile lui Chris și apoi se întoarse către Beck.

— Tu te-ai întâlnit cu soția lui. Ce impresie ți-a făcut? Vorbea așa pentru că făcuse o criză de isterie?

— Sper din tot sufletul ca Chris să aibă dreptate, dar tu mă plătești pentru a-mi imagina cele mai urâte scenarii. Azi-noapte, mi-a spus foarte clar planurile pe care le are în ceea ce ne privește pe noi și turnătoră.

— Ne sare la jugulară, zise Huff.

— Cred că ar trebui să ne așteptăm la asta. La ceva articole critice cel puțin.

— Atunci, hai să o oprim, sări Chris. Hai să o

oprim înainte de a acționa. Să începem prin a le oferi copiilor o excursie în Lumea Jucărilor. Hai să parcăm o mașină nouă în garajul lor. Ce-ar fi să le plătim chiria pe un an, cocioaba aia, în care trăiesc, nu ar trebui să coste prea mult.

— Cocioaba aia este proprietatea noastră, zise Huff. Este una dintre casele pe care le închiriem.

— Și mai bine. Putem să o vopsim, să îi reparăm gardul, să îi montăm un grătar în spate. După toate astea, cred că doamna Paulik se va gândi de două ori înainte de a începe un proces. Mai ales dacă i-ar trece prin minte că ar putea pierdeși, Beck, ai putea să o sâcâi cu chestiuni legale pentru a o convinge că ar putea să piardă –, caz în care am evacua-o din casa proaspăt renovată și am lua înapoi mașina cea nouă și toate bunătățile. Huff se uită la Beck.

— Ce părere ai?

— Merită să încercăm, bănuiesc. O să rog pe cineva să pregătească o ofertă de împăcare, începând chiar cu mașina.

— Și pentru a anula orice litigiu legat de nesiguranța condițiilor de lucru, voi avea grijă ca acel conveier să fie oprit până va fi reparat, interveni Chris.

— Este deja oprit. Chris se întoarse către Beck.

— De când?

— De o oră.

— Din a cui dispoziție?

— Din a mea. Chris simți cum îl cuprinde furia. El era director de producție, dar se pare că asta nu însemna nimic pentru Beck.

— Îmi pare rău că mi-am depășit atribuțiunile, Chris, dar azi m-am dus să evaluez situația de pe platformă.

— Pentru asta îl plătim pe George Robson.

— Era acolo cu un deget în fund. Nu făcea nimic. Orice idiot ar fi văzut că un asemenea strung nu trebuia să fie în funcțiune. Gândește-te la toți ceilalți care l-ar fi văzut în funcțiune, după ceea ce i se întâmplase lui Billy Paulik. George e prea lipsit de scrupule sau prea prost ca să ia o decizie, așa că mi-am asumat-o eu. Înțepat, Chris șuieră:

— Sunt sigur că ai acționat în numele meu.

— Deoarece trebuia să fii aici cu Huff. Am subliniat destul de clar, în fața tuturor, că este decizia ta. Își verifică ceasul. Am lipsit prea mult timp. Moralul este scăzut. Ar trebui să ne facem apariția cât mai curând posibil. Cu permisiunea ta, voi da o circulară prin care îmi voi exprima regretul pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Billy.

— Pune accentul pe modul cum ne vom ocupa de familia tai, zise Huff.

— Desigur, Beck se uită la el și zâmbi amar. Nu se putea întâmpla într-un moment mai prost, atât de curând după moartea lui Danny. Sper că veștile rele nu te-au afectat prea tare. Cum merge însănătoșirea?

— Mai stau aici o zi și, apoi pot pleca acasă. E doar o măsură de prevedere, care nu este necesară după părerea mea. Doctorul Caroe zice că sunt sănătos ca un taur. M-a înțepat și m-a conectat la tot felul de monitoare. Mi-a luat o litră de sânge și nenumărate probe de urină ca să îmi spună că efectul asupra inimii mele a fost minor.

— Nu fi așa dezamăgit, Huff, zise Chris râzând.

— Departamentul meu un asemenea gând. Aș vrea să trăiesc veșnic. Știu că nu ți-a făcut nicio plăcere să îmi dai un asemenea raport, dar este datoria ta să îmi aduci la cunoștință veștile proaste. Nu te simți vinovat

pentru faptul că îți faci treaba, Beck. Beck aprobă absent. Huff întrebă:

— Încă te mai preocupă ceva?

— Dacă mi-aș pierde un braț, zise Beck gânditor, și n-aș mai fi în stare să îmi câștig existența, nu cred că m-aș mulțumi cu câteva jucării și un strat de vopsea pe casă. Aruncându-le fiecareia câte o privire, el adăugă: Cred totuși că ar trebui să ne pregătim pentru ce este mai rău. După plecarea lui, Chris se așează pe patul de spital al tatălui său.

— Profetește iadul. Nu-i permite să te demoralizeze cu pesimismul lui.

— Își ia slujba în serios. Ne apără interesele. Huff își aranja cravata. Și moștenirea ta, fiule. Nu uita lucrul ăsta.

— Bine, bine. Omul ăsta este o comoară. Dar nu e cazul să-ți crească din nou tensiunea.

— Nu te-am mai văzut niciodată în contradicție cu Beck. Ce a fost cu chestia asta?

— De când face parte din fișa postului său să închidă un conveier defect?

— Ai prefera să mai zdrobească mâna cuiva?

— Sigur că nu.

— Atunci înseamnă că a făcut ceea ce trebuia. Eu însumi am sugerat așa ceva. Nu este decât... O, la naiba, nu putem să o lăsăm baltă? Sunt foarte stresat, atâta tot. Toți suntem foarte stresați zielele astea.

— Apropo de stres, ai mai auzit ceva de la biroul lui Red?

— Niciun cuvântel.

— Mi-am închipuit, zise Huff, dând neglijent din mână. Red ar trebui să îl trimită pe ajutorul lui să mulgă vacile, care le mănâncă gardul verde. Și nu să îl lase să se joace cu tine de-a chibriturile. Ce vești mai

ai din México?

— De la Mary Beth? Nici măcar nu am avut timp să mă gândesc la ea.

— Dar ai avut timp să te giurgiuiești cu gâsca aia cu care este însurat George Robson. Chiar azi-noapte. Pe Chris nu îl deranja faptul că tatăl lui știa, ci chiar îl flata și îl amuza.

— Rețeaua ta de informatori este uluitoare, Huff. Cum ții pasul? Chiar și de pe patul de spital? Huff râse.

— O să îți spun eu ceva amuzant. Știai că Beck și soră-ta au fost la baraca pescarilor azi-noapte? Beck a dus-o apoi la motel, i-a luat o cameră, a condus-o la ușă și chiar a intrat.

Chris își aminti expresia furioasă a lui Beck în momentul în care Slap Watkins o jignise pe Sayre. Beck era însă de modă veche și le considera pe toate femeile niște doamne până la proba contrarie. În consecință, respinse sugestia lui Huff cu un pufnet plictisit.

— Doar nu îți închipui că există ceva romantic între Beck și Sayre? L-a disprețuit de la prima vedere pentru simplul fapt că este unul de ai noștri.

— Atunci, de ce nu s-a întors la San Francisco?

— Pentru că a crezut că ești pe moarte.

— Hm. Poate. Se întinse cu mâinile la ceafă. Cu toate astea, ar fi interesant, nu?

— Ce anume?

— Dacă Beck și Sayre ar fi împreună.

— Nu aș conta prea mult pe asta în locul tău. zise Chris, lui Beck îi plac femeile blânde, suave, cumiști și nepretențioase, ceea ce nu o caracterizează pe Sayre.

— Nu contez pe asta chiar așa de mult, zise Huff. Dar trebuie să iau în considerare și o altă soluție la

problemele mele.

— Care ar fi aceste probleme?

— Să văd totuși o a treia generație a familiei Hoyle înainte de avea un atac fatal de cord. Dacă ai de gând să fii tatăl nepotului meu, ar trebui să te grăbești cu procedurile de divorț cu Mary Beth. Nu mai are niciun sens să-ți însemnezi teritoriul pe copacul ăla uscat, dacă este sterilă. Ți-ai ales o altă femeie? Lila?

— Lila? La naiba, nu.

— Atunci ar fi înțelept din partea ta să nu îți mai pierzi timpul cu ea. Este doar o idee. Huff apăsă pe un buton pentru a-și întinde patul și închise ochii. Chris înțelese aluzia. El plecă din secția de terapie intensivă și de la spital, gândindu-se la spusele lui Huff. Știa din experiență că nimic din ceea ce spunea tatăl său nu era întâmplător sau nefondat.

CAPITOLUL 17

Casa era situată departe de drum. O cărăruie îngustă, acoperită de scoici sparte, ducea direct la treptele din față. Acoperișul, foarte înclinat, se întindea și deasupra verandei pentru a menține umbră. Ușa din față era chiar în mijlocul fațadei, încadrată de două ferestre înalte. Pereții exteriori erau albi, iar obloanele și ușa principală de un verde închis. Sayre întoarse mașina până o aduse la marginea verandei și opri foarte aproape de treptele din față care erau flancate de tufe de mușcate albe și trandafirii. Din cauza căldurii înăbușitoare, plantele păreau lipsite de viață. Beck stătea într-un jilț de lemn pe verandă cu o sticlă de bere rece într-o mână și cu cealaltă în blana lui Frito.

Când Sayre deschise portiera, câinele schenuă,

dar în momentul în care coborî o recunoscuse și porni pe scări în jos pentru a o întâmpina. Sayre se trezi pironită de aripa mașinii de cele cincizeci de kilograme tremurătoare de bucurie.

Beck fluieră ascuțit și Frito se retrase, rămânând însă la picioarele ei și făcând-o să se împiedice de mai multe ori în timp ce urca scările. Stăpânul lui nu se ridică și nu scoase o vorbă. Arăta destul de prezentabil pentru un bărbat în pantaloni scurți. Pe chip nu i se putea citi dacă era surprins, furios sau complet indiferent la apariția ei pe veranda lui, la ora siestei.

Sayre se opri pe treapta de sus. Frito își plantă capul sub palma ei și se freca de ea, până când Sayre îl mângâie pe creștet, fără a-și lua o clipă ochii de la Beck. În cele din urmă, zise:

— Mă îndoiesc că ai avea idee cât de greu mi-a fost să vin aici și să dau ochii cu tine. Beck sorbi în tăcere din sticla de bere.

— Nu am vrut să vin și nici nu doresc deloc să mă aflu aici, dacă nu ar fi unele lucruri despre care ar trebui să discutăm.

— Vrei să vorbim?

— Da.

— Să vorbim?

— Da.

— Atunci nu te afli aici pentru a relua lucrurile de unde le-ai lăsat azi-noapte? Obrajii lui Sayre se îmbujorară de jenă și de furie.

— Nu ai de gând să fii deloc galant în legătură cu asta, nu?

— Mi se pare corect.

— Cred că este. Bănuise că ori de câte ori avea să dea ochii cu el o va supune ironiilor și se muștră

pentru asta. Dorindu-și să plece cât mai departe, îi suportă totuși privirea intensă și rămase locului. În cele din urmă, Beck râse amar și se dădu la o parte pentru a-i face loc pe verandă.

— Ia loc. Vrei o bere?

— Nu, mulțumesc, zise ea și se așază alături de el. Beck aruncă o privire spre decapotabila roșie cu care Sayre venise.

— Un automobil deosebit, zise el.

— Este tot ce mi-a putut oferi compania de închirieri într-un timp atât de scurt.

— Ți-au trimis-o din New Orleans?

— Azi-dimineață. Beck o privi din cap până în picioare, remarcând fusta de mătase și tricoul răcoros.

— Alte haine noi?

— Nu mi-am adus destule din San Francisco.

— Deci, ai de gând să mai stai?

— Ți-ai închipuit că ce s-a întâmplat azi-noapte o să mă sperie? Voiai să-mi faci bagajele? Asta ai urmărit? Ochii li se întâlneau și amândoi simțiră că sunt absorbiți în abis... tot mai adânc.

— De ce ai făcut-o? Dacă s-ar fi aflat atât de aproape de ea îmbrăcat cu mai multe haine i-ar fi fost incomod. Dar așa, doar pe jumătate îmbrăcat, apropierea lui o intimidă. Deși el era cel pe jumătate dezbrăcat, ea era cea care se simțea expusă. Își întoarse privirea și se uită la chiparoșii aliniați pe marginea Bayou Bosquet, care treceau și pe proprietatea lui Huff.

— Asta a fost prima casă. Știai asta?

— Am auzit vorbindu-se, spuse Beck.

— Huff a locuit aici în timp ce își construia casa cea mare.

— Înainte de a se căsători cu mama ta.

— Da. Nu voia ca totul să cadă în ruină, așa că bătrânul Mitchell s-a ocupat și de întreținerea acestui loc. Câteodată, când venea aici cu treburi, mă lăsa să hoinăresc și eu. În timp ce el avea treabă afară, eu mă jucam în camerele goale. Asta este prima casă pe care am decorat-o, în închipuirea mea, desigur.

— Mă îndoiesc că gusturile mele se ridică la standardele tale, zise Beck.

— Nu fi așa de sigur. Din câte îmi amintesc, suspendasem un candelabru de cristal de tavanul din sufragerie, deasupra unor covoare orientale, iar pe pereți atârnavă mătăsuri în culori vii. Tema mea era un fel de amestec de cort de sultan cu un palat franțuzesc.

— Sau de bordel.

— Pe atunci, nu știam ce este ăla, dar cam așa îmi închipuiam casa. Îi zâmbi, înainte de a-și întoarce privirea din nou către chiparoșii și firul de apă de dincolo.

Odată, bătrânul Mitchell m-a adus aici prin golf. Am plecat cu o pirogă și m-a avertizat să rămân nemișcată ca să nu ne răsturnăm și să ne mănânce aligatorii. Mi-a zis că existau aligatori în apele alea care m-ar fi înghițit cu totul și nici măcar nu ar fi răgâit după aceea. Stăteam nemișcată ca un șoarece și mă rugam pentru viața mea. A fost o adevărată aventură.

— Până azi nu am știut că ai locuit în casa asta.

— Faptul că mă aflu aici îți întinează amintirile despre acest loc? Așa cum s-a întâmplat când m-am așezat în leagănul pe care Mitchell îl făcuse pentru tine?

— Amintirile mele despre copilărie au fost întinate cu mult înainte de a te întâlni pe tine. Beck

lăsă replica să treacă pe lângă el.

— Huff mi-a oferit casa în momentul în care m-a angajat. Urma să stau aici până îmi găseam un loc al meu. Apoi, într-o zi m-a întrebat de ce vreau să plătesc chirie în altă parte, din moment ce pot sta aici pe gratis. Mi-am pus aceeași întrebare, am ajuns la același răspuns și de atunci am rămas aici.

— Înseamnă că ești al lor cu totul, nu?

Beck recepționa ironia. Își termină berea și puse sticla pe masa de alături.

— Până la urmă ce faci aici? o întreabă el.

— Am auzit de accidentul care a avut loc azi-noapte la fabrică. Toată lumea vorbește despre asta.

— Ce se spune?

— Că a fost destul de grav și că Hoyle Enterprises poartă o mare parte din vină.

— Cam asta mă așteptam să aud.

— Este adevărat?

— Brațul bărbatului nu a mai putut fi salvat, i l-au amputat astăzi după-amiază. Este destul de rău. Beck nu se pronunță dacă vina era sau nu a Hoyle Enterprises, iar ea se îndoia că omisiunea lui a fost neintenționată.

— Am auzit că ai fost la spital, după ce a fost dus acolo.

— Ai surse de încredere.

— Și că soția omului rănit ți-a refuzat ajutorul pe care i l-ai oferit.

— Încetează să mai bâjbâi, Sayre. Ai auzit că m-a scuipat în față. De asta ai venit aici? Jubilezi?

— Nu.

— Sau vrei să îmi aduci aminte de condițiile precare de lucru la fabrică?

— Nu ar trebui să fie nevoie să ți se amintească,

nu?

— Conveierul care a provocat accidentul a fost oprit.

— Din ordinul tău. Am auzit și despre asta. Beck ridică din umeri nepăsător.

— De ce nu din al lui George Robson?

— Pentru că el...

— Pentru că este o marionetă care nu face nimic înainte de a discuta cu Huff.

— Care era în spital, la recuperare, în urma unui atac de cord. Sau ai uitat asta?

— Cum au reacționat el și Chris, când au auzit ce ai făcut?

— Mi-au aprobat decizia.

— Nu îi mai apăra, Beck. Crezi că dintr-o întâmplare este Robson responsabil cu protecția muncii? Huff nu vrea un om conștiincios și nici măcar cu bun-simț în postul ăla. George Robson nu este altceva decât un titlu pentru a impresiona autoritățile. Are măcar un subordonat?

— Unul mic.

— O secretară. Atât. Nu are personal calificat pentru verificări de rutină și cu siguranță că nu le face el însuși. Are un buget? Sau autoritate? Zero.

— El a implementat politica de blocare și deblocare a mecanismelor.

Asta însemna că un mic instrument care funcționa defectuos putea fi oprit și numai un specialist îi mai dădea drumul cu o cheie specială după ce constata că este funcțional și nu reprezintă un pericol.

— A făcut-o numai pentru a evita o dispută. Este în vigoare? Beck tăcu.

— Mi-am închipuit eu. Așa-numitul director de

protecția muncii al Hoyle Enterprises ocupă un loc în spațiu și cam atât.

— Ar trebui să vă alăturați lui Charles Nielson.

— Cine? întrebă Sayre.

— Nu contează. Lovi puternic cu piciorul gol în podea. Deci ai venit să discuți despre accident?

— Nu. Am venit să te întreb despre un lucru care mă preocupă.

— Pe burtă.

— Ce?

— M-ai întrebat odată cum dorm noaptea. Nu am apucat niciodată să îți răspund. În general, dorm pe burtă. Și, apropo, invitația rămâne valabilă, dacă vei avea vreodată curiozitatea să te convingi singură. Sayre țâșni de pe verandă ca din pușcă. Când ajunse la peluză, se întoarse cu fața spre el.

— Eu cred că este posibil ca Chris să îl și ucis pe Danny.

Nu ai decât să faci o glumă proastă pe tema asta. Beck părăsi scaunul și traversă peluza în doi pași.

— Asta te-ar satisface, nu-i așa? Ți-ar argumenta ura pe care o ai față de Chris și Huff, și ai fi, în sfârșit, răzbunată.

— Nu răzbunare este ceea ce vreau.

— Nu vrei?

— Nu.

— Atunci ce anume, Sayre?

— Dreptate, spuse ea cu înfocare. În calitate de reprezentant al legii și tu ar trebui să vrei același lucru. Dar tu locuiești în casa lor fără să plătești chirie.

— Ceea ce este complet irelevant. În orice caz, nu pot vorbi cu tine despre asta. Sunt avocatul lor.

— Nu ești specializat în cazuri de crimă.

— Chris nu are nevoie.

— Ești sigur? Privirile li s-au întâlnit. Beck cedă primul. Își trecu mâinile prin păr și îi făcu semn să vină înapoi, pe verandă. Ea rămase pe loc, dar el se întoarse și se așază.

— Bine, Sayre. Hai să vorbim. Nu promit să îți spun ceva, dar sunt gata să te ascult. Sayre voia răspunsuri la întrebările care o frământau, dar el era apărat de statutul său de avocat. Pe de altă parte, ea era legată prin jurământ să păstreze secretul Jessicăi. Îi luă ceva timp până își adună gândurile, apoi întrebă:

— În ultima vreme, Danny și Chris s-au certat dintr-un motiv anume?

— Un motiv anume? Ai fost plecată prea mult timp. Ei se certau din orice. De la salariul mic pe oră pe care îl dău fiecărui angajat, până la echipa de fotbal a LCU și la atributele Coca-Cola versus Pepsi.

— Nu mă refer la sâcâieli.

— Religia lui Danny, zise Beck, fără să clipească. S-au certat pe tema asta la clubul din oraș, chiar cu o zi înainte de moartea lui Danny. Huff îi ceruse lui Chris să încerce să vorbească cu Danny, în speranța că va reuși să îl aducă pe calea cea bună. Chris a fost intransigent. Danny s-a simțit ofensat. Nu încalc niciun jurământ de confidențialitate, pentru că au fost auziți de mai mulți oameni la club și aceștia i-au spus șerifului despre asta.

— A auzit vreunul dintre acești martori ce anume și-au spus?

— Din câte știu eu, nu.

— Chris ți-a povestit? Lasă, zise clătinând din cap, știu că nu ai cum să îmi spui asta.

— Nu, n-aș putea. Oricum, nu mi-a spus ce și-au zis. A recunoscut că s-au certat pe tema noii credințe

descoperite de Danny și că a făcut câteva remarci jignitoare. Asta e tot ce mi-a zis. Frito se apropie și se frecă de coapsa ei. Sayre se aplecă și-l scarpină pe cap.

— Sunt gelos, zise Beck.

— Chiar pare să mă placă.

— Nu sunt gelos pe tine. Sunt gelos pe Frito. Vocea îi era la fel de provocatoare ca și privirea. Cum se face că pot să fiu furios pe tine, iar în secunda următoare să vreau să...

— Nu face asta.

— Ce anume?

— Nu spune ceea ce ai de gând să spui. Nu flirta cu mine. Nu vei reuși să mă distragi de la subiectul pe care îl discutăm. Și, sinceră să fiu, e jignitor faptul că mă consideri atât de frivolă.

— Frivolă? Sayre, ești la fel de frivolă ca un vagon de tren.

— Nici asta nu este foarte măgulitor.

— Nu pot să mă împac cu eșecul. Când încerc să îți fac complimente, mă acuzi că vreau să te distrag flirtând cu tine. Hai să încetăm disputa asta verbală. De ce nu încerci să mă înțelegi și să îmi spui ceea ce crezi de fapt?

— Pentru că nu am încredere în tine.

— Cu greu ai putea fi mai sinceră de atât.

— Ai putea folosi tot ceea ce îți spun în propriile scopuri.

— Care este scopul meu propriu? Spune-mi.

— Să îl faci pe Chris scăpat. Din nou. El îi susținu privirea o clipă, apoi zise:

— Statul a eșuat în încercarea de a dovedi că Chris l-a ucis pe Gene Iverson.

— Iar apărarea a eșuat în a-i dovedi nevinovăția.

Știu de la cineva care i-a fost aproape lui Danny...

— Cine?

— Asta nu pot să îți spun. Dar acel cineva mi-a zis că Danny era ros de o dilemă personală. Respectiva persoană crede că ar fi fost o dilemă morală, o problemă de conștiință.

— Danny era intransigent. Mergea la biserică ori de câte ori găsea ușa deschisă. De când se alăturase congregației, nu mai băuse nici măcar o bere. Ce să fi avut pe conștiință?

— După spusele acestei persoane, Danny avea o problemă mai gravă decât o bere. Poate era ceva legat de ceea ce se întâmplă la fabrică. Ceva ilegal. Orice ar fi fost, îl mânca de viu. Cred că voia să își ia asta de pe suflet, să se purifice. Lui Chris i-a fost teamă că o va face, și l-a ucis. Beck o privi un moment, apoi veni și se așază lângă gard. Se aplecă înainte și privi în gol. Sayre văzu ce vedea și el – un nimb palid deasupra vârfurilor copacilor, format de luminile turnătoriei, care apărea odată cu căderea întunericului. Fumul trona netulburat deasupra orizontului, deoarece nu adia niciun pic de vânt. Era ca și când ar fi avut o identitate proprie, o marcă a dominației familiei Hoyle și o amenințare veșnică asupra oricui ar fi avut curajul să pună sub semnul întrebării dreptul lor de a domina.

— Tu chiar ești convinsă de lucrul ăsta, nu?

— Chiar crezi că îmi face plăcere să îmi acuz fratele de crimă? Beck se îndreptă de spate și își încrucișa brațele pe pieptul gol.

— Cred că e posibil, rosti el, încet.

— Nu este. Nici măcar nu-mi vine să mă gândesc că Chris ar fi capabil de crimă. Dar, din păcate, cred. Crima este în sângele nostru.

— Ca o trăsătură comună?

— Huff a ucis un om și a scăpat.

— A, mai întâi Chris. Acum și Huff. Scutură din cap sceptic. Tu nu te vei opri niciodată, nu? Ei bine, pe mine nu mă băga în micile tale răfuieli cu familia ta, bine? Beck se duse la ușa din față, o deschise și îi făcu semn lui Frito să intre. Ușa se trânti în urma lor. Sayre ezită o clipă înainte de a se duce după el.

Urmă lipăiala și zgomotul pașilor și îl găsi în bucătărie aprinzând aragazul. Frito dansa în jurul lui.

— Numele lui era Sonnie Hallser, zise ea. Fusesse maistru la fabrică, pe la mijlocul anilor '70. Un reprezentant al unioniștilor. El și Huff s-au împuns pe tema condițiilor de lucru și...

— Uite ce e, zise venind în fața ei, știu totul despre asta. Nu am nevoie de niciun fel de detalii pentru că am citit despre asta. Huff mi-a făcut o... Rahat.

Tigaia goală de pe aragaz începuse să scoată fum. O trase, scoase din frigider două ouă, le sparse în tigaie, le prăji repede și le amestecă cu biscuiți în bolul lui Frito. Câinele se repezi la bol, când Beck îl puse pe podea.

— Huff mi-a făcut o ofertă bună, continuă el, un vis pentru orice avocat. Dincolo de provocarea noii slujbe, mai era și mașina, beneficiile, salariul mare. Crezi că sunt o târfă pentru faptul că i-am acceptat oferta? Bine. Nu ai decât. Dar ca orice târfă bună, muncesc pentru ceea ce câștig. Dar ca o târfă deșteaptă, mi-am verificat clientul înainte de a-i lua banii. L-am verificat cu atenție. Crezi că am fost uituc sau naiv? Nu, Sayre. Mi-am făcut temele. Unul dintre cele mai critice articole despre procesul lui Chris răscolise în toate celelalte accidente de lucru de la Hoyle Enterprises, care se soldaseră cu decese.

Printre ei era și Sonnie

Hallser. Am făcut cercetări suplimentare și am verificat tot ce se putea verifica în legătură cu moartea lui. Desigur, împrejurările morții au fost dubioase, dar...

— Huff este suficient de șmecher pentru a le face dubioase.

— Tu ce știi despre asta?

— Eu am trăit toate astea. Aveam numai cinci ani, dar nu exista niciun dubiu că Huff fusese implicat. Mama mea a stat încuiată în camera ei timp de câteva zile și a plâns continuu. Huff a fost foarte agitat. Red Harper și alți câțiva oameni veneau aici în miez de noapte și se adunau în biroul lui Huff. Tensiunea în casă era atât de mare și de intensă, încât te copleșea. Copil fiind, simțeam asta și mă speriam. Am întrebat-o pe Selma ce se petrecea. Mi-a zis că unii credeau că Huff a ucis un om și a făcut să pară un accident.

Mi-a zis că era **p** mare minciună și să nu dau nicio atenție. Dar i-am dat, Beck. M-am gândit mult la asta și m-am întrebat dacă era posibil. Îl văzusem pe Huff destul de furios pentru a fi în stare să ucidă pe cineva. Mult timp după ce lucrurile s-au liniștit și totul a revenit la normal, m-am gândit în continuare la asta. Câțiva ani mai târziu, am făcut eu însămi câteva investigații în acest sens.

— Atunci știi că nu a existat nicio bază pentru o acuzație.

— Poate nu din punct de vedere legal, dar eu sunt convinsă că Huff a făcut toate lucrurile de care a fost acuzat. Conveierul cu crucea albă pe el, pe care l-am văzut ieri, este cel la care a murit Sonnie Hallser, nu-i așa?

— Așa se spune.

— Este o mașină de tocat oameni. Huff l-a împins pe Hallser în el și a asistat la moartea lui. Sprijinindu-și mâinile pe coapse și aplecându-se ușor din mijloc, Beck inspiră adânc de câteva ori. După ce se ridică, zise:

— Autoritățile au desfășurat o anchetă amănunțită, Sayre.

— Autoritățile au fost mituite.

— Nu s-au depus niciodată acuzații de crimă.

— Ceea ce nu înseamnă că nu s-a comis.

— Huff a fost absolvit de orice suspiciune.

— Cazul a fost pus la păstrare.

— Nimeni nu a putut să dovedească nicio ilegalitate, strigă Beck. Și, indiferent că îți place sau nu. Țsta este sistemul legislativ. Beck respira greu, cu ochii injectați de vehemența argumentației sale. Scâncetul lui Frito îi domoli frâna și 11 atrase atenția. Abandonă discuția și se duse la ușa din spate pentru a lăsa câinele afară.

— Nu te depărta prea mult. Țți aduci aminte de sconn, îi spuse câinelui. Apoi, revenind în bucătărie o întrebă:

— Sigur nu vrei nimic de băut?

Sayre refuză, scuturând ușor din cap. Beck nu mai era furios, ci frustrat, iar frustrarea i se potrivea. Sayre încercă, dar nu reuși, să nu se uite la el în timp ce luă o cutie de Coca din frigider și o desfăcu, aruncându-i capsă pe masă cu o neglijență tipic masculină. Bău însetat din cutie, apoi o puse pe masă.

— Unde rămăsesem? întrebă el. Sayre își mută privirea de la pieptul gol.

— Nicăieri. Ne învârtim în cerc. A fost o greșeală din partea mea. N-ar fi trebuit să vin aici. Se întoarse să plece, dar Beck îi puse mâna pe umăr.

— De ce ai venit, Sayre? Spune-mi adevărul. La o distanță atât de mică de el, să se întoarcă ar fi fost un gest neinspirat. Știa asta înainte de a o face, dar se întoarce, ajungând cu ochii în dreptul gâtului lui.

— Vrei adevărul? Ca să aflu dacă știi ce anume îl supăra pe Danny.

— Nu știu. Și regret că nu știu, deoarece, dacă aș fi știut, poate că am fi înțeles ce s-a întâmplat cu el. Totuși, ăsta este singurul motiv pentru care ai venit?

— Da.

— Nimic altceva?

— Nu.

— Nu te cred. Cred că ai venit să mă vezi. Mă bucur că ai venit. Pentru că și eu voiam să te văd. Nu sunt nici pe departe banditul care-ți închipui tu că sunt.

— Ba ești, Beck. Din nenorocire, nici măcar nu îți dai seama de asta. Poate că nu ai fost așa la început. Nu știu. Dar acum ești implicat atât de adânc în treburile lor murdare, încât la fel de bine puteai să te fi născut la fel de rău ca și ei. Te-au sedus acum trei ani și procedeul a fost atât de complex, încât acum Sayre încercă să se îndepărteze de el, dar nu o lăasă.

— Să vorbim despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Nu, Beck.

— De ce nu? Suntem adulți. Sayre râse ironic.

— Așa se comportă adulții?

— Câteodată. Dacă au noroc. Apoi, coborându-și vocea, adăugă: Deși tu ești mai norocoasă decât mine. Care este cel mai rău lucru pe care l-ai făcut, Sayre? Ai cedat instinctelor tale naturale? E chiar așa de rău?

— Pentru mine, da.

— Îți pare rău că ești o ființă umană. Toată ziua ți-ai reprimat un impuls natural. Cu toate astea, nu ai

plâns, nu ai țipat, și Dumnezeu e martor că nu ai râs. Nu ai pic de liniște. Ți-ai păstrat calmul și stăpânirea de sine ca să închizi toate acele emoții în adâncul ființei tale. Dar au atins un nivel maxim Sexualitatea ta te-a dat de gol.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte a fost o izbucnire furioasă. Nu a avut nimic de-a face cu sexul.

— Eram și eu pe acolo, Sayre, îți amintești? Totul a fost legat de sex.

— Eram extenuată. Tu nu ai vrut decât să mă insulti și să mă umilești.

— Nu crezi ce spui.

— Ba da.

— Dacă ai crede asta, nu ai fi aici. Avea dreptate. Tot ceea ce simțise de fiecare dată când îl întâlnește era legat de sex. Conștiința că era aproape, impulsul hormonal, nevoia bruscă de a-l îmbrățișa și de a fi îmbrățișată, dorința de a fi purtată la un nivel maxim de excitare care s-o împiedice să se gândească la orice altceva.

Doamne, ar fi superb să i se poată dăruie, să profite de acest bărbat atrăgător, să se abandoneze plăcerii fizice, să se folosească de el. Dar el era Beck Merchant, cel mai bun prieten al lui Chris și mâna dreaptă a lui Huff.

— Nu pot face asta, Beck, șopti ea.

— Nici eu. Totul este în defavoarea mea. O prinse de talie și o trase lângă el. Apoi o sărută. Buzele lui erau calde, limba curioasă și ea își abandonează gura amândurora. Chiar protestă ușor când el se retrase. Îi atinse stropul de salivă de pe buza inferioară cu degetul arătător.

— Prea apăsător?

— Nu.

— Nu destul? Beck o sărută cu blândețe, apoi îi luă în stăpânire gura. Palma lui îi masa ușor sfârscul, iar ea simți o pornire interioară, ca un fel de foame.

Of, Doamne, ce bine era. Spune-i dorință sau păcat sau oricum, dar era minunat, ispititor și înspăimântător. Dacă nu se oprea acum, va mai face o greșeală, mai gravă decât cea din noaptea trecută.

— Nu pot face asta cu tine, zise Sayre, sfârșită. Înainte ca el să poată reacționa, îl împinse la o parte și tâșni pe ușă, în sufragerie, unde se trezi la realitate.

Chris stătea rezemat de sofa, cu mâinile și picioarele încrucișate, afișând cel mai insolent zâmbet al său.

— Mi-aș fi dres glasul, dar nu puteam să vă întrerup. Îi aruncă lui Sayre o privire de sus în jos, apoi se uită la Beck.

— Du-te și fă un duș rece. Se pare că am nevoie disperată de avocatul meu.

CAPITOLUL 18

Red Harper mergea agale pe trotuarul din fața biroului său când ajunseră. Fuma o țigară, dar lui Beck i se părea că țigara era doar un pretext ca să poată sta afară și să-i întâmpine înainte de a intra. Prima frază a lui Red îi confirmă presupunerea.

— Vreau să știți de la început că nu am nimic de-a face cu toate astea.

— Cu ce anume? întrebă Beck.

— Scott a acționat de unul singur. Nu am știut nimic dinainte. Chris își vârî fața în a lui Red.

— Dacă tu nu poți să îți stăpânești măgarul, ar fi mai bine să începi să îți cauți de lucru. Nu era o amenințare gratuită și Red o știa. Dacă el nu îi apăra pe cei din familia Hoyle, nici ei nu l-ar apăra în fața

celor care i-ar fi analizat un pic etica profesională. Trase pentru ultima dată din țigară.

— Ar fi bine să mergem înăuntru. Ferchezuit și spilcuit, ajutorul de șerif Wayne Scott îi aștepta în biroul lui Red. Îi salută scurt din cap și le mulțumi că au răspuns atât de prompt invitației sale.

— Am considerat necesar să clarificăm lucrurile imediat, zise el.

— Și ce anume ar fi de clarificat? întrebă Chris.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc Chris, zise Beck. Se așezară pe aceleași scaune ca și prima dată cu fața la Red și la ajutorul acestuia, care rămase în picioare.

Red începu prin a-și drege glasul.

— Mi-e teamă că este nevoie de câteva explicații.

Îi întinse lui Beck o hârtie pe care erau tipărite tot felul de mângăleli.

— V-am scos lista telefoanelor date, domnule Hoyle, zise Scott. Aceasta este lista apelurilor pe care le-ați făcut de pe celularul dumneavoastră în ziua în care a murit Danny. Am subliniat apelul pe care am dori să ni-l explicați.

Beck observă o serie de numere de telefon subliniate cu galben.

— Asta era dimineața? întrebă, observând ora apelurilor.

— Da, domnule. La ora șapte fără cinci minute, în acea dimineață, domnul Hoyle a apelat mobilul victimei. Beck observă că Danny devenise acum „victima”.

— Ei bine, m-ați prins, l-am sunat pe fratele meu. Mai bine mi-ați pune cătușele cât mai curând, înainte de a reuși să apuc să sun publicul neavizat. Beck îi aruncă lui Chris o privire care îi dădu acestuia de înțeles că e cazul să-și țină gura

Apoi, luând o mină glumeață, zise:

— Ca și clientul meu, nici eu nu pricep care e problema.

— Problema e că domnul Hoyle ne-a declarat că în acea dimineață a dormit până târziu, până pe la unsprezece. Nu ne-a spus că s-a trezit pe la șapte și l-a sunat pe fratele său. Și, oricum, mi se pare un lucru ciudat. Oare Danny nu dormise în camera lui de jos cu puțin înainte de asta? Red interveni:

— Am stabilit că Danny a ajuns acasă sâmbătă aproape de miezul nopții. Dormise în patul lui în acea noapte, pentru că Selma îi făcuse patul duminică dimineața. A băut o ceașcă de ceai cu ea între șase jumătate și șapte, apoi a plecat la slujba de duminică dimineața la care participă în mod regulat bărbații din congregație. Era la aproximativ patru minute de casă, în momentul în care l-ai sunat pe mobil, i se adresă el lui Chris. Înainte ca acesta să poată răspunde, Beck interveni:

— Ar fi putut folosi altcineva telefonul lui Chris pentru a face acest apel. Selma, Huff, eu. Toți aveam acces la el.

— Unde vă țineți telefonul mobil domnule Hoyle? Chris îi aruncă o privire lui Beck, dându-i de înțeles că voia să răspundă.

— Te sfătuiesc să nu spui nimic înainte de a ne consulta.

— Nu contează. E o porcărie. Ignorând avertismentul lui Beck, se întoarse către reprezentanții legii. Nu mi-a folosit nimeni altcineva mobilul. Era în dulapul meu împreună cu portofelul și cu tot ce am avut în buzunare în noaptea respectivă. Eu l-am sunat pe Danny în dimineața aceea. Nu pot să neg. Iată dovada, zise fluturând lista de apeluri. Nu

am spus nimic despre asta înainte pentru că uitasem. Și uitasem pentru că nu era important. M-am trezit și m-am dus la baie. Dacă ziceți că era cam pe la șapte, atunci așa trebuie să fi fost. Nu știam cât e ceasul și nici nu îmi păsa. Când m-am întors în pat, am auzit un motor de mașină pornind. M-am uitat pe fereastră și am văzut mașina lui Danny îndepărtându-se. Mi-am adus aminte că Huff voia ca Danny să fie acasă la cină.

Eram plictisit și nici nu îmi păsa unde avea fratele meu de gând să ia cina, dar știam că toți am fi avut de suportat un calvar dacă Danny nu ar fi venit din simplul motiv că eu uitasem să îi spun. Și, dacă tot îmi amintisem, l-am sunat. M-am întors în pat și nu mi-am mai amintit despre asta. I-am Plăsat lui răspunderea și i-am zis că, dacă nu voia să aibă un război cu Huff, să vină la cină în seara respectiva. Danny a promis că va veni. I-am cerut să pună o monedă de cinci dolari pentru mine în cutia milei, pentru a-mi spăla păcatele din noaptea precedentă. A râs și a zis că cinci dolari, probabil, nu ar fi fost suficienți.

Zâmbetul lui Chris era plăcut, dar trăda mulțumirea de sine.

— Iar acum domnule detectiv, dacă credeți că îmi puteți pune în cârcă o crimă cu asemenea dovezi, atunci sunteți mai amuzant decât credeam.

Insulta se lovi de figura rigidă a lui Scott.

— Da, domnule, ar fi într-adevăr rușinos. Dar mai este chestiunea timpului.

— Timp? Beck se uită la Red, a cărui falcă se odihnea în pumni. Părea nefericit și nu voia să îl privească în ochi.

— Exact, domnule Merchant, zise Scott. Te superi dacă te întreb ceva?

— Poți să mă întrebi, dar eu pot să nu răspund.

— La ce oră v-ați alăturat domnului Hoyle ca să vedeți meciul? Întrebarea părea destul de inofensivă.

— Meciul a început la trei. Când am ajuns acolo, era deja a doua repriză, deci aș plasa sosirea mea acolo pe la trei și douăzeci.

— Și domnul Hoyle era acasă?

— Da.

— Ați rămas cu el restul după-amiezii? Până când ați venit dumneavoastră și șeriful. Deci care e problema, domnule detectiv?

— Problema o constituie cele două ore dintre 12:30 și 14:30, timp în care nimeni nu poate spune unde a fost domnul Hoyle.

Chris conduse către Sonic, care lui Beck i se părea o alegere nepotrivită, dată fiind gravitatea discuției pe care urmau să o aibă. În orice noapte de vară, mașini ticsite cu adolescenți dădeau roată în jurul localului. Copiii se strâmbau unu la alții, băieții strigau tot felul de remarci la adresa fetelor iar acestea le răspundeau mai mult sau mai puțin inspirat. Unii se adunau în jurul meselor de picnic din tablă cu picioare de aluminiu. Își luau cartofi prăjiți cu chilio și se amuzau în stil provincial în micul lor orașel. La Beach Boys, Beck îl întreabă.

— Ce cauți aici?

— Mi-e sete. Chris își trase mașina într-un loc liber, făcu comanda prin speaker și se întoarse către Beck.

— Sper că știi ce faci, Chris, zise acesta.

— Detectivul Scott începe să mă calce pe nervi.

— Ai spus că Selma poate jura că ai stat acasă toată ziua.

— Nu știam că le va spune de somnul ei de după-amiază.

— Care te lasă descoperit în cele două ore. Ai plecat de acasă? Ai face al naibii de bine să nu mă minți.

— Ei, și ce dacă am plecat?

— Dacă ai plecat, înseamnă că ai fi putut să îl omori pe Danny, pentru că momentul morții lui, potrivit raportului, coincide cu perioada în care nimeni nu poate spune unde ai fost tu. La ghișeu, apăru chelnerița cu comanda lor. Chris îi plăti și îi dădu un bacșiș gras. Gustă din băutură și îi spuse lui Beck că singurul lucru care îi lipsea erau câțiva stropi de tequila. Iritat de atitudinea relaxată a prietenului său, Beck spuse:

— Chris, ce trebuie să fac ca să te conving că te afli într-o situație foarte delicată? Ce a fost cu gogorițele alea retentoare la apelul pe mobil? Nu ai putut să inventezi nimic mai bun decât o invitație la cina de duminică? Au văzut dincolo de asta. Și eu la fel. Când a venit și Huff în după-amiaza aceea și te-a întrebat dacă știi ceva despre Danny ai spus că nu. N-ai scos o vorbă despre faptul că ai discutat cu el la telefon în dimineața aia.

— Am uitat.

— Ai uitat, pufni Beck. Minunat. Tocmai am stabilit cât de „solidă” îți va fi apărarea cu un asemenea argument.

— Foarte bine, Beck. Vrei o variantă mai bună? Ce ar fi fost dacă le-aș fi spus lui Red și lui Scott că l-am sunat ca să îi cer să ne întâlnim la cabana de pescuit în ziua aia? Exact, zise, văzând uluirea lui Beck. Țsta a fost scopul apelului. Nu i-am spus lui Huff pentru că nu reușisem să îmi îndeplinesc

misiunea pe care mi-o dăduse și nu aveam niciun chef să îi dau socoteală. Ce s-ar fi întâmplat dacă le-aș fi spus mult stimaților noștri șerifi adevărul? Ai fi preferat asta?

Beck expiră lung.

— Nu, nu ar fi fost de preferat. Punându-și băutura nedorită în locul special din bordul mașinii lui Chris, Beck rămase cu ochii pironiți pe capotă. Lui îi plăcea să conducă o camionetă, dar Chris prefera mașinile de import, suple, rapide și de lux.

— De aici înainte, Chris, spuse el, nu mai vorbi cu nimeni despre asta. Deja ai spus prea multe.

— Scott mă provoacă.

— O face conștient. Te domină, întorcând disprețul tău față de el, în avantajul lui. Trebuie să înveți să îți ții gura.

— Vorbești de parcă ai crede că sunt vinovat, zise Chris, privindu-l cu ciudă. Nu mi-am ucis fratele și nu am fost la tabăra de pescuit.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce i-ai cerut să vă întâlnești acolo?

— Noi doi avusesem o dispută cu o zi înainte. Nu am ajuns la nicio concluzie. L-am văzut plecând la biserică în ziua aia și m-am gândit, fir-ar să fie, că nu l-am convins deloc. M-am gândit că, dacă îl duc în mijlocul naturii, să vorbim între patru ochi, voi putea trata cu el ca de la om la om. Huff chiar era îngrijorat pentru influența pe care o exercita asupra lui prostia asta cu religia și voia să se termine odată.

— Și el a fost de acord să vă întâlnești acolo?

— Nu, nu a vrut, declară Chris. De aia sunt uluit. Zicea că nu vrea să fie găsit mort, se opri, realizând ceea ce spusese de fapt, și își duse o mână pe frunte. Doamne!

— Am înțeles, zi mai departe.

— Ei bine, când a venit Red și ne-a spus că Danny a fost găsit mort la tabăra de pescuit, am rămas mut. În primul rând, pentru că fratele meu murise, ceea ce era destul de șocant, iar în al doilea rând din cauza locului unde fusese găsit.

— Și nu ai fost acolo? Chris negă, dând hotărât din cap:

— Îi spuseseam lui Danny că o să mă duc, sperând să se răzgândească și să vină, dar mi-a zis: „Nu mă aștepta, Chris, nu o să vin”. Era al naibii de cald în ziua aia. Eram moleșit, așa că l-am ascultat și m-am hotărât să nu mă duc. Dar se pare că Danny m-a crezut pe cuvânt. S-a dus, așteptându-se să mă găsească acolo.

— Nu cred că vei putea convinge juriul că Danny s-a sinucis pentru că tu nu ai apărut.

— Asta a fost o remarcă sarcastică?

— Cu siguranță, dar subliniază, de fapt, lacunele din povestirea ta.

— Știu. De ce crezi că nu am spus nimănui despre asta.

— Nici măcar mie?

— Mai ales, ție.

— De ce?

— Pentru că știam că ai să te enervezi că nu ți-am spus totul de la început. Beck își lăsa capul pe tetieră și inspiră adânc. O discuție cu Chris pe tema sincerității depline ar fi fost inutilă. Acum trebuia să se concentreze pe

„Recuperarea daunelor”.

— Spune-mi ce crezi tu că s-a întâmplat cu Danny, când a ajuns acolo.

— Păi mi-ai demolat cea mai bună teorie în

legătură cu asta, spuse Chris.

— Cum că ar fi cineva care îți înscenează totul?

— Asta cred eu. Ai vorbit cu Red despre Slap Watkins?

— Azi după-amiază, înainte ca Scott să fi pus mâna pe lista convorbirilor tale telefonice. I-am spus despre altercația noastră cu Slap Watkins în restaurant, i-am spus că Danny respinsese de curând cererea lui de angajare, ce ne-a spus Watkins nouă și ce ne-a spus mie și lui Sayre.

— Și care a fost reacția lui Red...?

— A spus că e curios, dar că nu i se pare nimic neobișnuit pentru Slap Watkins. A zis că o să cerceteze mai atent și că o să-l țină sub supraveghere. Chris se încruntă.

— Nu e cine știe ce angajament, dar bănuiesc că tot e ceva.

— Cum ar fi putut Watkins sau oricine altcineva să îți însceneze crima, Chris? Cine ar fi putut ști despre convorbirea ta cu Danny și de faptul că ați stabilit întâlnirea?

— Nimeni. Doar dacă cineva, care l-ar fi urmărit pe Danny, cu intenția de a-l ucide, ar fi profitat de șansa că acesta era singur, într-un loc izolat, cum e tabăra de pescuit.

— Și ar fi utilizat o armă care aparține familiei?

— Da, dacă ar fi intenționat să pună crima pe seama unuia dintre membrii acelei familii, zise Chris furios. Ar fi putut să-l lovească și să-l lase inconștient mai întâi, apoi ar fi luat arma din suport și l-ar fi împușcat în gură. Orice cabană de pescuit pe care o cunosc are cel puțin o armă de foc sau altceva la fel de mortal la îndemână. Dacă nu ar fi fost o armă de vânătoare, ar fi fost o secure, o sfoară, o bătă, o undiță

orice. Ar fi putut să îl târască în golf și să îl înece.

— Eu nu am reîncărcat arma, înainte de a o pune la loc în suport, când am fost noi ultima dată acolo. Ucigașul ar fi trebuit să caute și să găsească, mai întâi, cartușele, și numai noi cei care mergem acolo știm unde sunt. Locul a fost cercetat pentru luarea de amprente. Nu s-au găsit altele, în afară de ale mele și ale membrilor familiei.

— Dar e simplu. A fost destul de isteț să poarte mănuși. Beck tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Chris, tu ce purtai? Înainte de a pleca de la biroul șerifului, Chris fusese rugat să aducă hainele și pantofii pe care îi purtase duminică după-amiază. El pretinsese că nu își amintea cu ce fusese îmbrăcat. Dar nu avea nicio importanță, spusese el. Orice ar fi purtat el duminică, Selma le spălase sau le dusesese deja la curățătorie.

— După cum i-am spus și șerifului, nu îmi amintesc. Poate să fi fost o cămașă de golf. Nu îmi aduc aminte.

— Când am ajuns eu la tine, erai îmbrăcat cu o cămașă în dungi și o pereche de pantaloni negri. Chris îi aruncă lui Beck o privire surprinsă.

— Acum îmi analizezi și garderoba? Ai devenit suspicios în privința mea? râse. Nu, nu ești suspicios, dacă mă gândesc la limbile pe care i le vârai lui Sayre până în gât. Beck refuză să se lase provocat.

— Îmi amintesc cu ce erai îmbrăcat pentru că atunci când am ajuns la tine, eram pe punctul de a mă topi. Cămașa îmi era udă numai după câteva minute de condus.

Am observat că tu păreai ca scos din cutie. Tocmai făcuseși duș, nu.

— Ce importanță are?

— Va avea importanță în momentul în care Selma va fi adusă în boxa martorilor și rugată să depună mărturie în privința a ceea ce a găsit sau ce nu a găsit în dulapul tău între sâmbătă seara, când ai plecat la Breaux Bridge, și duminică după-amiază. Va trebui să spună că ai făcut un duș pe la trei, iar Danny a fost împușcat în cap între orele unu și două. Beck îi aruncă o privire aspră. Ai ieșit din casă duminică? Chris îl privi pe Beck puțin crispat, după care se relaxa, expirând lung, și ridică mâinile a renunțare.

— Vinovat, zise el. Beck simți o greutate enormă apăsându-i pieptul, dar încercă să își controleze anxietatea și să-și păstreze vocea calmă.

— Unde ai fost, Chris? Și de ce a trebuit să îți schimbi hainele și să faci duș, cu puțin înainte de a fi ajuns eu la tine?

— Îți amintești de pata aceea incriminantă de pe rochia Monicăi Lewiński? M-a prins fără prezervativ. Îți vine să crezi? La vârsta mea? A trebuit să mă retrag înainte de a ejacula.

— Cu cine ai fost?

— Cu Lila. Știam că George juca golf cu Huff, așa că m-am dus să mă distrez un pic duminică după-amiază.

— Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus? De ce nu ai spus prima dată, când ai fost interogat, despre felul cum ți-ai petrecut după-amiaza de duminică? Lila este alibiul tău.

— De parcă asta i-ar cădea bine șerifului. Lui Beck îi luă doar un moment pentru a face conexiunile.

— La naiba.

— Exact. Lila este nepoata lui Red. Nu-mi puteam ucide fratele pentru că eram în chiloții nepoatei lui. Aș prefera să nu îi spun despre asta, deși

nu am niște sentimente prea nobile față de el în momentul de față.

— Dacă ar trebui să ai un alibi, am putea conta pe mărturia ei în favoarea ta?

— Aș prefera să nu o implic, în afară de faptul că este nepoate lui Red, nu știu dacă i-ar conveni să își pună în pericol creicia cu George, depunând mărturie despre o aventură. Râde de el adesea, dar o răsfăță foarte mult, îi cumpără tot ce își dorește. E fraier, dar atâta vreme cât ea își face de cap ocazional este o convenție care le convine. Ar minți numai pentru a-și proteja micul cămin pe care și l-a încropit.

— Ai rămas la ea două ore?

— Păi, nu am stat cu ochii pe ceas. Dar cam așa trebuie să fi fost.

— Te-a văzut cineva la ei acasă?

— Facem tot posibilul să nu se întâmple asta.

— Bine. O s-o ținem pe Lila de rezervă. O vom folosi doar în cazul în care va fi absolut necesar

— Nu va fi necesar, zise Chris. Nu au decât dovezi circumstanțiale. Știu din experiență, pentru că am mai fost acuzat de crimă pe nedrept și înainte.

— De data asta, este altceva, Chris. Acum au un cadavru

— Corect. Cadavrul. Încerc să nu mă gândesc la asta. Mă bucur că Red a putut identifica cadavrul în locul unuia dintre noi. Tu ai văzut interiorul cabanei.

Bănuiesc că era un adevărat dezastru, nu?

— De aceea ar fi vrut să îți vadă hainele Ucigașul ar fi trebuit să fie plin de...

— Destul, Beck.

— Nu te zbârli încă. Dacă se ajunge la proces, îți vor arăta poze de la locul crimei.

— Nu se va ajunge la proces. Sau dacă se va

ajunge, nu va fi procesul meu. Tăcură câteva clipe, ascultând ultimele acorduri ale corului închisorii-culme ironiei gândi Beck-cântat de grupul „Jailhouse Rock” (Rock în închisoare). Chris își termină băutura și întrebă din senin:

— I-ai tras-o deja lui Sayre?

— Poftim?

— Ia uită-te la el. Surprins. Inocent. Indignare. Nici nu i-a trecut prin cap așa ceva. I-ai tras-o?

— Ai alte lucruri pentru a-ți face griji, zise Beck apăsător.

— Nu sunt singurul care a observat niscaiva scânteii între voi. Și Huff a remarcat.

— Nu există așa ceva.

— Hm. Îmi închipui că aburii care ieșeau din voi în bucătăria ta erau de la umezeala din atmosferă. Beck îi aruncă o privire dojenitoare.

— Dacă nu tu ești motivul pentru care a rămas aici, atunci care este?” insistă Chris. Urăște Destiny și pe toți cei de aici, mai ales dacă poartă numele de Hoyle.

Beck nu îi spuse că ea îl bănuia de uciderea fratelui lor mai mic. În mod sigur, asta l-ar fi deranjat pe Chris la fel de mult cum îl deranja pe el. În același timp, îl preocupa și ce anume ar putea face Sayre. În scurtul răstimp de când o cunoscuse, îi devenise clar că, dacă își propunea ceva, va face orice să ducă totul până la capăt.

— Scula ta te privește, zise Chris.

— Mulțumesc.

— Ți-aș fi mai puțin prieten, dacă nu te-aș preveni. Sayre este...

— Uite care e treaba. Nu te băga în asta. Bine? Chris îi aruncă un rânjet satisfăcut.

— Dragă Beck, mi-ai luat vorba din gură.

CAPITOLUL 19

Era cald. Åsta era primul lucru care se putea spune despre coasta râului Mississippi, vara, iar vara lui 1945 nu făcea o excepție.

Era atât de cald, încât până și lăcustele mureau de căldură. Roșiile se coceau și plesneau pe araci înainte de a fi culese. Odată, când Huff și tatăl său erau foarte înfometați, culeseseră niște roșii crăpate, căzute la pământ din grădina cuiva, le scuturaseră de praf și de furnici și le mâncaseră la cină.

Huff avea opt ani, în vara lui 1945. Toată lumea vorbea doar despre victoria asupra Germaniei. Învingerea japonezilor nu era decât o chestiune de timp. În aproape toate orașele se desfășurau parade. Oamenii fluturau steaguri, nu veșnicele steaguri cu stele și cu dungi, ci steagul Statelor Unite. Huff nu înțelegea ce era cu toată agitația asta. Războiul nu îl afectase foarte tare. Tatăl său nu se înrolase în armată. Huff se întreba de ce, pentru că orice bărbat de vârsta tatălui său purta o uniformă de un fel sau altul. Trenurile de călători erau ticsite cu soldați și marinari, iar, odată, chiar călătoriseră în aceeași mașină cu doi bărbați de culoare în uniforme. Lui Huff nu îi plăcuse acest lucru. Nici tatălui său și, în alte condiții, le-ar fi spus să se care de acolo și să își găsească o altă mașină. Tăticul său spusese însă că era în regulă, pentru că acei bărbați luptau pentru țara lor.

Dacă în armată se primeau chiar și negri, Huff nu înțelegea de ce nu l-au primit pe tăticul său. Își zise că el era cauza. Ce s-ar fi întâmplat dacă tăticul său ar fi fost trimis pe front pentru a ucide naziști și japonezi?

Se mutau atât de des, încât, probabil, cei de la armată nici măcar nu știau numele tăticului său. Sau poate că și armata îl considera pe tăticul lui inapt și retardat-mai degrabă, decât pur și simplu sărac și needucat. Tăticul său a apucat Marea Criză. Huff habar n-avea ce însemna asta, dar știa că era de rău. Tăticul său încercase să îi explice și Huff înțelesese că era ca un fel de război, deoarece afecta întreaga țară, numai că adevăratul dușman era sărăcia. Familia tăticului său pierduse acest război. De fapt, ei au fost întotdeauna săraci. De aceea, tăticul său nu făcuse decât trei ani de școală, după care lucrase pe câmpurile de bumbac, cot la cot cu tatăl său și, uneori, și cu mama. Bunicii lui muriseră și, apoi, îi murise și mama. Când întrebase din ce cauză muriseră, tatăl lui îi spusese: din cauza sărăciei, probabil.

În acea vară a lui 1945, slujbele erau și mai greu de găsit, pentru că se întorceau soldații care căutau, la rândul lor, de lucru. Nu erau prea multe de făcut. Fusesse o adevărată minune, când domnul J.D. Humphrey îl angajase pe tăticul său la cimitirul de mașini. Era o muncă grea, fierbinte, dar tatăl său era mulțumit că avea o slujbă și puse osul la treabă. Când venea cineva la depozitul domnului Humphrey, să caute o piesă pentru o mașină mai nouă, tăticul său trebuia să scormonească în grămezile de fier, întinse pe acri întregi de teren, până când găsea ceea ce cerea clientul. La sfârșitul fiecărei zile de lucru, era plin de vaselină, sângea de la micile zgârieturi pe care i le provocau bucățile de fier, îl dureau mușchii din cauza efortului, dar nu se plângea niciodată.

Huff hoinărea prin jurul cimitirului de mașini. Era mic pentru vârsta lui și nu prea vorbea cu nimeni în afară de tăticul său. Acesta îl lăsa să facă lucruri

ușoare, cum ar fi să îi dea uneltele de care avea nevoie sau să scoată cauciucuri.

Tăticul său îi spusese că dacă lucrurile aveau să meargă bine, era posibil să îl trimită la școală în toamna următoare. Era cam târziu, dar spera ca Huff să poată recupera într-un timp foarte scurt. Huff abia aștepta să meargă la școală, la fel ca alți băieți. De multe ori, îi privea de la distanță în timp ce râdeau și se zbenguiau în curtea școlii, aruncând o minge de la unul la altul sau alergând după fetele care chițăiau și râdeau. În vara aceea, casa lor era o colibă abandonată. Cei care locuiseră acolo înaintea lor lăsaseră o grămadă de lucruri, printre care și o saltea din bumbac și câteva piese de mobilă stricate. El și tăticul său curățaseră locul și se instalaseră. Noaptea, care avea să îi schimbe pentru totdeauna viața lui Huff, era una la fel de călduroasă și deosebit de umedă. Sudoarea nu se evaporă, ci ți se scurgea pe piele, până când cădea pe pământ, formând mici cratere, asemenea celor făcute de primii stropi de ploaie. Era greu să inspiri adânc, pentru că aerul era foarte dens. Pe drumul lor spre casă de la cimitirul de mașini, tăticul său spuse că probabil va fi o furtună înainte de ivirea zorilor. Tocmai se așezaseră să își mănânce bucata rece de șuncă, cu pâine neagră, iar prunele le culesese din pomi, în timp ce se întorceau, când auziră o mașină apropiindu-se de colibă.

La ei nu venea nimeni, niciodată, așa că, cine putea să fie?

Lui Huff i se strânse inima și fu nevoit să împingă o bucată de pâine pentru a o înghiți. Probabil că era proprietarul colibeii care voia să știe ce naiba or fi căutând în casa lui. Avea să îi dea afară și nu vor mai avea unde să locuiască. Și dacă nu mai găseau o altă

locuință înainte de începerea școlii? Huff trăise cu gândul la ziua în care va merge la școală. Tăticul său i-o însemnase pe calendarul cu fotografia unei doamne goale, care atârna în biroul domnului J.D. Humphrey.

Atunci, putea să li se alăture celorlalți copii pe terenul din curtea Școlii și să învețe jocurile lor. Inima îi ajunsese în gât, când i se alătură tăticul său la fereastră. Cei doi văzură o mașină strălucitoare alb cu negru, cu o lumină roșie deasupra. În mașină, stătea domnul J.D. Humphrey împreună cu omul legii. Dar nu zâmbea, cum o făcuse atunci când îi dăduse lui Huff o bucută de țevă pentru a se juca cu ea, iar când se îndreptară spre ușă, ofițerul ținea în mână o bâtă.

Tatăl său îi spuse să rămână înăuntru și se duse să îi întâmpine pe cei doi bărbați.

— Buna seara, domnule Humphrey.

— Nu vreau niciun fel de necazuri din partea ta.

— Poftim?

— Dă-mi-l.

— Ce anume să vă dau, domnule Humphrey?

— Nu te juca de-a baba oarba cu noi, băiete, zise ofițerul, domnul Humphrey știe că e la tine.

— Cutia de trabucuri, în care îmi țin toate încasările!

— Ce e cu ea?

— A dispărut. Cine altcineva ar fi putut să o ia?

— Nu știu, domnule. Dar eu nu am luat-o.

— Rahat, crezi că pot să te cred? Huff trăgea cu ochiul peste pervazul ferestrei. Fața domnului Humphrey se înroșise. Ofițerul zâmbea, dar nu prea prietenos. Apoi îi dădu bâta domnului Humphrey. Poate asta o să îi bage mințile în cap. Domnule Humphrey, eu... Atât apucă tatăl său să spună, înainte ca domnul Humphrey să îl lovească cu bâta. Îl lovise

peste umăr și trebuie să îi fi rupt ceva, pentru că tatăl sau căzu în genunchi.

— Jur că nu aş fura... Domnul Humphrey îl lovi din nou, de data asta în cap și se auzi de parcă ar fi fost un topor care despica un lemn lung. Tăticul său căzu la pământ și nu mai scoase niciun sunet. Huff rămase încremenit în locul lui de la fereastră. Respira greu de uluire și de groază.

— Doamne, J.D. l-ai lovit nu glumă, chicoti ofițerul, aplecându-se peste tăticul său.

— Asta o să îl învețe minte să mă mai fure.

— Nu o să îl mai învețe nimic. Ofițerul se îndreptă, scoase o batistă din buzunarul din spate și își șterse sângele de pe degete. E mort.

— Ai înnebunit?

— Mort de-a binelea. Domnul Humphrey scutură bâta ca și când ar fi cântărit-o.

— Chestia asta are o tijă de fier în ea?

— E bună pentru cotonogit negri. Ofițerul îl înghionti pe cel căzut cu cizma. Cum zici că îl chema? Domnul Humphrey îi spuse, dar nu îi reținuse numele tocmai corect.

— Nu era decât un rahat. Faci tot posibilul și îi întinzi o mână creștinească și el te mușcă.

— Nu asta spune Biblia? Ofițerul scutură din cap. O să trimit mâine serviciul de morgă aici. Cred că statul va trebui să îi plătească înmormântarea.

— Am auzit că Școala de Medicină de la universitate primește întotdeauna cu plăcere un cadavru.

— Ar fi o idee.

— Bănuiesc că ți-a dosit banii pe undeva prin gaura asta de șarpe. Cei doi intrară în colibă și îl văzură pe Huff, ghemuit sub fereastră.

— La naiba. Am uitat de băiatul lui. Ofițerul își dădu pălăria pe ceafa, își propti mâinile în șolduri și se încruntă la Huff.

— Un amărât sperios, nu?

— L-a urmat pe amărâtul de taică-său peste tot. Dacă mă întrebi pe mine, e puțin cam retardat.

— Cum îl cheamă?

— Nu îi știu adevăratul nume, pe taică-său l-am auzit spunându-i Huff.

— Huff? Huff? În cele din urmă, își dădu seama că era strigat și nu se afla în vara aceea a anului 1945. Întotdeauna, resimțea revenirea la realitate ca pe o pierdere. Era bucuros să viseze, deoarece i se părea că-l vizita pe tatăl lui. Dar visul nu se termina niciodată bine. De fiecare dată, când se trezea, tatăl lui era mort. Deschise ochii. Chris și Beck stăteau de o parte și de alta a patului său. Chris zâmbi.

— Bine ai revenit. Erai în lumea viselor. Jenat de profunzimea somnului său și de sentimentalismul pe care i-l provoca acest vis, se ridică în șezut pe marginea patului.

— Am tras un pui de somn.

— Pui de somn? Sforăiai de-a dreptul. Nu credeam că o să te trezim. Și mai și vorbeai în somn. Ziceai că numele nu e corect. Ce anume visai?

— Să fiu al naibii, dacă îmi amintesc, mormăi Huff.

— Am venit să te ajutăm să te pregătești să mergi acasă, dar se pare că am sosit prea târziu pentru a mai fi de vreun folos, zise Beck. Huff se trezise înainte de ivirea zorilor. Nu era genul de om care să zacă în pat, iar faptul că se afla în spital nu-i schimbase acest obicei.

— Sunt gata să mă car de aici.

— Și noi suntem gata să te vedem plecat. Doctorul Caroe intră cu halatul fluturând. Asistentele ți-au completat fișa de externare.

— Atunci, externează-mă, am întârziat la lucru.

— Nici să nu te gândești, Huff. O să stai acasă, zise medicul.

— Este nevoie de mine la turnătorie.

— Trebuie să te odihnești o vreme, înainte de a începe să lucrezi.

— Pe naiba, nu am făcut decât să zac în fund timp de trei zile. În cele din urmă, ajunseră la un compromis. Avea să meargă acasă și să se odihnească și va reveni la lucru în mod progresiv, câteva ore în fiecare zi, până va ajunge la programul normal. Toată această discuție făcea parte dintr-un scenariu, regizat și pus în scenă pentru Chris și Beck. Caroe, nenorocitul, juca rolul unui medic foarte preocupat. Îi dădea lui Huff verde pentru a pleca acasă, numai dacă acesta accepta condiția să fie destul de convingător în mimarea atacului de cord.

Biletul de externare și ieșirea din spital într-un scaun cu roțile îl enervară pe Huff. Până și când ajunse acasă era peste măsură de nervos.

— E mai șiret decât o vulpe, îi spuse Chris, Selmei. Ai grijă.

Neimpresionată de avertismente, ea ȝopăia în jurul lui Huff. Îi aduse un pahar de ceai cu gheață și îl acoperi cu o pătură. Huff aruncă pătura, înjurând:

— Nu sunt invalid, iar afară e o căldură de iad. Dacă vrei să mai lucrezi aici și mâine, nu mă mai înfășură în pături.

— Nu sunt surdă și nu trebuie să ȝipi la mine. Ai grijă pe ce ton vorbești. Selma ridică pătura și îl înveli din nou. Ce vrei să mănânci la prânz?

— Pui fript...

— O să primești pește la grătar și legume fierte, spuse Selma și părăsi camera, trântind ușa cu putere în urma ei.

— Selma este singura care își permite să te contrazică, zise Chris, din celălalt capăt al camerei. Beck stătea pe sofa, picior peste picior. Huff își aprinse cu un chibrit cea de-a doua țigară, de când părăsise spitalul.

— Nu prea îți iese, zise el.

— Ce anume nu iese? întrebă Beck.

— Să pari că nu ai nici cea mai mică problemă. Lasă teatrul și spune-mi ce se întâmplă.

— Medicul ți-a spus să nu fumezi.

— Nu schimba subiectul. Vreau să știu ce se întâmplă. Cine vrea să îmi spună? Chris se așeză pe canapeaua liberă.

— Wayne Scott continuă să facă pe grozavul.

— Acum ce mai e?

— Încă mai caută probe, spuse Beck. Și toate probele lui duc la Chris.

Huff trase din țigară, întrebându-se unde naiba erau cei din breasla lui Scott, atunci când tatăl lui fusese ucis cu sânge rece. Nimeni nu se întrebase niciodată cum de avea o gaură atât de mare în cap că puteau să îi scoată creierii pe acolo. Huff nu aflase niciodată dacă tatăl său fusese îngropat sau dacă ajunsese pe mâna studenților de la Medicină. Pe el îl luaseră și petrecuse noaptea în pușcărie pentru simplul fapt că nu știa ce să facă cu el. Domnul Humphrey îi spusese ofițerului că soția lui ar fi făcut scandal dacă l-ar fi dus pe Huff la el acasă: „Probabil că are păduchi. M-ar da afară dacă copiii noștri ar lua așa ceva de la el”. În aceeași noapte, în timp ce el

zăcea pe podea, plângând în celula închisorii, îl auzise pe ofițer povestindu-i unui coleg că soția domnului Humphrey luase cutia cu bani.

— Au fost mari reduceri la târgul de haine. Nu avea prea mulți bani lichizi, așa că îi luase fără să se deranjeze să îl anunțe pe J.D.

— Ca să vezi, zise celălalt și pufniseră în râs pe seama acestei neînțelegeri.

În dimineața următoare, Huff primi un cârnat și un pachet de biscuiți, apoi ofițerul îi spuse să stea și să aștepte liniștit. După o vreme, asta și făcu, până apăru un omuleț uscățiv, purtând un costum ieftin și o pereche de ochelari cu rame metalice. Acesta îi spuse lui Huff că venise să îl ducă la un orfelinat.

În timp ce se îndepărtau cu mașina închisorii, i se adresă lui Huff:

— Nu o să îmi dai nicio bătaie de cap, nu-i așa, băiete? Huff nu avea nici cea mai vagă idee despre iadul care-l aștepta. Următorii cinci ani Huff a trăit de fapt a existat – într-un orfelinat în care personalul propovăduia dragostea pentru aproape, dar care te bătea până la sânge cu o curea din piele, dacă te uitai la ei câș, ceea ce Huff făcea adesea. La treisprezece ani, a fugit. Regreta un singur lucru, și anume că nenorocitul cu costum ieftin nu știa că el fusese cel care îl ucisese. Trebuia să îl și trezit și să îl și lăsat să își pună ochelarii, înainte de a-i pune perna pe față. Cu domnul Humphrey nu mai făcu aceeași greșală. Se asigură că ucigașul tatălui său îl văzuse și îi șopti numele clar la ureche, înainte de a-l măcelări în propriul pat, în timp ce grăsansa de nevastă-sa era la niciun metru distanță, în patul ei. Ofițerul îl scutise de deranjul de a-l ucide. Huff aflase că se băgase între doi negri care se certau pentru un câine de vânătoare.

Unul dintre ei avea un cuțit care a intrat până la mâner în pieptul ofițerului. Se zicea că a murit urlând. După moartea tatălui său, Huff nu avea decât dispreț și ură față de oamenii cu insignă.

— Peste ce a mai dat detectivul Scott? Beck îi spuse de interogatoriul care se desfășurase în noaptea precedentă. Din când în când, Chris îl întrerupea, negând câte ceva sau făcând o remarcă ironică la adresa detectivului.

După ce Beck termină de povestit, Huff i se adresă lui Chris:

— Explicația ta legată de telefonul către Danny probabil că i-a tăiat entuziasmul detectivului. Adevărul e că eu chiar ți-am zis să vezi cum faci să îl aduci pe calea cea bună de la biserica aia a lui. Dar Scott este câinos și ambițios. Și asta mă îngrijorează. Cred că nu o să se dea bătut și o să continue cu prostia asta.

— Mi-e teamă că ai dreptate, Huff, zise Beck.

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu Red, se plânse Chris. De câte ori m-a chemat, i-a predat comanda lui Scott. A trebuit să stau și să-l suport pe puțoiul ăla fără niciun fel de intervenție din partea lui Red. Vrea cumva mai mulți bani? Dacă e așa, să îi dăm mai mult și să terminăm odată cu asta. Dacă nu, atunci hai să facem noi ancheta.

— Anchetă? Huff se uită la fiecare pe rând. Despre ce este vorba?

— Chris crede că cineva l-a ucis pe Danny și face tot ce poate să pară că el a făcut-o.

— Cineva îmi înscenează asta, Huff. Huff se foi în fotoliul său pentru a se așeza mai confortabil.

— Înscenare, zici? Ce părere ai despre teoria asta, Beck?

— Este plauzibil. Ți-ai făcut ceva inamici

puternici în ultimii ani.

Dacă cineva vrea să te lovească, unde te doare cu adevărat, ar lovi în unul dintre copiii tăi. Ar fi o lovitură dublă dacă ar reuși să pună, apoi, fapta în cărca celuiilalt.

— Ai vreo idee cine ar putea face asta?

— Slap Watkins, declară Chris. Huff se uită la el câteva clipe, apoi pufni în râs.

— Slap Watkins? Nu are suficientă minte să omoare o muscă și apoi să scape.

— Ascultă-mă, Huff. Nu aduce decât necazuri, zise Chris.

— Bineînțeles că așa e. Toți cei din familia lui sunt niște degenerați, dar nu am auzit niciodată să fi ucis pe cineva.

— Sunt scandalagii. Sunt violenți. În cei trei ani petrecuți în Angola, Slap putea să fi absolvit o școală de ucigași. Chris se aplecă înainte, balansându-se pe marginea canapelei. Imediat ce a fost eliberat din închisoare-desigur foarte supărat pe întreaga lume-a-depus o cerere de angajare la turnătorie. Danny a respins-o. Slap știa la fel de bine ca oricine că noi angajăm foarte mulți recidiviști, pentru că lucrează pe bani puțini. Danny, care era bogat și îi reprezenta pe cei pe care Slap îi urăște și îi învinuiește pentru propriile lui nenorociri, l-a refuzat. Asta împreună cu scandalul pe care l-am avut cu el acum trei ani sunt suficiente pentru a-l face să se răzbune. Beck interveni:

— Watkins putea să îl și urmărit pe Danny și să fi așteptat o ocazie pentru a lovi. Duminică după-amiază, l-a urmărit până la cabana de pescuit. Și a făcut ceea ce a făcut. Asta ar fi ipoteza.

— Slap s-a dovedit suficient de prost când a făcut

să pară că Danny se dusesese acolo la pescuit, adăugă Chris. Nu avea de unde să știe că lui Danny nu îi plăcea să pescuiască. Huff se ridică din fotoliu și făcu un ocol în jurul camerei, bucurându-se că-și revede lucrurile, savurind în același timp. gustul tutunului. În cele din urmă zise:

— Sună coerent, dar sunt simple speculații. Nu ai nicio dovadă împotriva lui.

— Îl avem pe Slap însuși, zise Chris. A devenit foarte țăfnos. S-a luat de Sayre la restaurant. Niciodată n-a mai făcut-o. Acum două nopți, s-a luat de întreaga familie. L-a auzit și Beck. Huff se uită la Beck care dădu din cap.

— Da. L-au mai auzit și alții.

— Red ce părere are?

— I-am pomenit despre asta o singură dată, zise Beck.

— Nu pare să fi dat atenție, zise Chris, enervat de indiferența șerifului. Nu crezi că ar trebui să îl ia pe Watkins la întrebări?

— Cel puțin atât, zise Huff. Lasă-l pe Red în seama mea. Înainte de a mai apuca vreunul dintre ei să spună ceva, Selma ciocăni discret la ușă:

— Tocmai a sosit un pachet, domnule Hoyle, zise ea. Huff îi făcu semn să-i dea plicul cu ștampila Federal Express lui Beck.

— Orice ar fi, vreau să te ocupi tu. Beck luă plicul de la Selma și îl desfăcu. Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Huff îl observa pe Beck, în timp ce acesta citea hârtia cu atenție. După ce termină, înjură în barbă. Huff intercepta privirea îngrijorată pe care Beck i-o aruncă lui Chris.

— Vești proaste? întrebă el. Haide, să auzim. Beck ezită, ceea ce îl incită pe Huff.

— La dracu' Mai sunt sau nu la conducere?

— Îmi cer scuze, Huff, zise Beck încet, bineînțeles că ești.

— Atunci, nu o mai da pe după plop și spune-mi despre ce e vorba în scrisoare.

— Este de la Charles Nielson. A auzit de accidentul lui Billy Paulik. Huff își puse din nou țigara în gură și se așeză pe fotoliu.

— Și? Beck oftă.

— Și, apoi, sunt mai multe.

Chris nu era încântat să îl vadă pe George Robson făcând ture prin biroul lui, când se întoarse de la un prânz frugal cu Huff, în timpul căruia discutaseră tot felul de chestiuni, de la Charles Nielson la meniul Selmei.

— Putem vorbi un minut, Chris? întrebă George. Negăsind nicio scuză destul de bună pentru a-i refuza cererea, Chris îi făcu semn spre biroul lui.

Din punct de vedere fizic, George nu prea avea cu ce să impresioneze. Nici personalitatea lui nu îi aducea mulți prieteni. Încercările desperate de a mulțumi pe toată lumea nu făceau decât să-i enerveze pe toți. Era un tocilar întârziat, care încercase să se integreze, și chiar se amăgea crezând că reușise.

Autoamăgirea lui era cea care îl făcea perfect pentru postura în care se afla. Chris găsea amuzant că George era atât de adorabil de inconștient de faptul că era încornorat chiar de bărbatul pe care îl rugase să ia loc și căruia îi oferise cu grație ceva de băut.

— Nu, mulțumesc, refuză George.

— Atunci, ce pot face pentru tine?

— Este vorba despre conveierul ăla. Am chemat pe cineva pentru a înlocui cureaua azi-dimineață.

— Bine. Atunci, care este problema?

— El, a... adică tehnicianul, a recomandat ca acesta să nu intre în funcțiune până când nu i se face o revizie completă. Chris se lăsă pe spate în fotoliu.

— Lui Huff nu o să îi facă plăcere să audă asta.

— Nu, nu cred că îi va plăcea.

— Așadar, tu ce recomanzi? Chris îl privi cu blândețe.

— Păi, siguranța este prima mea grijă.

— Firește.

— Iar conveierul acela a fost plătit deja cu brațul unui om. Savurând modul în care George se perpelea pe locul său, Chris nu comentă.

— Dar... dar după părerea mea, se bâlbâi George, o revizie nu ar fi necesară. Cred că putem relua lucrul cu el. Chris zâmbi.

— Mă încredințez experienței tale în ceea ce privește siguranța, George. Și Huff la fel. Știi asta. Dacă tu spui că a fost reparat și că putem relua producția cu el, atunci așa vom proceda. Mai e ceva?

— Nu, asta este tot. Se ridică și, când ajunse aproape de ușă, se opri și se întoarse. De fapt, ar mai fi ceva. Lila. Chris, care începuse să răsfoiască hârtiile de pe biroul lui, se opri și se uită la el. Despre ce naiba era vorba? Doar nu se dăduse de gol târfa naibii și îi spusese ceva despre aventura lor?

— Ce e cu Lila? George înghiți în sec.

— Mi-a zis de curând că ar trebui să vă invităm la cină într-o seară. Ce părere ai? Relaxându-se, Chris răspunse:

— Doamne, nu știu. Gătește bine? George râse nervos și se bătut pe burtă.

— Asta vorbește de la sine, deși aseară a trebuit să mă descurc singur, deoarece ea a lipsit.

— Da? Chris se întoarce la grămada de mesaje de pe biroul lui.

— A trebuit să meargă să viziteze o prietenă bolnavă.

— Sper că nu era vorba de nimic serios.

— Nu cred. Dar când s-a întors era târziu. Chris ridică din nou capul și îl privi pe soțul Lilei.

— Când ai o soție ca Lila, ai fi nebun să nu ai grijă de sănătatea și binele ei, George. Să nu ne faci să așteptăm prea mult, bine? George încuviință din cap, ezită ca și când nu ar fi știut cum să încheie întâlnirea, apoi se întoarce și ieși.

— Doamne, murmură Chris, mă mai mir că Lila se grăbește, de parcă nu ar mai exista și ziua de mâine?

— Soțul meu a murit anul trecut, îi spusese doamna Loretta Foster lui Sayre. Dumnezeu să îi odihnească sufletul.

— Îmi pare rău. A fost bolnav?

— Nici măcar o zi în toată viața lui. Pur și simplu a căzut și a murit chiar aici în bucătărie, în timp ce își turna o ceașcă de cafea. Embolie pulmonară. Doctorul mi-a zis că era deja mort când a căzut pe podea.

— Morțile neașteptate sunt un adevărat șoc.

Părul cenușiu, mult prea des făcut permanent, se mișca ca o masă compactă, în timp ce femeia dădea aprobator din cap.

— Este bine pentru cei ce încheie socotelile cu lumea fără niciun fel de complicații, dar este rău de cei rămași în urmă. Acum, am rămas numai eu și băiatul. Femeia arăta spre fiul ei, care stătea în fața televizorului cu ecran mare, care ocupa aproape tot spațiul în camera mică, dintr-o casă la fel de mică.

Doamna Foster îi pusese în față pe o tavă suc de portocale și o pungă cu biscuiți, atenționându-l să fie atent și să nu verse suc pe covor". Băiatul" părea să nu o fi auzit. De altfel, făcea abstracție și de prezenta lui Sayre, care stătea cu mama lui la masa din bucătărie, la un ceai cu gheață". Băiatul" avea în jur de patruzeci de ani.

— Cred că ți-ai dat seama că nu este tocmai normal, zise Loretta Foster, în șoaptă, și Sayre abia o auzi în vacarmul provocat de desenele animate. Așa s-a născut.

Sayre, neștiind ce să răspundă, zise:

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru mine. Hohotele de râs îi scuturară doamnei Foster pieptul generos.

— Nu mergem nicăieri și nu facem nimic. Doar duminica ne ducem la slujbă. Fiecare zi seamănă cu celelalte. Atâta timp cât îi pregătesc cina înainte de cinci și jumătate, fiul meu este mulțumit. Cam asta-i tot ce facem în fiecare după-amiază, așa că mă bucur că am cu cine schimba și eu o vorbă. Sunt un pic curioasă să aflu de ce ai venit.

Numele Loretei Foster era pe lista obținută cu ajutorul Jessicăi Deblance.

— Cunosco o femeie care lucrează la biroul de taxe locale, îi spusese aceasta lui Sayre, când îi ceruse o favoare. Nu suntem prietene apropiate, dar cred că te-ar putea ajuta. De ce anume ai nevoie? Ceea voia Sayre era lista juraților care fuseseră aleși la procesul lui Chris. Jessica își sunase cunoștința și aceea fusese de acord să încerce să vadă dacă o putea obține, dar ceruse un răstimp de câteva ore. Sayre se întâlnise cu ea la ora stabilită și primi lista.

— A fost mai ușor decât mă așteptam, îi spusese

femeia. Se păstrează datele persoanelor selecționate ca jurați. Când juriul este dizolvat, numărul cazului li se trece în registrul de serviciu. Noaptea trecută, când se dusesese să îl vadă pe Beck, ținuse lista ca pe un as în mânecă, dar nu avusese ocazia să o folosească.

Dimineață, se întorsese la tribunal și, folosindu-se de înregistrările la impozit, aflase că zece din cei doisprezece jurați încă mai locuiau în parohie.

Primii doi, pe care îi sunase, îi spusese de la bun început că nu vor să discute despre acel caz. Cel de al treilea, după cum îi spusese soția acestuia, lucra în schimbul de nopți la Hoyle Enterprises. Când Sayre îi explică despre ce e vorba, amabilitatea soției se transformase în precauție, iar când Sayre insistase, deveni ostilă și motivase ca soțul ei era prea ocupat.

La a patra încercare, reușise s-o convingă pe doamna Foster să îi permită o vizită.

— Am vrut să discut cu dumneavoastră despre procesul fratelui meu, Chris. Ați fost printre jurați, nu? Brusc, zâmbetul Lorettei Foster dispăru. A fost prima și ultima oară, deși am locuit aici toată viața. De ce vă interesează?

— L-am dezamăgit pe fratele meu, nefiind aici la procesul lui. Îmi pare rău că nu m-am întors în Destiny pentru a-i oferi suport moral. Mă gândeam să vorbesc cu unii dintre oamenii care au luat parte la proces pentru a înțelege mai bine ce s-a întâmplat, se explică Sayre. Doamna Foster nu părea să o creadă, cel puțin nu în întregime.

— Ce vrei să spui? Nu s-a întâmplat nimic. Nu am putut ajunge la unanimitate de voturi, atât. Eram exact jumate-jumate.

— De care parte ați votat, doamnă Foster? Femeia se ridică, se duse la sobă și amestecă

conținutul unei oale.

— Nu văd ce importanță are acum. Fratele dumneavoastră a scăpat.

— L-ați considerat nevinovat? Doamna Foster puse capacul peste oală, puțin cam zgomotos, și se întoarse spre Sayre:

— Și ce dacă?

— Dacă așa a fost, vă datorez mulțumiri, îi zâmbi Sayre. Sunt sigură că fratele și tatăl meu v-au mulțumit cum se cuvine. Femeia se așează din nou la masă, în fața lui Sayre, privind-o intens, în timp ce sorbea din ceașca de ceai.

— Au venit și ne-au strâns mâinile după terminarea procesului. Nu știu despre ce alte mulțumiri vorbiți. Sayre se uită prin încăpere. Era curată, dar mobila era veche și uzată. Peste petele de pe tapițerie fuseseră întinse macaturi croșetate.

Tapetul era decolorat, iar covorul pentru care doamna Foster își făcea griji avea numeroase pete. Televizorul era de departe cel mai nou, cel mai sofisticat și cel mai scump lucru din casă, contrastând cu restul încăperii. Un crucifix, atârnat pe peretele din spatele sofalei roase, și o panteră din ceramică, aflată pe măsuța de cafea, completau interiorul modest. Sayre decorase camere de relaxare, dotate cu asemenea televizoare, așa că știa cât costă un asemenea aparat. El depășea cu mult posibilitățile financiare ale văduvei. De la venirea lui Sayre, fiul femeii nu se mișcase din fața televizorului imens. Continua să șadă pe covor, cu picioarele încrucișate, rozând biscuiți și bând suc de portocale, siderat de imaginile care se succedau la televizor. Sayre o privi pe Loretta Foster. La început, femeia avusese o atitudine defensivă, dar după declarația lui Sayre,

care nu-i dădea loc de întors, devenise nervoasă și puțin rușinată.

— Te rog să mă scuzi, zise ea, dar trebuie să pregătesc prânzul băiatului. Se va enerva și va face o criză, dacă nu va fi gata până începe „Roata norocului”. Îi place să mănânce în timp ce urmărește această emisiune.

Făcu o pauză, după care i se adresă lui Sayre cu un amestec de sfidare și nemulțumire:

— După cumv-am spus, nu este tocmai în regulă. Nu a fost niciodată. Depinde de mine în orice situație sunt tot ce are pe lumea asta. Va trebui să mă asigur că va fi îngrijit după ce eu nu voi mai fi.

CAPITOLUL 20

Red Harper ciocăni, apoi își băgă capul pe ușă:

— Selma mi-a spus că pot intra.

— Te așteptam, ia-ți ceva de băut, zise Huff.

— Cred că o să mă servesc. Își puse un bourbon și se duse la sofa, unde se așeză punându-și cascheta pe genunchi. Huff ridică paharul către el și amândoi luară câte o sorbitură.

— Arăți bine, zise Red. Cum te mai simți?

— Ca la douăzeci de ani.

— Am uitat cum e asta.

— Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, zise Huff. Lucram la turnătoria bătrânului Lynch. Trebuia să încarc furnalul. Munca era extrem de grea, dar ori de câte ori aveam ocazia făceam ture duble. Aveam deja planuri pentru locul ăla.

Scoala de la orfelinat fusese foarte strictă în privința studiilor. După numai câteva luni, Huff îi ajunsese din urmă pe cei de vârsta lui. Își petrecea pauzele repetând lecțiile predate, în loc să alerge prin

curte după fete, așa cum își imaginase când era mic. Acum avea scopuri importante și se concentra pe studiu. Citea ore întregi noaptea la lumina slabă a unei băi comunale, șezând pe podeaua tare din cărămidă, transpirând vara și dărdâind de frig, iarna. Mâncarea nu avea niciun gust, dar lîngea farfuria la fiecare masă și, mîncînd regulat, începuse să crească.

La treisprezece ani, când a fugit, era mult mai dezvoltat decât ceilalți copii de vîrsta lui și avea de două ori mai multe cunoștințe. Restul educației sau cel puțin cea mai importantă parte din ea și-a completat-o prin experiență. Supraviețuia pe cont propriu, trăia după cum îl ducea mintea, asigurîndu-și hrana și adăpostul, în timp ce alți adolescenți se smiorcăiau și așteptau totul de la părinți.

Călătorea într-un tren de marfă, spre o destinație necunoscută. Se opri în Destiny pentru a încărca câteva vagoane cu fier vechi la turnătoria lui Lynch. Nici măcar nu știa în ce stat se află, dar când citi numele orașului pe turnul de apă, își zise că soarta îl adusese aici și hotărî că Destiny era locul unde își va clădi viitorul.

Nu avea niciun pic de experiență în tăierea metalului, dar turnătoria lui Lynch era singurul loc unde se găsea de lucru. Huff învăță repede și, curînd, fu remarcat de domnul Lynch.

— La vîrsta de douăzeci și cinci de ani, eram deja mîna lui dreaptă, îi spuse el lui Red. Mi-am petrecut câțiva ani încercînd să învăț cum trebuie făcute afacerile.

Domnul care avea să devină socrul lui Huff nu era cine știe ce vizionar. Nu făcuse decât ceea ce el numea „să își câștige o existență onorabilă” și era

mulțumit de acest lucru. Ambițiile lui limitate au fost o sursă constantă de frustrări pentru Huff, care identifica o piață în dezvoltare și nu profita de această oportunitate. Neînțelegerile dintre cei doi aveau la bază indiferența lui Lynch. Dezvoltarea și producția nu erau prioritare pe agenda lui de lucru. Era mulțumit de traiul lui mediocru, în vreme ce Huff avea o energie nelimitată și idei mărețe. Domnul Lynch avea o viziune ultraconservatoare asupra chestiunilor financiare, spre deosebire de Huff care știa că, pentru a scoate profit, trebuie făcute investiții. Bătrânul Lynch ținea punga, în timp ce tânărul Huff era lefter. În consecință, numai părerea domnului Lynch conta.

Când bătrânul căzu la pat în urma unui atac cerebral, Huff prelua controlul procesului de producție. Oricine îndrăznea să îl chestioneze în legătură cu legitimitatea preluării acestei poziții era concediat pe loc. În ultimii trei ani ai vieții, domnul Lynch apucă să își vadă afacerea extinsă de patru ori ca dimensiune și ca valoare financiară și pe unica lui moștenitoare măritându-se cu omul care realizase acea creștere.

— Aveam treizeci de ani când a murit bătrânul Lynch, îi spuse Huff lui Red. Doi ani mai târziu, am schimbat numele fabricii și mi-am pus propriul nume pe firmă.

— Ai avut întotdeauna o personalitate puternică, Huff.

— La naiba, eu făcusem toată treaba. Aveam tot dreptul.

— M-ai chemat aici ca să vorbim despre alte vremuri? Îndrăzni Red.

— Nu. Te afli aici ca să îmi spui ce naiba se petrece. Chris este hărțuit de acest nou ajutor de șerif

al tău, iar tu îi permiți. De ce? Nu te plătesc destul?

— Nu este asta, Huff.

— Atunci ce este?

— Sunt pe moarte. Dădu peste cap restul de băutură și începu să răsucescă paharul în mână. Huff era prea uluit pentru a vorbi.

— Cancer de prostată, zise Red, într-un târziu.

— Să te ia naiba, Red, expiră Huff dintr-odată, dând din mână ca și când ar fi lichidat chestiunea. Pentru un minut chiar m-ai speriat. Asta nu este o sentință în zilele noastre. Se poate opera, se poate...

— Mi-e teamă că nu se poate, Huff. Nu m-am prins la timp. S-a răspândit în tot corpul deja.

— Chimioterapie? Radiații?

— Nu vreau să trec prin așa ceva. Aș câștiga câteva luni, dar m-aș simți ca un rahat, în ultimele mele clipe de viață.

— La naiba, Red, îmi pare tare rău.

— A, păi, dacă nu te doboară un lucru, apare altul, zise Red, în timp ce își punea paharul pe măsuta de cafea. Și, în plus, Huff, am obosit. Sunt extenuat. Nu mai pot să mă lupt cu Wayne Scott. Este un om cinstit, încearcă să își facă treaba pentru care a fost angajat. Eu sunt un corupt, ca și tine. Red ridică mâna pentru a împiedica protestul lui Huff. Nu are sens să o spunem frumos, Huff. Aranjamentul pe care l-am avut noi, oricât de mult am încerca să o ascundem, a fost destul de urât. Am făcut mult mai multe lucruri mârșave decât mi-aș fi putut închipui.

Trecutul e trecut, dar acum Chris s-a băgat într-o nouă încurcătură, iar eu nu cred că am timpul sau energia necesară pentru a-l scoate.

Era un discurs pe cinste, mai ales că venea din partea unui om care nu vorbea foarte mult. Oricum,

importanța subliniată a mesajului merse drept la țintă.

— Cât mai rămâi la post?

— O lună.

— Așa de puțin?

— Aș vrea să îmi petrec ceva timp cu familia, înainte de intra în faza cea mai urâtă.

— Te înțeleg, Red, dar retragerea ta intervine într-un moment extrem de neplăcut.

— Nu pot face nimic în legătură cu asta. Povestea asta cu Chris s-ar putea să mai dureze o vreme.

— Povestea asta cu Chris, îl imită furios, Huff. Știi foarte bine că nu și-a ucis fratele. Red întârzie cu răspunsul, dar, în cele din urmă, zise:

— Nu cred asta.

— El zice că i s-a înscenat totul.

— Beck mi-a spus despre asta. Vorbea serios, când a zis de Slap Watkins?

— Bineînțeles. Huff îi relatează ce discutase mai devreme cu Chris și cu Beck. Nu știu dacă nenorocitul ăsta de Watkins este în stare să însceneze așa ceva, continuă el, și nici dacă ar fi capabil să ucidă pe cineva, dar ipoteza merită luată în considerare. Cred că ești de acord. Privirea lui Huff îl avertiză pe Red că aprobarea era singura lui opțiune. Și, ca să nu fie nicio îndoială în ceea ce privea sensul spuselor lui, Huff adăugă:

— Watkins are trei ani de închisoare la activ. Mă îndoiesc foarte tare că și-a petrecut acești ani reeducându-se și reabilitându-se. Sunt sigur că dacă l-ai cerceta amănunțit, ai descoperi că încalcă legea la tot pasul, iar unul dintre delikte ar putea fi lichidarea lui Danny, din răzbunare sau pur și simplu din răutate.

Huff nu dădea niciodată ordine folosind cuvinte specifice. Arăta ce voia să se facă, fără să fie nevoie să

o spună direct. Red Harper înțelese mesajul lui clar și răspicat. Fără convingere, el spuse:

— O să îl chem la un interogatoriu.

— Ar fi un început bun; și poate ai putea obține o mărturisire. Băieții spun că face pe nebunul. Ia-te de el și ar putea să îți spună exact cum s-au petrecut lucrurile.

— O să dau un ordin de aducere, chiar acum. Red se ridică pregătindu-se să plece, dar Huff îi făcu semn să rămână. În timp ce își aprinse o țigară, zise:

— Aș vrea să mai faci ceva pentru mine în New Orleans.

— Huff...

— Este o treabă destul de ușoară. Ai putea chiar să rogi pe cineva de acolo în care ai încredere. Ai cunoștințe în oraș, nu? Huff îi explică ce anume voia. Red îl ascultă cu atenție.

— Eforturile îți vor fi răsplătite, adăugă Huff, pe un ton convingător. Știi cât de bine plătesc informațiile valoroase. Este important. Valorează foarte mult pentru mine.

— Bine. O să trimit câteva iscoade să vadă despre ce este vorba. Nu-ți promit însă nimic.

— Nielson. Scris cu i e. Orice nimic mi-ar fi de folos. Red încuviință și se ridică.

— Ai grijă de tine, Huff. Fă cum îți spune Selma. Cu inima nu e de glumit. Mai bine ai arunca cuiele alea de coșciug.

— Când o să le arunci și tu. Red încercă să zâmbească, dar nu reuși. Se duse către ușă, arătând mult mai bătrân decât era în realitate. Părea iremediabil învins. Huff îl chemă înapoi:

— Mai ești omul meu, Red?

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să fiu sigur.

— După patruzeci și ceva de ani, mă întrebi chestia asta? Huff nu se lăsă intimidat de indignarea lui Red și nu îi păsa dacă îl jigneau sau nu.

— Dacă tot ești pe patul de moarte, ar trebui să îmi fac griji cum că ai fi tentat să te confesezi vreunui preot?

— O mărturisire târzie nu mi-ar face niciun bine, Huff. O să mă duc în iad. Și tu la fel.

— Ar fi bine să mă întorc în oraș, zise Lila, luându-și pălăria.

— Nu e nicio grabă. George trebuie să se ocupe de conveierul ăla. O să aibă nevoie de ore întregi. În plus, zise Chris, ridicând sticla de vin alb, mai sunt cel puțin două pahare, iar unul dintre ele poartă numele tău. Îi luă pălăria din mână și o înlocui cu un pahar cu vin.

Picnicul părea să fi fost o idee bună, dar Lila se plânse tot timpul. De căldură. De gâze. De orice. Veniseră la locul de întâlnire separat. Era una dintre întâlnirile lor obișnuite. Locul plin de iarbă dădea într-un mic golf și era bine ascuns de copaci stufoși. În timpul weekendurilor era ticsit de familii, dar în timpul săptămânii, nu Venea nimeni acolo. Nu o anunțase decât cu o oră înainte, sunând-o imediat după ce soțul ei ieșise din biroul lui. Lila sosise cu o întârziere de câteva minute. Coborî din decapotabila ei purtând o pălărie de pai cu boruri mari și o rochie ușoară de vară, prin care se vedea totul. Văzând picnicul așternut de el, întrebă supărată:

— Ce este asta?

— Ce ți se pare a fi?

— De ce nu stăm în mașina ta, ca să avem aer

condiționat?

Nici Chris nu se înnebunea după picnicuri, dar, dacă rămânea în mașină, ar fi făcut sex, după care ea ar fi plecat. El avea însă nevoie de mai mult timp. Azi avea nevoie de timp ca să o răsfețe și să o lingusească. Se gândise în mod eronat, se parecă romantismul scenei o va impresiona. O luă de mână și o trase pe pătură, lângă el. Îi îndepărtă pălăria și îi sărută ușor gâtul.

— Mă simt crispat, Lila. Datorită lui Danny. Pereții par să se prăbușească peste mine. Când sunt acasă, nu mă gândesc decât la dispariția lui, la modul oribil în care a murit. Voiam să stau lângă tine, nu să ne giugiulim în mașină. Ajută-mă să uit o clipă. Te rog! Vorbele dulci o impresionară și Lila începu să îl dezmierde.

După un preludiu siropos, îl sărută cu atâta voluptate încât el rămase câteva clipe fără răsuflare. Următoarele câteva minute părea concentrată pe ștergerea din memoria lui a oricăror altor gânduri decât acuplarea lor alunecoasă. Nu făcea decât să îl încurajeze emoțional. Apoi începu să se plângă. Nu îi plăcea afară.

— Nu este niciodată o baie prin împrejurimi, când ai nevoie, se plânse ea, ca de exemplu, acum.

— Du-te după un tuș.

— Ca să mă zgârii unde nu trebuie? Nu, mulțumesc. Două pahare de vin îi mai îndulcira atitudinea, dar nu prea mult. La fel și salata delicioasă a Selmei și biscuiții cu brânză. Dar după ce alungă o muscă destul de mare, își luă pălăria și îi spuse că trebuie să plece acasă. După ce o mai reținu, punându-i un pahar cu vin în mână, Chris zise:

— Haide, bea. Îi înclină paharul pe buze și îl

ridică atât de sus, încât băutura i se scurse pe bărbie. Ochii lui urmăriră șiroaiele de vin scurgându-i-se pe piept și dispărând în decolteu. Îi făcu cu ochiul, apoi trase corsajul și linse vinul de pe sânii ei.

— O recoltă foarte bună, zise el. Suspinând de plăcere, se întinse pe pătură și își desfăcu rochia pentru a-i face loc. Înainte ca buzele lui să își găsească ținta, ea se agita deja, frecându-se de el.

— Doamne, asta mă înnebunește.

— Ce, asta?

— Doamne, da. Îi ținea sfârcurile cu mâna, în timp ce gura îi naviga spre tărâmurii mai exotice. Se temea că ea îi va smulge părul din rădăcină înainte de a termina. Era o amantă înfocată și conștiincioasă. Înainte de a-l lua în gură și-o clăti cu Pinot Grigio. În culmea extazului, el se ridică deasupra și o pătrunse dur. Ea răspunse pe măsură și fiecare dintre ei se bucură de un orgasm furtunos. De cum terminară, ea îl înghionti însă în umăr, cu brutalitate.

— Dă-te la o parte de pe mine. Este foarte cald, iar tu ești greu.

Cu părul și machiajul răvășite, cu rochia înfășurată în jurul ei, așa încât mai mult dezvelea decât acoperea, era o imagine a decadentei. Bietul George nu avea nicio șansă să o satisfacă. Zâmbindu-i și plimbându-și degetul pe partea exterioară a coapsei ei, Chris zise:

— Ești cea mai sexy femeie pe care am întâlnit-o vreodată, Lila, dar, uneori, te întreci pe tine însăși. Ca și acum. Ca și duminica trecută.

— Duminica trecută? Lila își verifică ceasul de la mână, injură în barbă și se ridică în picioare.

— Știi, când am venit la tine, zise Chris.

— Doamne, nu mai văd bine. Căută în grabă pe

sub pătură chiloții. Dacă George a ajuns acasă înaintea mea...

— Nu va ajunge, zise Chris, încercând să își mascheze nerăbdarea. Are treabă. O să mai stea câteva ore la serviciu.

— Dar ar putea veni acasă pe neașteptate. Găsindu-și chiloții, și-i puse și se aplecă să își ia pălăria. S-a purtat cam ciudat în ultima vreme. Mă urmărește, cred că bănuiește ceva, zise ea.

— Nu e decât închipuirea ta.

— La început, și eu am crezut la fel, dar acum două nopți, după ce ne-am întors acasă, m-a întrebat unde dispărașem.

— Bănuiesc că nu i-ai spus, glumi Chris. Lila nu se amuză.

— Am fost numai lapte și miere în ultima vreme, ca să încerc să îi alung suspiciunile, dar nu sunt sigură că l-am convins. Vorbește foarte mult despre tine și se uită la mine când crede că nu îl văd. Chris își aminti de conversația cu George și se întrebă dacă putea fi adevărat. Nu că i-ar fi păsat dacă George știa că aveau o aventură. Acum, nu îl interesa decât cooperarea Lilei, în cazul în care ar fi fost nevoie. O urmă pe panta unde își lăsase mașina. Ea își aruncă pălăria în coș și deschise ușa din dreapta.

— Stai un pic. O întoarce și o trase spre el. Nu îți iei la revedere?

— Nu am timp, Chris.

— Ești sigură? întrebă, sugându-i lobul urechii. Lila îl împinse la o parte râzând, dar cu hotărâre.

— Ar trebui să îmi aștept soțul iubitor acasă, când se întoarce după o zi grea de lucru. Va trebui să găsești o altă fată care să se ocupe de ăsta. Îi strânse în joacă penisul.

— Nu vreau o fată. Își băgă coapsele între ale ei și se frecă de ea. Vreau o femeie. Pe tine, Lila. Și tu mă vrei pe mine, pentru că știu cum să te fac fericită.

Nu era prea comodă poziția, dar îi mai provocă un orgasm, ceea ce era tot ce conta. Când, în sfârșit, îi dădu drumul, ochii ei sticleau și abia putea respira.

„Acum e momentul s-o întreb”, își zise el, și procedă în consecință.

— Dacă aș avea vreodată nevoie de tine, mă vei susține, nu-i așa?

— Am să încerc. Încercă să își îndrepte rochia, dar aceasta i se lipea de pielea transpirată. Uneori, îmi este destul de greu să plec de acasă, dacă nu îmi spui din timp.

— Nu mă refer numai la sex. Dacă am nevoie de tine cu adevărat? Ea se dădu înapoi și îl privi fără să înțeleagă.

— Să ai nevoie de mine? Cum ar fi? Chris îi mângâie brațele cu afecțiune.

— Păi, dacă te-ar întreba unchiul tău, Red, dacă am fost la tine duminica trecută, după-amiază, ai recunoaște că am fost, nu? Ochii i se limpeziră instantaneu, ca și când cineva ar fi aruncat apă rece peste ea. Nu mai arăta somnoroasă și satisfăcută.

— De ce m-ar întreba unchiul Red așa ceva. Doamne, Chris, deci soțul meu știe.

— Nu, nu are nimic de-a face cu George. O ținea de după umeri, masându-i ușor. Este vorba de mine. De noi. Încerc să obțin divorțul, Lila. După ce îl voi obține, aș vrea să vorbesc cu tine despre viitor. Viitorul nostru, Lila.

Știu că e prea curând ca să îți cer o promisiune. Mai ales cu chestia asta legată de Danny, care-mi stă pe cap, dar o să se termine curând. Cât de curând,

depinde de ce îi vei spune lui Red despre duminica trecută. Chris îi puse subtil viitorul lor în mână. Îi transferase responsabilitatea, legat de ceea ce avea să li se întâmple în viitor și îi fluturase pe la nas perspectiva căsătoriei cu el. Pentru a pecetlui înțelegerea, se plecă și o sărută pe frunte. Pot să contez pe tine, nu?

— Bineînțeles că poți, Chris.

— Știam eu. O sărută pe gură, îi dădu drumul și o ajută să urce în mașină. După ce porni motorul, ea îi zâmbi:

— Poți conta pe mine că voi avea grijă de Lila. Ceea ce urmă îl făcu să se simtă de parcă ar fi fost pălmuit.

— Ce?

— Tu chiar crezi că sunt proastă. Ești excelent la pat, Chris, dar ăsta este singurul motiv pentru care te suport. George nu e mare sculă, dar mă adoră. Eu sunt prințesa casei mele. La tine aș fi la degetul mic al lui Huff și soția pe care tu ai înșela-o. Iar chestia asta cu moartea fratelui tău este rahatul tău, scumpule. Nu ai decât să ieși singur din el.

CAPITOLUL 21

Telefonul mobil al lui Beck sună în timp ce urca scările de la intrarea principală în casa Hoyle. Răspunse, ascultă, înjură și apoi întreabă:

— Când?

— Cam acum o oră, spuse Red Harper:

— Ți-a dat vreo explicație?

— Tocmai aici e problema. Nu a putut.

— Bine, Red. Mulțumesc că m-ai anunțat. Revin eu cu un telefon. Beck intră în casă. Foaierul larg era umbrit și liniștit, ca și când casa ar fi moțait. Nu era

nimeni acolo. Beck îl găsi pe Huff în cel mai puțin așteptat loc din casă-sala de muzică a lui Laurel Lynch Hoyle.

— Ce faci aici?

— Aici locuiesc.

— Îmi cer scuze, nu am vrut să sune așa. Sunt un pic morocănos.

— Văd. Du-te și pune-ți ceva de băut.

— Mulțumesc, dar aş prefera să nu beau.

— Ai nevoie de o minte limpede?

— Cam așa ceva.

— Stai jos. Funcționezi ca un ceas elvețian. Beck se lăsă pe unul dintre fotolii. Spre vest, cerul, așa cum se vedea prin ferestrele înalte, devenise vinețiu în lumina amurgului, asemeni unora dintre orhideele plantate în ghivece. Ferigile erau stufoase și de un verde intens, sugerând o răcoare bine venită după căldura de afară. Camera era ca o oază care te îmbia la relaxare.

Pentru a te răcori, era nevoie de mai mult decât un decor exotic. Huff stătea întins pe un șezlong, cu perne pufoase îndesate la spate. Ținea în mână un pahar de bourbon, dar nu fuma, respectând ultima dorință a soției lui, de a nu fuma în camera ei specială.

— Te simți bine? îl întreabă Beck.

— Mai bine decât tine, cred. Dacă ar trebui să facem un pariu, cine are tensiunea mai mare acum, aş paria pe tine.

— Este chiar așa de evident?

— Spune-mi ce se întâmplă. Beck expiră prelung și se rezemă de pernele fotoliului.

— Suntem loviți din toate, părțile, Huff.

— Spune-mi-le pe toate pe rând.

— Mai întâi, este treaba cu Paulik. Am vorbit la

telefon cu medicul care se ocupă de îngrijirea lui Billy și spune că prognosticul este bun. Fizic, stă cât se poate de bine.

— Dar?

— Dar este foarte deprimat.

— Asta înseamnă un psihiatru, zise Huff, mult prea mulțumit de situație.

— Nicio companie nu acoperă asemenea cheltuieli. Ar trebui să îi oferim asistență psihiatrică. Huff pufni dezgustat:

— Medicii ăștia, își trimit pacienții unul altuia, sunt o adevărată mafie.

— În anumite situații, sunt sigur că așa este. Oricum, mi se pare normal ca Billy să aibă o cădere psihică. În afară de asta, ar fi un punct în plus la imagine pentru noi. Imagine de care avem nevoie cu disperare.

— Bine, dar câteva ședințe ar trebui să fie de ajuns, zise Huff. Nimic pe termen lung.

— Să zicem cinci.

— Să zicem trei. Altceva?

— Doamna Paulik. Mașina nouă, pe care i-am trimis-o ieri, au găsit-o pe locul meu de parcare, când am ajuns la serviciu în dimineața asta. Am trimis câțiva muncitori să facă niște reparații la casă, dar doamna nu le-a dat voie să intre.

Apoi, m-a sunat și mi-a zis unde să îmi bag mita asta. Tocmai se mută din casa aceea-casa ta împruțită-ca să fiu mai exact, și mi-a spus că, dacă ne închipuim că îi vom închide gura, ar fi bine să ne mai gândim. Huff sorbi din pahar.

— Și asta nu este totul, nu?

— Nu, zise Beck nemulțumit, ne dă în judecată.

— La naiba! A zis ea asta?

— A jurat. Agitându-și băutura în pahar, Huff căzu pe gânduri câteva clipe.

— Eu cred că nu o va face, Beck. Ne-a luat cam repede cu amenințările astea. Bine, are toată atenția noastră. Hai să creștem miza.

— Și mai multe cadouri? Cred că asta nu va face decât să îi întărească hotărârea, ațâțată de faptul că încercăm să o mituim. Și mai e ceva. Se opri și suspină. Mai mult decât atât, amenință cu plângere penală. Vrea să depună plângere penală.

Huff își termină băutura și puse paharul pe masă. Mișcările bruște îi evidențiau furia.

— Nu are nici măcar o șansă la o mie de a reuși, zise Beck. Ar trebui să demonstreze că știam că oricând era posibil un accident, iar asta ar fi extrem de greu de dovedit, chiar și de către cel mai hotărât procuror. Pe de altă parte, știu companii care au trebuit să facă recurs la acuzațiile de punere în pericol a vieții angajaților lor prin ignorarea, în mod deliberat, a normelor de protecția muncii, conform standardelor, clienți care sunt aici de foarte mult timp și acum ridică tabăra și se mută în alte locuri. Angajații, mai ales, în departamentele specializate, își dau demisia de teama de a nu se duce la fund, odată cu vasul pe care navighează. Poate dura ani de zile până când asemenea cazuri ajung să fie judecate. Numai un conglomerat care dispune de bugete de milioane de dolari și armate întregi de avocați ar putea rezista. Companiile private, așa cum este și a ta, n-au nicio șansă. Huff se răsti:

— E nevoie de mai mult de o muiere cu gura mare ca să închidă Hoyle Enterprises.

— În mod normal, aș fi de acord cu tine, dar Alicia Paulik nu este tocmai singură. La angajat pe

Charles Nielson pentru a instrumenta cazul. Am primit un fax de la el, azi. Nu o să te amăgesc, Huff, va fi cel mai mare coșmar al tău.

— Unde este faxul? Beck deschise geanta pe care o luase cu el, scoase o foaie de hârtie, se ridică și i-o dădu lui Huff.

— Poate că ar fi mai bine să beau totuși ceva. Beck își turnă bourbon și apă, vorbește cu Selma, care îl întreabă dacă rămânea la cină, apoi reveni în camera de muzică.

Huff nu mai stătea pe sofa, ci măsura camera în dreptul ferestrelor. Beck observă că faxul fusese mototolit și aruncat pe podea.

— Se pișă contra vântului. Muncitorii noștri nu vor face grevă, declară el cu convingere.

— S-ar putea să facă.

— Nu vor face.

— Dacă s-au unit...

— Unit, pe dracu', răcni Huff. Le este prea teamă pentru...

— Lucrurile nu mai stau ca acum patruzeci de ani, striga Beck acoperindu-l pe Huff. Nu mai poți conduce fabrica ca atunci când ai preluat-o. Nu mai poți fi autonom.

— Spune-mi de ce nu, la dracu'?

— Pentru că Destiny nu este o feudă fără legături cu lumea exterioară. Guvernul...

— Nu are niciun drept să îmi spună mie cum să-mi conduc afacerea. Beck râse scurt.

— Ei bine, legea federală zice că are. Suntem monitorizați. Acum ar putea intra în scenă Departamentul de Justiție. Probabil că asta i-a dat lui Nielson un pic de avânt. Își masă ceafa, înainte de a

spune: A cerut sindicatelor să trimită

— Vorbe, i-o tăie Huff.

— Vor fi aici la începutul săptămânii viitoare. Vor picheta și-i vor îndemna pe ai noștri să facă grevă, până când... Ei bine, ai citit faxul? Ai văzut lista cu revendicări? Și mai urmează și altele. Huff dădu din mâini nerăbdător.

— Muncitorii noștri nu vor asculta niciun agitator din afară, mai ales dacă e din nord.

— Și dacă sunt oameni care au crescut în sud? Cajuni. Albi și negri. Nielson e prea deștept pentru a apela la oameni care ar putea fi trimiși la plimbare. Va trimite oameni din partea locului care vorbesc aceeași limbă.

— Nu contează de unde vin, oamenii noștri nu suportă amestecul lor, așa cum nu ne place nici nouă.

— Poate. Să sperăm. Dar accidentul lui Billy a avut un impact profund. Nu ai mai fost la fabrică de când s-a întâmplat. Atmosfera este încordată. Oamenii vociferează și spun că nu s-ar fi întâmplat dacă am fi implementat normele de protecția muncii și dacă am fi făcut verificările de rutină.

— Paulik nu ar fi trebuit să se bage la conveierul ăla. Nu era specializat pe asta.

— Nu aş apela la un asemenea argument, Huff. Îl folosesc ei. Am auzit că muncitorii recrutați recent sunt trimiși pe platformă fără niciun fel de pregătire și instruire prealabilă, iar ăsta nu este tocmai locul potrivit să le dai de lucru. Dacă aş fi în locul lui George Robson, mi-aş asigura spatele, chiar dacă toți știu că el nu reprezintă decât o funcție. Arborând o mină indignată, Huff se întoarse spre fereastră și își privi proprietatea. Beck îl lăsă să evalueze lucrurile pe care i le spusese. În cele din urmă, Huff se duse la

pian și lovi clapele.

— Ai cântat vreodată la pian, Beck?

— Nu. Mama a făcut tot ce a putut și m-a înscris la cursurile de clarinet. M-am dus de trei ori, apoi am renunțat.

— Laurel cânta. Zâmbi, privind clapele, ca și când i-ar fi văzut mâinile mișcându-se pe ele. Bach. Mozart. Jazz. Nu trebuia decât să se uite la note și interpreta ca un adevărat maestru.

— Trebuie să fi fost foarte talentată.

— Cred și eu că a fost.

— Sayre mi-a zis că nu i-a moștenit talentul.

— Sayre, pufni Huff. Știi ce a făcut azi? Beck scutură din cap. Nu voia să vorbească despre Sayre. Nu voia să se gândească la Sayre.

— Să zicem că și-a făcut doar de lucru. Beck nu știa cum să răspundă sau dacă trebuia să răspundă. Huff se întoarse la șezlong și reluă discuția.

— Uite, ce cred eu, Beck. Nielson ăsta nu e decât un flecar. De ce ne-a avertizat că ne trimite oameni? De ce nu ne-a luat prin surprindere?

— Ca un atac prin surprindere? Eu așa aș face. De ce ne dă timp să ne pregătim? Ne-a anunțat că e pe urmele noastre. Asta îmi spune fie că nu este cel mai bun strateg, nici pe departe atât de deștept, cum se crede.

— Fie?

— Fie că se împăunează cu publicitatea aferentă cazului, dar nu are nici cea mai mică intenție de a da curs amenințărilor lui. Nu cred că vrea un război. Cred că îi este frică de noi. Beck reflectă câteva clipe.

— Nu pare nerăbdător să ne înfrunte. Am dat câteva telefoane la biroul lui din New Orleans, după ce am primit faxul. Mi s-a spus că era plecat. I-am

lăsat vorbă să mă sune. Încă nu a sunat. Huff zâmbi larg.

— Înțelegi ce vreau să spun? Ne evită. Asta îmi spune că e laș. Blufează.

— Să mai încerc să iau legătura cu el?

— Scrie-i. Să vedem cum îi place să fie el cel care este înghiontit, iar și iar. Fii o belea pentru el.

— Mi se pare o idee bună.

— Nu-l lăsa până nu o să accepte o întâlnire față în față. Asta-i singura posibilitate de a vedea cu adevărat de ce este în stare. Faxurile și recomandatele sunt un rahat. M-am săturat să îmi bat capul cu el.

— O să mă ocup de asta la prima oră, mâine de dimineată.

— Între timp, aș vrea să vorbești cu cei mai loiali oameni ai noștri. Fred Decluette, de exemplu, oameni pe a căror loialitate putem conta. Trebuie să aflăm cine sunt agitatorii.

— Am vorbit cu Fred astăzi. El și alți câțiva vor fi ochi și urechi pentru a-i depista pe agitatori. Huff îi făcu cu ochiul:

— Ar fi trebuit să îmi dau seama că te-ai ocupat deja de treaba asta.

— Mai vrei de băut? Beck luă paharul lui Huff. Ieși să umple paharele și se întoarse în micuța sală de muzică. În timp ce luă paharul, Huff i se adresă:

— Acum, hai să vorbim despre altceva. Beck îl privi cu seriozitate.

— Mi-e teamă că mai e ceva. Red Harper tocmai m-a sunat în timp ce veneam...

— Asta mai poate aștepta, hai să vorbim despre Sayre.

— Ce este cu ea?

— De ce nu te însori cu ea? Beck se opri brusc și

se întoarce către Huff, care își savura băutura, râzând de uimirea lui Beck. Beck se adună și se așează.

— Probabil că resimți efectul calmantelor. Ce ți-a prescris Caroe și de ce le amesteci cu alcool?

— Nu sunt nici beat, nici sub efectul medicamentelor. Ascultă-mă. Beck se prefăcu că se lasă relaxat pe spătarul fotoliului.

— Ar trebui să fie de bine. Sunt numai urechi, Huff.

— Nu face pe deșteptul cu mine. Vorbesc serios.

— Delirezi.

— Îți place cum arată? Beck evită să-l privească, încercând să rămână nepăsător.

— Eram pe terenul de golf, după înmormântare. Chiar și de la distanța aia am simțit febra.

— Febră? Desigur. Îmi explica, cât putea de clar, că sunt cea mai josnică creatură de pe planetă. În timp ce desființa teoria lui Huff, Beck se întreba dacă nu cumva Huff vorbise cu Chris și acesta îi spusese de scena pe care o întrerupsese la el în bucătărie. Oare cât timp stătuse Chris acolo? Cât din conversația lor auzise?

Simulând nonșalanța cât putea de bine, Beck întrebă.

— De unde ți-a venit o asemenea idee aberantă?

— Practic, faci deja parte din familie. Dacă te-ai căsătorit cu Sayre, nu ai face decât să oficializezi lucrurile.

— Chiar dacă aș dori să mă însor cu Sayre-acum nu fac decât să fiu avocatul diavolului-ea disprețuiește familia asta foarte tare.

— Ai putea să o aduci pe calea cea bună. Beck zâmbi complice.

— Nu mi se pare prea maleabilă. Aș spune că

este la fel de maleabilă ca și țevile pe care le prelucrăm noi.

— Nu ești suficient de bărbat pentru a-i face față?

— Nici pe departe, râse el. Oricum, nu mi-aș dori o femeie căreia să nu îi fac față. Reanaliză prea târziu că tocmai căzuse într-o capcană. Huff ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, se pare că ți se potrivește de minune, nu? Atracție, pasiune, toate astea.

Sayre știe ce vrea, iar tu nu vrei o mătură. Dacă ți-e teamă de chestia cu nepotismul, nu îți mai face griji. Eu m-am căsătorit cu fata șefului și, uite, ce bine a fost.

— Asta este altceva.

— Sunt de acord. Tu vii deja cu mult mai mult decât ani venit eu. Eram lefter, nu aveam nici după ce bea apă. În schimb, tu ai atâtea să îi oferi lui Sayre.

— Nici măcar nu a acceptat să plătesc cu cina acum două seri.

— Dar la cabana de pescari te-a lăsat să plătești? Beck simți cum i se înroșesc urechile de rușine. Cât de mult știa nenorocitul ăsta bătrân? Încercă să afișeze o expresie impenetrabilă.

— Poate mânca destul de mult pentru o tipă atât de suplă. M-a costat cincisprezece dolari masa ei, inclusiv bacșișul pe care a trebuit să îl dau. Huff chicoti, dar nu îi permise lui Beck să îl distrugă cu glume.

— Toată viața am muncit pentru un singur lucru, Beck, declară el solemn; ai fi tentat să crezi că pentru bani. Nu, îmi place să am bani, dar numai pentru că poți cumpăra cu ei puterea. Aș prefera să am bani, în locul oricăror altor bunuri pe care le poți cumpăra cu

bani. Respect? Rahat, nu. Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ce cred alții despre mine. Dacă mă plac sau mă disprețuiesc, nu e treaba mea. Am muncit doar pentru un lucru-ca numele meu să dăinuie și dincolo de mine. Atât. Te surprinde? Dădu din mână, ca și când ar îndepărta vreo ispită. Poți să îți ții banii și toate lucrurile, plăcile comemorative pentru fapte bune, rahaturile și politețurile sociale. Nimic din toate astea nu contează pentru mine.

Nu, domnule. Tot ce vreau în schimbul timpului și al eforturilor mele este ca numele de Huff Hoyle să fie amintit și rostit multă vreme și după ce voi fi mort și îngropat. Asta înseamnă nepoți, Beck. Până acum, nu am niciunul și sunt hotărât să remediez situația. Beck râse din toată inima.

— Va trebui să contezi pe Chris. Huff se încruntă și se întinse după pachetul de țigări, uitând că fumatul era interzis în acea cameră.

— Chris nu va fi tată prea curând, zise el, și îi povesti lui Beck despre Mary Beth și despre faptul că și-a legat trompele.

— Nu știam. Chris nu mi-a zis nimic.

— Așa stau lucrurile, din păcate. Ai înțeles care este problema? Chris trebuie să obțină divorțul ăsta pe orice căi. Dar chiar dacă l-ar obține, nu îl așteaptă o mireasă gata să nască. Dar tu, zise, fixându-l pe Beck cu privirea, dacă te pui pe treabă, aș putea avea un nepot peste zece luni. Beck scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Conversația asta devine din ce în ce mai bizară, zise el. Mai întâi, mă însori cu o femeie care nici nu mă poate suferi, apoi mă pui să fiu tatăl copiilor ei?

Dacă aș vorbi numai în numele meu, mi s-ar

putea aprinde călcâiele. Dar imaginează-ți reacția lui Sayre la o asemenea idee. Ar dărâma casa râzând, ori urlând. Oricum ar fi, pentru a putea măcar vorbi cu ea despre asta, va trebui să te înarmezi cu bici, rug și căluș. Acum putem să o lăsăm baltă? Nici nu intră în discuție. Neclintit, Huff continuă:

— Există, desigur, ceva piedici, dar aş putea să le înlătur pe rând.

— Nu pe toate, Huff.

— Spune-mi una singură.

— Conflict de interese. Sunt avocatul lui Chris. Huff se încruntă.

— Și? Ce are asta de a face?

— Deci... Sayre crede că detectivul Scott poate să fi descoperit ceva. Ea crede că Chris l-a ucis pe Danny? De ce? Din cauza cazului Gene Iverson?

— Asta trebuie să fie, cu siguranță.

— Și? Beck îi privi mâinile strânse.

— A pomenit de Sonnie Hallser. Lui Huff îi luă atât de mult ca să răspundă, încât Beck ridică privirea spre el.

— Zice că crima este în sângele familiei. Fața lui Huff se înroși atât de tare, încât Beck se temu că face un nou atac.

— Să îți adune niște apă? se oferi el. Huff nu îl luă în seamă.

— Incidentul cu Hallser s-a întâmplat demult.

— Se pare că nu destul de demult, atâta vreme cât Sayre are amintiri proaspete legate de acest incident.

— Își amintește și că nu am fost niciodată acuzat?

— Da, zise Beck, dar se întreabă dacă nu cumva tu Scutură din cap, incapabil să termine ce avea de

zis.

— Se gândește, poate, că nu am plecat de pe platformă înainte ca Hallser să fi pășit în groapa de nisip și să fie tras peste strung? Poate crede că l-am împins eu și l-am lăsat acolo să moară? Beck nu-l privi și nici nu comentă. Acelea fuseseră acuzațiile aduse lui Huff, însă nedovedite și nici măcar nu fuseseră prezentate în cadrul unui proces, ci doar verificate în fugă.

— Sayre și-a imaginat întotdeauna ce a fost mai rău în legătură cu mine, zise Huff. Tot ce am făcut a fost să asigur familiei mele cele necesare. Se ridică și începu să se plimbe din nou prin cameră. Când eram un puști pricăjit, cu noroi de pe Mississippi între degete, am jurat că nimeni nu mă va mai înșela vreodată, că nimeni nu va mai trece vreodată peste cuvântul meu și nu îmi voi pleca capul în fața nimănui. Nu am făcut-o și nici n-o s-o fac, fir-ar să fie. Cine îmi pune la îndoială metodele, îl privește, și asta este valabil și pentru domnișoara Sayre Lynch Hoyle.

— Nu am vrut să te supăr, Huff. Tu m-ai întrebat. Huff îi ignoră scuzele.

— N-are decât să creadă ce vrea. De ce dorește să dezgroape ceva ce s-a întâmplat când era doar o mogâldeată, nici nu vreau să mă gândesc. Bănuiesc că nu mai găsea motive să mă urască și a început să dezgroape potcoave de cai morți. Cine naiba știe de ce face toate astea? Nu trebuie să mă placă pe mine ca să se mărite cu tine. Își drese glasul, se îndreptă, se uită la Beck cercetător și pufni: Mă atragi în cursă, nu. Te-ai gândit: „Îl prind la colț și îl înghesui”. Faci foc de paie băiete. Ce te deranjează cu adevărat? Că Sayre a mai fost măritată de două ori?

— Nu sunt în măsură să o judec.

— Era tânără, continuă Huff, ca și când nici nu l-ar fi auzit pe Beck. Pripită, impulsivă și încăpățânată. A făcut alegeri greșite.

— Nu e tocmai așa, nu, Huff? Soții ei nu au fost aleși de tine? Ochii lui Huff se îngustară.

— Ți-a spus ea asta?

— Nu. Chris mi-a spus. Huff își mișcă buzele, ca și când ar fi tras din țigară, așa cum făcea când voia să fumeze.

— Fata scăpase complet controlul, zise el. Viața ei era ruinată și nu făcea decât să o înrăutățească și mai mult. Eram singurul ei părinte și m-am hotărât să pun piciorul în prag și să o împiedic să se distrugă total. Recunosc că a fost un pic cam dur din partea mea să îi dau un ultimatum. Dar situația era de așa natură, că am fost obligat să o fac. Sunt sigur că gândești", Biata Sayre", dar nu a fost așa. I-a chinuit îngrozitor pe cei doi bărbați. Dar au meritat-o. Ei au vrut-o. Cel de al doilea mai ceva decât primul, în deplină cunoștință de cauză de felul cum prima ei căsnicie se dusesse de râpă, înainte ca cerneala de pe certificatul de căsătorie să se usuce. Dar ei amândoi consideră că a meritat iadul prin care ea i-a trecut. Era o frumusețe, o bombă sexy... știi și tu. Da, știa prea bine. Era toate astea. Le simțise cu propriile mâini. Și buzele lui le gustaseră. Dar era mai bine să nu se mai gândească la asta!

— Încă mai e îndrăgostită de Clark Daly? Huff se încruntă și mai tare.

— Și despre asta știi?

— Nu totul. Câte ceva.

— Am avut dreptate, când am pus capăt acelei idile, nu? Uite în ce hal a ajuns. Crezi că Sayre ar fi fost fericită cu el, acum? Este bețivul orașului. Un

ratat. Zi că am greșit, când m-am împotrivit. Beck se abținu de la orice comentariu. În mod evident, și pentru Huff și pentru Sayre era un subiect delicat. Huff îi aruncă lui Beck o privire iscoditoare.

— Sunt sigur că te-ai întrebat.

— Ce?

— Cum este la pat?

— Pentru Dumnezeu, Huff, zise Beck țâșnind în picioare, nu mai ascult nimic despre asta. Beck se întoarse spre ușă și aproape se lovi de Chris care intra în cameră.

— Nu mai vrei să auzi nimic legat de ce? întrebă Chris.

— Încerc să îl conving pe Beck să se însoare cu Sayre, zise Huff.

Chris îl privi amuzat pe Beck gândindu-se la secretul lor, referitor la interludiul pe care îl surprinsese.

— Ar trebui să îmi pregătesc costumul de gală?

— I-am spus lui Huff că delirează. Se pare că și tu trăiești într-o lume a viselor. Tonul lui Beck îl făcu pe Chris să se dea un pas înapoi.

— Ce te-a aprins așa?

— Ce dracu' ai căutat la cabana de pescuit?

— Ce? exclamă Huff.

— De asta m-a sunat Red mai devreme, explică Beck. Tocmai ne avertiza. Wayne Scott s-a întors la biroul șerifului cu ceva timp în urmă, abia stăpânindu-și încântarea că l-a prins pe Chris la cabana de pescuit.

— Și ce dacă? Mă duc să îmi iau ceva de băut. În timp ce se întorcea să iasă, Beck îl prinse de braț. Chris își desprinsese brațul, smucindu-se nervos, dar rămase locului. Beck îl întrebă:

— Ce căutai acolo?
— Este cabana mea.
— Este locul crimei. Ai idee ce spune asta despre tine?

— Nu. Spune-mi tu.
— Că ești vinovat. Se priviră în ochi furioși. Chris cedă primul.

— Nici tu, nici Scott nu aveți motive de impacientare. Am dus-o pe Lila la un picnic azi după-amiază crezând că mă va ajuta cu alibiul pentru duminica trecută, în cazul în care ar fi nevoie. Credeam că, dacă voi fi suficient de afectuos și de fragil emoțional, instinctual ei matern va ieși la iveală.

— Cum a mers?

— Se pare că Lila nu are niciun fel de instincte materne, răspunse Chris sec. Dar încă mai am treabă cu ea. Beck nu era mulțumit de răspunsul evaziv, însă schimbă subiectul:

— Tot nu ne-ai spus de ce te-ai dus la cabana de pescuit.

— Era în drumul meu spre oraș. Am văzut semnul și am cedat impulsului. Nu am mai fost acolo de când... s-a întâmplat. Am vrut să văd cabana cu ochii mei.

Am intrat și am aruncat o privire. A fost curățată, dar încă se mai zăresc pete de sânge. N-am stat mai mult de câteva minute. Când am ieșit, Scott stătea proțăpît de mașina lui de patrulare, cu un zâmbet tâmp pe față.

— Ce ți-a spus?

— Ceva inspirat, referitor la criminalii care se întorc întotdeauna la locul faptei. I-am zis să și-o mai tragă și el. M-a întrebat ce căutam acolo și dacă mișcasem ceva.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Mi-ai zis să nu mai răspund la niciun fel de întrebare, dacă nu sunt cu tine.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-am urcat în mașină și l-am lăsat acolo.

— Ai atins ceva din cabană? Chris arăta de parcă ar fi vrut să îi spună și lui Beck să și-o mai tragă, dar nu rosti decât un „nu” timid, după care adăugă:

— Singurul lucru pe care l-am atins a fost clanța ușii. Beck nu era sigur că putea să îl creadă, dar nu îl mai întrebă nimic. Deși i-ar fi fost mai ușor dacă Chris se dovedea cinstit cu el, nu mai insistă. Un avocat nu cere întotdeauna ca cel pe care-l apără să-i mărturisească dacă este vinovat sau nevinovat.

— Să sperăm că nu ai făcut nimic rău, spuse cu mai multă convingere decât simțea de fapt. Aș fi vrut doar să mă fi întrebat înainte de a te duce acolo.

— Ești avocatul, nu educatorul meu. Folosind asta pe post de rămas-bun, Chris părăsi încăperea. Beck își zise că se duce să își toarne de băut, ceea ce se dovedi adevărat. Chris reveni în camera cu paharul în mână. În timp ce se așează pe un taburet, se uită împrejur, ca și când nu mai fusese niciodată acolo.

— De ce stăm aici?

— Aveam nevoie de o schimbare de peisaj, zise Huff. Aici m-a găsit și Beck, când a venit să discutăm câteva chestiuni.

— Cum ar fi... dincolo de o căsătorie între el și Sayre? Apropo. Ideea asta mă amuză.

— Și pe mine, zise Beck, încheind subiectul. M-am oprit aici ca să îi spun lui Huff că trebuie să ne concentrăm asupra câtorva lucruri. Spunând asta, se apucă să reia subiectele ca pe subpunctele unui memorandum.

— Acestea nu sunt chestiuni de rutină, zise Chris. Nu puteai să mă aștepți și pe mine să particip la sedință? A devenit un obicei pentru tine să mă excluzi din momentele decisive.

— Nu a fost nimic intenționat, Chris. Huff m-a întrebat, iar eu...

— El a răspuns, îl întrerupse Huff. Va putea să îți dea detaliile mai târziu, Chris. Acum trebuie să discutăm despre alte chestiuni. Este ceva serios și are legătură cu Sayre.

— Ți-am spus că subiectul este încheiat, preciza Beck.

— Nu despre asta este vorba, zise Huff. Chris sorbi din pahar.

— Abia aștept să aflu ce mai pune la cale drăguța mea surioară.

CAPITOLUL 22

Era sâmbătă seara și Slap Watkins se plictisea. De la ora zece dimineața stătuse și băuse într-o bombă care era atât de adânc ascunsă în mlaștină, încât dacă nu erai din partea locului nu ai fi avut nicio șansă să o găsești. Izolarea era intenționată. Clienții nu prea își dezvăluiau identitatea și nici nu agreau întrebările indiscrete. Slap jucase biliard și pierduse foarte mulți bani. Apoi o femeie cu un dinte lipsă în față și cu un cercl în nas îl refuzase, când îi oferise ceva de băut. Se uitase la urechile lui și râsese zgomotos.

— Nu îmi este chiar așa de sete, spusese ea. Slap ieși din speluncă, întrebându-se cine ar fi avut nevoie de un asemenea tratament. Nu fusese niciodată un bețiv fericit, băutura părea să îl facă melancolic. Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai țăfnos. În seara aceea, era beat în toată puterea cuvântului.

Muștarul îi sărise, când se întorsese la amicul cu care băuse.

— Au venit să te caute băieții. Tipul-Slap nu își amintea bine numele lui-bloca ușa cu trupul lui osos.

— Cine?

— Doi agenți de la biroul șerifului. Pe la patru după-amiază, doamna mea era pe aici. Doamna ieși de la toaletă.

— Ce treabă ziceau că ar avea cu mine?

— N-au zis. Dar în timp ce se urcau în mașină, l-am auzit pe unul dintre ei spunând ceva de Hoyle.

— Oricum, doamna spune că nu mai poți sta pe aici, Slap. Îmi pare, rău, dar... ridică din umerii costelivi. Știi și tu cum e. Rahat. Acum nu mai avea unde să stea și colac peste pupăză. Îl mai căuta și șeriful. Nu puteau să-l lase în pace?

Slap fusese inițiat în violență de un tată care îl bătea în mod regulat. Apoi fusese preluat de unul care îl sâcâise în legătură cu urechile lui mari. Îl batjocoriseră fără milă. Cu timpul, învățase să se apere într-un mod la fel de violent. Făcea parte dintr-un clan de bandiți iuți la mânie, care nu stăteau prea mult pe gânduri ca să folosească o armă, chiar dacă aceasta era pumnul, piciorul sau dinții. Aceste impulsuri violente îl încercau acum, în timp ce se întorcea în oraș pe motocicletă lui. Toate lucrurile lui erau îndesate pe portbagajul din spate. Încerca să reflecteze la rece și cu calm, dar creierii îi fuseseră înmuiați în alcool ieftin, ceea ce îi înțețoșa capacitatea de a raționa acum când avea de luat niște decizii destul de importante. Mai întâi, unde să se ducă? La rude? Se răspândiseră în toată Louisiana și nu erau prea agreați. Unchiul lui îi amintea de ultimul lui tată, iar Slap îl urâse pe nenorocitul ăla meschin. Cele mai

multe dintre rudele lui aveau copii plângăcioși care îl călcau pe nervi.

În urmă cu câteva săptămâni, un văr de al său îl primise să doarmă pe canapeaua din living, dar a doua zi îl acuzase că nutrea gânduri necurate față de nevastă-sa. Slap râsese și îi spusese că era atât de urâtă, încât numai un orb ar fi putut nutri gânduri necurate față de ea. De fapt, nu era chiar așa de urâtă, iar el nu nutrise numai gânduri necurate, ci se și comportase ca atare, cu concursul ei. Femeia îl implorase să termine înainte de a se întoarce bărbatul ei de la băcănie, unde îl trimisese după cumpărături. Oricum, această acuzație pusese capăt șederii lui acolo, așa că plecase și stătuse pe la prieteni.

Erau mulți, împrăștiați peste tot. Acum însă era dat afară de la unul dintre ei pentru că îl căutau oamenii legii. Vestea se împrăștiase. Va fi tratat ca un om care are o boală contagioasă. Niciunul dintre prietenii lui nu l-ar primi.

Oare de ce l-or fi căutat cei doi ofițeri de poliție? Ah, la naiba.

Nu voia să se gândească la ce era mai rău, dar nici prost nu era. Ei pomeniseră numele Hoyle și Slap ar fi pariat pe orice că se refereau la cel decedat.

Apoi se gândise că fusese îndrumat de un gând sub... sublim... Gând... Cum se numesc gândurile alea care te îndeamnă să faci lucruri înainte de a ști de ce anume? Nu avea o destinație anume în minte, dar se pomeni pe drumul de țară care ducea la reședința familiei Hoyle. Da, iată-l, conacul lor, așezat în mijlocul stejarilor atât de perfecți că păreau falși, ca o imagine din filme. Soarele apunea în spatele casei, conturând-o în auriu. Era destul de mare pentru a adăposti locatarii unui bloc și, în orice caz era mai

drăguță și mai curată decât turnătoria lor. Depăși conacul și merse de-a lungul unui gard alb care părea inofensiv, dar Slap nu ar fi pus mâna în foc că nu era încărcat cu electricitate.

Nenorociții. Se credeau stăpânii locului. Și așa și trăiau.

În timp ce trecea din nou pe lângă casă, îl văzu pe Chris Hoyle coborând în fugă scările din față și urcându-se în Porsche-ul lui argintiu. Slap accelera pentru a nu fi văzut că spiona casa. Din fericire, când porni mașina, Chris plecă în direcție opusă. Slap se întoarse și el și îl urmări, păstrând o distanță apreciabilă.

Hoyle nu merse mult și coti, intrând printr-o poartă deschisă. Casa de la marginea drumului era mult mai mică decât cea a familiei Hoyle, dar arăta mult mai bine decât orice loc în care locuise Slap. Beck Merchant, câinele de pază al lui Hoyle, ieși pe ușa din față și se urcă în mașină. Din nou, Slap accelera și conduse dincolo de casa lui Merchant, ca să nu fie văzut. Rânji în aerul fierbinte al după-amiezii și se gândi că, orice planuri ar fi avut ei, erau pe cale de a se schimba.

Beck nu dorise să iasă cu Chris în seara aceea. Petrecuse o duminică lenevind acasă. Își spălase camioneta și îi făcuse și lui Frito o baie, în timp ce se gândea la problemele care îl depășeau. Chris îl sunase târziu în acea după-amiază. Inițial, îl refuzase, dar Chris insistase.

— Nu am mai ieșit împreună de la moartea lui Danny. Ne-au răcâit tot timpul din cauza a ceea ce se întâmplă. Hai să mergem undeva să uităm de necazuri câteva ore.

— Unde mergem? Întrebuse el în timp ce Chris conducea spre ieșirea din oraș.

— Mă gândeam la Razorback.

— Nu vreau să mergem acolo. E prea aglomerat și gălăgios. Chris îi aruncă o privire.

— Începi să îmbătrânești, Beck.

— Pur și simplu nu am chef în noaptea asta.

— Te gândești la soră-mea? Chris îl sâcâia, dar el răspunse serios:

— De fapt, chiar la ea mă gândesc. Ce pune la cale?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Asta îi spusese Chris aseară, după ce Huff îi informase că Sayre făcuse turul juraților de la procesul lui Chris.

— A vorbit cu toți cei care au vrut să o primească. Când Beck întrebuse de ce ar face ea asta, amândoi ridicaseră din umeri, ca și când puțin le păsa de activitățile lui Sayre și de ceea ce o determinase să acționeze. Chipurile lor îngrijorate contrastau cu indiferența afișată. Huff nu agrea ideea că ea vorbise cu acei jurați, ca de altfel și Chris. Asta îl intriga pe Beck. Chris îi întrerupsese reveria, întrebându-l:

— Ce e asta?

— Ce? Beck se întoarse pentru a vedea ce anume îi atrăsese atenția lui Chris în oglinda retrovizoare. În spatele lor era o motocicletă care se apropia în viteză.

— Nu trecuse pe lângă casa mea în timp ce ieșeam? întreba Beck retoric. Ba da, la naiba, asta...

— Prietenul nostru Slap Watkins. Credeam că Red se ocupă de el.

— Evident că încă nu l-a găsit. Beck își luă telefonul mobil atașat de curea pentru a-l suna pe șerif. Păstrează-l la o distanță la care să îl poți vedea. O să îi dau lui Red coordonatele noastre. Poate o să îl

ținem pe Watkins suficient pentru a-i da timp lui Red să ajungă aici. În timp ce spunea asta, motocicletă lovi Porsche-ul în spate. Chris înjură, apoi accelerează și strigă:

— Ține-te! în mai puțin de o secundă, apăsă frânele. Beck nu avusese timp să își dea seama ce se întâmplă, înainte ca forța de inerție să îl și smucit în centura de siguranță care îi trecea peste piept. Evitând un dezastru total, în care Beck și Chris ar fi putut fi decapitați de motocicletă care trecea peste mașina lor, Slap apucase să întoarcă motocicletă spre stânga și lovi farul mașinii, înainte de a ateriza pe marginea drumului cu un picior prins dedesubt. Se eliberă, se ridică în picioare, apoi alergă spre cei doi, schiopătând, agitându-și pumnii și strigându-le obscenități. Mobilul lui Beck zburase în momentul în care Chris călcase frânele. Desprinzându-și centura de siguranță, începu să bâjbâie prin mașină în căutarea lui.

— Sună-l pe Red. Mă ocup eu de ăsta. Înainte ca Beck să îl poată opri, Chris coborî din mașină și trecu la atac.

— Înseamnă că vrei cu tot dinadinsul să vorbești cu mine, Slap.

— Știi foarte bine ce vreau.

— Mai mult sânge de Hoyle, presupun. Slap se uită la Beck care tocmai își recuperase telefonul.

— Aruncă-l, Merchant, strigă el.

— Nu înainte de a te da înapoi și a te calma. Părând dintr-odată nehotărât și emoționat, Slap își Unse buzele înainte să apuce să se uite la Chris care spuse:

— Sângele fratelui meu nu a fost suficient pentru tine.

— De asta mă caută șeriful?

— Dacă nu cumva ai mai ucis și pe altcineva.
Slap făcu un pas către Chris.

— Nenoro... Atât apucă să zică, înainte ca Chris să îi repeadă un cap în burtă și să-l trântască pe spate. Watkins reacționa cu reflexele unui bătaș obișnuit.

Beck formă 911 pe mobilul său, îl aruncă pe scaunul mașinii, știind că apelul lor va fi localizat, după care coborî pe partea lui. Cum nu observase că mașina se opri pe marginea șanțului, păși în gol și căzu. Până se dezmetici el și se târî afară din șanț, Slap și Chris stăteau de o parte și de alta a dungii albe a șoselei împietriți într-un tablou care crăpa de încordare. Chris își ținea o mână într-o parte și sângele i se scurgea printre degete, Slap se uita la cuțitul din mână de pe care se prelingea sânge pe asfaltul încins. Ridicând capul, îl privi pe Chris cu o expresie uluită. Apoi se întoarse pe călcâie și fugi spre motocicletă.

Chris făcu câțiva pași împleticiți după el.

— Lasă-l să fugă. Beck îl apucă de cămașă pe Chris și îl ținu pe loc. Îl vor prinde. Genunchii lui Chris cedară și el căzu la pământ. Slap se urcă pe motocicletă, o porni și demară, rupând liniștea nopții cu zgomotul asurzitor.

Beck îl ajută pe Chris să se ridice și îl conduse spre locul pasagerului.

— Fii atent unde calci. Suntem pe marginea șanțului. Ești bine? Chris aprobă din cap, apoi bâlbâi:

— Da, da, sunt bine. Apoi se uită la brațul lui și adăugă:

— Muistul, m-a tăiat.

— Am sunat la 911. În timp ce îl așeza pe Chris

pe scaun, şuieră „rahat, m-au pus pe hold”.

— Nu e nimic serios, Beck, decât o tăietură. Beck se uită la braţul lui Chris. De la biceps şi până la încheietura mnnii avea o tăietură lungă. Rana nu părea să fie adâncă, dar se lăsase întunericul şi nu existau lumini cu ajutorul cărora să poată vedea mai bine. Putea să fie mai rău decât credea el.

— Nu ai cum să ştii pe unde a mai fost cuţitul ăla.

— Du-mă la doctorul Caroe, ca să îmi dea un antibiotic. Cum Chris nici nu voia să audă de serviciul de urgenţă, Beck renunţă să îl mai convingă şi îl sună pe Red Harper. Şeriful nu era disponibil, dar un dispecer a notat toate informaţiile necesare.

— Spuneţi-i lui Red că suntem în drum spre casa doctorului Caroe, îi ceru Beck. Când încheie convorbirea, se aflau deja la casa de cărămidă a medicului familiei. Era acasă, se uita la HBO, aflară ei în timp ce le deschidea uşa, întâmpinându-i în pijama. Ca toate hainele lui, şi aceasta era cu câteva numere mai mare. Părea un gnom, în timp ce îi conducea pe un hol îngust spre una dintre dependinţele casei, ce fusese amenajată ca sală de tratament.

— Aici a practicat tatăl meu medicina timp de cincizeci de ani, îi spuse lui Beck. Chiar şi după ce mi-am amenajat cabinetul pe strada Lafayette şi am renovat casă, am păstrat camera asta pentru a trata urgenţe. Examinându-l, confirmă părerea lui Chris că rana, deşi lungă şi urâtă, nu era atât de profundă, încât să necesite copci. O curăţă cu un antiseptic care ustura atât de tare, încât lui Chris îi dădură lacrimile, apoi îi făcu un bandaj strâns.

— O să îţi administrez un antibiotic. Jos pantalonii. Chris acceptă injecţia şi în timp ce îşi ridică pantalonii spuse:

— Suntem cu toții de acord să nu îi vorbim lui Huff despre asta?

— De ce nu? întrebă Caroe, în timp ce arunca neglijent seringă într-unul din coșurile plasate lângă perete.

— Vestea că singurul lui fiu în viață a fost înjunghiat s-ar putea să nu îi pice bine la inimă. Caroe se uită prostit la Chris câteva secunde, apoi spuse mecanic:

— A, da, da, bine gândit. Prea curând după atacul de cord.

— Va afla oricum de la Red, zise Beck. Dacă nu îi spunem noi, o să se enerveze și o să îi crească tensiunea.

— Cred că ai dreptate, zise Chris. Dar, hai să îl lăsăm măcar până mâine. O să îi spun la micul dejun. Poate până atunci Slap va fi arestat și Huff nu se va mai supăra la fel de tare. Erau pe punctul de a pleca, când apăru și Red Harper.

— Avem un echipaj pe urmele lui Slap Watkins, zise apropiindu-se de ei. Sunt patrula de poliție în preajma locului în care v-ați întâlnit cu el. Ce-ți face brațul, Chris?

— N-am nimic. Tu găsește-l pe Watkins și să terminăm odată.

— Problema este că are rude și prieteni peste tot prin împrejurimi. O grămadă de locuri în care se poate ascunde, chiar și în mlaștină, iar oamenii ăștia nu se vând unul pe altul. Cum începi să le pui întrebări, încleștează gura și nu mai scoți de la ei nimic, nici cu cleștele.

— Știi unde a locuit de când a fost eliberat din închisoare? întrebă Chris.

— Este posibil să fi stat cu prietenii tatălui său.

Asta potrivit ofițerului care îl are în grijă. Am fost pe la unchiul său azi, dar zice că Slap a plecat cu câteva săptămâni în urmă. Crede că stă pe la prieteni. Toți cei cu care am vorbit fac pe proștii, dar o să o luăm de la capăt, pentru că cineva a mințit.

— Fiți foarte atenți, știe că îl căutați.

— Deci a fost informat?

— Când Chris a pomenit de fratele lui, a întrebat dacă de aia îl căutați.

— Să aveți mandate de percheziție la voi, zise Chris. Ați putea găsi la el ceva care să aibă legătură cu Danny. Red respinse o ipoteză atât de optimistă.

— Nu aș conta pe faptul că Slap ar putea fi prins cu dovezi clare. Nu e tocmai Einstein, dar nici chiar atât de prost nu este.

— Probabil că ai dreptate, dar sunt la fel sigur că el l-a omorât pe fratele meu, cum sunt de sigur că mă aflu acum în fața ta. Red promise să îi țină la curent se întoarce și plecă. Chris îi spuse medicului să îi trimită nota, iar acesta îl asigură că poate conta pe asta:

— Nu e tocmai genul de distracție pe care mi-o propusesem, zise Chris, în timp ce se întorceau la mașina care acum avea un far spart și clipea a avarie.

— Știam eu că trebuia să fi stat acasă, spuse Beck, urcându-se la volan.

— Ei bine, spuse Chris ofuscat. Nu îndrăznesc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost singur. Desigur că te-ai moșcăit destul înainte ca el să ajungă la mine. Totul se terminase până să intervii tu.

— Am căzut în șanț, recunosc Beck cu ciudă.

— Ce?

— Așa cum ai auzit.

— A ce miroase? A apă clocită?

— M-am afundat până la genunchi. Râzând, Chris

își strânse mâna la piept ca pe un nou-născut.

— Începe să mă doară, ar fi trebuit să îi cer medicului niște calmante.

— Chiar începe să fie evident că Slap are legătura cu moartea lui Danny, nu?

— Cred că l-a ucis din răzbunare, nu din alte motive.

— Atunci... nu contează.

— Ce este? Beck ridică din umeri:

— Dacă l-ar fi ucis pe Danny, nu ar fi încercat să ne evite, mai ales pe tine? Mă uimește faptul că ne-a urmărit în noaptea asta. Chris scutură din cap.

— Tu gândești ca un om rațional și inteligent, Beck. Watkins e un idiot. El vrea să ne dea de înțeles că l-a ucis pe Danny. Ne sâcâie. Nu poate rezista impulsului de a se lăuda cu asta. Chiar și înainte de a se duce la închisoare puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori ne-am întâlnit. Acum, dintr-odată, este peste tot unde suntem și noi. Crezi că-i doar o coincidență?

— Cred că ai dreptate. Ar fi putut să te omoare, Chris.

— Mi-a trecut asta prin minte, dar nu înainte ca totul să se fi terminat. Când mi-am dat seama ce ar fi putut să se întâmple, mi s-au înmuiat genunchii.

Beck întoarce în poarta familiei Hoyle.

— Ah, la naiba, nu am putut rezista nici până la dejun. Toate luminile casei erau aprinse. Huff stătea pe verandă așteptându-i.

Ei bine, o făcuse de oaie.

Slap Watkins se ținuse pe drumuri lăturalnice, unele dintre ele mai mult cărări care șerpuiau prin terenul mlăștinos. De obicei, se terminau într-o

mlaștină, colcăind de șerpi, sau într-un pâlc de tufișuri, unde avea toate șansele să dea peste un grup de tipi cu insignă, care îi luaseră deja urma. Nu i s-ar fi părut nimic neobișnuit ca Hoyle să pună pe urma lui o haită de câini.

Nu fusese un copil minune, când era vorba de carte, dar la bătaie se descurcase binișor. Știa cum să se descurce cu fața bătută. Trebuia să ripostezi și, dacă voiai să câștigi, trebuia să te lupți cu orice mijloace.

Când Chris Hoyle îl atacase, fusese surprins pentru o clipă, dar instinctele lui de apărare au reacționat imediat, întorcându-se la experiența de o viață, uitând de ofițerul care îl avea în grijă și de cei trei ani de detenție pe care îi îndurase înainte de eliberarea condiționată, își scosese cuțitul din cizmă.

Acum, îi părea rău că nu își păstrase mintea limpede, că băuse prea mult, că se lăsase provocat de nenorocitul ăla bogat. Capul încă îi mai vâjâia, reluând detaliile luptei. Nu își amintea să fi dat cu cuțitul, dar trebuie să o fi făcut, pentru că Hoyle fusese rănit. „Jur”, avea să spună Slap tuturor mai târziu, nu am vrut decât să îl sperii cu cuțitul. Nu am avut nicio clipă intenția să îl folosesc.

CAPITOLUL 23

Sayre îl sună pe Beck la birou la ora cinci după-amiază.

- Beck Merchant.
- Sayre Lynch. Ești liber în seara asta?
- Îmi ceri o întâlnire?
- Vreau să îți prezint pe cineva.
- Pe cine?
- Calvin McGraw.
- Predecesorul meu? Pentru ce?

— Ne întâlnim la mine la motel, la ora șase. Următorul lucru pe care Beck l-a auzit a fost tonul. Beck bătut la ușa ei de la motel la șase fix și ea îi răspunse imediat.

Avea deja geanta pe umăr și cheia de la cameră în mână.

— Nu pot să intru? Sayre închise ușa și spuse:

— Eu conduc. Goneau într-o mașină de închiriat, iar vântul i se învăteau în păr, în timp ce ieșeau din oraș, însă ea nu părea să observe nimic. Aerul condiționat era dat la maximum, dar nu părea să aibă niciun efect, în căldura din mașină, care fusese parcată în soare toată ziua. Aerul era fierbinte în jurul coapselor și al spatelui lui Beck.

— Am auzit că tu și Chris ați avut o sâmbătă seara interesantă, zise ea.

— Am încercat să nu facem vâlvă, dar se pare că veștile circulă foarte repede.

— Ce îi face brațul?

— Nu așa de rău cum ar fi putut fi.

— Nu mi-l pot imagina pe Chris având o dispută cu cineva în plină stradă. Ce a fost în capul lui?

— Se gândea că Watkins l-a ucis pe Danny. Sayre întoarse capul către el tresărind.

— Slap Watkins? Sigur vorbim de același tip?

— Cel care te-a agățat și pe tine. Danny l-a respins când a solicitat o slujbă la turnătorie. Beck îi explică în amănunt motivul pentru care era unul dintre suspectii principali.

— Și tu crezi că este plauzibil? îl întrebă Sayre, după ce el termină de povestit.

— Plauzibil, da.

— Posibil?

— Nu știu, Sayre. Se foi în scaunul lui, incomodat

de căldură și de întrebările ei în aceeași măsură. Cei de la biroul șerifului au considerat că este cazul să-l caute pe Watkins pentru un interogatoriu.

— Dacă i-ai lua în considerare pe toți cei care au ceva de împărțit cu clanul Hoyle coada s-ar întinde pe kilometri întregi. Pot să numesc câțiva care au motive mult mai grave ca să îi urască. Ce zici de toți muncitorii concediați de-a lungul anilor? E ca și când numele lui Watkins ar fi fost scos dintr-o pălărie.

— Aș fi înclinat să fiu de acord cu tine, dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat. L-am văzut trecând pe lângă casa mea. În momentul respectiv, m-am gândit cine ar putea fi. Nu era decât un tip pe motocicletă. A fost însă Watkins. În mod clar, îl urmărise pe Chris până acolo. Apoi a încercat să ne depășească pe autostradă. În momentul ăsta, indiferent că a avut sau nu de-a face cu moartea lui Danny, este acuzat de atac cu armă albă. Are o carieră lungă și întortocheată de delincvent. A devenit în mod vizibil iritat când s-a pomenit numele lui Danny. Indiferent din ce punct de vedere l-ai privi, este un tip periculos și nu cred că ar sta prea mult pe gânduri pentru a ucide. Sayre tot nu părea convinsă.

— Din cauza trecutului său de infractor, este un țap ispășitor perfect, nu?

— L-a atacat pe Chris cu un cuțit.

— Ai fost martor la scenă?

— La cea mai mare parte din ea. Când nu mă târam afară din șanț. Îi povesti de căzătura lui, dar umorul situației n-o impresionară pe Sayre. În schimb, buzele ei formulară o situație ipotetică.

— Dacă te-ai afla în boxa martorilor într-o sală de tribunal, ai putea afirma sub jurământ că Watkins l-a tăiat intenționat pe Chris?

— Nu este evident? Chris este rănit la brațea îşi frecă fața de umăr și opri mașina la umbra unei magnolii. Lăsând motorul pornit, se întoarse către Beck.

— Odată, cred că eram încă la liceu, într-o după-amiază, eram în baie. În ciuda faptului că mai erau și alte băi disponibile, Chris tot bătea la ușă, sâcâindu-mă doar pentru că se plictisea de moarte. În cele din urmă, am deschis ușa și i-am spus să se care și să mă lase dracului în pace. A intrat cu forța în baie și ne-am luat la palme și la pumni. Brusc, a început să urle și a ieșit din baie, strigându-l pe

Huff. Zicea că l-am atacat cu întinzătorul meu de păr; avea o arsură urâtă pe mână, ca să îi dovedească. Nici măcar nu aveam întinzătorul de păr în mână, când i-am deschis. Era în priză, dar se afla pe masă.

— Vrei să spui că s-a ars în mod intenționat?

— Da. Suporta durerea numai pentru a-mi face mie necazuri.

— Ceea ce sugerezi tu este că s-a lăsat în mod intenționat atins de cuțitul lui Slap Watkins. Îl privi atentă o vreme, apoi porni din nou mașina.

— Întâlnirea voastră cu Watkins nu a fost singurul scandal de azi.

— Unde auzi tu toate astea?

— La coafor. Beck își coborî ochelarii și îi privi părul dezordonat.

— Mi-am făcut pedichiura, zise în apărare.

Vorbele ei îi oferiră un motiv să se aplece și să se uite în jos la piciorul ei drept pe care îl ținuse pe accelerație la o viteză constantă de o sută de kilometri pe oră, de când ieșiseră din oraș.

— Hm. Drăguț. Dar nu e tocmai o culoare. Nu e nici roz? nici roșu. Ce culoare e?

— Bej Marilyn.

— Ca Monroe?

— Bănuiesc. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu culoarea unghiilor mele de la picioare este importantă, Beck, ci faptul că un salon de frumusețe este locul cel mai bun pentru a afla știrile locale. S-ar putea ca ele să nu știe exact unde se află Irakul, dar știu cel mai bine cine cu cine se culcă, cine a fost tăiat azi-noapte și așa mai departe.

— Așa ai dat și de jurații de la procesul lui Chris? Sayre îl privi curioasă, dar refuză să se lase distrasă.

— Nu chiar. Informațiile alea le-am obținut chiar de la tribunal. După o pauză, adăugă: Chiar mă întrebam dacă Huff a aflat

— Știe. Credeai că poți ține secrete întâlnirile tale cu acești oameni? Ești o figură remarcabilă, Sayre. Oi fi tu depășită de frumusețile Walmart-ului, dar pentru ei tot

„De la oraș” ești. Faptul că te-ai întors după zece ani face senzație. Faptul că te amesteci în afacerile lui Huff este o știre și mai interesantă. Oricât de fascinați ar fi de tine, nimeni nu vrea să fie de cealaltă parte într-o înfruntare cu Huff Hoyle.

— Știam încă de când am început să îi sun pe jurați că va ajunge la urechile lui Chris și Huff. Și la tine, îi aruncă o privire scurtă, însă nu mi-a păsat.

— Ce sperai să descoperi în urma acestei vânători de hoituri?

— Un individ cu conștiință. Unul care să recunoască fie că a primit mită, fie să știe de alții care au făcut-o. Sayre îi povesti despre văduva care avea un copil handicapat mintal de vârsta medie, despre bărbatul care începuse să plângă în momentul în care îl întrebase despre experiența lui ca jurat.

— Când am insistat asupra mai multor amănunte, soția lui mi-a cerut să plec. Mai târziu, am descoperit că a reușit să evite declararea falimentului la numai o lună de la procesul lui Chris. Ce coincidență. Coti de pe autostradă și intră pe o poartă de fier cu diferite modele încrustate.

Comunitatea de pensionari era situată lângă un lac artificial și era flancată de un teren de golf. Există un centru complet de recreere, cu bar, resaurant, sală de gimnastică etc. Beck le văzu inscripționate cu litere albe pe plăcuțe verzi. Loturile rezidențiale erau compacte, dar casele de pe ele fuseseră delimitate elegant. Alei pavate șerpuiau în peisajul încântător al complexului. Sayre parcă pe locul destinat vizitatorilor, dar nu schiță niciun gest de a părăsi mașina.

— Detest locurile de genul ăsta. Sunt atât de monotone. Toată lumea este la fel și fiecare zi seamănă cu cealaltă. Oare nu se plictisesc?

— Cel puțin nu trebuie să își facă griji din pricina grevelor muncitorești.

— Așadar, și zvonul ăsta se adevărește, zise Sayre.

— Din nefericire.

— Spune-mi mai multe.

— Păi tipul ăsta, Nielson.

— Am auzit vorbindu-se de el la coafor. Ai mai pomenit de el acum două nopți, cine este?

— Un cui pentru companiile de genul lui Hoyle Enterprises.

— Se pare că soția lui Billy Paulik a luat legătura cu el.

— Și din această cauză, el a apelat la artileria grea, zise Beck. A recrutat membri din uniune pentru

a picheta și a-i incita la grevă pe oamenii noștri.

— Bravo lui.

— Povestea devine din ce în ce mai urâtă, Sayre.

— Este deja foarte urâtă.

— Oamenii vor suferi. Nu, ascultă-mă, zise el repede, văzând că ea voia să spună ceva. Îmi dau seama că suferi pentru Billy, dar a fost doar un accident nefericit.

Poate că ar fi putut fi prevenit. O grevă este însă un război.

— Sper ca aceia care sunt de partea ta să piardă, zise Sayre. Beck râse nervos.

— S-ar putea ca dorința să ți se îndeplinească. Își lăsa capul pe tetieră și privi printre ramurile copacilor sub care parcaseră. Momentul ales este nepotrivit, continuă el, Danny a murit abia de o săptămână, iar moartea lui a fost, cel mai probabil, o crimă. Red Harper nu prea se descurcă atunci când trebuie să prindă un infractor, căruia îi place sângele celor din familia Hoyle, în timp ce un detectiv continuă să creadă că cel mai probabil Chris este criminalul. În vremea asta, tu te plimbi în decapotabila ta și ațâți spiritele, amintindu-le oamenilor că fratele tău nu este pentru prima dată suspectat de crimă. Îi ridici tensiunea lui Huff la maximum. Ești de partea greviștilor și, apoi, mai este și cealaltă.

— Care cealaltă? Fără a-și ridica capul de pe tetieră, Beck și-l întoarse către ea.

— Mă lupt din răspuțeri să nu te ating. Se uită la piciorul ei drept pe care fusta i se ridicase mult deasupra genunchiului. Nici nu știu ce este mai rău. Să fiu departe de tine și să fac tot posibilul să nu mă gândesc, cum ar fi să te ating, sau să mă aflu alături, să te văd și să nu fiu în stare să te ating. Își dezlipi

privirea de pe coapsa ei și o privi în față, crezând că avea să-i fie mai ușor. Privirea ei hotărâtă îl dezarma.

— Doamna Foster a fost mituită cu un televizor cu ecran mare pentru a-l calma pe fiul ei handicapat, zise Sayre, pe un ton apăsător, iar omul ăla și-a vândut sufletul pentru a scăpa de datorii. Beck suspină.

— Știi lucrurile astea cu certitudine? Le poți dovedi?

— Nu.

— Știi că oamenii aceștia au fost doi dintre cei care au votat pentru achitarea lui Chris?

— Să presupunem, de dragul discuției, că văduva cu copilul retardat și bărbatul cu falimentul au primit mită pentru achitarea lui Chris. Te-ai simți mai bine știind că le-ai adus aminte de răul făcut? Sayre se uită în altă parte și răspunse încet:

— Nu.

— Ce efect înălțător a avut asupra lor faptul că le-ai pus oglinda în fața ochilor, Sayre?

— Niciunul, șuieră, ea. Am înțeles mesajul tău.

— Atunci, de ce i-ai deranjat pe oamenii ăștia? La ce bun? Tu ai o problemă cu Chris și cu Huff. De ce nu îi înfrunți direct?

— Tu de ce nu o faci? replică ea. Nu vrei să afli adevărul despre procesul lui Chris? Preferi să nu știi că Huff a mituit jurații, astfel încât Chris să scape nepedepsit.

Nu-i așa? Beck îi urmă exemplul ridicând și el vocea.

— Dacă Huff i-a mituit într-adevăr pe acești jurați, poate că a făcut-o pentru a se convinge că într-adevăr fiul lui nu va fi închis pentru o crimă pe care nu a comis-o. Răzbunarea asta a ta...

— Nu este răzbunare.

— Atunci, ce anume urmărești?
— Integritate. Ei n-o au deloc. Speram că poate...
— Ce? Sayre făcu o pauză, inspiră și spuse cu tristețe:

— Că poate ai tu. De aia te-am adus aici. Făcu un semn către casele de pe malul lacului. Calvin McGraw locuiește în a treia casă de la colț. A acceptat să vorbească cu mine în dimineața asta. Am fost chiar surprinsă că a fost de acord să mă vadă. Asta până când am ajuns. Am fost șocată de felul în care arată. A îmbătrânit foarte mult de când l-am văzut ultima dată.

— Zece ani de viață și-au pus amprenta.

— Cred că cel mai mult l-au marcat ultimii trei ani, când a trebuit să se lupte cu juriul și să aibă grijă ca Chris să iasă basma curată. Este măcinat de vinovăție.

— A recunoscut el asta?

— Da, Beck, a recunoscut. A fost ultimul lui mare efort pentru Hoyle Enterprises. A acceptat postul de consilier juridic din momentul în care Huff a preluat controlul companiei de la bunicul meu. McGraw a făcut pentru Huff și pentru companie ceea ce faci tu acum. Ultimul lucru pe care l-a făcut, înainte ca Huff să îl retragă în favoarea unuia mai tânăr și mai...

— Mai lipsit de scrupule?

— Voiam să spun mai inteligent. Beck se încruntă neîncrezător, dar o îndemnă să continue.

— După ce juriul a fost selectat, McGraw i-a ales pe cei cu puncte slabe.

— Ca un fiu retardat.

— Exact. Ai dat dovadă de perspicacitate întrebându-mă dacă mă simt mai bine după ce am vorbit cu oamenii ăștia. Adevărul este că m-am simțit cât se poate de prost, mai ales după ce am vorbit cu

văduva Foster. Nu o învinuiesc pentru faptul că a profitat de șansa de a-și îmbunătăți viața fie și cu un flecușteț, cum este acel televizor. În situația ei, și eu aș fi luat aceeași decizie. Nu a făcut-o din egoism, ci pentru a-și proteja fiul pe care îl iubește. Se întoarce către Beck și zâmbetul ei zeflemitor deveni o strâmbătură de dezgust când continuă: Calvin McGraw a făcut însă jocurile murdare ale lui Huff din cele mai egoiste considerente. Nu există niciun pic de noblețe în spatele gesturilor lui. A plecat din serviciul lui Huff, asigurat pe viață din punct de vedere financiar, permițându-și o pensiune luxoasă, ca aceasta. Dar nu își trăiește ultimele zile în pace. A profitat de ocazie pentru a-și lua povara de pe suflet în fața mea azi-dimineață. A recunoscut totul. Beck se uită la ea câteva clipe, apoi puse mâna pe mânerul portierei.

— Bine, hai să mergem, să vedem ce are de spus McGraw.

Beck și Sayre o luară pe o potecă care șerpuia pe lângă lac. Casa lui McGraw avea gard din fier forjat, o imitație ieftină după părerea autorizată a lui Sayre.

Ușa le fu deschisă de aceeași persoană care o primise și mai devreme. Purta o uniformă albă și avea o expresie tristă, spre deosebire de dimineață, când fusese numai zâmbete. Sayre se întrebă ce era cu acea schimbare de atitudine.

— Bună ziua, din nou, zise ea.

— Azi de dimineață nu mi-ați spus cine sunteți, zise sora pe un ton de reproș.

— Mi-am spus numele. Femeia îi aruncă o privire dezaprobatore. Conștientă că Beck nota toate aceste detalii, Sayre se adună și i se adresă:

— După cum v-am spus azi-dimineață, când am plecat, am adus pe cineva în vizită la domnul McGraw. Se poate?

— Da, doamnă, zise femeia bătoasă și se dădu la o parte pentru a le face loc. Este în camera înșorită din spate, unde l-ați găsit și azi-dimineață.

— Mulțumesc. Ne așteaptă?

— Cred că da.

În ciuda lipsei de politețe, Sayre îi mulțumi din nou și îi făcu semn lui Beck s-o urmeze. Înaintară pe un hol supramobilat, ca și restul camerelor prin care trecură. Camera înșorită era în spatele casei și dădea spre terenul de golf.

Calvin McGraw stătea în același fotoliu, ca și dimineața cu fața spre ușă. Sayre îi zâmbi și îi rosti numele. El o privi fără a părea că o recunoaște.

— L-am adus pe domnul Merchant ca să îi vorbiți. Este bine acum?

— Mi-e teamă că nu, Sayre. Chris, care stătea pe un fotoliu cu spătar înalt, ce îl acoperise până atunci, se ridică și o privi în față. Beck mi-a spus că vii pe aici și mi-am amintit că îl neglijasem pe Calvin în ultima vreme. Încerc să-l văd ori de câte ori am prilejul. Din păcate, nu este una dintre zilele lui bune. Mintea i-o ia razna din când în când. Mi se pare normal la cei cu Alzheimer.

Se duse către bătrân și își puse protector brațul pe umărul lui. McGraw nu tresări și nu avu niciun fel de reacție, pur și simplu privea în gol.

— Sunt zile în care nu își recunoaște nici propriii copii, zise Chris. Altă dată, pretinde că este tatăl copilului unei văduve de șaptezeci și opt de ani, care locuiește alături. Săptămâna trecută, l-au găsit gol în lac. Este o minune că nu s-a înecat. A doua zi, era

proaspăt, în deplinătatea facultăților mintale. A învins-o pe soră la șah de șase ori la rând. Strânse din nou umărul bătrânului. Tragic, nu-i așa, când te gândești cât de incisiv era în sala de judecată. O minte ascuțită ca o lamă de oțel. Scutură din cap cu regret. Vor trece câteva zile până va fi în stare să scoată o vorbă. Uneori îndrugă vrute și nevrute. Nu poți crede nimic din ce spune. Sayre respira greu și sacadat. Sângele i se urcase la cap. Avea sentimentul că explodează. Putea să îl ignore pe Chris. Se aștepta la orice din partea lui, dar trădarea lui Beck era o lovitură de gratie. Îi întinsese capcana, apoi avusese tupeul de a-i vorbi despre dorință și despre visat cu ochii deschiși. Reușise să o facă să creadă că poate nu era chiar așa de josnic, precum cei pe care îi sluja.

Întorcându-se către el, zise: „Nenorocitul!” și fugi pe hol, apoi, pe alee, până la mașină. Se sufoca de căldură, de revoltă și de umilire. Întoarse cheia în contact și văzu că mâna îi sângera. Strânsese pumnii atât de tare, încât zimții cheii îi pătrunseseră în palmă.

CAPITOLUL 24

Clark Daly plecase de acasă la zece și zece minute, cu jumătate de oră mai devreme decât ar fi fost necesar. Turnătoria era la mai puțin de zece minute de mers cu mașina, iar tura lui începea la ora unsprezece. Atmosfera în casa lui era atât de ostilă, încât se simțea mai bine la turnătorie. Luce îi făcea capul mare în legătură cu Sayre. Ea știa dinainte de căsătorie că el și Sayre Hoyle avuseseră o legătură, că, deși se petrecuse în liceu, fusese ceva foarte serios. Nicio bârfă nu o lăsa rece pe Luce, când era vorba de detaliile siropoase ale legăturii lor.

Luce abordase subiectul încă din vremea când își dădeau doar întâlniri. El fusese sincer față de ea în ceea ce o privea pe Sayre. Prefera ca ea să audă lucrurile de la el, decât să plece urechea la bârfele celor din jur care jubilau la necazul altuia.

Îi smulsese și mărturisirea că o iubise, dar îi spusese și că povestea lor se încheiase de mult și îi amintise că nici ea nu venise virgină la el. Subiectul a fost apoi abandonat, deoarece după căsătorie apăruseră probleme mult mai importante. Să știe de Sayre era una, dar să o știe întoarsă în oraș și s-o vadă la ușa lor, arătând de milioane, era cu totul altceva. Lui Luce nu îi picase bine deloc. Sayre nici nu apucase să se depărteze, că Luce îl și înghesui.

— Nu voi accepta așa ceva, Clark. I se adresase calm, dar ferm, pentru a-i demonstra că vorbea serios. Când țipa la el, știa că cearta se isca din enervare și că avea să se stingă curând. De data asta era altfel. Când îi vorbea calm, știa că era mai bine să se așeze și să ia notițe în timp ce ea îi vorbea.

— Pe lângă beții și depresia cronică, nu o să accept să îți faci de cap cu Sayre Hoyle sau Lynch, sau cum o fi chemând-o.

— Nu am de gând să mă culc cu Sayre. Suntem prieteni vechi.

— Ați fost amanți.

— Am fost. Când eram adolescenți. În plus, crezi că mă m-ar mai vrea acum?

Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să i le spună, ăsta era ultimul recomandat. Luce interpretează că dacă Sayre l-ar fi vrut, ar fi vrut și el. De asemenea, sugerase că era destul de bun pentru Luce, dar nu destul de bun pentru Sayre Hoyle. Luce plângea când el plecă la lucru în dimineața aceea. Până la

întoarcerea lui de la serviciu, lacrimile i se uscaseră, dar atmosfera din casă rămăsese rece, ca și cea din dormitor. La o săptămână de la vizita lui Sayre, lucrurile rămăseseră la fel. Partea cea mai rea era faptul că o iubea pe Luce. Nu era sofisticată și prezentabilă ca Sayre, dar avea farmecul ei. Luce își iubea copiii și îi întreținuse singură după ce primul ei soț o părăsise. Dar cel mai important lucru era că îl iubea pe el, care îi dăduse puține motive s-o facă.

Pierdut în gânduri, observă târziu mașina care venea din spate. Trase de volan în dreapta, lăsându-i loc celui alt șofer să treacă, dar acesta rămase în spatele lui cu luminile clipind. Se uită după un far pe capotă, gândindu-se că ar putea fi o mașină de patrulă a poliției, dar nu văzu nimic care să indice că ar fi un vehicul oficial. Din instinct, căută sub scaun după levierul pe care îl ținea mereu acolo. Când bea o făcea în locuri cu personaje dubioase. Uneori se mai și încaiera cu ei. În mașina din spatele lui, îl văzu doar pe șofer, dar ăsta era un truc vechi.

Șoferul semnaliza din nou cu farurile. Clark trase mașina pe marginea drumului și opri. Mașina din spate făcu la fel și stinse farurile. Clark strânse mai bine levierul în mână. Șoferul coborî, se opri în fugă și bătu în geamul de pe partea pasagerului.

— Clark, eu sunt. Recunoscând fața de sub șapca de baseball, lăsă levierul să-i cadă și se aplecă pentru a deschide portiera. Sayre se strecură înăuntru și se grăbi să stingă lumina de deasupra. Purta jeanși și un tricou închis la culoare, iar părul îl avea îndesat sub șapcă.

— Ce dracu' faci? exclamă el.

— Trebuie să recunosc că e un pic cam teatral, dar trebuia să vorbesc cu tine, fără să ne vadă cineva.

— Am telefon și factura e plătită la zi.

— Dacă aș fi sunat ar fi putut răspunde Luce. Dacă nu mă înșel, nu a fost prea încântată să îți vadă iubita din liceu în curtea din fața casei.

— Nu, nu a fost.

— Nu o învinuiesc câtuși de puțin. Și eu aș simți la fel. Clark, jur că nu vreau să îți complic viața. Nu aș interveni niciodată în viața ta sau între tine și soția ta. Dacă nu mă crezi, pot să plec chiar acum. Clark o privi o clipă. Era încă drăguță, dar ochii ei nu mai sclipeau de pasiune pentru el. Între el și Sayre avea să rămână pentru totdeauna un sentiment nostalgic, de amintire a vremurilor bune, dar șansa lor într-o dragoste de durată se irosise. Sau, mai degrabă, fusese distrusă de Huff. Oricum, totul se terminase și el știa că ea nu mintea când spunea că motivul unei asemenea abordări nu era reînvierea idilei dintre ei.

— Te cred, Sayre. Dar despre ce este vorba? Clark o ascultă timp de cinci minute încheiate și, pe măsură ce ea vorbea, era tot mai uimit. Sayre încheie, întrebându-l:

— Mă ajuți?

— Îmi ceri să îi spionez pe cei cu care lucrez.

— Asta pentru că și ei te spionează, Clark. Crezi că Huff și Chris vor permite ca greva asta să se desfășoare fără să opună niciun fel de rezistență? Beck Merchant vorbește despre asta ca despre un război.

— Am auzit zvonurile despre Charles Nielson, zise Clark. Cică ar trimite pe sindicaliști aici ca să ne vorbească. Sunt programate întâlniri secrete.

— Deci angajații vorbesc deja despre asta?

— Aproape în exclusivitate despre asta, recunosc el.

— Poți fi sigur că Huff are spioni care îi raportează tot ce se spune și ce anume spune.

— Toată lumea știe că Fred Decluette este omul lui Huff. A fost șocat de accidentul lui Billy. Am fost acolo și am văzut totul. Nimeni nu s-a zbatut mai mult decât Fred să îl ducă la spital, înainte de a pierde tot sângele. Dar Fred are șase copii de hrănit, îmbrăcat și educat. Trebuie să își apere interesele, iar dacă asta înseamnă să îl pupe în fund pe Huff, o va face. Și o vor face și alții pentru că se știe că Huff îi recompensează pe toți cei care sunt dispuși să își trădeze prietenii sindicalisti.

— Știi cine ar putea fi ceilalți?

— Îi știu pe unii, dar nu pe toți. Fred este pe față. Alții nu.

— Ai putea anima terenul de joc, Clark. Descoperă-i pe spionii lui Huff și dă-le informații false. În același timp. Începe să îi organizezi pe muncitorii despre care știi că s-ar ridica împotriva lui Huff, dacă ar fi vorba de încetarea lucrului. Ai putea contribui la schimbarea situației. Sayre vorbea cu atâta convingere, că i se făcu milă de naivitatea ei.

— Sayre, schimbările nu se vor petrece atâta vreme cât Huff are un cuvânt de spus.

— Ar putea să nu mai aibă prea mult timp.

— Atacul de cord...

— Nu, nu a fost așa de serios, la naiba, s-ar putea să ne îngroape pe toți. Mă refer la guvernul federal. Indiferent dacă o grevă are sau nu succes, îi vor sufla în ceafa mai multe autorități. Dacă nu se fac îmbunătățiri majore ar putea fi închis. Asta nu ar fi tocmai o victorie, nu, Clark? Fără turnătorie care ar mai fi sursele de venit în orașul ăsta? Gândește-te la toate familiile a căror supraviețuire depinde de

existența acestei fabrici. Sayre se opri pentru a-și trage sufletul, apoi zise rar și apăsător: Trebuie făcute schimbări și asta destul de curând. Altfel, toată lumea pierde. Ai putea să faci ca accidentul lui Billy Paulik să nu se fi întâmplat degeaba, Clark. Știu că ceea ce îți cer nu va fi ușor de realizat. Va trebui să fii atent. Și să câștigi respectul oamenilor. Clark își frecă falca și își simți barba înțepându-l. Era jenat pentru că iarăși era neras și asta îi mai amintea și cât de jos căzuse.

— Este o însărcinare provocatoare.

— Îmi dau seama ce îți cer.

— Nu sunt sigur că știi.

— Am fost pe platformă, Clark.

— Am auzit.

— Știam că e rău, dar am fost șocată de ceea ce am văzut. Condițiile de lucru sunt mizerabile, cum de suportați?

— Nu prea avem de ales.

— Acum aveți. Este obligatoriu ca schimbările-schimbări drastice să se producă.

— De acord, dar nu sunt eu cel care să le facă.

— Ești un lider.

— Aș fi putut fi cu mult timp în urmă. Ți se pare că arăt acum ca un lider?

— Nu, suieră ea. Nu arăți. Arăți ca un laș. Da, accentuă, sesizându-i surprinderea. Acum câteva zile ziceai că ai nevoie de un scop în viață, că trebuie să îți revii, că trebuie să faci ceva pentru fiul tău. Ei bine, eu îți ofer un scop, iar tu dai înapoi. De ce? De ce anume ți-e frică?

— De eșec, Sayre. De eșec. Până nu ajungi să îți câștigi existența din munca de jos, până când nu decazi până la nivelul la care orice trezire de dimineață este un efort de voință, nu vei ști ce gust

are eșecul. Nu vei ști niciodată cum e ca oameni care te salutau de la distanță să șușotească despre vieți ratate la vederea ta. Se opri pentru a respira și realiză că nu era furios pe ea, ci pe sine. Bineînțeles că mie frică, continuă el. Mi-e frică și să sper.

Discursul lui o potoli pe Sayre. Când vorbi din nou, vocea deveni o șoaptă.

— Te înșeli, Clark. Știu cum e să faci un efort de voință pentru a te ridica din pat, dar te afli la o răscruce. Spune nu și continuă să trăiești ca și până acum. Coboarâte mai jos pe tine și viața ta, îneacă-ți dezamăgirea în whisky, spunând „vai, săracul de mine”, și trăind o viață mizerabilă, până când vei muri ca un alcoolic falit, singur și inutil. Ai putea însă să începi să te porți ca bărbatul care erai când te-am cunoscut. Îi luă mâna și i-o strânse între ale ei. Nu vreau să faci asta ca să te răzbuni pe Huff. Nimic nu va recompensa ceea ce ți-a luat. În plus, nici nu merită efortul. Nu vreau nici să o faci pentru mine. Vreau să o faci pentru tine. Ce zici?

În timp ce conducea spre The Lodge, Sayre era convinsă că Clark își va reveni. Faptul că îl făcuse laș fusese șutul în fund de care avea nevoie. Paria că mai avea un strop de mândrie îngropată sub mormanul de dezamăgiri. Mândria rănită reprezintă întotdeauna o bună motivație. Nu era convinsă că tactica ei va funcționa. El nu-i promisese că se va lăsa de băutură și nici că va face ceea ce îi ceruse. Starea lui de spirit era una de expectativă. Dar indiferent că va putea sau nu influența viitorul lui Hoyle Enterprises, ea spera ca el să își îmbunătățească viața. Când avea să se întoarcă la San Francisco, ar fi vrut să știe că reușise cel puțin sub acest aspect, că reușise să facă un cât de mic bine. Ajunse la motel și introduse cheia în broasca

ușii de la camera ei.

— Ai întârziat. Tresărind violent, se întoarse și îl văzu pe Chris chiar lângă ea, de parcă s-ar fi materializat din aer.

— Ce vrei, Chris?

— Pot să intru?

— Pentru ce?

— Vreau să vorbesc cu sora mea.

— Despre ce?

— Invită-mă înăuntru și o să îți spun. Ridică o sticlă. Am adus vin. Nu venise cu vin din generozitate și nici ca să stea la taclale. Chris avea întotdeauna un motiv întemeiat pentru tot ce făcea. Sayre se întreba ce anume urmărea în clipa aceea. Nu suporta să fie în preajma lui, dar era curioasă să afle ce voia.

Întorcându-se spre ușă, intră înaintea lui pentru a aprinde luminile. El o urmări și aruncă o privire disprețuitoare în jur.

— Nu am mai dat pe aici din liceu, când veneam cu fete. Nu prea mă interesa decorul pe atunci. Nu e mare lucru nu?

— Nu.

— Atunci de ce nu vii acasă? Timp de zece ani Selma ți-a păstrat camera cu sfințenie. Sayre își scoase șapca și își scutură părul.

— Aia nu mai e demult casa mea, Chris. Chris suspină, mâhnit de încăpățânarea ei.

— Ai măcar pahare din care să bem? o întrebă el. Sayre aduse două ceșcuțe învelite în șervețele din baie. Chris se uită la ele cu un ochi critic și deschise sticla cu tirbușonul pe care îl adusese cu el.

— Asta este Chardonnay veritabil de la Napa.

— Am fost la podgorie. E drăguță. După ce umplu paharele, îl ciocni pe al lui de al ei.

— Noroc, Sayre.

— Pentru ce anume bem? Pentru lovitura dată lui Calvin McGraw?

— A, asta e? Tot mai ești ofuscată. Chicoti. Sincer, nu pot spune că te învinuiesc. Trebuia să îți fi văzut fața.

— Sunt sigură că ție și lui Beck vi s-a părut amuzant. Chris se așează pe fotoliul jerpelit și îi făcu și ei semn spre pat.

— Poți să te așezi și să te porți civilizată? Sayre ezită, dar se așează pe marginea patului.

— Te-am așteptat mai bine de o oră, zise Chris. Unde ai fost? Destiny nu îți oferă cine știe ce posibilități de distracție, iar după modul cum ești îmbrăcată...

— Ce vrei, Chris?

— Nu pot fi aici pur și simplu pentru a sta de vorbă cu sora mea? Nu îmi dai posibilitatea de a fi un tip drăguț?

— Tu nu ești un tip drăguț. Nu ai fost niciodată.

— Știi care e problema ta, Sayre? Tu nu uiți niciodată. N-ai ști ce să faci cu viața ta, dacă n-ai avea o vrajbă.

— Ai venit cu vin ca să îmi spui asta?

— Tu nu ești fericită dacă nu ai o nemulțumire. M-am gândit că te-ai maturizat și ai depășit starea asta, dar se pare că m-am înșelat. Îmi porți pică pentru lucruri pe care ți le-am făcut când eram copii. Așa sunt frații, Sayre. Face parte din fișa postului. Frații își torturează și își sâcăie surorile.

— Danny nu o făcea.

— Dar și asta te supăra. Indiferența lui te enerva. Danny s-a născut cu o fire conciliantă, dar tu nu ai suportat asta. Tu nu ai acceptat niciodată că el nu

voia, nu putea, să își vadă singur interesele. Sayre nu îl contrazise pentru că asta era adevărul.

— Încă mai ești supărată pe Huff din cauza lui Clark Daly. Sayre fixă cu privirea paharul ei, sperând că fratele ei nu va sesiza că tresărise la auzul acelui nume. Spera că era doar o coincidență faptul că Chris o vizita la doar câteva minute după întâlnirea ei clandestină.

— Nu e cazul să îi porți pică lui Huff pentru că a pus capăt acelei relații. Ar trebui să îi mulțumești. Dar toate astea sunt nimicuri. Întinse mâna după sticla cu vin și își umplu ceașca. Supărarea ta momentană este moartea lui Danny. Despre asta aș vrea să vorbim. Ai luat pe cont propriu niște investigații în presupusa lui asasinare.

— Tu ai venit aici să mă ameninți, dacă nu mă opresc, sau ce?

— Nici pe departe. Îți admir și îți împărtășesc dorința de a afla adevărul. Ceea ce mă deranjează este direcția în care ai luat-o. Află de la mine, Sayre, că procesul meu de acum trei ani nu are nimic de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Danny. Interesul tău față de proces este absurd, mai ales că au trecut deja trei ani. Erai bine venită acasă atunci când se judeca acest caz. Ai fi putut vedea totul cu ochii tăi. Ți-aș fi păstrat un loc în primul rând în sala de judecată. Dar, Sayre, s-a terminat, zise el, silabisind ultimul cuvânt.

— L-ai ucis. Așa cum și Huff l-a ucis pe Sonnie Hallser.

— Nu și nu.

— Mai știe cineva, în afară de mine, că tu l-ai văzut pe Huff când a făcut-o?

— Despre ce vorbești? Chris deveni brusc crispat.

— Te-ai strecurat afară din casă în noaptea aceea, Chris. Te-am prins, îți aduci aminte? M-ai amenințat că mă omori dacă îți spun mamei. Ai zis că voiai să-i faci o surpriză lui Huff la fabrică și că vei sta până se întoarce acasă.

Îmi amintesc că te invidiam pentru curajul de a merge atâta drum singur, pe întuneric. Dar și mai invidioasă eram că Huff avea să se bucure să te vadă. Știam că te va aprecia pentru treaba asta și că nu te va pedepsi.

Coborând vocea, spuse: Peste ce ai dat în noaptea aia, Chris?

— Câți ani aveai?

— Cinci.

— Cum ai putea să îți amintești? Mă strecuram adesea și mă duceam la fabrică ca să mă întorc cu Huff. Încurci noapțile. Nu, nu le încurca. Unele amintiri din copilărie erau prea vii pentru a le confunda, iar a doua zi, când trupul lui Sonnie Hallser a fost descoperit măcelărit, era una dintre acestea. Îi mai rămăsese în minte și pentru că era singura dată când își amintea să îl și văzut pe Chris speriat.

— Cred că Huff l-a ucis pe Sonnie, iar tu l-ai ucis pe Gene Iverson, câteva decenii mai târziu, din același motiv. Ai învățat însă din greșeala lui Huff și ai scăpat de cadavru.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Gene Iverson. Poate că Huff a băgat frica în el și a luat-o la sănătoasa.

— Și a lăsat agoniseala de o viață în urma lui?

— Ponte că fost răpit de extratereștri. Pocni din degete. L-a tras colonelul Mustard pe țeavă, în bibliotecă.

— Nu e un joc cu ghicitori, zise ea furioasă. Cum

poți glumi pe seama uciderii unui om?

— Nici măcar nu se știe dacă Iverson este mort, și cu atât mai puțin dacă a fost ucis. Eu zic că hoinărește pe undeva, teafăr și nevătămat, distrându-se de minune pe seama bății de cap pe care le-a dat-o celor din familia Hoyle. De un lucru sunt însă sigur: nu l-am ucis eu. Sayre nu se lăsă convinsă.

— Huff și cu tine nu ați crezut ca juriul te va achita, așa că ați acționat. Calvin a recunoscut că i-a mituit pe jurații aceia.

— Este dement, exclamă Chris. Dacă l-ai fi întrebat dacă el a aruncat nu știu ce pod în aer, ar fi recunoscut și asta. Nu mai știe pe ce lume trăiește. Sayre, pentru

Dumnezeu, fii rezonabilă. De ce i-ai acorda mai multă încredere unui bolnav de Alzhetmer decât fratelui tău?

Sayre se ridică, merse și se așeză în fața biroului. Își lăsă ceașca neatinsă și se privi în oglinda de deasupra. Abia dacă se recunoscuse. Asta era fața nevăzută a fetei gurului local? Hout-couture fusese înlocuit cu jeansi și tricouri. Renunțase să își mai întindă părul și aerul umed i-l încrețise. Cine era persoana care o privea din oglindă și ce căuta în această camera meschină, îmbrăcată prost și jucându-se de-a hoții și vardiștii pe chestiuni care păreau să conteze numai pentru ea? De ce o interesa dacă Clark Daly alesese să se sinucidă puțin câte puțin din cauza băuturii și a disperării? Ce o interesa pe ea greva și viitorul

Hoyle Enterprises, din moment ce oamenii de acolo au tolerat întotdeauna mici accidente de muncă, morți și condiții infecte de lucru? Dacă Chris comisese o crimă și scăpase nepedepsit, de ce nu îl lăsa în

seama diavolului? Se pare că numai pentru ea conta faptul că Huff și Chris mituiseră justiția pentru a nu-și face datoria. De ce își asumase ea toate aceste probleme?

Cât privea telefonul lui Danny către ea, ori fusese vorba de ceva foarte important, ori de ceva banal. Statistic vorbind, oamenilor cărora le intra în cap ideea sinuciderii nu le mai putea fi scoasă ușor. Dacă i-ar fi răspuns lui Danny la telefon, inevitabilul putea fi cel mult amânat, dar în niciun caz evitat. Era egoist din partea ei să creadă că ar fi putut să prevină ceea ce propria lui logodnică nu reușise. Apoi îl văzu pe Chris în oglindă. O privea și își dădea seama că ea are dubii nu numai în ceea ce-l privește, ci și în ceea ce o privea pe ea însăși. Se întoarse către el și îl privi în față.

— Mi-ai pus o întrebare directă și am să îți răspund direct. De ce aș da crezare unei surse nedemne de încredere în loc să te cred pe tine? Pentru că Huff te-a răsfățat foarte tare și asta se vede. Ești extrem de egoist, preocupat numai de tine însuși. Ai acționat întotdeauna numai în virtutea propriilor beneficii.

Când ești prins făcând ceva rău, mizezi pe farmecul tău și pe influența lui Huff, pentru a scăpa basma curată. Ești hedonist și narcisist. Minți, uneori, numai pentru a te distra, numai pentru a vedea dacă scapi ușor. Iei orice vrei, oricând vrei. Niciodată nu ți s-a refuzat nimic, în afara unui divorț pe care tu și Huff îl veți obține într-un fel sau altul, mai mult sau mai puțin cinstit. Dacă cred că tu l-ai ucis pe Iverson? Da, cred, dar ai scăpat basma curată. Dar dacă tu l-ai ucis pe Danny, vei plăti pentru asta, Chris. Îți jur că mă voi asigura de acest lucru.

Chris își puse paharul pe noptieră.

— Sayre, stai jos, te rog. Era atât de neobișnuit ca el să spună „te rog”, încât ea se duse și se așeză pe marginea patului. Chris întinse mumie și i le cuprinse strâns, în timp ce ea se zbătea să scape.

— Gândește-te la modul cum a murit Danny, zise el încet. Ca să-l ucid ar fi trebuit să iau arma aceea, să o încarc, să îi pun țeava în gură și să trag. În pofida defectelor pe care le-ai enumerat, chiar crezi că aș fi în stare să fac așa ceva propriului meu frate? Nu l-am ucis pe Danny. Nu am făcut-o. Este ridicol să iei în considerare o asemenea posibilitate.

— Ce contează pentru tine că sunt sau nu sunt ridicolă?

— Nu contează, dar nu vreau să te faci de râs. Explicația lui era atât de subțire, încât vedea prin ea.

— Asta nu este tot, nu, Chris? Sunt în centrul atenției lui mai mult decât tine, nu?

— Despre ce vorbești?

— Huff. Chiar dacă fac valuri și îl enervez, îmi acordă doar mie toată atenția sa, iar tu nu poți suporta asta. Ochii lui Chris se goliră de orice expresie. Buzele, care zâmbiseră atât de ușor cu numai câteva clipe în urmă, se strânsură și abia se mișcară, când el zise:

— Întoarce-te la San Francisco, unde îți este locul, Sayre.

— Da, sunt sigură că ți-ar conveni chestia asta.

— Nu e spre binele meu, ci spre al tău. Sayre râse:

— Ar trebui să cred că te preocupă bunăstarea mea?

— Exact. Așa cum ai spus și tu, te bucuri de toată atenția lui Huff, zilele astea. Și știi de ce? Vrei să auzi

ce planuri are pentru tine?

Buzele lui schițară un zâmbet, de fapt, un rânjet victorios.

CAPITOLUL 25

Biroul lui Charles Nielson era situat într-o clădire unde se aflau mai multe bănci, pe strada Canal, în New Orleans. La etajul douăzeci, mai erau și două cabinete de stomatologie, o firmă de investiții bursiere, un cabinet de psihoterapie și o firmă al cărei nume era afișat numai cu inițiale. Ușa biroului lui era ultima pe stânga, pe un coridor acoperit cu un covor. Numele îi era inscripționat pe ușă cu litere negre, nepretențioase. Anticamera era mobilată cu mobilier simplu și convențional-două fotolii, asortate cu o masă, și o veioză în mijloc. La birou se afla o femeie drăguță, între două vârste. Sayre discuta cu ea, în momentul în care își făcu apariția Beck. Ar fi greu de spus care dintre ei era mai mirat să îl vadă pe celălalt acolo. Ocolind-o pe Sayre, recepționera îl salută călduros pe Beck.

— Bună ziua.

— Bună.

— Voi veni la dumneavoastră imediat, vă rog să luați loc. Beck rămase în picioare, întrebându-se ce căuta acolo Sayre, care la vederea lui înlemnise. Secretara i se adresă lui Sayre:

— Se pare că s-au întrerupt legăturile de comunicare. Uneori, domnul Nielson face programări și uită să îmi spună de ele ca să le pot nota.

— Nu a uitat... Sayre se opri și își dresе glasul. Nu a uitat să vă spună de o programare, eu nu am făcut așa ceva.

— A, atunci, ce treabă aveți cu el? Voi prelua eu

mesajul dumneavoastră.

— Mă numesc Sayre Lynch, odată mă numeam Hoyle. Zâmbetul recepționerei îngheță.

— De la Hoyle Enterprises? Acel Hoyle?

— Da.

— Înțeleg.

— Nu cred că înțelegeți, nu mă aflu aici în calitate de reprezentant al familiei mele. Femeia părea să aștepte o explicație.

— Sunt sigură că pe domnul Nielson l-ar interesa acest aspect, zise ea.

— Când vorbiți cu dânsul, vă rog să îi menționați că am venit aici ca să îmi ofer sprijinul.

— Da, ei bine, domnul Nielson... recepționera fu întreruptă de sunetul telefonului. Ea ridică degetul arătător, indicându-i lui Sayre să aștepte, în timp ce prelua apelul Biroul lui Charles Nielson, zise ea. Nu, îmi pare rău, nu este disponibil. Pot să îi transmit ceva? Luă un carnețel și începu să noteze în el.

Sayre se întoarse către Beck

— M-ai urmărit până aici? Nu-i așa?

— Nu te autocomplimenta. Spre deosebire de tine, eu am programare.

Imediat ce recepționera încheie convorbirea telefonică, Beck o ocoli pe Sayre și se apropie de birou. Zâmbitor și amabil, el îi spuse:

— Dumneavoastră trebuie să fiți Brenda.

— Exact.

— Am vorbit la telefon de mai multe ori. Eu sunt Beck Merchant.

— Of, Doamne, nu ați primit mesajul meu?

— Mesaj?

— Domnul Nielson a trebuit să plece pe neașteptate din oraș. V-am lăsat un mesaj pe telefonul

mobil pentru a vă anunța că nu se poate întâlni cu dumneavoastră în această după-amiază. Beck își scoase telefonul din buzunarul interior al hainei și verifică.

— Așa este, spuse el. Am uitat să verific.

— Sperasem să vă prind înainte de a pleca la un drum atât de lung.

— Speram ca șeful dumneavoastră să mă fi onorat cu această întâlnire înainte de apleca din oraș. Când se întoarce?

— Nu mi-a comunicat planurile sale.

— Poate fi contactat telefonic?

— Vă pot spune la ce hotel stă, în Cincinnati.

— Cred că un număr de telefon mobil ar fi...

— Exclus, zise femeia. Doar dacă vreți să îmi pierd slujba.

— Nu aș vrea să mă fac responsabil de așa ceva.

— Când mă va suna domnul Nielson pentru a-și verifica mesajele, să vă reprogramez întâlnirea, domnule Merchant?

— Vă rog. Dacă nu răspund, lăsați-mi data și ora pe mesageria vocală. Voi reprograma orice altceva pentru asta. De această dată, vă rog să sunați și la biroul meu și acasă. Aș vrea să nu se mai întâmple o asemenea încurcătură.

— Desigur, domnule Merchant.

— Mulțumesc.

— Îmi pare rău că v-ați deranjat. Amândoi, zise ea, uitându-se și la Sayre.

— Și eu aș vrea să îl văd pe domnul Nielson cu prima ocazie, spuse aceasta.

— Îl voi anunța, domnișoară Hoyle.

— Lynch, preciză ea.

— Desigur. Îmi cer scuze.

Sayre îi dădu femeii numărul ei de mobil și pe cel de la motel și se întoarse să plece. Beck se afla la ușă și o ținea deschisă pentru ea...

— La revedere, Brenda, zise el, în drum spre ieșire.

— La revedere, domnule Merchant. Merseră pe coridor împreună și tot împreună așteptară sosirea liftului, incredibil de lent. Când ajunseră la parter, Beck se îndreptă direct spre ieșire. Sayre urmă semnele indicatoare pentru toaleta doamnelor. În tot acest timp, niciunul nu scoase o vorbă.

Beck se afla pe trotuar la umbra clădirii înalte, vorbind la telefon, când, cinci minute mai târziu, Sayre ieși. Nu se bucura să îl vadă; îi dăduse suficient timp să dispară. Era ora cinci după-amiază și trotuarele gemeau de oameni nerăbdători să ajungă acasă. Traficul era deja supraaglomerat. Nori de fum stăteau suspendați în aerul dens, făcându-l și mai greu de respirat. Beck părea derutat. Pentru a bloca zgomotul traficului, își înfipse un deget în ureche, încercând să audă ceea ce i se spunea în cealaltă. Își scosese haina și o ținea pe braț, își desfăcuse cravata și își suflecăse mânecile cămășii, semănând foarte mult cu cel pe care Sayre îl întâlnise, pentru prima dată, la cimitir. Când o văzu, își încheie convorbirea telefonică și se avântă în marea de oameni, dând din coate, până ajunse să meargă în pas cu ea.

— Nielson nu s-a cazat încă, așa că nu irosi un apel pentru asta.

— Voi încerca mai târziu.

— M-ai fi putut doborî și cu o pană, când te-am văzut în biroul lui. Cu ce treburi pe aici?

— După cum i-am spus și asistentei lui, m-am dus

acolo pentru a-i oferi sprijinul meu. Tu ce cauți aici?

— Am venit să vorbesc cu el.

Am vrut să îi arăt că nici cu, nici cei doi Hoyle nu avem coarne și copite și că vrem să negociem o cale pacifistă de a rezolva situația și a evita o grevă. Am vrut să îl conving de inoportunitatea unei greve, mai ales pentru unii dintre muncitorii care depind de salariul săptămânal.

— Ești foarte generos, zise ea ironic.

— Cât?

— Cât ce? Sayre arată spre servieta lui.

— Câți bani pentru mită ai adus cu tine? Semaforul se schimbă și ea traversă rapid. Când ajunsese pe partea cealaltă a străzii, Beck o bloca și o obligă să se oprească.

— Destui cât să pot face cinste cu o cină.

— Vrei să iei cina?

— Tu obișnuiești să îți plătești singură consumația, dar de data asta aș vrea s-o fac eu. Doar dacă nu ai de gând să mănânci prea mult, caz în care ar trebui să contribui și tu. Zâmbetul lui era enervant, ochii lui verzi înșelători. Sayre se simți jignită. În loc să i se taie genunchii de emoție, ea se întreba cum de putea fi atât de lipsit de scrupule. Era extrem de dezamăgită.

— Chris mi-a spus de planurile lui Huff în legătură cu noi doi. Zâmbetul lui irezistibil dispăru brusc.

— Nu mi-ar plăcea să irosești atâta farmec, încercând să mă seduci, câtă vreme știu că nu ai nicio șansă. Acum, scuză-mă te rog, mai am și alte treburi. Îl ocoli și continuă să meargă pe trotuar. Beck nu putea fi expediat atât de ușor, așa că merse în ritm cu ea.

— Invitația la cină nu are nicio legătură cu planurile lui Huff, spuse el.

— Dă-te la o parte, Beck. Voi întârzia.

— Unde?

— Voi pierde orele de vizită. Mă duc să îl văd pe Billy Paulik. O clipă el rămase locului uimit, timp de care ea profită, să-l depășească.

— Stai, Sayre. Te duc eu, strigă Beck.

— Voi conduce eu. Pe de altă parte, nu cred că ai fi bine venit.

— De fapt chiar am ceva de transmis. Își pipăi servieta. Unde ți-e mașina?

— Camioneta mea e mai aproape.

De fapt, camioneta lui era parcată mai aproape decât garajul în care se afla mașina ei. Era nevoită să ajungă la spital înainte de încheierea orelor de vizită.

Dar din cauza traficului intens și a lipsei locurilor de parcare, avură nevoie de aproape o jumătate de oră ca să ajungă la secția de terapie intensivă, unde se afla Billy Paulik. Pe tot parcursul drumului, nu schimbă nicio vorbă.

Alicia Paulik vorbea cu un tânăr în halat alb, când Beck și Sayre coborâră din lift. Văzându-i că se îndreptau spre ea, i se adresă lui Beck cu ostilitate:

— Ce cauți aici?

— Am venit să vedem cum se simte Billy, răspunse el calm. Ea este Sayre Lynch. Femeia o măsură pe Sayre din cap până în picioare.

— Lynch, ai? Ești fiica lui Huff Hoyle. N-aș putea spune că te învinuiesc de faptul că folosești un alt nume.

— Cum se simte soțul dumneavoastră? Doamna Paulik arătă cu degetul spre tânărul în halat alb.

— Acesta este psihologul lui. Întrebați-l pe el cum se simte Doctorul se prezintă și dădu mâna cu ei.

— Desigur că nu pot dezvălui lucrurile pe care mi le spune Billy în timpul ședințelor, dar vreau să aflați că este extrem de deprimat. Se vindecă fizic, în timp ce psihic și emoțional încearcă să se obișnuiască cu jdeea de a trăi fără o mână Chiar și cu o proteză are de depășit multe obstacole. De asemenea, este preocupat de bunăstarea familiei lui.

— I-am spus că o să ne descurcăm, zise doamna Paulik: niar foarte bine, deoarece o să mă judec cu compania voastră pentru fiecare penny pe care l-aș putea obține. Se adresase umăndurora, fără a face vreo deosebire între Sayre și Beck.

Tânărul medic interveni:

— Toate reacțiile lui Billy sunt tipice pentru pacienții cu uemenea traumatisme. Îi va trebui ceva timp ca să se obișnuiască cu handicapul lui.

— Continuați tratamentul atât cât este necesar, îi spuse Beck. Medicul se uită la Alicia.

— Mi s-a spus să mă limitez la trei ședințe.

— Domnul Hoyle s-a răzgândit, zise Beck. Continuați Ședințele. Sunați-mă, dacă aveți probleme. Beck îi dădu medicului o carte de vizită. Apoi, acesta își luă rămas-bun pentru a vizita un alt pacient. Beck se întoarse către doamna Paulik.

— Pot să intru să îl văd?

— De ce? Beck ridică plicul pe care îl luase din mașină înainte de a intra în spital.

— Mesaje de însănătoșire grabnică de la colegii lui de muncă, spuse el. Promit să nu stau mult. Femeia îi smulse plicul din mână.

— I-l dau eu. L-ar supăra să vă vadă pe dumneavoastră sau pe cineva din familia Hoyle.

— Cum doriți, doamnă Paulik, zise Beck, și plecă să cheme liftul, lăsând-o pe Sayre singură cu Alicia Paulik.

— Cum reacționează copiii dumneavoastră?

— Sunt speriați. Tu nu ai fi? Ignorând tonul defensiv al femeii Sayre continuă:

— Ba da. Îmi amintesc că atunci când a murit mama nu am fost numai tristă, ci și speriată că voi muri și eu. Evenimentele traumatice ne fac pe toți să ne simțim vulnerabili, dar, mai ales, pe copii. Doamna Paulik cântări cele spuse, apoi adăugă:

— Îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră, Danny.

— Mulțumesc.

— Era chiar de treabă.

— Da, era.

— Ați revenit în Destiny pentru totdeauna?

— Nu, mă voi întoarce în curând la San Francisco.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș pleca din oraș înainte de a începe necazurile. Nu aș vrea să fac parte din familia Hoyle, în momentul în care va ajunge Nielson la ei. Înainte ca Sayre să poată răspunde, Beck strigă din cealaltă parte a holului:

— Liftul este aici. Sayre atinse ușor brațul Aliciei.

— Știu că nu ai încredere în mine și este de înțeles. Dar te rog să mă crezi că îmi pare rău pentru cele întâmplute. Apoi se întoarse și i se alătură lui Beck la lift.

— A trebuit să îl las să plece. Oamenii începuseră să protesteze față de întârziere.

— Îmi pare rău că te-am reținut, am vrut doar să... Fu întreruptă de un țipăt. Se uită înapoi și o văzu

pe Alicia exact unde o lăsase, înconjurată de plicuri cu scrisori și cărți poștale. Conținutul plicului pe care îl ținea la piept fusese cel care o șocase atât, încât le scăpase pe celelalte la podea. Sayre se întoarse către Beck.

— Ce conținea plicul acela? Între timp, mai sosi un lift și Beck spuse:

— Nu vreau să îl pierd și pe acesta. Sayre îl lăsă lângă lift și se îndreptă spre Alicia Paulik care suspina, strângând plicul la piept.

CAPITOLUL 26

Beck o așteptase în camionetă, în fața intrării principale a spitalului. Aplecându-se, îi deschise ușa și Sayre urcă. Nu pomeni de Alicia Paulik și nici nu întrebă ce se mai întâmplase după plecarea lui.

— Vorbeam serios în legătură cu cina, zise el. Am sărit peste prânz. Vrei să mergi cu mine sau nu? Nu era cea mai amabilă invitație pe care Sayre o primise vreodată, dar acceptă. Îi era foame, însă se putea opri la un restaurant fast-food pentru șoferi, dar curiozitatea ei nu putea fi satisfăcută cu o masă în fugă. Întrebările care se ridicau după cele întâmplate în spital ar fi putut căpăta un răspuns numai de la Beck, iar pentru a putea să i le adreseze avea nevoie de ceva timp. Niciunul nu părea să aibă chef de vorbă și nu scoaseră un cuvânt, în timp ce el conducea pe strada Canal, către cartierul franțuzesc. Lăsară mașina într-o parcare publică și o porniră pe jos, pe strada Royal. După ce au hoinărit pe mai multe străzi și au trecut pe lângă mai multe restaurante, din care răzbeau arome apetisante, Sayre întrebă:

— Mergem undeva anume?

— Știu eu un local. Soarele coborâse destul de

jos, dar pe străzile înguste aerul era încă stătut din cauza căldurii de peste zi. Beck își lăsase sacoul în mașină. Mai purta cravata, dar gulerul îi era larg desfăcut. Sayre și-ar fi dorit să poarte pantofi cu tocuri mai potrivite pentru mersul pe jos. Conversația era la limita minimă. Zăboviră la un coț de stradă pentru a asculta un saxofonist, înainte de a-și continua drumul. Apoi îi abordă un clown, dar refuzară să se lase pictați pe față de acesta. Un grup de tineri turbulenți îi înconjurară. Unul a avut suficient curaj pentru a-i adresa lui Sayre un compliment indecent, dar după ce îl văzu pe Beck și îi interceptă privirea, rânjetul lui păli și se grăbi să își ajungă din urmă tovarășii. Magazinele și galeriile de pe strada Royal expuneau antichități europene, bijuterii, picturi și sculpturi pe gustul celor mai pretențioși colecționari. Un magazin vindea suveniruri, iar marfa era de o calitate superioară celei pe care o găseai de obicei în magazinele de pe strada Bourbon. Beck și Sayre trecură de magazin, când el se opri și intră înăuntru.

— Mă întorc imediat, zise el. Sayre se întoarse și se uită în vitrină unde erau expuse mai multe măști Mardi Gras, decorate cu bijuterii false, betea, strasuri și pene colorate. Unele erau firoase, altele extrem de elegante și de frumoase.

Beck apăru cu perle albe și paiete verzi, galbene și purpurii.

— Rochia asta neagră este superbă, dar îmi amintește de înmormântare. M-am gândit că asta ar mai atenua impresia de doliu. Puse șiragul în jurul gâtului lui Sayre, îi ridică părul și îl potrivi peste gulerul rochiei.

— Așa. Acum e mai bine. Prin tradiție, un bărbat nu ar trebui să îi ofere unei femei perle, fără ca ea să

fi făcut ceva pentru a le câștiga. Degetele lui întârziară pe perlele care îi căzuseră pe piept înainte de a și le retrage fără grabă.

— Seara încă nu s-a încheiat, zise el. Privirile lor se susținură, până când un grup se lovi de ei pe strada îngustă, și Beck o îndemnă să continue drumul.

Sayre nu ar fi descoperit niciodată acest local, dacă nu ar fi știut că era acolo. Străduța laterală pe care se afla era mai degrabă o alee cu șiroaie de apă curgând pe mijlocul ei. Nu exista niciun semn care să indice prezența localului. Beck se opri la o poartă din fier împletită cu iederă și căută printre frunze soneria. Printr-un speaker vechi o voce neutră spuse: „Oui?”

— Sunt Beck Merchant. Poarta se descuie cu un clic metalic.

Intrară, și Beck o închise cu grijă în urma lui. Merseră pe un coridor strâmt care dădea într-o curte interioară, închisă cu pereți de cărămidă, acoperiți cu mușchi și licheni. Ferigi enorme atârnavă prinse în lanțuri, din ramurile unui stejar care acoperea întreaga curte. De sub rododendronii cât urechile de elefant răsăreau flori de grădină. O tulpină întortocheată de iederă se cățăraseră pe peretele clădirii alăturate și se întinsese pe acoperișul din țiglă.

Beck îi arată pe unde să o ia. Sayre mergea înaintea lui pe o scară circulară, spre un balcon mărginit de o balustradă din fier forjat. Ventilatoarele se învârteau pe tavan, agitând flăcările felinarelor, atârinate de pereții exteriori. Din loc în loc, pe lungimea balconului, erau arbuști de ibiscus în vase de porțelan. Bobocii viu colorați păreau la fel de veseli ca niște umbrele colorate.

În întâmpinarea lor veni un bărbat în smoking. Acesta strânse mâinile lui Beck între ale lui. Vorbea în

franceză, repede, dar Sayre înțelegea suficient ca să își dea seama că Beck era bine venit. Beck o prezentă. Complimentele bărbatului aproape că o făcură să roșească. Beck îi spuse:

— Este nepoliticos că am venit fără să avem rezervare. Șeful de sală îi acoperi scuzele în șoaptă și îl asigură că pentru el se găsea întotdeauna o masă.

Beck întrebă dacă puteau primi ceva de băut pe balcon, înainte de a intra pentru a servi cina.

— *Champagne*, te rog.

— *Certainement*. Vă asigur de toată discreția, zise bărbatul, ridicând din sprâncene către Sayre. Nicio grabă, bucurați-vă. Apoi pocni din degete și un chelner apăru prin ușile deschise pentru a lua comanda. Beck o conduse pe Sayre spre o masă de bar, la marginea balconului. Îi ținu unul dintre scaune pentru a se așeza, apoi luă loc în fața ei.

— Poate ar fi trebuit să te întreb, înainte de a decide să stăm afară.

— De fapt, chiar îmi place.

— Nu e prea cald pentru tine?

— Îmi place căldura.

— Îmi amintesc. Ceva din felul în care o zise, din felul în care o privea, îi făcea inima să-i bată mai tare. Sayre schimbă subiectul, comentând cunoștințele lui de franceză.

— Masteratul meu mi-a impus cunoașterea unei limbi străine. Ca o umbră care apărea și dispărea imediat, chelnerul sosi cu o tavă pe care erau două cupe cu șampanie. Beck ridică paharul și îl ciocni ușor de al ei.

— Pentru ce bem? întrebă ea.

— Pentru plecarea ta.

— Da?

— Pleacă de aici, Sayre. Întoarce-te la viața ta din San Francisco, înainte de a avea de suferit.

— Am avut de suferit.

— Ți s-a rupt inima din cauza unei idile din liceu. Aia a fost o joacă de copii, față de ce ți s-ar putea întâmplă acum.

— Ce știi tu, Beck.

— Atunci spune-mi tu.

— Ce s-a întâmplat rămâne între mine și Huff. Am plecat și am jurat că nu mă mai întorc.

— Și totuși, iată-te.

— Da, iată-mă.

— De ce? Tăcu o vreme înainte de a răspunde.

— Danny m-a sunat.

— Când?

— Vineri înaintea morții sale. Îi spuse de apelul pe care refuzase să îl preia. Tot restul vieții mele mă voi învinui pentru că am refuzat să vorbesc cu el.

— Bănuiesc că nu ți-a transmis un mesaj.

— Nu, dar mă îndoiesc că îi era pur și simplu dor să mă audă. Cred că mă suna din motive întemeiate și nu mă voi reîntoarce la viața mea înainte de a afla care era motivul.

— Ar fi putut fi orice, Sayre, zise el blând.

— Ar fi putut fi. Crede-mă, am încercat deja să mă conving că a fost doar o formă de salut. Apoi, după ce am aflat despre condițiile de lucru, de dispariția misterioasă a lui Iverson și de poveștile recente cu Chris, am ajuns la concluzia că a vrut să-mi spună ceva ce îl frământa. Beck, familia mea este coruptă, dacă nu chiar criminală. Nu pot continua să distrugă vieți fără să fie pedepsiți. Cineva trebuie să îi oprească. Te-am urât pentru faptul că m-ai dat jos din acel avion, dar acum îți sunt recunoscătoare. Nu aș fi

putut să trăiesc dacă m-aș fi întors acolo fără răspunsuri clare la întrebările mele. Beck mai încercă un argument:

— Dar cum rămâne cu afacerea ta? Nu va avea de suferit cât ești plecată?

— Voi pierde o parte din potențialii clienți, care se grăbesc, dar ceilalți vor aștepta să mă întorc. Oricum, nu m-aș putea întoarce fără să știu măcar că am încercat să îndrept unele nedreptăți comise aici. Uitându-se la bulele care se ridicau în paharul ei, Sayre spuse gânditoare:

— Chris vrea să dispar din peisaj. Mă întreb de ce. Nerăbdarea lui de a mă vedea plecată ridică suspiciuni care mă fac să nu mai vreau să plec. Se uită din nou la Beck. Nu rămân. Beck părea să se fi împăcat cu ideea că n-o va putea convinge să nu se implice. Suspînând resemnat, ridică paharul.

— Dă-l pe gât, nu are niciun sens să irosești un soi franțuzesc atât de bun. După ce luă o gură, Sayre îl întrebă:

— Asta face parte din strategia ta de seducție?

— Ai prefera să trec direct la fapte? Gazda noastră ne-ar oferi și o cameră. Apoi, coborând vocea, adăugă: Va fi plăcerea mea să te servesc.

— Așa încât să îi poți raporta lui Huff misiunea îndeplinită?

— Sayre, te rog, să crezi că am considerat propunerea lui drept ridicolă.

— Lui Chris i-a făcut o deosebită plăcere să îmi comunice că Huff îmi poartă sâmbetele din nou. Mi-a servit-o ca pe o cupă de șampanie la plecarea mea din oraș. Un chelner își făcu apariția cu un platou de apetitive. Beck zise:

— Putem să uităm de toate astea cât timp

mâncăm? După ce încuviință, ea îi făcu semn să se servească. Beck gustă dintr-o scoică care i se topi instantaneu în gură.

— Cu ce sunt umplute? întrebă el.

— Nu știu, dar sunt delicioase.

— Spanac?

— Beck, la spital...

— Ceapă tocată, continuă el, degustând umputura.

— Prima scrisoare pe care a desfăcut-o Alicia era de la tine. Ai văzut cum a reacționat. Beck își termină porția și spuse:

— Super. Cred că o să mai iau. În timp ce întindea mâna spre platou, Sayre i-o prinse și îl obligă să o privească.

— Cecul pe care l-ai trimis a fost extrem de generos.

— Asta este ceva relativ, nu? Cât de generos înseamnă generos? Huff a sugerat să cum a zissă îndulcim momeala.

— Huff nu are nimic de-a face cu darul acela. Nu era un cec al companiei, era unul din contul tău personal. Beck turnă în pahare, făcându-se că nu o aude.

— Doamna Paulik a fost copleșită de generozitatea ta, continuă Sayre, care a făcut-o să se simtă vinovată pentru incidentul cu scuipatul. Regreta sincer și ar fi vrut să își ceară scuze.

— Nu îmi datorează scuze.

— Îți datorează recunoștință.

— Nici asta nu vreau.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

— Te-ai gândit ce ai vrea să mănânci? îți recomand stridii Bienville.

— La naiba, Beck, răspunde-mi.

— Bine, zise el brusc. Poate că încerc să îmi cumpăr o conștiință curată. Asta te face să gândești mai frumos despre mine sau mai urât? făcu semn unui chelner și îi șopti ceva în franceză. Omul dispăru și reapăru cu meniurile îmbrăcate în piele și scrise de mână. Sayre îl puse pe al ei pe masă.

— Luni după-amiază de ce i-ai spus lui Chris despre Calvin McGraw? Ai crezut că va fi distractiv să îmi vezi reacția? Beck puse și el meniul pe masă și o privi în ochi.

— Nu, Sayre. Am crezut că va fi interesant de văzut reacția lui Chris.

— A lui Chris? Beck își puse coatele pe masă și se aplecă înainte, micșorând distanța dintre ei.

— Chris și Huff nu au primit bine vestea că tu te-ai apucat să vorbești cu foștii jurați. M-am întrebat de ce. De ce nu li se fâlfâia și de ce nu s-au amuzat că tu cauți potcoave de cai morți? De ce nu te lăsau să te faci de râs, să îți faci de cap până te saturai și te întorceai la San Francisco? Așa ar fi fost normal.

Prinzând ideea, Sayre completă:

— Doar dacă nu au ceva de ascuns.

— Doar dacă nu au ceva de ascuns. Se uită la meniu și se juca cu semnul din mătase care despărțea foile. Te-am lăsat să te faci de râs pentru a vedea ce ar face

Chris în cazul în care Calvin McGraw ar fi avut o zi bună și ar fi spus toate cele pe care ți le-a spus ție dimineața.

— M-ai crezut, nu-i așa?

Beck o privi mai mult timp înainte de a-i spune:

— Cum reușești să asortezi o chestie ieftină
Mardi Gras cu o rochie haute couture și să rămâi

perfectă? Când m-am uitat la tine adineauri, în pofida porcăriilor despre care vorbim, nu pot decât să mă gândesc, doamne, e minunată.

Sayre atinse şiragul de perle false de pe pieptul ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai crezut ceea ce ți-am spus despre Calvin?

— Dacă cred asta sunt la un pas de a crede că Chris l-a ucis pe Iverson și a ascuns cadavrul într-un loc, unde nimeni nu îl va putea găsi.

— A învățat din greșeala lui Huff, zise ea încet.

— Ce greșeală?

— Chris a fost martor la uciderea lui Sonnie Hallser.

— Ce?

— Chris m-a așteptat aseară la motel. Am vorbit despre mai multe lucruri, în afară de planurile lui Huff în legătură cu tine și cu mine. Sayre îi povesti totul, în special, detaliile legate de moartea lui Hallser.

— Mi-a spus că eram prea mică ca să îmi amintesc așa ceva, că am amestecat două întâmplări diferite. Dar nu este adevărat, Beck. Știu că am dreptate. Chris s-a strecurat afară din casă în noaptea aceea și s-a dus la fabrică să îi facă o surpriză lui Huff. Presupunând că l-a văzut pe Huff făcându-i vânt lui Hallser peste strungul acela sau lăsându-l să sângereze până a murit, înseamnă că l-a impresionat profund. Ca urmare, l-ar fi făcut să urască veșnic violența sau l-ar fi determinat pe el să devină violent. Eu înclin să cred în ultima variantă. Chris a înregistrat faptul că Huff nu a fost pedepsit în niciun fel pentru ce făcuse.

Chris era clientul lui. Ar fi fost o nebunie să reacționeze la spusele ei, dar Beck nu era nebun.

Înțelegea motivele tăcerii lui și, în pofida sentimentelor ei, îl respecta pentru asta. Sayre urmărea picăturile de sudoare alunecând pe fruntea lui și pierzându-i-se între ridurile fine ale ochilor.

— Sunt curioasă. Cât valorez, Beck?

— Ce?

— Huff te-ar recompensa dacă te-ai căsători cu mine și ai deveni tatăl nepoților lui. Ați convenit asupra unei sume sau ai lăsat suma la aprecierea lui? Ți-a dat un avans?

— Din ce crezi că plătesc cina asta? intră el pe un ton sarcastic.

Toate felurile de mâncare comandate se dovediră la înălțime, dar niciunul nu întrecea sufleul de ciocolată pe care îl luara la desert. Sala nu avea mai mult de douăsprezece mese, acoperite cu pânză de damasc alb, cu tacâmuri de argint și pahare din cristal veritabil. Deasupra lambriului, pereții erau acoperiți cu pluș roz, asortat cu draperiile grele ce cădeau pe podeaua strălucitoare din lemn masiv. Camera era discret luminată cu felinare puse pe fiecare masă și candelabre de cristal ce atârnavă din tavan. Când ieșiră din nou pe terasă pentru a servi cafeaua, Sayre zise:

— Felicitările mele bucătarului și decoratorului.

— Voi avea grijă să le transmit.

— Cum ai găsit locul ăsta?

— Nu eu. Mama l-a găsit. M-a adus aici când am absolvit Facultatea de Drept ca să sărbătorim.

— Este din New Orleans?

— Născută și crescută.

— Ea te-a învățat limba franceză?

— În timp ce eram încă în scutece, zise el zâmbind. Chelnerul turnă cafeaua și îi lăsa singuri.

— Nu seamănă cu o cină în Destiny, dar se străduiesc. Afară se auzea muzică venind dintr-o sursă nevăzută.

Curtea de sub ei era slab luminată, creând o atmosferă de mister. Fântâna din centru bolborosea leneș. Îngerul sculptat nu avea mâna dreaptă, iar picioarele îi erau acoperite de mușchi verde. O plantă înflorită se ridica neașteptat dintr-o crăpătură din pavaj. Iedera și alte plante cățărătoare fuseseră lăsate să crească acolo unde apucaseră să răsară. Sayre aprecia intimitatea neglijentă și decadentă din cartierul franțuzesc care contribuia simțitor la sporirea farmecului și, în mod sigur, la sporirea misterului.

— Aseară, Chris mi-a spus că nu el l-a ucis pe Danny. A negat cu încăpățănare.

— Poate că ne-am învârtit în jurul cozii. Poate că Danny și-o fi înscenat perfect sinuciderea. Sayre termină cafeaua, își puse ceașca și farfuria pe tava de argint de pe masă și reveni lângă el.

— Ce ai tu sfânt, Beck?

— De ce?

— Vreau să îți spun ceva, dar trebuie să juri că vei ține totul pentru tine, deoarece spunându-ți ție încalc o promisiune de confidențialitate.

— Atunci nu îmi spune.

— Cred că este important să știi.

— Bine. Angajează-mă ca avocat o să accept un onorariu de cinci dolari. Așa voi fi legat prin jurământ profesional să nu spun nimic din ce îmi spui tu.

— M-am gândit și eu la asta, recunosc eu, dar nu ai putea să îmi ceri onorariu, ar fi un conflict de interese.

— Deci, ceea ce ai vrea să îmi spui îl privește pe

Chris?

— Mai precis, pe Danny. Sayre îl privi cu atenție. În ziua în care îl întâlnise. Îl acuzase că este sluga tatălui său, iar el nu se străduise s-o convingă de contrariul. Acum, pretinde că îi întinsese cursa cu McGraw pentru a observa reacția lui Chris. Oare asta să fie adevărat? Clark o avertizase să fie cu băgare de seamă în ceea ce îl privește. Cu numai câteva ore în urmă, se mira cum de putea fi lipsit de subtilitate. Sayre se îndoia chiar și de generozitatea manifestată față de familia Paulik, în prezența ei. Dar Beck nu avea de unde să știe că va fi la spital în momentul în care Ahcia Paulik va deschide plicul. Și nici nu avea cum să o determine să deschidă plicul acela înaintea celorlalte. Făcându-și curaj, ea zise:

— O să îți spun un lucru pe care nimeni altcineva nu îl știe.

— Nu uita că sunt avocatul lui Chris. Fii atentă ce îmi spui. Conștientă de riscul pe care și-l asuma, Sayre zise:

— Danny era logodit și urma să se căsătorească curând. Beck era sincer surprins.

— Logodit? Cu cine?

— Nu pot să îți spun numele ei.

— Tu de unde...

— Am întâlnit-o întâmplător la cimitir. Venise la mormântul lui și mi s-a prezentat.

— Vine o femeie la tine, sora lui Danny, și se prezintă ca logodnica neconsolată, iar tu o crezi pe cuvânt? Putea fi una care încerca să obțină ceva avantaje materiale...

— Acordă-mi și mie puțină încredere, Beck. Pot aprecia un om. Nu e o vânătoare de avere. L-a iubit pe Danny din toată inima. Și el a iubit-o. Are un inel cu

diamante.

— Pe care l-ar fi putut obține de la ultimul tip pe care l-a șantajat.

— Dacă ar fi fost o escroacă, nu crezi că l-ar fi contactat pe Huff până acum? Nici el și nici Chris n-au știut de logodnă, cât timp Danny a fost în viață, iar ea nu vrea să le spună acum.

— De ce?

— Pentru că ei ar trage exact aceeași concluzie ca și tine. Ar crede că vrea ceva de la ei. Se teme că ei ar putea face din dragostea frumoasă pe care ea și Danny au trăit-o un lucru urât.

— Asta ar putea fi vestea pe care Danny a vrut să ți-o dea, când te-a sunat.

— Conștiinței mele i-ar conveni să creadă asta. Și, probabil, așa stau lucrurile.

Oricum, sunt convinsă că se iubeau și aveau încredere unul în celălalt. Danny intenționa să se căsătorească cu ea, să-și construiască un viitor împreună. Asta o face să se îndoiască că Danny s-a sinucis.

— Poate că voia să se despartă de ea.

— Nu, am întrebat-o și asta, dar a exclus posibilitatea ca el să fi vrut să se retragă. În schimb, mi-a spus că Danny trecea printr-o perioadă... ezită să folosească cuvântul spiritual pentru a nu divulga faptul că logodnica lui Danny era o fată din congregația în care el intrase. Trecea printr-o criză personală despre care nu voia să discute nici măcar cu ea.

— Problema de conștiință cu care se lupta.

— Da. Ea zice că era o problemă emoțională pe care Danny ar fi vrut să o rezolve înainte de a-și lega viața de a ei.

— Ar fi putut fi vorba de orice, Sayre. Ar fi putut avea o datorie la jocurile de noroc, un obicei prost pe care îl ținea secret, o iubită gravidă în alt oraș.

— Sau conștiința unui fapt cu care nu mai putea trăi.

— Se vede că te-ai gândit la asta și ai deja o idee cam ce ar putea fi.

— Prima opțiune ar fi o practică ilegală pe la turnătorie. Acum încep să cred că Danny știa ce se întâmplase cu Gene Iverson. Chelnerul porni către ei, dar Beck clătină ferm din cap și acesta dispăru. El se sprijini de balustradă, aplecându-se înainte și lăsându-și greutatea pe ea. Cămașa, lipită de spate, îi contura musculatura puternică.

— Danny devenise evlavios, zise Sayre. Confesiunea face parte din ritual. Poate că știa de Iverson ceva ce îi apăsa conștiința atât de tare, încât ajunsese să nu mai poate trăi, dacă nu se elibera de povară. Beck întoarse capul și o privi.

— Un motiv suficient pentru a se sinucide.

— Și un motiv la fel de bun pentru a comite o crimă, mai ales în perspectiva unei confesiuni publice. Beck înjură în șoptă.

— Tocmai mi-ai dat bucata lipsă din cazul lui Scott împotriva lui Chris.

— Motivul. Beck privi în jos, în curte, timp îndelungat. În cele din urmă, se ridică și se întoarse.

— Ar trebui să plecăm.

— Avem un drum lung de făcut până în Destiny.

— Da, și tocmai s-a lungit și mai mult. Proprietarul le mulțumi sincer pentru vizită, o sărută din nou pe Sayre pe ambii obraji și îl îndemnă pe Beck să o mai aducă cât de curând. Coborâra cu grijă scara în spirală.

La jumătatea drumului, Beck se opri. Sayre se uită la el mirată. El nu zâmbi și nici nu îi explică de ce se oprise. Apoi, o lăasă în umbră. Sayre se lăasă dusă, cuprinsă de o moleșeală dulce ce i se scurgea prin vine. Pleoapele i se îngreunau, dar toate simțurile îi erau în așteptare. În timp ce Beck o trăgea spre el, îi vedea venele pulsând sub pielea umedă. Voia să îi ia pulsul cu buzele, dar se abținu să-i atingă gâtul. Beck îi cuprinse ceafa cu o mână și îi apropie fața de a lui. Respirația îi era calmă, dar fierbinte.

— Dacă te ating, ai să spui că o fac din datorie față de Huff. Ridicându-se pe vârful picioarelor, Sayre îi șopti:

— Nu îmi pasă. Atinge-mă oricum. Beck o sărută. Ea se lipi de trupul lui Beck, care o cuprinse strâns în brațe. Sărutul lui fusese posesiv și plin de dorință. Palmele lui aspre și insistente îi presau trupul de sexul lui. Aplecându-se îi îndepărtă perlele și îi sărută sânii prin pânza rochiei. Apoi o lipi din nou de el, presându-i fața de gâtul lui, în timp ce îi șoptea în ureche:

— Nu există suficienți bani pe lume pentru a mă determina să fiu cu o femeie pe care nu o vreau. Trebuie să știi asta, Sayre. E al naibii de... se frecă de ea, provocator. Chiar te vreau. Ar fi putut să o aibă chiar în acel moment. Ea îl savura cu toate cele cinci simțuri. Îl sorbea, dorindu-l cu acea pasiune oarbă, nebună și imposibil de stăvilit.

— Al naibii să fiu, zise el răgușit, consimțământul lui Huff mă împiedică. O îndepărtă încet, cu blândețe: Aș vrea să te am acum, dar nu pot, pentru că tu te îndoiești de mine.

CAPITOLUL 27

Huff era învăluit în fum. Pufăia din țigara din

colțul gurii, în mod mecanic. Cu picioarele depărtate, înfipite în punte, cu mâinile în șolduri, îi înjura pe cei care pichetau. Vreo patruzeci de oameni, purtând lozinci instigatoare, mergeau încet și în liniște într-un cerc oval, pe marginea autostrăzii, chiar în fața intrării principale în incinta Hoyle Enterprises.

— De cât timp fac asta? În grupul adunat în jurul lui Huff era și Chris. Mai mulți maiștri de la fabrică, câțiva muncitori, care făiseseră chemați din intimitatea căminelor lor, unii luați din paturi, fuseseră aduși pentru a se confrunta cu noua situație. Fred Decluette avusese sarcina ingrată de a-i anunța pe toți, în momentul în care începuse pichetarea, așa că tot el răspunse la întrebările lui Huff.

— Au început să se adune pe la zece.

— Adu-l pe Red aici și pune-l să-i aresteze pentru încălcarea proprietății.

— Nu se poate, Huff, zise Chris. Atâta vreme cât stau dincolo de gard, sunt pe spațiul public. Din nefericire, toți cei care vin la lucru sau ies din schimb trec prin această poartă. Nu există nicio posibilitate de a evita întâlnirea muncitorilor noștri cu ei. Practic, trebuie să treacă printre ei.

În plus, au autorizație pentru acest marș. E mâna lui George Robson. Și-au acoperit spatele.

— Îmi dă și mie cineva o veste bună? șuieră Huff.

— Vestea bună e că autorizația lor rămâne valabilă doar dacă demonstrația este pașnică, zise Chris. Cred că e de datoria noastră să avem grijă să nu rămână.

În grup se auziră șoapte. Huff îl privi pe Decluette.

— Ai câțiva băieți pregătiți?

Decluette aprobă din cap, dar Huff simți o

reținere în spatele acestui gest.

— Ce este, Fred? Spune-mi, chiar trebuie să îți smulg informația?

— Am putea întâmpina ceva rezistență și din partea oamenilor noștri. Decluette se uită în jur neliniștit. Se spune că unii dintre muncitorii noștri li se vor alătura.

Huff aruncă țigara și o strivi cu cizma.

— O să mă ocup de asta chiar acum. Grupul intră în fabrică și în câteva minute se reuniră în biroul lui Huff, aliniindu-se de-a lungul ferestrei care dădea pe platformă. Munca se desfășura ca de obicei, dar fără o energie deosebită. Se putea simți chiar o oarecare tensiune.

— Sistemul de ascultare este deschis? întrebă Huff. Chris apăsă câteva butoane pe sistemul de comunicare.

— Acum este. Huff luă microfonul, suflă în el pentru a-l testa, apoi spuse:

— Atenție, toată lumea.

Vocea lui bubui în toate colțurile fabricii, ajungând la fiecare muncitor.

Unii se opriră din lucru, ascultând în liniște, dar cu capetele plecate, alții se uitară în sus. Era destul de greu să citești gândurile unui om care poartă echipament de protecție.

— Toți știți ce se întâmplă afară, continuă Huff. Probabil că știți deja numele celui care i-a trimis pe clovnii ăștia să ne sâcâie și vă întrebați: cine dracu' este Charles Nielson? Ei bine, vă spun eu. Este un agitator care nu are nimic de-a face cu Hoyle Enterprises. Protestatarii ăștia își pierd vremea și se mai fac și de râs, dar asta este problema lor. Dacă nu ne dăm bătuți și rămânem uniți, probabil că vor

renunța și se vor ascunde în găurile din care au ieșit. Îi știm cine sunt, nu? Am mai avut asemenea agitatori și altă dată. Apar în oraș, își bagă nasul în afacerile noastre și ne spun cum să procedăm, în ceea ce mă privește-și cred că majoritatea sunteți de acord-nu urăsc nimic mai mult decât să se bage cineva în treaba mea și să îmi spună ce să fac. Și este valabil și pentru autorități și guvernul federal. Țștia nu pot să se pună de acord nici măcar între ei. Deci, de ce ne-ar interesa părerea lor despre ce se întâmplă aici, în Destiny? Eu zic că nu ne interesează. Se opri, respiră și continuă pe un ton mai calm.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Billy Paulik a fost o tragedie. Nu există nicio îndoială în acest sens. A suferit și va mai avea de suferit mult timp de acum încolo. Am putea să îi dăm toți banii din lume și tot nu l-ar ajuta să își recupereze brațul, nu? Vom face tot ceea ce ne stă în putință pentru Billy Paulik și familia lui, dar la sfârșitul zilei niciunul dintre noi nu poate da ceasul înapoi pentru a anula cele întâmplate. Adevărul este că munca noastră prezintă pericole. Se pot întâmpla accidente. Au fost răniți oameni și au fost și morți. Dar tare aș vrea să îmi arate un conțopist din Washington D.C. cum să topesc metal și să tai țevi fără niciun risc. Nu se poate. Și puteți fi siguri că atunci când acest conțopist trage apa peste rahatul lui se bucură că are astfel de țevi și că are cine să le fabrice.

Se opri pentru a evalua ecoul mesajului său. Pe platformă nu se mișcase nimeni. Cei din sala de mese mâncau ascultând. Le captase atenția. Viitorul lor era în joc așa cum era și al lui, și asta era ce trebuia să rețină ei.

— Măscăricii ăia vă vor îndemna să faceți grevă, își relua **d** discursul, și eu aș fi vrut să nu trebuie să

muncesc ca să-mi câștig existența. Aș vrea să pot trăi mergând la alte fabrici și îndemnându-i pe muncitori să își lase slujbele. Nu mai vorbesc de etică și de cecul care nu ar mai veni în ziua de salariu.

Dacă le-aș spune muncitorilor harnici să își părăsească locurile de muncă, mă aștept să îmi rida în nas. Au facturi de plătit Au de hrănit o familie. Corect? se auziră câteva murmure timide de aprobare din partea oamenilor de jos, în vreme ce unii se uitau în jur pentru a vedea reacția celorlalți.

— Știu că nu suntem perfecți aici. la Hoyle, că am avut greșelile noastre în timp. George Robson și cu mine investigăm accidentul pentru a stabili cauzele care l-au provocat Huff recepționa reacția de surpriză la această minciună, dar spera ca nimeni altcineva să nu o fi observat.

— Știu că este nevoie de un training mai îndelungat înainte de a trimite un muncitor nou pe platformă, continuă el și mai știu că e timpul unei măriti de salariu pentru top. Dar, sincer să fiu, scâncelile mă dezgustă. Îmi amintesc de vremuri în care oamenii ar fi renunțat la un braț pentru o slujbă înainte de a deveni stăpânul acestei întreprinderi, am fost la fel ca voi. Nu uitați că și eu am muncit pe rupe pe platforma pe care sunteți voi acum, așa că știu ce înseamnă căldura, dificultatea și de pericolele. Huff își sumese mânecele pentru a le arăta brațele goale.

— Am cicatrici care îmi amintesc în fiecare zi cât de grea și de periculoasă este munca asta. Își lăsă mânecele și înmuie tonul. Dar sunt și rezonabil. Sunt dispus să vă ascult plângerile. Faceți o listă de revendicări, iar noi cei de aici ne vom ocupa de ele. Dar, dacă vreunul dintre voi este de acord cu plângăcioșii ăștia de afară, mergeți și vă alăturați lor.

Mă auziți? Duceți-vă. Plecați chiar acum, dacă credeți că ăsta este un loc blestemat, știți unde e ușa. Vă atrag însă atenția că, dacă vă alăturați lor, nu veți mai lucra pentru mine niciodată și vă veți alege cu un dușman până la sfârșitul zilelor voastre. Se opri pentru a le permite să asimileze informația, apoi, încheie: Gândiți-vă cu toții la asta. Și acum, că am pierdut suficient din timpul de producție, înapoi la lucru! Huff închise microfonul și se întoarse în birou.

— Asta ar trebui să îi intimideze pe agitatori, zise Chris. Nu m-ar surprinde nici să aflu că nici sindicalistii nu mai sunt pe aici. Acum nu vor mai avea curajul să li se alăture. Huff nu împărtășea încrederea lui Chris.

— Fred, tu ce părere ai? întrebă el. Evident nemulțumint că era în centrul atenției, muncitorul își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Păi, sunt sigur că ai făcut și fapte bune, Huff, dar ăsta este schimbul lui Billy. Oamenii ăștia l-au văzut sângerând și l-au auzit urlând. Accidentul le este proaspăt în minte. Știu că faci foarte multe pentru familia lui. Astăzi am auzit că Beck l-a vizitat. Alicia zicea că...

— Beck l-a vizitat? întrebă Chris. Aruncându-i o privire timidă, Decluette zise:

— Așa mi-a spus Alicia. A sunat cam acum jumătate de oră. Zicea că Beck i-a dat un cec foarte gras. Huff îi aruncă o privire lui Chris. Ridicând din umeri, Chris murmură orice cunoștință despre gestul lui Beck.

— Ce voiai să spui înainte de a te întrerupe Chris?

— Păi... că oamenii cu care a lucrat nu vor uita prea curând cele întâmplate. Când începuseră să mai

uite, au apărut aceste indicii care le amintesc din nou.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi o panglică galbenă legată de lacătul dulapului lui Billy și numele scris pe conveierul acela. Cineva le menține amintirea vie și le trezește din nou nemulțumirea

— Cine?

— Cele mai multe conversații se opresc imediat ce mă apropii suficient pentru a auzi.

— Află cine face toate astea.

— O să mă ocup.

— Nu vreau să te ocupi, vreau să afli. Lipește-ți urechea la pământ și cască ochii sau o să pun pe altcineva să îmi aducă numele astea, zise Huff pe un ton amenințător. Decluette înghiți în sec.

— Da, domnule. Ce vreți să fac în legătură cu pichetarea? Acordându-și suficient timp pentru a reflecta, Huff își aprinse o nouă țigară, dar nu răspunse înainte de a trage câteva fumuri.

— Aș vrea să iei cu tine o pușcă. Asta i-ar împrăștia destul de repede.

— O încarc eu, zise Chris laconic. Huff râse, scuturându-și capul.

— Nu, nu facem nimic azi. Poate vor pleca singuri, mâine. O să li se facă sete și foame, îi pișcă țânțarii, o să îi doară spatele de la pancartele alea. S-ar putea să nu fie nevoie să ridicăm un deget pentru a-i vedea plecați. Să-i mai lăsam o zi sau două să vedem cum decurg lucrurile. Să vedem cum reacționează ai noștri. Să ai însă niște oameni pregnanți să dea câțiva pumni, pentru orice eventualitate.

— Nu trebuie decât să ziceți, sunt pregătiți și nerăbdători

— Bun. Dar ține minte, trebuie să pară vina

demonstranților Ei au trecut primii la acțiune, iar oamenii noștri au fost nevoiți să se apere. Asta va fi versiunea noastră.

— Am înțeles. Decluette plecă. Huff li se adresă celor rămași:

— Nu cred că va fi un foc de artificii în noaptea asta. Mâine, ne vom vedea de treabă ca de obicei. Nu vă lăsați provocați de ce ar putea să vă strige cei din pichet sau de ceea ce serie pe pancartele alea. Ignorați-i pe nenorociți.

Între timp, poate că Beck a reușit să se întâlnească cu Nielson și să-l convingă să-i cheme înapoi pe șacalii ăștia, înainte de a provoca pagube serioase. Bine? Toți dădură din cap. Acum, plecați acasă. George Robson rămase în urmă.

— Huff?

— Ce este, George?

— Ce ai spus despre investigarea accidentului lui Paulik.

— Le-am spus exact ceea ce vor să audă, George. Nu-ți fă griji.

— Ceea ce voiam să spun, zise el privindu-i pe cei doi. este că poate ar fi bine să închidem acel conveier, înainte de a se mai întâmplă vreo nenorocire. Asta ca să nu vină nimeni să ne arate cu degetul mai târziu și să ne învinuiască.

Huff se întoarse către Chris.

— Credeam că ai stabilit deja acest lucru.

— Am făcut-o.

— Așa este. Dar, gândindu-mă mai bine...

— Nu te mai gândi atât, George, zise Huff. Chris se ocupa de operațiuni și a luat o hotărâre în privința acelui conveier

— La sugestia ta, nu, George? George încuviință,

nemulțumit și nesigur.

— Da. Bine.

— Du-te acasă și încearcă să profiți de ceea ce a mai rămas din noaptea asta, zise Huff.

— Bine. Ne vedem mâine. George se întoarse și plecă.

— Salut-o pe scumpa de nevastă-ta din partea noastră George se întoarse, îl măsură pe Chris cu privirea, după care ieși.

— Te cam joci cu focul spunând asemenea lucruri, zise Hun.

— Mă îndoiesc că George mă va provoca la duel. Dacă își făcea griji cu privire la fidelitatea conjugală, nu se însura cu o târfă. Beck intră în încăpere.

— M-am întâlnit cu George pe hol. Zice că am pierdut un discurs pe cinste.

Imediat ce aflaseră de pichetare, Chris îl sunase pe Beck pe mobil și îl prinsese la jumătatea drumului dintre New Orleans și Destiny. Acesta îi spuse că va veni cât poate de repede. Huff se uită la ceasul de perete și observă că ajunsese într-un timp record. Beck își puse servieta pe birou și se lăsă în fotoliu pentru a-și trage sufletul.

— Plec din oraș câteva ore și se dezlănțuie iadul, constată el. Huff îi făcu un semn lui Chris către bar.

— Whisky pentru toți, băiete, comandă el.

— A trebuit să trec printre oaspeții noștri în timp ce veneam, le zise Beck.

— Asta și era ideea, probabil, zise Huff, din fotoliul din piele cu spătar înalt în care stătea. Nu au ales locul la întâmplare.

— Ești sigur că au fost trimiși de Nielson?

— Nu au spus nimic despre asta, zise Chris, dându-i lui Beck unul dintre pahare. M-am dus să

vorbesc cu tipul care pare să fie liderul lor. Este un găgăuță, probabil, ia steroizi, dar destul de deștept pentru a-mi spune că are autorizație pe care mi-a și arătat-o. Apoi mi-a zis că ar trebui să adresez orice întrebare domnului Nielson.

— Păi, domnul Nielson se dă scump la vedere, spuse Beck și le povesti de vizita lui foră succes. Biroul lui nu-i cine știe ce. Are o singură secretară, foarte politicoasă și conștiincioasă. Părea dispusă să îți coasă și nasturii sau să îți facă o plăcintă, dar fără presiuni. De altfel, nu e prea vorbăreață. Nu a fost foarte exactă în privința momentului când aș putea să mă întâlnesc cu șeful ei. Este foarte bine instruită.

— Lașul, spuse Huff, știa că vii și a șters-o. Putea să fie în Cincinnati sau în barul de vizavi, așteptând să pleci.

— Tot ce e posibil, zise Beck. Am sunat de câtea ori la hotelul lui. Prima dată, nu se cazase, apoi a cerut să îi fie reținute toate apelurile. Oricum ar fi, mă simt jucat pe degete.

— Nu voia să dea ochii cu tine în ziua în care demonstranții lui au apărut la poarta fabricii noastre, zise Chris.

— Probabil că ai dreptate. Dar mai e ceva. Încă nu v-am spus partea bună. Ghiciți cine era freș-preș în biroul lui Nielson, gata să se ia de piept cu orice dușman, începând cu mine?

— Glumești, exclamă Chris, Sayre?

— Ai ghicit.

— Ce căuta acolo? Întrebă Huff.

— Același lucru ca și mine. Voia să vorbească cu Nielson. Desigur, avea o altă ordine de zi în agendă. Voia să-i ofere sprijinul ei și să se înroleze.

— Ce să facă?

— Nu am ajuns la detalii, zise Beck.

— Era de față când te-ai dus la Billy Paulik? Beck fu surprins. Se uită mai întâi la Huff, apoi la Chris.

— De unde știți?

— Alicia Paulik l-a sunat pe Decluette.

— Nu intenționez să îl văd, Sayre voia, explică el. M-am dus cu ea și m-am folosit de scrisorile trimise de colegii lui de muncă ca să intru. M-am gândit că dacă i le duc personal ar putea să ne deschidă o cale de comunicare cu doamna Paulik. În plus, voiam să văd ce mai pune Sayre la cale.

— Și ce pune la cale? întrebă Huff.

— N-aș putea spune. Părea să fie doar o vizită de curtoazie

— Când doamna Paulik a vorbit cu Fred, i-a pomenit de un cec generos. Cu cât am fost ușurat? întrebă Huff.

— Cu nimic. Am contribuit fără aprobarea ta. Nu trebuie să mi-i dai înapoi, dacă nu vrei.

— La naiba, eu am spus că trebuie să îndulcim momeala. Și, așa cum mi-am închipuit, femeia cedează teren. A păstrat cecul, nu?

— După câte știu, da.

— Așa te vreau. Huff ridică paharul în cinstea succesului lor.

— Înainte de a bea, ar trebui să mai știi și că i-am spus psihologului să își continue ședințele cu el atât cât e nevoie, completă Beck. Chris mormăi:

— Tu încerci cumva să ne duci la faliment?

— Recunosc că a fost o decizie de moment destul de îndrăznească. Nu aveam timp să mă consult cu niciunul dintre voi, dar cred că ne-au crescut șansele de reușită cu doamna Paulik. Huff îi făcu cu ochiul.

— Nu ai fi valoros pentru mine dacă n-ai putea să

iei anumite decizii pe cont propriu. Am încredere în judecata ta, altfel nu ai avea postul pe care îl ai.

— Dar aruncăm bani buni pe tot feul de chestii idioate, se plânse Chris. Deci, avem grijă ca Billy să primească cele mai bune îngrijiri. Ce ne aduce asta?

— Nu cred că Beck s-a gândit la productivitatea lui Billy, când a făcut această investiție.

— Exact, Huff. Am făcut-o ca pe un gest de bunăvoință, care ne va scuti de un proces, care ar putea să ne coste milioane. Orice poate preveni un proces este o investiție bună. zise Beck.

— De acord. Huff dădu paharul peste cap, savurând căldura care i se împrăștia pe gât și în întreg trupul. În ce stare de spirit se afla Sayre, când v-ați despărțit?

Beck ridică din umeri, dar Huff știa că nu era nici pe departe atât de indiferent, pe cât voia să pară.

— Am luat cina, i-am cumpărat un colier și am băut șampanie. Fericit, Huff bătu din palme.

— Cum a mers? Beck își ridică o sprânceană.

— Ar fi mers mai bine, dacă Chris nu i-ar fi spus de încercarea ta de a ne cupla. Huff se întoarse către Chris.

— I-ai spus?

— Ce contează?

— Cum poți să întrebi?

— Sayre a băut șampanie cu el, spuse Chris, dar nu e în pat cu ea, nu? Și nici nu îl va invita atâta vreme cât lucrează pentru noi.

— Ar putea. Ei... la naiba. Știi că sora ta e căpoasă.

— S-ar fi încăpățânat oricum, Huff, zise Beck. E prea deșteptă și hotărâtă pentru a putea fi sedusă cu un pahar de șampanie. Oricum, am sperat ca vinul și

mâncarea franțuzească să îi dezlege limba.

— În legătură cu ce?

— Nielson. Nu prea mă încântă ideea de a-i vedea împreună. Va trebui să profităm de ocazia de a avea pe cineva în tabăra lor. Ea ar putea să folosească asta cel mult ca pe o momeală pentru presă. Desenează cu mâna în aer un cadru pentru un titlu mare „Fiica lui Huff Hoyle este de partea greviștilor. Întreaga poveste și pozele la pagina trei”. Huff râgâi. Băutura nu mai avea același gust savuros.

— Am înțeles, zise el.

— În plus, continuă Beck, își închipuise că McGraw avea să fie ștreangul care vă va spânzura pe amândoi, dar a constatat că frânghia era ruptă.

Dar asta nu i-a stârpit entuziasmul. Este convinsă că Chris i-a făcut felul lui Iverson și că a mituit jurații, iar acum consideră de datoria ei să se facă dreptate. În ciuda eșecului cu McGraw, nu are nici cea mai mică intenție să lase lucrurile așa. Nu eram avocatul vostru pe atunci, Huff. Dar acum vă reprezint. Nu vreau să fiu prins nepregătit de vreo descoperire de-a lui Sayre. Există ceva în cazul Iverson de care ar trebui să știu? Huff se pricepea să facă pe nevinovatul. O făcea de când avea opt ani. Îl privi pe Beck drept în ochi și spuse:

— Dacă statul ar fi putut construi un caz împotriva lui Chris, ar mai fi fost un proces. Sayre nu va descoperi nimic.

— Ai mai primit vești de la Red, cât am fost la New Orleans?

— Nimic, în afară de faptul că Watkins este încă în libertate.

— Au verificat toate locurile prin care a stat în ultima vreme?

— Cu mandat de percheziție. Ultima lui reședință avea un laborator de fabricat droguri în baie. Cei doi au fost arestați, dar pretind că nu l-au mai văzut pe Slap din momentul în care l-au dat afară. Red zice că au dat totul peste cap, dar nu au găsit nimic care să-i fi aparținut lui Slap.

— Sper să îl găsească înainte de a fi prea târziu, zise Beck. Iar când va fi adus, sper să mărturisească că l-a ucis pe Danny, din cauza a ceea ce se petrece pe aici-arată spre zidul de afară -, autoritățile vor fi cu ochii pe noi.

— Nenorociții, zise Huff, aprinzându-și o altă țigară

— Am avut ceva negocieri cu ei, zise Beck, dar odată cu accidentul lui Billy, nu mai contează.

— Nu putem să îi alungăm? Întrebă Chris.

— Și eu am sperat asta. Am încercat în mai multe rânduri să iau legătura cu reprezentantul din zonă. M-a evitat, nu mi-a răspuns la telefon. Asta mă face să cred că ne pregătește o inspecție surpriză, care ar putea sosi în orice moment.

— Credeam că ai mituit pe unul dintre oamenii lui ca să ne avertizeze când va fi vorba de o vizită neplanificată, zise Huff.

— Ieri, am aflat că e în concediu de maternitate, zise Beck.

— Al dracului de mișto, mârâi Chris.

— Da, nu e un un moment tocmai bun pentru noi, zise Beck. Trebuie să ne prezentăm ireproșabil, să nu le mai dăm încă un motiv de nemulțumire pe lângă cel pricinuit de accidentul lui Billy. Ar putea să ne închidă după o inspecție amănunțită. Și ne-ar închide. Chris expiră lung.

— Păi, după concluzii atât de optimiste, cred că

mă duc să mă îmbăt.

— Chris...

— Glumesc, zise el. Doamne, abia aștept ca toți din jurul meu să se mai relaxeze. Nu putem să privim și partea bună a lucrurilor? Soția lui Paulik se retrage.

Demonstranții? Mâine dimineată, când va răsări soarele, aici va fi mai cald decât în iad, vor pleca acasă. O să le cerem scuze, le promitem să facem îmbunătățiri, le plătim amărâta de amendă și ne întoarcem la treabă. În ce o privește pe Mary Beth, cu puțin noroc, o să îl scoată până la urmă din sărite pe băiatul cu piscina și o s-o înece. Nu ar trebui să fie foarte greu să îmi găsesc o a doua soție. O să plantez destulă sămânță pentru a popula China. Și, credeți-mă, am virilitatea necesară. O să-i aduc bunicului Hoyle primul nepot. Ultima, dar nu cea de pe urmă, să știți că nu mi-am ucis fratele. Vedeți? Ce este așa de greu?

— Bine, m-ai convins, cară-te de aici. Vin și cu imediat, zise Huff.

Huff îl privi pe Chris ieșind, după care zâmbetul îi dispăru. Beck se holba la ușa pe care tocmai dispăruse Chris. Pe Huff îl îngrijora faptul că Beck părea atât de tulburat.

Lui Sayre îi luase destul de mult timp ca să adoarmă. După „excursia” plină de peripeții la New Orleans și lunga călătorie spre casă, credea că va adormi imediat ce va pune capul pe pernă, ceea ce nu se întâmplă. Aerul condiționat făcea zgomot. Când era deschis, camera îngheța. Când îl închidea, simțea mirosul tuturor celor care domuseră în camera aceea. Lipsa confortului era doar parțial răspunzătoare pentru insomnia ei. Conversația cu Beck continua să-i

stăruie în minte. Greșise spunându-i de logodna lui Danny? Greșise când, știind că tatăl ei plănuia o legătură între ea și Beck, îi permisesese acestuia să se apropie de ea atât de mult? Oare de ce îl voia atât de aproape? Reuși să adoarmă abia spre ziuă și se trezi gemând, înainte de a se lumina de tot. Dormea pe burtă, cu fața pe jumătate îngropată în pernă. Deschisese un singur ochi, rămânând nemișcată, și dorind să adoarmă la loc. Aparatul de aer condiționat nu funcționa și în cameră era cald.

Aruncă pătura de pe picioare, închipuindu-și că se trezise din lipsă de aer și că va adormi din nou, dacă va porni aparatul. Poate că o durea capul de la șampanie și de la vinul roșu băut la masă. Avea nevoie de un pahar mare de apă. Înjurând în barbă, se răsuci în pat și se ridică în fund. Instinctiv, întinse mâna spre lampă, dar hotărî să nu o aprindă. Dacă menținea camera întunecată, putea adormi mai ușor. Coborî din pat pe jumătate cocoșată și o porni în direcția băii. Trebuia să se fi obișnuit cu camera și să ferească baia fără să bâjbâie... dar se împiedică de o pereche de ghetete grele lăsate în calea ei. Faptul că în acestea mai erau și o pereche de picioare o trezi de tot.

CAPITOLUL 26

Țipătul ei fu înăbușit de o mână aspră, în timp ce alta o apucă de păr și o împinse cu fața în jos pe pat. Individul se lăsă deasupra ei, imobilizând-o în mod eficient, dar ea nu încetă să se lupte.

— Dacă te zbați, îți smulg părul din rădăcini. Jur pe Dumnezeu, oricât de frumos ar fi, ți-l smulg și îl iau ca suvenir. O trase de păr atât de tare, încât îi dădură lacrimile. Sayre încetă să se zbată.

— E mai bine. Se frecă de fundul ei. Nu e mișto?

Ce ar fi să îți arăt câteva lucruri pe care le-am învățat în închisoare? Sayre țipa de frică și de revoltă. Bărbatul râse de sunetele înăbușite.

— Stai calmă, roșcato. Fundul tău este foarte apetisant, dar nu am timp de dragoste. Am venit aici să vorbim, dar îți jur că te omor, dacă va fi nevoie. Ne-am înțeles? Între mâna de pe gura ei și cearșafurile de pe pat nu era suficient aer. Nu credea că se strecurase în camera ei numai ca să vorbească, dar încuviință pentru a nu fi linșată.

— Bine. O să îmi iau mâna de pe gura ta. Dacă ții, va fi ultimul sunet pe care îl scoți. Încet, individul își luă mâna, o apăsă tare pe fund și se dădu la o parte. Sayre se întoarse pe spate și se ridică în fund, ștergându-și gura cu dosul palmei.

Lumina se aprinse brusc și Sayre clipi, văzându-l pe Slap Watkins lângă lampă, cu mâna încă pe întrerupător. Umbra lui pe perete semăna cu coșmarurile copiilor. Nu arăta mai bine decât și-l amintea, ba chiar se mai urâtise. Dinții îi păreau mai lungi și mai galbeni, fața mai osoasă și gâtul mai lung, iar urechile clăpăuge îi dădeau un aer comic

— Bună, roșcato, zise el. Inima i se zbătea cu putere, gura i se uscaseră, dar încerca să nu arate că îi era frică. Privi spre ușă.

— Nici să nu te gândești. Nu ai apuca să ieși și m-ai obliga să îmi încalc promisiunea de a nu îți face niciun rău. Rânjind își scoase cuțitul din cizmă.

— Cum ai intrat?

— Sunt infractor, nu? Am desfăcut broasca în două secunde. Fără zgomot. Păcat că nu ai folosit lanțul. Ar trebui să știi mai bine, ești o doamnă singură. Sayre nu voia să se gândească de cât timp era în camera ei. I se făcea părul măciucă gândindu-se

că a stat pe fotoliu și a privit-o dormind, respirând. Poate că mirosul lui o trezise. Trebuie să fi trecut câteva zile de când nu se spălase.

— Sunt veritabile? își lăsase cerceii cu diamant pe masa de toaletă. Slap îi ținea în lumina lămpii, întorcându-i pe o parte și pe alta.

— Da. Poți să îi păstrezi dacă pleci.

— Mulțumesc. Cred că îi voi păstra. Puse cerceii în buzunarul pantalonilor murdari. Dar nu pot pleca până nu discutăm un pic.

— Ce avem noi de discutat?

— Știi că mă caută poliția?

— L-ai atacat pe fratele meu cu un cuțit.

— Pe naiba. Am vrut doar să îl sperii. M-a forțat să îl tai. A făcut-o intenționat. Deși îi spusese asta lui Beck, ea îl întrebă:

— De ce ar face Chris așa ceva?

— Pentru că vrea să mă scoată drept ucigaș.

— Chris crede că tu l-ai ucis pe fratele nostru. Așa e. În loc să îi răspundă, deschise sertarul noptierei, scoase Biblia și zise:

— Geneza, capitolul patru.

— Tu citești biblia?

— În Angola, mă duceam la slujbă în fiecare duminică, cântam psalmi cele, dădea bine la cazier.

— Bănuiesc că a compensat sodomia. Ochii lui sclipiră.

și toate

— Mă faci poponar? îți arăt eu ție. Remarca ei sarcastică fusese neinspirată și îi dădea un motiv să demonstreze ceva. Când veni spre ea, încercă să se ducă spre capătul îndepărtat al patului, dar o prinse din nou de păr și o trase înapoi. Puse vârful cuțitului pe obrazul ei și râse când ea rămase complet

nemișcată.

— M-am gândit eu că o să te calmezi. Nu vrei să îți stric fața asta drăguță, nu? Îi depărta genunchii și o trase spre el. Ai o gură foarte rea, dar găsim noi cu ce să o umplem.

— Va trebui să mă omori.

— Și asta ar putea fi distractiv. În clipa aceea, se declanșa aerul condiționat. Slap tresări violent la zgomotul neașteptat, dar când își dădu seama despre ce era vorba, fu vizibil ușurat. Renunță să o mai țină de păr și se dădu la o parte.

— Oricât aș vrea să profit de situație, deja am stat prea mult aici. Spune-i șerifului Red să citească Biblia. Partea cu Cain și Abel. Și ar fi bine să fii convingătoare.

Dacă tot sunt căutat pentru uciderea unui Hoyle o să omor într-adevăr unul Trase lama cuțitului în jos, pe pieptul ei. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru roșcate.

Se afla în biroul șerifului, împreună cu Red și Scott, când ajunse Beck. Ca și ea, arăta cam șifonat. Sayre văzuse grupul de demonstranți, când trecuse pe lângă turnătorie, dar nu era surprinsă pentru că vorbise cu Clark Daly cu o zi înainte.

Sunase la scurt timp după revenirea din New Orleans. Se afla într-o cafenea și vorbea de pe telefonul mobil al unui amic. În vocea lui se simțea o urmă de entuziasm, ca urmare a progreselor făcute.

— Am luat deoparte câțiva dintre inamicii lui Huff și i-am avertizat să fie atenți la orice spun pentru că totul ajunge direct la urechea lui. El și alții câțiva făceau totul pentru a păstra vie amintirea accidentului lui Billy Paulik. Nielson a adus demonstranții. Huff a

ținut un discurs împotriva lor, dar nu ne-a speriat așa cum intenționa. Lucrurile sunt pe calea cea bună, Sayre, o să îți dau vești bune atunci când o să le am. Părea surescitat, dar nu abătut. În tonul lui se simțea o anume siguranță care îi confirma că reușise să îl determine să se implice în ceva cu adevărat important. Nu mai primise alte vești, dar nemulțumirea în rândul muncitorilor crescuse de-a lungul nopții, în pofida eforturilor lui Huff de a-i tempera. Unii dintre demonstranții din acea dimineață erau angajați ai Hoyle Enterprises. Asta explica fața lungă a lui Beck, în momentul în care își făcu apariția în biroul lui Red și o salută destul de posomorât.

Toți au răspuns cu „bună dimineața”, deși se vedea clar că nu era bună pentru niciunul dintre ei. Beck se așază pe scaunul liber de lângă Sayre, cu fața spre Red. Wayne Scott rămase în picioare.

— Cum sunt lucrurile la fabrică? întrebă șeriful.

— Încinse.

— Ar trebui să avem un indice de tempearură de vreo sută de grade, zise Scott, și Sayre se întrebă dacă el chiar credea că Beck se referise la temperatura de afară. Beck îl ignoră și îi răspunse lui Red:

— Au apărut și alte câteva grupuri de demonstranți în dimineața asta pentru a-i întâmpina pe cei din primul schimb. Unii dintre ai noștri le-au luat pancartele și li s-au alăturat, ceea ce i-a înfuriat pe partizanii lui Huff.

Spiritele s-au încins, nu știu cât îi mai putem ține sub control. Încerc din răspuț să dau de Nielson pentru a vedea dacă nu putem preveni o nenorocire, dar nu îmi răspunde la telefon. Întorcându-se spre Sayre, o întreba:

— Tu ai luat legătura cu el?

Era pentru prima dată când se priveau în ochi în dimineața aceea. A fost un nu, aproape palpabil. El îi susținu privirea de parcă voia să se convingă că nu minte, apoi se întoarse din nou către Red.

— Nu pot sta prea mult pe aici. De ce ai vrut să mă vezi? Red arată spre Sayre.

— A avut un musafir azi-dimineață. Zice că ar trebui să auzi și tu ce i-a zis.

— Musafir?

— Slap Watkins a intrat în camera mea de motel, spuse Sayre. Beck o privi șocat, apoi se uită la Red pentru confirmare.

— Am primit un telefon pe la cinci dimineața. Am trimis imediat un om acolo dar, când a ajuns la The Lodge, Watkins dispăruse de mult. Beck se întoarse din nou către ea. O privi din cap până-n picioare, apoi din nou în ochi.

— Te-a rănit, a făcut ceva...? Sayre își scutură capul în semn de răspuns negativ la întrebările pe care Beck nu le rostise.

— M-a amenințat, dar nu mi-a făcut nimic. Singurul rău iremediabil pe care mi l-a făcut e ăsta. Arată spre mica înțepătură pe care i-o făcuse, tresărind la zgomotul neașteptat provocat de aerul condiționat. A tresărit foarte tare la un zgomot neașteptat. Nu cred că a făcut-o intenționat.

— Eu și Scott am citit declarația pe care a dat-o omului pe care l-am trimis la motel, dar lucrurile astea le auzim în premieră. Am crezut că trebuie să fii și tu aici. Beck încuviință absent.

— Ce a făcut Slap? A spart ușa? Ce a zis?

— A deschis ușa cu o agrafă. Nu pusesem lanțul, ceea ce s-a dovedit o prostie. M-am trezit cu el în cameră.

— Dumnezeu!

— Bănuiesc că nu ți-a spus unde se ascunsese, zise Scott.

— Nu, nu mi-a oferit o asemenea informație.

— Ai văzut cumva încotro a luat-o după ce a plecat de la motel?

— Nu, dar trebuie să fi plecat pe jos, pentru că nu am auzit niciun zgomot de motor.

— Cum a aflat unde stai?

— Nu e chiar așa de greu de ghicit. Sunt doar două moteluri în oraș. A luat-o prin eliminare. Observă nerăbdarea crescândă a lui Beck la întrebările copilărești ale lui Scott.

— De ce nu renunți la întrebările idioate și nu o lași să spună ea? Înainte ca Scott să poată răspunde, Red interveni:

— Bună idee. Sayre, ia-o de la capăt. Nu te vom mai întrerupe. Ce voia?

— Voia să îți transmit ție un mesaj. Le povesti totul, omițând partea cu planurile sexuale ale lui Slap, care nu ar fi influențat cu nimic mesajul principal. Asta este tot, zise ea aproape cuvânt cu cuvânt. După o scurtă tăcere, Scott întrebă:

— Ai încercat să fugi?

— Mi-a fost teamă să nu primesc un cuțit în spate, dacă o luam spre ușă. Nu aș fi apucat să o deschid și să ies înainte de a mă prinde din nou. Este slab, dar în cazul unei confruntări fizice eu aș fi pierdut.

— Nu ai țipat?

— Nu puteam, îmi ținea mâna la gură. După ce mi-a dat drumul nu am țipat pentru că nu voiam să îi dau motiv să facă uz de cuțit în plus, la ce mi-ar fi folosit să țip? Nimeni nu putu să dea un răspuns. Red

își frecă orbitele adâncite. Tenul lui avea o tentă cenușie și părea să fi slăbit în cele câteva îl văzuse. Sayre se întreba dacă era bolnav sau doar obositbeck își desfăcu cravata și un nasture. Arăta ca un om care pierde teren în favoarea demonilor cu care se lupta. Doar Scott părea plastifiat în uniforma lui. Își îndreptă tocul armei și zise:

— Păi, hai să mergem după el.

— Sper că vorbești de Slap, zise Beck. Sigur nu vrei să-l arestezi din nou pe Chris.

— Nu, pe naiba, zise el.

— Nu te grăbi, Scott, zise șeriful. Beck, poate că ar trebui să vorbim din nou cu Chris.

— Pe baza celor spuse de ea? Sayre îl privi uluită.

— Vrei să spui că mint?

— Nu, Slap este destul de prost ca să fi făcut așa ceva. Dar până nu va fi reținut, nu avem decât cuvântul tău ca mărturie față de ce a spus. Sayre se stăpâni cu greu să nu-l pocnească.

— Du-te dracului, zise ea.

— Sayre, interveni Red. Ea se întoarse către șerif.

— Ți-am redat întocmai conversația mea cu Watkins. Exact așa a spus. Geneza, capitolul 4.

— Te cred. Și probabil că și Beck te crede. Dar el îl reprezintă pe Chris, nu uita asta. Sayre se întoarse și îl privi pe Beck în ochi.

— Nu uit nicio clipă.

— Și mai adu-ți aminte că Watkins tocmai a ieșit din închisoare. Ar spune și ar face orice ca să nu se întoarcă acolo. Încearcă o mică diversiune cu povestea lui din Biblie, pentru a ne distra atenția și a ne convinge că Chris și-a ucis fratele. Asta i-ar da răgazul să ajungă întreg și nevătămat în Mexic.

— Cred că exact asta a sperat să obțină, zise Beck. S-a speriat. E disperat și se simte încolțit. A vrut ca atenția să se focalizeze pe altcineva, și toți suntem conștienți cât de tare îi urăște pe Hoyle.

— Crezi că eu nu m-am gândit la motivația lui? zise ea furioasă. Nu sunt proastă.

— Nimeni nu zice că ești proastă, zise Beck.

— Nu, doar mincinoasă.

— Potolește-te. Nu mă îndoiesc de ce spui. Încerc doar să găsesc un sens în toate astea. Să presupunem că Watkins a spus adevărul gol-goluț. Să presupunem că are informații certe că Chris l-a ucis pe Danny. Arunci de ce nu ia legătura cu autoritățile pentru a le da aceste informații? De ce riscă să fie prins, dând buzna peste tine la motel și amenințându-te cu un cuțit? De ce ar risca atât de mult, doar ca să îți spună ție toate astea?

— Pentru că știa că eu nu voi mușamaliza afacerea.

— Nimeni în acest birou nu ar face așa ceva, domnișoară Lynch, zise Scott înțepat. Trebuie să acționăm în consecință, domnule Harper. L-am văzut pe Chris la locul crimei. Beck îl ironiza.

— Cu un chibrit?

— Am ajuns la concluzia că a avut și ocazia s-o facă în timpul celor două ore în care nu ne-a spus ce a făcut.

— Și dacă vine cu un alibi, zise Beck.

— Nu are, spune Scott.

— Nu vi i-a spus, îl corectă Beck. Asta nu înseamnă că nu are unul. În timp ce Wayne analiza informația, Red îl întrebă:

— Care putea fi motivul, Scott? încă nu ai descoperit un motiv pentru care Chris să îl ucidă pe

Danny. Lui Sayre îi stătea pe limbă motivul crimei. Ar fi vrut să i-l spună, fie doar pentru a-i trage covorul de sub picioarele lui Beck Merchant, dar nu putea s-o facă fără să trădeze secretul Jessicai Deblance. Dacă s-ar fi ajuns vreodată în situația ca actul de justiție să depindă de dezvăluirea acestui secret, atunci va spune ceea ce știa despre logodnă. Atâta vreme însă cât putea evita acest lucru, o va face pentru a proteja sentimentele și intimitatea tinerei pentru a o scuti de neplăceri.

— Oricum, avem suficiente motive, cel puțin pentru un nou interrogatoriu cu Chris, zise Scott. Red suspină.

— Oricât de rău mi-ar părea, trebuie să recunosc că Wayne are dreptate. Oricare alt suspect ar fi fost adus și interogat pentru aceste acuzații. Nu putem face o excepție în cazul lui Chris, doar pentru că este cine este. Beck se gândi o clipă, apoi spuse:

— La turnătorie, situația este foarte tensionată. Numai Dumnezeu știe ce fel de reacție în lanț s-ar dezlănțui în cazul în care l-ați aduce pe Chris cu mașina poliției. Nu văd la ce v-ar ajuta. Ar provoca doar panică.

— Atunci, te însărcinez să îl convingi să vină aici de bunăvoie, zise Red.

— Va fi încântat să vină de îndată ce îi voi spune.

— Trebuie neapărat să vină azi, zise Red.

— Îl aduc după prânz, zise Beck.

— Bine. După prânz. Wayne Scott nu părea prea încântat de aranjament, dar nu avea de ales și acceptă.

— Vă este teamă, doamnă, întrebă el? Sayre se uită la el.

— Teamă?

— Watkins a amenințat că vă va ucide.
— A avut ocazia să mă omoare, dar n-a făcut-o.
— Numai din prudență. Voi trimite o mașină a poliției să stea lângă motel.

— Nu, Red. Nu e necesar.
— Dacă Huff va afla de asta, poți fi sigură...
— Pot să fiu sigură că îi vei spune, dar nu vreau câini de pază la ușa mea. Nu îi vreau, așa că nu te deranja să-i trimiți

— Atunci fii atentă, cedă Red.
— Am să fiu. Se ridică. Asta e tot?
— Pentru moment. Sayre îl salută din cap, pe Red și pe Scott, dar îl ignoră pe Beck. Ieși din clădire și aproape că ajunsese la mașina ei, când îl auzi strigând-o.

Continuă să meargă. Beck o ajunsese, când deschise ușa, și puse mâna pe umărul ei. Înainte de a apuca să spună ceva, el îi zise:

— Știu că ești supărată.
— Supărată este puțin zis.
— Și știi și de ce. Dar ascultă-mă, Sayre. Acceptă oferta lui Red de a te proteja. Sayre râse amar.

— Crezi ce spun? Crezi că întâlnirea mea cu Watkins nu a fost o invenție?

— Bineînțeles că te cred.
— Doar că îți face plăcere să mă ridiculizezi în fața altor oameni. Se pare că a devenit distracția ta favorită.

— Sunt avocatul lui Chris.
— Ai demonstrat-o destul de clar. Sayre deschise portiera și urcă la volan, dar el nu o lăsă s-o închidă. Aplecându-se înăuntru, spuse repede și furios:

— Chris m-a însărcinat să acționez în numele lui. Nici eu nu-i pot înșela așteptările, așa cum nici tu nu

poți trăda secretul logodnicei lui Danny. Ai avut ocazia perfectă de a le da un motiv pentru uciderea lui Danny, dar n-ai făcut-o.

Nu ai putut. Pentru că ți-ai dat cuvântul acelei femei că nu vei spune nimic. De ce se aplică regula confidențialității numai în cazul tău? Logic vorbind, avea dreptate. Ar fi fost un viciu de procedură dacă nu ar fi acționat în interesul clientului său. Dar faptul că avea dreptate nu îi potolea lui Sayre furia.

— Dă drumul portierei, zise ea.

— Unde te duci?

— Oriunde am chef. Trase tare de portieră, dar fără succes.

— Ascultă-mă, Sayre. Uită că ești furioasă pe mine și gândește-te la Watkins. Trebuie să ții cont de amenințările lui. Nu este foarte deștept, dar asta îl face și mai periculos. Poate că nu a vrut să îți facă rău azi-dimineață, dar acum că ți-ai îndeplinit misiunea și ai transmis mesajul lui Red... Poate va dori să dea un exemplu cu tine. Watkins îi urăște pe cei din familia Hoyle, iar tu, fie că îți place, fie nu, ești o Hoyle... Se uită lung la ea: și ești apetisantă.

— Bun. Atunci o să mă remarc printre demonstranți.

Pentru a doua oară în această zi, Beck își parcă mașina în fața biroului șerifului, lângă Porsche-ul lui Chris. Conveniseră să se întâlnească aici, după prânzul pe care Chris îl lua acasă împreună cu Huff. Lăsa gemurile coborâte, deși asta nu servea la nimic. Nu exista niciun refugiu din calea căldurii ucigătoare. Chiar și aerul condiționat din biroul șerifului se dovedea insuficient.

— Hoyle este în ultimul birou pe dreapta, îl

informă un funcționar moleșit, pe nume Pat.

— Mulțumesc. Beck ciocăni o dată și apoi deschise ușa camerei în care abia încăpeau un birou și două scaune din fibră de sticlă. Chris stătea pe unul dintre ele.

— Bună. L-ai văzut pe Red? Întrebă Beck.

— Nu, numai pe neanderthalul de la ghișeu. M-a condus aici. Mi-a spus că Red și Scott sunt încă la masă. Beck sesiză o schimbare în atitudinea prietenului său. În mod evident, lipsea sarcasmul lui caracteristic. Beck se așază în fața lui Chris.

— Vrei să îmi spui ce se întâmplă? Chris râse sarcastic.

— Dacă îți spun, va trebui să te omor. Lui Beck i se strânse inima. Rânjetul lui Chris se lărgi.

— Atunci, ce este? Chris își masă fruntea cu degetele.

— Mi-e frică. Poftim. Asta e marea mea mărturisire, Beck Camera asta seamănă al naibii de bine cu o celulă de închisoare și mă sperie de moarte. Presiunea din pieptul lui Beck slăbi.

— Așa și trebuie. În acest scop au și fost proiectate camerele de interogatoriu, Chris. Ca să te sperie. Să te facă să te îndoiești de propria-ți nevinovăție.

Când am lucrat la procuratură, am avut de-a face cu tot felul de infractori, de la mafioți și gangsteri, la hoți și criminali mărunți. Nu conta cât de mari sau cât de mici erau, dacă îi lăsați suficient timp în camera de interogatoriu, începeau să se sperie și să vrea la mămica lor. Chris schiță un zâmbet.

— Încep să mă gândesc că ar putea pur și simplu să îmi pună asta în cârcă.

Tot ce au sunt dovezi circumstanțiale și de

conjunctură. Nimic suficient de solid. Mă îndoiesc că un procuror ar putea prezenta un caz înaintea unui juriu. Mai ales în parohia asta.

— Da, dar toate aceste circumstanțe și dovezi te incriminează, Chris. Știi care este termenul de specialitate?

— Preponderență?

— Exact. Uneori dovezile preponderente sunt suficiente.

— Slap Watkins și povestea lui cu Biblia, zise Chris, cu ciudă. Probabile singura pe care o știe. La naiba, și atei ca mine au auzit de Abel și Cain. Danny a fost victima unei crime. Era fratele meu. Și dintr-odată asta face ca eu să fiu ucigașul.

Se ridică și înconjură încet masa.

— De ce ar prefera propria mea soră să creadă povestea aiuristică a unui infractor de profesie și apoi să i-o spună detectivului care nu vrea altceva decât să mă înfunde pe mine? Beck nu îi spuse de logodna secretă despre care știau numai el și Sayre și de faptul că Danny o căutase la telefon. Oricare dintre acestea elemente ar fi putut fi extrem de relevant. Dar, tocmai în ideea că ar fi putut fi foarte importante, păstră secretul.

— Sayre nu era tocmai fericită, când am văzut-o ultima dată, adăugă Beck gânditor. Dumnezeu știe ce i-o fi spus sau i-o fi făcut slinosul ăla nenorocit

— Știu că e posibil să fi fost speriată, dar de ce nu a raportat furtul cerceilor? De ce acordă atât încredere lui Watkins. care se știe ce este? Beck se încruntă.

— Nu pot răspunde pentru ceea ce face Sayre. Chris se opri și se uită la Beck.

— Deci este adevărat?

— Ai aflat?

— A sunat cineva acasă și i-a spus lui Huff, în timp ce luam prânzul. S-a făcut foc. Chiar este între demonstranți.

— În fruntea lor. Chris se reaseză și îl privi pe Beck așteptând.

— A apărut pe la unsprezece și jumătate cu sandvișuri și cu băuturi răcoritoare de la Dairy Queen, spuse Beck. După ce s-a asigurat că au fost hrăniți și adăpați cu toții, a luat o pancartă și a început să mășăluiască cu ei. Încă mai era acolo și când am ieșit eu pe poartă. Chris scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu credeam că voi vedea vreodată un Hoyle ridicându-se împotriva celorlalți. Desigur, unii cred că l-am împușcat pe fratele meu în gură cu o armă de vânătoare. Masându-și fruntea, continuă: Cine crede că aş fi în stare de una ca asta?

— Tocmai asta este, Chris. Încă mai au de găsit un motiv. Doar dacă nu îmi ascunzi ceva. Chris îl privi.

— Cum ar fi?

— Mi-ai spus totul legat de cearta cu Danny?

— Cam de vreo sută de ori.

— Danny avea secrete față de noi?

— Secrete?

— Mă gândeam că poate ți-a spus ceva de care noi nu știam. Beck se uită în ochii lui Chris, căutând o urmă de ezitare dar nu sesiză nimic.

— Era doar un gând. Nu contează. Și Lila?

— Am fost pe la ea ieri, când știam că George este plecat. Nici măcar nu mi-a deschis.

— Un alibi ostil. Minunat. Beck se ridică și se duse la fereastra cu gratii. Se uită la ocrul care de atâta fierbințeală era de un albastru decolorat.

Singurul lucru mai alb decât cerul era fumul care ieșea din furnale.

— Nu te duc cu vorba, trebuie să ne construim o apărare foarte bună.

— Nu mi-am ucis fratele.

— E nevoie de altceva decât de negarea ta. Chris îl privi lung, apoi zise încet:

— Beck, ăsta este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Te concediez.

— Mă concediezi? Beck râse.

— Nu are nicio legătură cu abilitățile tale profesionale sau cu loialitatea ta. Nici nu intră în discuție. Ai salvat Hoyle Enterprises de la dezastre care ar fi putut să ne coste imens și nu numai în bani. Huff și cu mine avem nevoie de tine acolo, să ne reprezinti în fața autorităților și a sindicatelor acum, mulțumită lui Nielson, și în fața propriilor angajați. Zâmbi gânditor. Iar eu am nevoie de un avocat specializat pe cazuri de crimă. Beck se întoarse la masă și se așeză.

— De fapt, sunt chiar ușurat.

— Nu ești supărat?

— Chris, crima nu este specialitatea mea. Eu am fost primul care ți-a sugerat să îți iei un astfel de avocat. Am vrut să insist asupra acestui lucru, dar mă gândeam că mă vei considera laș. Nu știam nici cum va reacționa Huff.

— N-o să-i placă. El a făcut regulile în casa aia, dar sper că mă vei ajuta să îl conving că e cea mai bună decizie.

— O să vorbesc cu el. Pe cine iei?

Chris spuse un nume, dar lui Beck nu îi sună cunoscut.

— Este din Bâton Rouge și are recomandări

foarte bune.

— Baftă!

— Juri că nu ești supărat?

— Jur. Și unde este acest avocat al tău? Ai nevoie de el aici, acum.

— Tocmai asta este. Nu poate veni înainte de luni. Ce facem cu acest interogatoriu?

— Să vedem, poate că Red îl va amâna până când sosește noul tău avocat.

— Crezi că mă vor reține peste weekend?

— Dacă le trece măcar prin cap o să fac scandal. Este o porcărie, oricum. Cred că Red vrea să te interogheze doar ca să îi facă pe plac detectivului său. Nu crede în poveștile din Biblie, cum nici tu nu crezi. Își strânseseră mâinile și când Beck încercă să și-o retragă pe a lui, Chris i-o strânse mai tare.

— Nu vreau să îmi asum răspunderea pentru un lucru pe care nu l-am făcut, Beck. Nu l-am ucis pe Danny.

— Te cred, zise Beck.

CAPITOLUL 29

Când se întoarse la motel în noaptea ceea, Sayre deschise cu cheia de la noua yală care o înlocuia pe cea desfăcută de Slap. Ea rămase în prag și cercetă camera

Neavând încredere în personalul motelului, își pusese o pereche de mănuși de plastic și dezinfectase camera înainte de a pleca la turnătorie. Insistase la managerul hotelului se înlocuiască scaunul pe care stătuse Slap. Aștenuturile fuseseră și ele schimbate. Mulțumită că orice rămășiță de Watkins fusese curățată se încuie pe dinăuntru, punând de această dată și lanțul. Apoi se duse la oglindă și se examina cu

atenție. Pielea îi era roșie de expunerea îndelungată la soare și în același timp atât de transpirată, încât hainele i se lipiseră de corp. Își scoase tenișii și își inventariea recolta de rosături dureroase care încadrau proaspăta pedichiură Beige Marilyn. Se simțea atât de obosită, încât nu-i venea să mănânce burgerul rece pe care și-l luase de la fast food, dar îi era teribil de foame. După prima mușcătură, înghiți restul aproape pe nesimțite.

Intră apoi la duș și rămase multă vreme acolo, lăsând apa să-i maseze musculatura dureroasă. Făcea pentru a doua oară duș în ziua aceea, dimineața încercând să scape până și de amintirea lui Watkins.

Când ieși din cadă, se simțea din nou om. Prea obosită să se mai lupte și cu uscătorul de păr, și-l șterese cu prosopul. Singurul artificiu de frumusețe pe care și-l aplică fu o cremă emolientă care să îi calmeze arsurile de pe nas. Sayre îmbracă o cămașă de noapte scurtă, din bumbac, pe care o luase pentru a o înlocui pe aceea în care o văzuse Watkins și pe care o aruncase la gunoi...

Își propuse să nu se mai gândească la incident, să îl uite pentru că nu se întâmplase nimic grav. Îi acorda prea multă atenție acelui imbecil. În timp ce își pregătea patul, se hotărî să lase lumina la baie aprinsă, deoarece s-ar putea trezi în beznă și și-ar aminti de momentele teribile când se pomenise cu el în cameră.

Gândurile îi fură întrerupte de bătăi discrete în ușă.

— Sayre? Deschide. Era Beck. Bătuse încet ca să nu o sperie, dar vocea îi era hotărâtă.

— Ce vrei, Beck?

— Vreau să deschizi ușa. Sayre o deschise numai

cât îi permitea lanțul.

— Nu sunt îmbrăcată.

— Lasă-mă să intru.

— Pentru ce? Proasta dispoziție i se citea lui Beck pe față. Nu se obosi să răspundă, ci se mulțumi s-o privească. Sayre deschise ușa mai mult, pentru că nu voia ca discuția lor să aibă spectatori. Era noaptea de bowling, pentru că parcare a motelului gemea de mașini și avea vecini în camera de alături. Sayre dădu lanțul la o parte și Beck intră și închise ușa cu zgomot în urma lui. Ochii i se opriseră pe cămașa scurtă și pe picioarele ei goale. Sayre își încrucișa brațele, prinzându-și mijlocul, și gestul ei de apărare îl făcu să se uite în altă parte.

— În lumina celor întâmplare azi-dimineață... Pune-ți ceva pe tine ca să te simți mai în siguranță.

— Sper să pleci repede. Ce vrei?

— Clark Daly este la spital.

— Ce?

— Este la urgență.

— Încă un accident la fabrică?

— Nu tocmai. A fost bătut.

— Bătut?

— Măr. E într-o stare gravă. Are răni deschise, a pierdut niște dinți, o buză și o arcadă sparte și o tăietură la cap. Ar putea avea chiar o fractură craniană, coaste rupte și hemoragie internă. I se fac analize și radiografii pentru a se putea face o evaluare corectă. Sayre se așeză pe marginea patului.

— Cine?

— Nu s-au dat nume, dar al tău a făcut înconjurul grupurilor care te consideră responsabilă. Beck o fixă cu privirea. Sayre înghiți nodul care i se pusese în gât.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am dus la fabrică în noaptea asta.

În cazul în care s-ar fi ivit necazuri, voiam să fiu acolo. Curând, după ce schimbul trei a ajuns la lucru, am simțit că ceva nu era în regulă. Dacă ești acolo de suficient timp, începi să simți vibrația. Ți dai seama când ceva nu este în regulă.

M-am dus jos și am început să întreb ce se întâmplă. Nimeni n-a vrut să-mi răspundă.

— Ești mâna dreaptă a lui Huff. Beck strânse din dinți, dar continuă să vorbească:

— În cele din urmă, am reușit să aflu de la un tip că Clark nu ajunsese la lucru. Unul dintre amicii lui o sunase pe nevastă-sa care a luat-o razna. Zicea că plecase destul de devreme la lucru. Asta i-a alarmat pe amicii lui care voiau să plece imediat în căutarea lui. Le-am ordonat să rămână la lucru, am luat câțiva oameni și am plecat să-l căutăm. I-am văzut mașina la mai puțin de două străzi de casa lui. Clark zăcea cu fața în jos în șanț, inconștient. Este într-o stare gravă.

Sayre se ridică și se repezi către birou.

— Plec, zise ea și scoase o pereche de jeanși dintr-un sertar. Beck îi smulse din mână și îi puse de o parte.

— Doamnei Daly nu i-ar plăcea asta, Sayre, zise el.

— Nu îmi pasă ce...

— Ascultă-mă. O prinse de umeri. Când Luce Daly a ajuns la spital și m-a văzut și-a scos ghearele. Mi-a arătat destul de clar că eram persona nor, grata și a urlat la mine să stau departe de soțul ei. M-aș fi așteptat la asta din partea ei, dacă Clark ar fi fost rănit la lucru, dar m-a șocat având în vedere că eu am fost cel care l-a găsit și l-a dus la spital. Oricum, curând s-a dovedit că nu a fost victima unui scandal

oarecare. Nici pe departe. Clark a fost măcelărit pentru că tu îl convinseseși să se ocupe de spionii lui Huff și să instige oamenii la revoltă.

Beck respira greu, străduindu-se să-și mențină calmul. Apoi, ca și când și-ar fi dat seama cât de tare o strângea de umeri, îi dădu drumul brusc, se întoarse cu spatele, își trecu degetele prin păr și se răsuci brusc spre ea.

— Spune-mi că doamna Daly se înșela, Sayre. Spune-mi că nu este adevărat. Sayre ridică bărbia sfidător.

— Tu ai fost cel care a spus că e vorba de un război.

— Nu este războiul tău. De ce te bagi?

— Pentru că cineva trebuie să o facă. Pentru că procedurile standard în turnătoria aia nu se aplică. Cineva trebuie să îndrepte lucrurile.

— Tu chiar crezi că implicarea ta ar putea aduce vreo îmbunătățire? Crezi că are vreun efect faptul că ești printre demonstranți?

— Cred că da.

— Ei bine, te înșeli. Te înșeli al naibii de rău.

— Transmit un mesaj muncitorilor.

— Tu nici măcar nu vorbești aceeași limbă cu ei, strigă Beck. Asta ți s-a demonstrat acum două zile, când ai venit la fabrică. Faptul că porți o pancartă nu te plasează în rândul celor care ar mânca o lună din banii pe care tu îi dai pe o pereche de pantofi. Inima ta s-ar putea să fie unde trebuie, Sayre, dar mintea ți-a luat-o razna. Nu ai câștigat încrederea muncitorilor și a familiilor lor. Nu încă. Până când o vei câștiga nu ești decât sămânță de scandal. Din cauza ta lui Clark Daly aproape iau zdrobit creierii în noaptea asta și ai mare noroc că nu ai fost tu cea care zăcea în șanț.

Trimisă la colț de acuzațiile lui, dar, mai ales, de adevărul pe care îl exprimau, Sayre se întoarce cu spatele, cu umerii lăsați sub povara vinovăției.

— Ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să îi aduc lui Clark necazuri.

— Ar fi trebuit să îl lași în pace. De altfel, ăsta este mesajul pe care am fost trimis să ți-l dau. Sayre îl privi prin oglinda care atârna pe perete

— De către cine?

— De Luce Daly. O femeie deșteptă. A pus punctul pe i. A prevăzut că vei dori să te repezi la căpătâiul lui Clark. Ei bine, îmi pare rău, soția lui vrea să stai departe de el. Mi-a povestit de vizita ta și m-a trimis să îți spun să te întorci de unde ai venit și să îi lași bărbatul în pace.

— Gândește ca o nevastă geloasă. Nu am niciun fel de fantezii romantice legate de Clark. Încercam doar să îl ajut.

— L-ai ajutat foarte mult. Soția lui zice că ești ca o boală pe care a căpătat-o cu mult timp în urmă și de care nu mai scapă. Din perspectiva soției lui Clark, ea chiar putea fi o boală de care el nu s-a vindecat multă vreme. Era o analogie nemăgulitoare și chiar jignitoare. Sayre voia să se apere, dar mândria o împiedica. În schimb, îl aduse pe Beck în defensivă.

— Știi cine a făcut asta?

— Aș putea să ghicesc.

— Dar nu vor fi arestați, pentru că sunt gorilele lui Huff. Iar tu ești șeful lor.

— Doar un sfat, Sayre, pe care sigur îl vei ignora. Nu te mai apropia de demonstranți. Când se va împrăști zvonul despre Clark, spiritele se vor încinge și mai tare. Se vorbește de încăierări, iar tu ai putea fi prinsă la mijloc. Aruncă o privire spre ușă. Cel puțin

acum folosești lanțul.

— După cele petrecute azi-dimineața, nu voi mai uita niciodată să o fac. Beck se apropie încet de ea.

— Ți-a făcut vreun rău, Sayre?

— Ți-am spus...

— Știu ce ne-ai spus. Dar mai știu și că ai omis unele lucruri. Te-a atins? Scutură din cap, și spre mirarea ei lacrimile îi umplură ochii.

— Nu prea.

— Cum adică?

— A zis câteva lucruri vulgare, dar nu mi-a făcut nimic. Beck întinse mâna către ea, dar Sayre îl respinse cu hotărâre și zise scuturând din cap.

— N-am nimic. Poți pleca acum.

— Bine. Am venit ca să îți spun de Daly și să îți transmit dorința nevestii să stai departe de el. Te las să te gândești la asta, Sayre. De ce te bagi unde nu-ți fierbe oala?

— Ți-am spus motivele mele azi-noapte.

— Pentru că te simți vinovată că nu ai răspuns telefoanelor lui Danny. Din cauza împrejurărilor neclare ale dispariției lui Iverson. Pentru îmbunătățirea condițiilor la fabrică. Știu ce mi-ai spus.

— Atunci ce mai vrei?

— Astea sunt adevăratele tale motive? Nu te cred. Sunt doar un pretext pentru tot ceea ce hotărăști și ceea ce faci. Deschise ușa și ieși afară. Apoi, întorcându-se, zise: Huff.

— Sayre, ești singură? Doamne, ce te-a apucat să conduci la ora asta singură?

— Sper că nu te deranjez, Selma. Selma îi făcu semn să intre în casă.

— Dacă te urmărește nenorocitul ăla de Watkins?

— Cred că e deja la jumătatea drumului spre México. Chris este acasă?

— A plecat imediat după cină și încă nu s-a întors. Vrei să încerc să îl sun?

— De fapt, am venit să vorbesc cu Huff. Este încă treaz?

— A urcat în camera lui, dar l-am auzit mișcându-se pe acolo, și nu cred că doarme.

— Cum se simte? Pare să își fi revenit?

— Nu mi se pare cu nimic diferit de perioada dinaintea atacului. Mă asigur doar că își ia medicamentele pentru tensiune. Cu toate cele petrecute după moartea lui Danny mă și mir că nu i s-a spart vreun vas de sânge.

— Întotdeauna ai avut grijă de noi, Selma, iar eu una îți sunt recunoscătoare. Întoarce-te în camera ta. Plec după ce vorbesc cu el. Papucii menajerei lipăiau pe podeaua de lemn masiv a holului, în timp ce se ducea spre apartamentul ei aflat lângă bucătărie. Luând de bune vorbele lui Beck, Sayre se îmbrăcase și gonise cu mașina înapoi. Acum însă ezita în fața deciziei ei de a veni să îl vadă. Ar fi vrut să îi fi cerut Selmei să îl scoată pe Huff din dormitorul lui. Aceasta nu mai era casa ei, căminul ei. Faptul că se afla aici și urca scările la ora asta târzie o făcea să se simtă ca un intrus. Liniștea era apăsătoare, iar întunericul atât de adânc, încât abia reuși să zărească ultima treaptă. Nu mai urcase scările acelea de zece ani. Ultima dată le coborâse cu o valiză în mână, plecând pentru totdeauna, cel puțin așa gândise atunci. Știa ce o aștepta, dar se hotărâse să înfrunte situația. Îi fu mai ușor când văzu portretul mamei sale și se simți cuprinsă de dorul de casă. Oare chiar era vorba de această ființă care îi zâmbea de pe pânză sau era

numai nevoia de cineva către care să se întoarcă pentru consolare, sfat și iubire necondiționată? Holul de la etaj era luminat de două aplice fixate de perete. Zgomotul pașilor era mult atenuat de covorul care fusese unul dintre lucrurile la care Laurel ținuse mult. Îl moștenise de la stră-străbunica ei din casa de la plantație. Ușa camerei lui Danny era închisă. Sayre ezitase puțin să o deschidă, simțind că a intra acolo înseamnă calea pe mormântul lui. Era prea proaspăt pentru a-l deranja.

Ușa camerei lui Chris era deschisă. După cum spusese Selma, se mutase înapoi acasă, în vechea lui cameră, după ce Mary Beth rămăsese în México". Am modificat-o un pic, față de vremea când stăteam aici înainte de căsătorie", spusese Chris. Sayre aruncă o privire în cameră și fu nevoită să admită că era mobilată cu bun-gust. Lucrurile erau de bună calitate, dar nu și ostentative. Culorile erau neutre. Era masculină și neaglomerată, semănând mult cu ce ar fi conceput ea pentru un bărbat redevenit burlac de curând. Pe sub ușa camerei lui Huff se vedea lumină. Înainte de a se răzgândi să intre, bătu de două ori la ușă. El o deschise instantaneu. Huff își scoase țigara din colțul gurii.

— Credeam că este Chris sau Beck.

— Vreau să vorbesc cu tine. Beck se încruntă.

— După tonul tău, se pare că vrei să mă tăbăcești.

— Tu ți-ai pus dulăii pe Clark Daly? Huff îi făcu semn să intre în cameră.

— Intră. Putem clarifica lucrurile la fel de bine acum ca și mai târziu.

Sayre îl urmă în camera care fusese, de asemenea, redecorată. Când Sayre mai stătea aici,

totul rămăsese așa cum le lăsase mama ei. În perioada cât lipsise ea, draperiile și perdelele lui Laurel fuseseră înlocuite. Huff îi făcu semn spre o măsuță.

— Toarnă-ți ceva de băut.

— Nu vreau nimic de băut. Vreau un răspuns. Tu ai pus să fie bătut Clark Daly?

— N-am știut de la bun început că e vorba de Clark Daly.

— Dar ți-ai asmuțit câinii pe el. Huff se așeză pe un fotoliu și trase tare din țigară.

— Am câțiva tipi de încredere. Le-am cerut să nu mai aud despre grevă, dar nu am specificat cum anume să procedeze. Arată cu țigara spre ea. Nu pot accepta ca omenii pe care îi plătesc să picheteze. Dacă vor să intre în rândurile lui Nielson și ale agitatorilor lui, foarte bine. Dar nu în timpul programului și nu pe banii mei, zise el ridicând vocea.

— Aproape l-au ucis.

— Dar nu au făcut-o și mi s-a spus că își va reveni. Sincer să fiu, sunt surprins că Clark Daly a avut curajul să agite spiritele și cu atât mai mult să îndemne la grevă.

— S-ar putea să nu o fi făcut, dacă nu i-o ceream eu. Huff tresări. Apoi, după câteva secunde de tăcere, pufni în râs.

— Să fiu al naibii. Ar fi trebuit să îmi închipui. Clark Daly nu ar fi avut curajul să ia o asemenea inițiativă. A fost în bătaia sortii ani de zile. Fără coloană vertebrală, cum îl știi.

— Asta ai crezut, Huff, dar te-ai înșelat. Tu l-ai doborât, i-ai luat bursa și șansa unei educații. I-ai călcat în picioare speranța și încrederea în sine.

— Of, Doamne, schimbă placa. Nu te-ai plictisit de asta? Toate relele pe care le-a suferit băiatul ăsta și

le-a făcut singur.

— Nu mai e un băiat, Huff, e un bărbat. Și a dovedit încă o dată că e un lider înnăscut.

— Da, te poate conduce direct în fiecare bar din parohie.

— Oamenii l-au ascultat, Huff. Beck mi-a spus că toți colegii lui de muncă erau în stare să plece de la lucru pentru a-l cauta. Asta pare să fie valabil pentru o persoană care inspiră încredere altora. Huff se ridică furios din fotoliu.

— Ce altceva a făcut Clark Daly vreodată în afară de a te convinge să nu mă ascuți pe mine?

— Aveam optsprezece ani. Nu era nevoie de permisiunea ta pentru a ne căsători. Huff se duse la masă, își turnă whisky dintr-o sticlă și dădu paharul peste cap.

— Bine că am aflat de planurile tale și te-am împiedicat să o faci.

— A, da, ai fost un adevărat erou, Huff. Să ne vânezi ca pe niște criminali și să îl ameninți pe taică-său cu concedierea dacă ne-am căsători. I-ai terorizat părinții, pe mine și pe el. Foarte curajos.

— Ai fi preferat să îl împușc? Aveam dreptul să îl omor.

— Dreptul? Ce drept?

— Puștiul m-a sfidat. Merita să...

— Nici pe departe, Huff. Singurul necaz pe care ți l-a făcut a fost să mă iubească pe mine.

— Nu era bun pentru tine.

— Asta din cauza firii tale egocentrice.

— Era destul e bun pentru un iubit în liceu, dar în ceea ce privește căsătoria aveai nevoie de cineva dintr-o familie ca a noastră. Sayre râse amar.

— Huff, nu există o altă familie ca a noastră.

— Nu face jocuri de cuvinte cu mine, Sayre. Știi foarte bine despre ce vorbesc. Trebuia să te măriți cu unul bogat, nu cu un muncitor.

— E o porcărie, o scuză ieftină când ne-ai despărțit, și așa este și acum. Nu banii au fost problema, Huff. Singurul motiv pentru care nu l-ai vrut pe Clark era că nu l-ai ales tu.

— M-am săturat să fiu învinuit pentru fiecare lucru. Ce altceva am făcut decât să vreau ce e mai bun pentru copiii mei?

— Nu, ceea ce ai vrut a fost doar dorința ta. Trebuia să fie cum vrei tu. Nu puteai accepta să nu fie ideea ta. Inspiră adânc și, după ce expiră, vocea îi deveni mai joasă și mai plină de emoție. Altfel, distrugeai totul. Huff o privi în timp ce își turna un nou pahar. Îl luă, se așeză pe fotoliul și își aprinse o altă țigară. Respira greu. Îl simțea duhnind a whisky.

— Țipă la mine cât vrei, fetițo. Nu ai decât să te tăvălești până mori, nu vei auzi niciun cuvânt de scuză de la mine. Când eram un puști de o șchioapă, am jurat să încep o linie de descendenți Hoyle, ale căror nume să nu le poată ignora sau uita nimeni. Și linia asta nu îl includea tremurând:

și pe bastardul lui Clark Daly. Sayre rosti

— Așa că l-ai scos afară cu forța din mine.

— Am făcut ce ar fi făcut orice părinte care...

— Care nu are suflet.

— Care o vedea pe fiica lui distrugând...

— Mi-ai scos copilul cu forța din mine. Traversând camera Sayre îl lovi cât putu de tare peste față. Huff sări în picioare. Paharul îi căzu pe podea. Strânse pumnii și îi ridică deasupra ei amenințător.

— Fă-o, Huff, lovește-mă și tu. M-ai lovit în noaptea în care m-ai scos din cameră în timp ce

urlam, rugându-te să nu o faci. Știi că pe podea încă mai sunt urmele călcâielor mele când mă zbăteam să scap? Du-te și vezi. Sunt o mărturie a ticăloșiei tale. Pentru că nu ai putut să mă urci în mașină, m-ai lovit și m-ai lăsat inconștientă. M-am trezit în camera din spate a doctorului Caroe. Îmi legase picioarele depărtate și mâinile de masă. Își depărta mâinile de corp trăind același sentiment pe care îl evoca. Își dădu seama că fața îi era scaldată în lacrimi. Își linse colțurile buzelor. Iar nenorocitul ăla lipsit de scrupule a scos copilul din mine. Cât i-ai dat ca să ucidă acea mică viață, Huff? Cât te-a costat să îți arăți dominația asupra mea? A fost pus într-o pungă de plastic și aruncat la gunoi. Își puse mâna pe piept și țipă: copilul meu.

În urma țipătului, în cameră se așternu liniștea ca într-un mormânt. Sayre își șterse lacrimile și își scutură părul.

— A devenit evident că tu ești motivul tuturor hotărârilor mele, continuă ea. Este adevărat. Ura față de ține m-a ajutat să trec prin depresie și să trec prin două căsnicii nedorite. De atunci și până în acest moment, te-am urât pentru ce mi-ai făcut în noaptea aceea. Tu și ambițiile tale dinastice. Atunci, cum e cu planurile tale de a mă mărita cu Beck? Amuzant. Hilar. Și inutil. Pentru că vezi tu, când incompetentul tău de doctor mi-a luat copilul, a distrus orice posibilitate ca eu să mai am vreodată unul. Huff făcu un pas înapoi.

— Ce?

— Exact, Huff. Nu pot perpetua blestemata ta de linie de Hoyle și numai ție trebuie să îți mulțumești pentru asta. Se întoarse și fugi din cameră. Pe hol îl văzu pe Beck.

CAPITOLUL 30

Sayre tresări, văzându-l, dar continuă să meargă, fără să spună un cuvânt și dispăru în umbră. Câteva secunde mai târziu, Beck auzi ușa din față închizându-se. Nu se duse după ea. Nu putea să o facă. Era asociat cu Huff și abia acum înțelegea de ce era atât de înverșunată. Beck ciocăni o dată la ușa dormitorului.

— Huff, eu sunt. Huff stătea pe fotoliu, dar Beck avu impresia că de fapt căzuse fără să vrea. Se afla pe marginea pernei, holbându-se la țigara care făcea o gaură în covor la numai câțiva centimetri de el. Beck o ridică și o stinse în scrumiera de lângă fotoliu. Huff părea că îl vede pentru prima dată.

— Beck, de când ești aici?

— De mult.

— Ai auzit ce a spus Sayre?

— Da. Ești în regulă. Ai fața palidă.

— Da. Nu m-a ucis. Încă. Se încruntă la băutura vărsată, îmi trece cu ceva de băut. Beck îi turnă un pahar cu apă și i-l dădu.

— Începe cu asta. Huff se strâmbă cu dezgust, dar bău tot paharul. Apoi lăsându-se pe spate în fotoliu, zise suspinând:

— A fost o zi de rahat. A început aseară cu o demonstrație în fața fabricii mele și s-a încheiat minunat cu vestea că Sayre este stearpă.

— Asta te preocupă?

— Poftim?

— Cu toate cele ce vi le-ați spus... Adică, singura ta fiică Huff se uită la el ca și când ar fi vrut să îi spună să lase palavrele și să treacă la subiect.

Dacă nu înțelesese până acum, nu mai avea când.

— Nu știu ce am vrut să spun. E treaba voastră, a

ta și a lui Sayre.

— Da, a fost o problemă între noi din momentul în care s-a întâmplat.

— S-a întâmplat? Nu a pierdut copilul întâmplător. Huff, tu i-ai provocat un avort?

— Era doar o copilă. Nu puteam să o las să își distrugă viața, legându-se la cap cu un copil al lui Clark Daly. Știi de ce a rămas gravidă, nu? Deși Huff nu aștepta un răspuns, Beck răspunse:

— Pentru a-și asigura căsătoria.

— Tocmai. Am împiedicat evoluția sarcinii. Părinții lui Daly s-au retras imediat ce le-am vorbit de slujba tatălui lui. L-au trimis pe Daly să petreacă vara la niște rude în Tennessee. Credeam că distanța le va potoli sentimentele, dar Sayre m-a sfidat din nou. S-a furișat afară și s-a întâlnit cu Daly într-un weekend. O lună mai târziu mi-a zis că e gravidă și că nu mai pot face nimic ca să îi împiedic să se căsătorească.

— Dar i-ai oprit.

— Bineînțeles că am făcut-o. Nu aveau copil, nu se căsătoreau. Pocni din degete. Am rezolvat două probleme într-o singură noapte. Era o declarație atât de brutală, încât Beck nu avu ce să răspundă.

— Dar Daly? El a știut de copil?

— Nu știu. Nu am întrebat-o niciodată pe Sayre. Și dacă aș fi întrebat-o, tot nu mi-ar fi spus. Nu mi-a vorbit luni întregi. Am crezut că totul a trecut, că a uitat.

Beck își aminti expresia abătută de pe chipul ei în momentul în care ieșise din camera lui Huff. Arăta de parcă ar fi trecut prin acea experiență cu câteva zile și nu cu câțiva ani în urmă.

— Nu cred că va uita vreodată, Huff, zise el încet.

— Așa se pare, nu? Este între demonstranți, știi?

Poartă o pancartă împotriva mea. Ea este în spatele poveștii cu Clark Daly. Mi-a spus-o chiar ea. Dacă nu se retrage din chestia asta, va avea multe de tras de pe urma ei, iar eu voi fi acolo să mă asigur că așa se va întâmpla.

— Se va retrage. Am sunat la spital în timp ce veneam. Nicio fractură craniană, dar mai multe coaste rupte. Nu au găsit hemoragii interne, însă îi mai fac analize.

Huff își trecu o mână peste burtă și râse cu ciudă.

— A scăpat ca prin urechile acului, zise el.

— A fost o mișcare greșită. Huff încetă brusc să mai râdă și se uită la Beck cu asprime și cu furie, ceea ce se întâmplă rar.

— Nu te zburli, zise Beck calm. Mă plătești ca să te sfătuiesc. Dacă nu îmi apreciezi munca, ia-ți un alt avocat. Faptul că tu ai făcut primul pas spre sânge a fost o idee proastă. Așa ai spus și tu azi-noapte.

— Nu știam că lucrurile vor scăpa de sub control atât de curând. Nu puteam să stau și să nu fac nimic.

— Să îți ataci unul dintre angajați nu a fost cea mai bună idee. Tot ce ai făcut a fost să confirmi așteptările opoziției și să îți atragi și mai multe critici.

Huff se ridică din fotoliu și se duse la bar.

— Toți au ceva cu mine în seara asta, bodogăni el

— Îmi dau seama că nu este momentul cel mai potrivit zise Beck. După ce ai trecut prin asta cu Sayre, ultimul lucru pe care vrei să îl auzi de la mine este cât de prost te descurci cu treburile la fabrică. Dar asta-i adevărul, Huff.

Am încercat să te conving și ieri că nu mai poți trata problemele condițiilor de lucru ca acum douăzeci de ani. Nielson nu este la fel de ușor de răpus ca

Iverson. Nu se va retrage. Făcu o pauză. Iar tu nu îl poți face să dispară. Prinzând exact sensul cuvintelor lui, Huff veni spre Beck încet, ținând un pahar gol într-o mână și mai multe cuburi de gheață în alta. Părea să nu își dea seama că îi cădeau printre degete pe covor. Beck rămase locului și nu se feri de privirea fixă a lui Huff.

— Nu te voi întreba, Huff, pentru că nu vreau să știu. Dar aș fi tâmpit să îmi închipui că nici tu și nici Chris nu ați avut nimic de-a face cu dispariția lui Iverson. Doar o sugestie subtilă gorilelor tale sau doar o privire ar fi fost de ajuns ca să rezolve problema. Chris trebuie să fi avut și el un rol cât de mic în treaba asta. Logic, dacă nu exista niciun temei pentru a-l acuza, nu ți-ai fi făcut griji pentru rezultatul procesului lui. Orice s-ar fi întâmplat cu Iverson, tu și Chris ați fi scăpat basma curată. Dar istoria se repetă.

— Adică?

— Sonnie Hallser.

— Nerelevant...

— Sigur, Huff? Nu am știut până de curând că Chris fusese la fabrică în noaptea în care a murit Hallser. Huff înjură printre dinți, punând în sfârșit cuburile în pahar, după care se întoarse și își turnă de băut.

— Nu trebuia să spună nimănui că a fost acolo în noaptea aceea. Mi-a jurat că nu va spune. Beck nu îl corectă pe Huff, spunându-i că Sayre și nu Chris îi spusese.

— Ce a văzut Chris în noaptea aceea?

— O ceartă între mine și Sonnie.

— Și?

— Și nimic. Asta era tot ce fusese de văzut, zise ridicând vocea. Ne-am certat.

— O ceartă urâtă.

— Numai așa știu să mă cert. Amândoi am zis de toate. Am plecat acasă cu Chris. Mai târziu, în noaptea aceea a avut un accident.

— Ce coincidență.

— Exact așa a fost. Dar de ce vorbim despre asta acum?

— Ca să demonstrăm ceva. Beck se ridică, ocoli masa și se așază cu fața la Huff. Ești cunoscut pentru faptul că îți rezolvi problemele de afaceri cu forța. Cu violență și cu represiuni fizice. Tehnicile astea sunt la fel de vechi ca și acelea ale medicilor care își tratează pacienții cu lipitori. Huff sorbi din pahar.

— Bine, poate am încălcat niște reguli și niște limite, dar nu am ezitat niciodată să fac ceea ce trebuie pentru a mă proteja pe mine, familia mea și afacerea. Trebuie să fii tare-ca piatra-dacă vrei să rezisti. Chris înțelege asta. Danny n-a înțeles-o, Sayre nu cred că o va înțelege vreodată. Am preluat o turnătorie obișnuită și am transformat-o într-una înfloritoare, zise, încheștându-și pumnul. Crezi că aș fi reușit dacă aș fi reacționat la fiecare presiune făcută asupra mea de angajați, sindicaliști și alții ca ei? În niciun caz. Mi-am pus bocanci și am dat șuturi în fund cât a fost nevoie și o s-o fac în continuare până vor pune peste mine pământ cu lopata. Nimeni nu îmi va închide fabrica. Nici Charles Nielson și nici autoritățile guvernamentale. Va fi un atelier al sindicaliștilor numai peste cadavrul meu. Își încheie discursul, sorbind ultimele picături de băutură.

— Să evităm victimele omenеști cât putem, zise Beck încet. Huff se relaxa un pic și chiar răsese ușor.

— Așa aș prefera, mai ales dacă sunt ai mei.

— Stai jos, înainte de a leșina, spuse Beck. Când

o parte din culoare îi reveni în obraji, el continuă: Huff, te rog, fără alte violențe până reușesc să negociez o ieșire pașnică din situația asta. Soții Paulik ar putea renunța la proces dacă le oferim un aranjament financiar suficient de avantajos.

— Cât de mare?

— Destul de mare ca să îi liniștească, dar nu atât încât să începi să bei ceva mai ieftin. Și insist să închizi conveierul care l-a răpus pe Billy.

— A fost reparat și merge bine acum.

— Reparat, nu înlocuit, așa cum ar trebui. Vrei să se mai întâmple o nenorocire? Crezi că ne mai putem permite un accident?

— George i-a dat verde. Și Chris la fel. Asta este treaba lor. Tu, Beck, ai grijă să ne ții departe de un proces. Beck cedă.

— Mai bine aș pleca înainte ca Selma să vină și să mă dea afară pentru că te-am ținut treaz atât de mult.

— Te duci acasă?

— De fapt, dorm pe canapea în birou. Unul dintre noi trebuie să fie acolo în caz de urgență.

— Chris unde este?

— Nu îmi mai dă mie socoteală. Nu mai sunt avocatul lui.

— Am aflat. N-aș putea spune că sunt tocmai încântat de noul avocat.

— Cu situația de la fabrică, așa e cel mai bine. Nu mai făceam față.

— Tipul pe care l-a luat Chris e bun de ceva

— Am dat câteva telefoane azi. Are reputația că este egocentric, ambițios și meticulos. Tot ce îi trebuie unui avocat specializat în omucideri. Huff zâmbi tâmp.

— Să sperăm că Chris nu va avea nevoie de el.

Detectivul ăla sapă un puț sec. Povești din Biblie, spuse de Slap Watkins.

— A speriat-o. Beck nici nu își dăduse seama că vorbise cu glas tare până nu îl văzu pe Huff holbându-se la el. Pe Sayre, adăugă el grăbit.

— A, da. Când a intrat în camera ei de la motel. Așa îi trebuie, dacă vrea să stea în gaura aia de șarpe.

— A fost mai afectată de asta decât vrea să recunoască. Nu cred că ne-a spus tot ce i-a zis sau i-a făcut. Atenția lui Huff era concentrată pe altceva și nu avea nicio legătură cu sperietura lui Sayre sau cu siguranța ei.

— Având în vedere că e stearpă, ești eliberat de orice obligație, Beck băiete. Tot în sarcina lui Chris rămâne să îmi facă un nepot. Este singura mea șansă spre nemurire.

— Cioc-cioc. Beck deschise un ochi și îl văzu pe Chris rânjindu-i. Cu fiecare mușchi protestând, se ridică.

— Cât este ceasul?

— Aproape șapte. Ai fost aici toată noaptea? Beck se așeză pe marginea canapelei.

— Cea mai mare parte.

— Arăți ca naiba, remarcă Chris. Ai ceva la spate?

— Am dormit pe o canapea cât o treime din înălțimea mea. Îmi simt spatele de parcă o turmă de bivoli ar fi trecut peste el. În schimb, tu... ești proaspăt ca o floare.

— Huff mi-a ordonat că fiu aici la prima oră. I-am amintit că azi e duminică, dar nu a vrut să audă. Voia să fim aici la schimbul de dimineață. Așa că iată-mă. Cam nemulțumit, dar proaspăt spălat și bărbierit,

ceea ce nu pot spune despre tine.

— Lasă-mă cinci minute. Beck își scoase haine curate din dulap și câteva lucruri de toaletă personală. Mi-am adus astea de acasă, în cazul în care aş fi fost obligat să rămân peste noapte. Cei doi o porniră spre vestiarul bărbaților unde avuseseră inspirația să instaleze și un duș.

— Unde ai fost azi-noapte? întrebă Beck.

— La clubul din Breaux Bridge. E un loc în care se întâmplă multe lucruri. Ar trebui să vii și tu data viitoare.

— Dacă poți să mergi noaptea prin cluburi, înseamnă că nu ai griji.

— De ce aş avea?

— Păi, pentru început o iminentă grevă. Și, dacă nu e de ajuns, cum rămâne cu faptul că ești suspectul principal într-un caz de crimă?

— Huff zice că tu vei negocia evitarea acestei greve, iar pentru cealaltă, am vorbit cu noul meu avocat, ieri după-amiază, mai bine de o oră. I-am spus totul din ziua în care a fost descoperit cadavrul lui Danny. Zice că nu am de ce să îmi fac griji. Nu au nimic împotriva mea cu excepția unui chibrit care putea să ajungă acolo adus de vânt.

— Așa mi-am închipuit și eu, zise Beck. Chris îi aruncă o privire.

— Pesimist și acru. Începi să nu mai ai niciun pic de haz. Oricum, avocatul ăsta îl va reduce la tăcere pe Scott. Vreo veste de la Watkins?

— Din câte știu eu, nu.

— Avocaul zice că povestea asta cu Abel și Cain a fost o reacție disperată a unui fugar.

— Sunt de acord, admise Beck. Intrară în vestiar împreună. Chris se duse la toaletă. Beck rămase la

oglindă, examinându-se. Ochii îi erau roșu de nesomn, arăta cam jumulit, dar cel puțin avea toate mădulele întregi, ceea ce nu era valabil și pentru Clark Daly. Îl întrebă pe Chris dacă știa de acest incident

— Huff era încă treaz când m-am întors azi-noapte. Mi-a spus. În timp ce intra sub duș, Beck zise:

— Daly a fost aranjat binișor. Chris trase apa.

— După părerea mea, a primit exact ce merita. De câte ori i s-a reținut salariul pentru că a întârziat sau pentru că nu a apărut deloc sau a venit beat? Niciodată. Dar i-am tot dat încă o șansă și încă una. Cum ne mulțumește pentru că nu l-am concediat? Agitând spiritele. Oricine este de partea demonștrărilor nu are niciun fel de milă din partea mea și asta este valabil și pentru soră-mea. Beck își scoase capul de sub duș și se uită la Chris care se spăla pe mâini la chiuvetă.

— A, da, e acolo, zise Chris, anticipând întrebarea lui Beck. Le-a adus cafea și pateuri. Eu și Huff am văzut-o, în timp ce intram.

— Rahat.

— Mă duc să iau niște cafea, zise Chris.

Beck ieși de sub duș. Fusesse nevoit să se radă cu săpun obișnuit, dar ținuse minte să își aducă pasta și periuța de dinți. Când ajunsese în biroul lui, era ora șapte.

Rămase acolo, în așteptare. Atelierul se goli repede de cei care ieșeau din schimb, dar, după cinci minute, doar câțiva oameni veniră la muncă". La naiba", înjură el, știind că asta nu prevestea nimic bun. Tocmai ieșea din birou, când apărură Chris. Purta o stație de emisie-recepție, care făcea un zgomot îngrozitor.

— Avem o problemă afară, spuse el.

— Mi-am imaginat.

— Fred Decluette zice că o parte din oamenii lui s-au alăturat pichetului de afară, imediat ce au ieșit din tură, spuse Chris, îndreptându-se spre biroul lui Huff. Recrutează oamenii de cum se prezintă la lucru. Clark Daly a devenit posterul lor. Beck vru să întrebe de Sayre, dar ajunseseră deja la Huff. Auzindu-i intrând, acesta reveni de la fereastră, care dădea pe platformă, și întreabă cu o expresie de înverșunare pe chip:

— Unde dracu' sunt cu toții? Chris îi rezumă situația în câteva fraze scurte.

— Mergeți afară. Vreau să se termine odată cu asta. Îl sun pe Red, apoi vin și eu.

— Nu, tu rămâi aici, zise Chris. Ai avut un atac de cord săptămâna trecută, nu ai nevoie de un asemenea stres.

— La dracu'. Este fabrica și proprietatea mea, strigă Huff. Nu o să stau aici ca un laș, în timp ce ei sunt depășiți.

— Pot să mă ocup eu de asta, zise Chris.

— Sunt de acord cu Chris, spuse Beck. Nu pentru că te-aș considera bolnav, ci pentru că, dacă intri în firmă, le arăți că ești îngrijorat. Ține-te departe de asta și importanța ei va scădea. Expresia lui Huff rămase dură, dar cedă.

— La naiba, ai dreptate Beck. Bine, rămân și vă coordonez de aici. Duceți-vă voi. Dar să mă țineți la curent. Ieșiră grăbiți și o luară pe scări ca să nu mai piardă timp așteptând liftul.

— Bine că te ascultă măcar pe tine, zise Chris respirând greu în timp ce coborau în fugă ultimul etaj. Beck îi aruncă o privire peste umăr.

— Trebuia să spun ceva ca să îl fac să rămână.

Ușa grea de metal era deja blocată ca un fier pentru prelucrat. Beck se împinse cu putere în ea și o deschise. Soarele îl orbi. Ochii lui abia apucară să se adapteze când văzu sticla de bere zburând spre el.

CAPITOLUL 31

Sayre stătea pe capota mașinii închiriate. Din acest punct, ușa de ieșire era în vizorul ei atunci când Beck apăru urmat de Chris.

Se pare că și alții le anticipaseră ieșirea, din moment ce imediat ce pășiră afară s-a aruncat cu o sticlă de bere în ei. Beck o văzu și se feri. Apoi, se ascunseră amândoi după un parapet din spatele căruia Fred Decluette vorbea printr-o portavoce:

— Eliberați imediat terenul. Oricărui angajat al Hoyle Enterprises, care nu se prezintă la lucru până la șapte și jumătate, i se va reține salariul.

Anunțul fu întâmpinat cu strigăte de către muncitorii trimiși de Nielson și de oamenii din oraș care li se alăturaseră la ieșirea din fabrică. Cei mai mulți dintre angajații Hoyle Enterprises, care fie ieșiseră din schimb, fie se prezentau la lucru, se foiau între gard și intrare, cântărindu-și în mod evident decizia.

Unul dintre agitatorii angajați de Nielson li se adresa protestatarilor printr-o portavoce, îndemnându-i pe muncitorii de la Hoyle să nu se prezinte la lucru, până când condițiile nu se îmbunătățeau și nu se aliniau standardelor OSHA:

— Echipamentul de protecție este prea mult pentru ei? Un „Nu” unanim veni de la cei din spatele lui.

— Hoyle Enterprises a făcut reparații... Decluette nu mai apucă să vorbească, fiind acoperit de huiduieli

și proteste. Cineva luă un microfon portabil și urlă în el:

— Întrebați-l pe Billy Paulik despre reparațiile voastre nenorocite. Urmară și mai multe urlate și huiduieli. Când se mai potoliră, Chris luă portavocea de la Fred.

— Ascultați, i-am recompensat pe cei din familia Paulik.

— Bani mânjiți cu sânge. În pofida hohotelor de răs, Chris continuă:

— Suntem dispuși să cădem la o înțelegere, să vă ascultăm...

— Așa cum ați făcut-o cu Clark Daly, strigă unul dintre demonstranți, nu, mulțumim.

— Ce s-a întâmplat cu Daly azi-noapte, nu are nimic de-a face cu noi, strigă Chris.

— Ești un mare mincinos Hoyle exact ca taică-tău. Sayre îl văzu pe muncitor întorcându-se și deschizând portiera unei mașini. Luce Daly coborî.

— Oh, Doamne, suspină Sayre. Până acum, confruntarea violentă fusese doar o amenințare și se limitase la sticla de bere aruncată spre Beck și Chris însă prezența lui Luce Daly și spusele ei puteau împinge lucrurile până la vărsare de sânge. Sayre își făcu loc prin mulțime, sperând să ajungă la soția lui Clark și să o convingă să nu intervină, dar o văzu pe Luce luând microfonul. Era un sistem de sonorizare nepretențios, probabil, improvizat din jucăriile unui copil sau dintr-un sistem de caraoke, însă se făcu auzit prin difuzoarele fâșâitoare.

— Sunt aici în numele soțului meu, spuse ea. Nu poate vorbi în dimineața asta pentru că gura îi este făcută praf, dar mi-a dat o listă de nume pe care vrea să vi le citesc.

Ea începu să citească și după al doilea nume, mulțimea se înfurie. Omul de lângă Sayre își făcu palmele pâlnie.

— Cine sunt aceștia? strigă Sayre pentru a se face auzită.

— Gorilele lui Huff Hoyle, răspunse muncitorul. Clark le dăduse numele oamenilor care îl bătuseră. Se aflau, probabil, în spatele gardului, împreună cu Decluette, Chris și Beck. Unul dintre ei smulse portavocea din mâna lui Chris și urlă în ea:

— Târfa asta minte. Sayre continuă să înainteze prin mulțime, apropiindu-se de Luce, dar aceasta reluase lecturarea listei, iar muncitorii, care până atunci nu erau hotărâți, se alăturaseră deja demonstranților. Masa în mișcare îi îngreună drumul lui Sayre. Oamenii furioși o împingeau din toate părțile. Apoi auzi pe cineva strigând aproape de ea: „Ai să plătești și tu, Merchant”.

Ridicându-se pe vârfuri, îl văzu pe Beck mergând pe marginea liniei de demarcație dintre cele două tabere ostile. Se îndreptă către Luce Daly care continua să repete numele de o manieră intenționat monotonă. Când ajunse la limita demonstranților, se opri, uitându-se fix în ochii oamenilor, care formaseră un scut uman. Strigătele încetară instantaneu. Se lăsă o tăcere apăsătoare, la fel de sufocantă ca și căldura. Beck rămase pe loc. Încet, oamenii începură să îi facă loc. Unii erau mai reticenți, dar în cele din urmă îl ăsară să treacă. Mulțimea se închise din nou în urma lui. Când ajunse la Luce Daly, aceasta lăsă microfonul și-l privi răbdătoare.

— Îți înțeleg furia, îi zise Beck încet. Cum mulțimea tăcuse, vocea lui se auzea. Dacă Clark i-a identificat pe acești oameni ca fiind cei care l-au

atacat azi-noapte, vor răspunde în fața legii pentru asta, spuse Beck.

— De ce te-aș crede pe tine? întrebă ea.

— Îți dau cuvântul meu.

— Cuvântul tău nu valorează nicio para chioară, se auzi o voce din mulțime. Căpătând curaj, un altul urlă:

— Ești târfa lui Huff Hoyle. Au urmat și alte epitete care s-au pierdut în mulțime, dar mesajul era clar. Beck era mai rău decât dușmanul pe care îl reprezenta.

El se întoarce cu spatele la Luce Daly pentru a se adresa mulțimii, dar înainte de a putea spune ceva, o piatră îl lovi în față. Apoi, cineva îi sări în spate și îl imobiliză. Un altul îl lovi în abdomen. Sayre, care știa că ajutorul ar fi putut veni dintr-o singură parte, se uită către Chris care ieșise cu oamenii lui și se îndreptau spre mulțime. Încercarea ei de a se face auzită peste urletul mulțimii era inutilă, dar îl strigă iar și iar, agitându-și brațele deasupra capului. Apoi îl văzu pe Decluette avântându-se în mulțime pentru a-l ajuta pe Beck, însă mâna fratelui ei îl prinse pe Fred și îl ținu pe loc. Chris scutură din cap și zise ceva. Decluette se uită îngrijorat la locul în care oameni furioși îl înconjuraseră pe Beck și reveni lângă Chris. Înjurându-și fratele, Sayre își croi drum spre Beck. Se formase un inel în jurul lui și îl puseseră la pământ, lovindu-l pe rând.

— Lăsați-l în pace! strigă, apucându-l pe cel mai apropiat agresor de cămașă. Acesta se întoarce către ea cu pumnii ridicați amenințător, dar când o văzu, încrămeni. Sayre înaintă până lângă Beck peste care erau doi bărbați.

— Încetați, strigă ea, în timp ce unul se pregătea

să îl lovească din nou. Omul se opri și se întoarse. Profitând de stupefacția lui, ea îngenunche lângă Beck.

Fața îi era plină de sudoare și de sânge, dar era conștient. Sayre se uită în sus, la Luce Daly.

— Spune-le să înceteze, asta nu duce la nimic bun.

— Mă face să mă simt mai bine, răspunse femeia. Sayre sări în picioare, ajungând față în față cu Luce.

— Dar pe Clark îl va face să se simtă mai bine? Văzând o urmă de îndoială în ochii ei, Sayre continuă: Beck l-a dus la spital, azi-noapte.

— Tot unul de-al lor rămâne.

— Dar eu nu sunt.

— Nu, pe dracu'.

— Numai biologic, Luce, și asta n-o pot schimba. Dar nu sunt ca ei și cred că știi asta. Cum Luce nu zise nume, Sayre continuă: Știu de ce nu mă placi. Chiar te înțeleg. Dar îți jur că nu îți sunt rivală. Clark este soțul tău. Te iubește și știu că și tu îl iubești. Fă ca ceea ce a pățit el să merite ceva mai mult decât o răzbunare pentru ce s-a întâmplat azi-noapte. Ceva mai mult decât o răzbunare pentru ce s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, înainte de a te cunoaște pe tine. Cele două femei se priviră îndelung și, în cele din urmă, Sayre citi o oarecare ezitare în ochii celeilalte.

— Ar trebui să îl cred pe Merchant pe cuvânt că oamenii ăștia vor fi pedepsiți?

— Nu trebuie să îl crezi pe el. Îți dau cuvântul meu, spuse Sayreluce o mai privi un moment, apoi se întoarse spre cei care îi dăduseră microfonul și le făcu semn cu capul. Oamenii se retraseră. Sayre se lăsă din nou pe genunchi și îl apucă de braț pe Beck.

— Poți să te ridici?

— Da, dar nu prea repede.

Sayre nu reuși să îl convingă pe Beck să meargă la spital.

— În ultima vreme am fost la urgență de prea multe ori. Făcea efortul să vorbească.

— Probabil că ai câteva coaste rupte.

— Nu, știu cam ce ar trebui să simt. Am avut două. Fotbal. Nu e chiar așa de rău. Du-mă acasă. Când Sayre ajunsese în fața casei lui, Beck îi spuse:

— Când pleci, încuie poarta în urma ta. Presa. În vâltoarea evenimentelor din acea dimineață nu se gândise la presă. În mod cert căutau pe cineva de la Hoyle Enterprises pentru a-i lua o declarație. Sayre parcă lateral.

— Ce faci?

— Mașina mea nu se va vedea aici.

— Lasă-mă la poartă. Nu trebuie să mă duci în casă.

— Nu, dar aș putea fi nevoită să te car, bodogănea ea, în timp ce ieșea din mașină. Îl susținu și se târâră până la scările de la ușa din spate.

— Nu vrei să îi dai de mâncare lui Frito, dacă tot ești aici?

— Sigur, zise Sayre. Câinele îi primi cu o manifestare de bucurie atât de furtunoasă, încât Beck fu nevoit să îl certe, ca să se potolească.

— Fii cuminte, îi zise ea, amintindu-și comanda pe care i-o dăduse Beck ca să îl potolească. Câinele se supuse continuând să fie agitat.

— Îmi pare rău băiete, ne jucăm mai târziu.

— Îi explic eu totul imediat ce termin cu tine, zise ea conducându-l în dormitor.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba da. Este vina mea.

— Nu tu ai aruncat cu piatra aia în mine. Apoi, întorcând capul spre ea, o întreabă: Sau tu ai făcut-o?

— Nu, dar eram de partea celui care a aruncat-o. Mi-ai spus că demonstrații vor deveni violenți și vor fi răniți. Nu te-am ascultat.

— Am văzut că ai acest obicei prost.

— Beck, sigur nu ai niște coaste rupte? El se strâmbă de durere.

— Te rog nu mă face să râd. Când ajunseră la dormitorul principal, îl propti de tăblia patului și dădu repede cuverturile la o parte. Apoi îl ajută să se așeze pe marginea patului.

— Poți să stai în capul oaselor, atât cât să te șterg cu niște antiseptice pe obraz? Se vedea că îl dureau toate. Începuse să transpire, iar buzele i se albiseră.

— Trusa de prim ajutor e în baie, zise el. Sayre deschise mai multe dulapuri și sertare până găsi bandajele, vata, apa oxigenată și tabletele de ibuprofen. Când reveni în dormitor, Frito stătea la picioarele lui Beck, scheunând îndurerat. Beck îl mângâia pe cap.

— Este îngrijorat pentru mine, spuse el.

— E mai deștept decât tine. În afară de piatră, ai mai încasat vreo lovitură în cap?

— Nu.

— Ți-ai pierdut vreodată cunoștința? Ești amețit? Ce ai mâncat la micul dejun?

— Nu am luat micul dejun.

— Bine, la cină, aseară?

— Sayre, nu am nicio contuzie.

— De unde știi?

— Am mai pățit așa ceva și altă dată.

— Tot la fotbal?

— Baseball. Am luat una în cap.

— De asta a devenit atât de tare?

— Uite, nu sunt amețit, nu aiurez. Nu mi-am pierdut niciodată cunoștința. Își ținu respirația, în timp ce ea îi turna apă oxigenată pe obraz.

— Ar trebui cusută.

— Nu trebuie. Sayre șterse sângele și văzu o tăietură lungă, dar nu foarte adâncă.

— Tot trebuie cusută.

— Voi supraviețui. Trebuie doar să mă întind un pic. Își descheie cămașa, dar, când vru să și-o scoată, gemu.

— Stai să te ajut. Îi trase cămașa de pe umeri și cu mișcări blânde și domoale, îi scoase și mânecile, apoi se dădu înapoi pentru a examina rănila. Pieptul începuse să se coloreze, acolo unde primise lovituri, iar spatele arăta la fel de rău.

— O, Beck, ar trebui să îți faci niște radiografii.

— Pentru atâta lucru? Gemând și suflând greu din cauza efortului, se duse și se întinse pe pat.

— Te rog, lasă-mă să chem salvarea. Ai putea ajunge la spital în cinci minute.

— Aș putea adormi în cinci secunde, dacă ai tăcea și ai pleca de aici. Dar mai întâi dă-mi niște pastile din alea. Desfăcu capacul flaconului și își puse trei pastile în palmă. Sayre îi ținu capul în timp ce el le înghiți cu un pahar de apă pe care i-l adusese de la baie. Beck puse din nou capul pe pernă și închise ochii.

— Înainte de a pleca scoate te rog telefonul din priză.

— Bine.

— Pune-i lui Frito niște grăunțe și vezi să aibă apă. Lasă-l să își facă nevoile.

— Nu îți face griji.

— Poarta e...

— O să am grijă. Sayre închise obloanele și porni ventilatorul din tavan. Apoi așteaptă până când mișcarea ritmică a pieptului lui Beck îi arată că adormise.

Îndreptându-se spre ușă, îi făcu semn lui Frito să o urmeze. Retrieverul se lungi însă la picioarele patului lui Beck, își puse botul pe labe și se uită la ea cu ochii triști.

În plină amiază, Beck se trezi dintr-un somn agitat. Dezorientat se uită la ea.

— Sayre?

— Gemeai. Probabil că efectul ibuprofenului trecuse. Beck se uită la ceasul de pe masă.

— De ce mai ești aici?

— Mai ia trei tablete. I le puse în gură și îi ținu paharul cu apă. El înghiți pilulele și, apoi întrebă:

— Vreun ziarist, ceva?

— Pe la unu a venit o mașină a televiziunii din New Orleans și a tras în fața porții. Au coborât doi oameni, s-au holbat un pic la casă, apoi, au urcat din nou în mașină și au plecat. A fost doar o menționare scurtă a incidentelor la știrile de la prânz, cu promisiunea că vor reveni cu mai multe detalii seara. Biroul lui Nielson a dat o declarație. Regretă incidentele și pretinde că nu oamenii lui, ci angajați ai Hoyle Enterprises te-au atacat.

— Așa este. I-am recunoscut.

— Mobilul tău a sunat de mai multe ori. Nu am preluat apelurile și nici nu am verificat mesageria, dar am recunoscut de două ori numărul lui Nielson.

— Sună-l, vezi ce vrea, asta dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă. Știam că Huff își va face griji pentru tine, așa că l-am sunat. I-am spus că ești acasă și te odihnești și că dacă vine cineva să te deranjeze, o să îl împușc.

— Te cred în stare, zâmbi Beck. Vreo veste de la Chris?

— Îți spun eu de Chris. Nu e prietenul tău. Beck deschise ochii. Sayre scutură ușor din cap și zise încet:

— Nu este. Beck o privi timp de câteva secunde, apoi închise ochii și adormi din nou. Sayre îl sună o dată pe Huff, pe la ora șase. După răspunsul lui răstit, ea spuse:

— Sunt Sayre, am văzut totul la știrile de la șase. Și-l imagina strângând receptorul atât de tare, încât i se albiseră degetele. Știa că trăgea furios din țigară și avea ochii ieșiți din orbite de furie.

— Ai sunat ca să te bucuri?

— Am sunat pentru Beck. Când se va trezi, va dori să audă versiunea ta.

La început, nu îi venise să creadă relatarea reporterilor, dar apoi văzuse imaginile filmate. OSHA intervenise și închisese fabrica în acea după-amiază.

— E trist când un om se trezește cu afacerea închisă de o șleahtă de conțopiști care dau cu pixul pentru a-și câștiga existența și nu au transpirat în viața lor, tună Huff. Tot tu ai fost și în spatele chestiei asteia?

— Nu, tu ai fost. Tu ai împins lucrurile până aici. Ai fost avertizat tot timpul. Dacă ai fi îndeplinit cererile anterioare...

— Dacă aș fi băgat coada între picioare vrei să zici. Să ducă muncă de lămurire cu el nu avea niciun

sens. Nu și-ar fi recunoscut niciodată vina și era prea târziu să mai stea la discuții cu el. Hoyle Enterprises nu avea dreptul să înceapă niciun fel de activitate până când nu va fi inspectat amănunțit fiecare departament al producției. Agenția ceruse îndeplinirea la standardele oficiale a tuturor cerințelor, ca urmare a inspecției, și plata integrală a tuturor amenzilor aplicate pentru încălcarea regulilor.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

— Intenționez să mă țin de capul acestor nenorociți ca musca de hoit. Ar trebui să se mai gândească dacă își închipuie că o să le dau pur și simplu fabrica pentru a o redecora. Potrivit unui reprezentant OSHA, redecorarea, cum îi spunea Huff, includea instalarea butoanelor de oprire de urgență în caz de accident pe fiecare utilaj, șine de siguranță, protecție în caz de cădere și un sistem de ventilație care să îmbunătățească calitatea aerului.

— Ce vrei să îi spun lui Beck, când se va trezi? Huff îi spuse mesajul pe care voia să i-l transmită, apoi lansă o nouă tiradă la adresa guvernului federal.

— Nenorociții ăștia de yankei, chiar nu își dau seama cu cine se pun?

— Sunt sigură că știu prea bine, Huff. De aceea nu îi dau loc de întors.

— Te bucuri de asta, nu? Te simți răzbunată.

— Nu răzbunare am vrut, Huff.

— Ai ținut o pancartă împotriva propriului tău tată. Dacă nu e răzbunare, atunci ce e?

— Ție n-am să-ți spun tată. Închise, înainte ca el să mai poată zice ceva.

— Alo? Chris zâmbi în receptor.

— În sfârșit dau de tine, îi zise el Lilei Robson.

— Bună, Chris. Vocea îi era la fel de înghețată ca atunci când se despărțiseră după picnicul lor mai mult decât romantic.

— Ți-a fost dor de mine? Cum trecu prea mult timp înainte ca ea să răspundă, el râse ușor. Mă gândeam eu. Ai rămas fără baterii la vibrator? De ce nu vii să le testăm?

— Nu vreau să te mai văd, până nu se termină povestea aia cu fratele tău, e clar? Nu vreau să am de-a face cu asta. Vorbesc serios, Chris. Dacă îi spui unchiului meu că ai fost cu mine în duminica aceea...

— George va fi concediat. Chris o auzi respirând sacadat la telefon.

— Cei de la OSHA caută țapi ispășitori. Directorul de la protecția muncii e primul pe listă, nu crezi? Dacă George și-ar fi făcut treaba bine, ar fi știut că utilajul acela trebuia reparat. L-ar fi sigilat, până când ar fi fost văzut de un specialist.

Billy Paulik nu și-ar fi pierdut brațul, Nielson nu ne-ar fi invadat curtea fabricii și am fi făcut producție, în loc să stăm închiși.

— Nu poți da vina pe George, exclamă ea. Tu nu ai vrut să se inspecteze utilajele. Face numai ceea ce știe că vreți tu și Huff.

— Deci, confirmi că este superficial. Nu îi vom simți lipsa, când va fi concediat.

— Chris, te rog. Auzind tremurul în vocea ei, se feliță pentru ideea de a face uz de această tactică.

— Să-l concediez pe George, ar fi ultima mea opțiune, Lila. Prima opțiune ar fi să îl acopăr atunci când îl vor trage la răspundere cei de la OSHA, pentru că a fost în tot acest timp la acest post. Iar tu poți confirma acest lucru.

— Cum?

— Vino cu mine luni, vreau să vii la biroul șerifului și să îi spui că am fost împreună duminică după-amiază, când a fost ucis fratele meu. Asta ar rezolva două probleme, Lila. Îți vei face datoria de cetățean de onoare, spunând adevărul unui ofițer de poliție, și ai scăpa un inocent de la o hărțuire inutilă. În plus, salvezi și slujba soțului tău.

M-am gândit la acest nou avocat pe care mi l-am luat și la cât mă va costa să evit un proces. Mă întreb de ce să pierd timp și bani, atâta vreme cât pot preveni toate astea, având un alibi.

Nici nu te întreb, dacă o vei face, pentru că știi că ai s-o faci. A, și apropo, până mă plictisesc de tine, o să apari ori de câte ori te sun, gătită și gata de tăvăleală. Clar? Eu voi pune capăt acestei legături, Lila, nu tu.

George privi cum Lila închide telefonul mobil și îl scăpă pe podeaua bucătăriei, în mod evident tulburată, și își acoperi gura cu mâinile.

— Lila? Ea se feri. Cu ochii larg deschiși, speriată, își apăsă pieptul cu mâna:

— Nu te-am auzit venind. Credeam că vei mai sta câteva ore la fabrică. Nu se mai întâmplă nimic acolo?

— Tu să îmi spui.

— Ce? El arată spre telefon.

— Vorbeai cu Chris, nu? Deschise gura să spună ceva, dar nu scoase o vorbă. Apoi își lăsă capul în pământ și izbucni în plâns.

— Doamne, George, ce am făcut! George traversă camera cât de repede îi permisera picioarele scurte și o luă în brațe.

— Ei gata, gata, iubito. Ce este, spune-mi? Lila îi spuse totul, începând cu prima dată când fusese cu

Chris.

— S-a întâmplat în vestiarul femeilor la clubul din oraș. Cred că partea cea mai excitantă a fost emoția că vom fi prinși. Nu știu, parcă îmi pierdusem capul.

George înțelegea. El își pierdea capul de fiecare dată când o privea.

Lila nu se cenzură și nu omise nimic. Unele informații erau atât de dureroase pentru el, încât gemea, dar o îndemna.

— Dacă nu fac ce zice el, îți vei pierde slujba. Am auzit la știri că s-ar putea formula și niște acuzații față de unii dintre cei din conducere. Adică și tu, George, mai ales dacă Huff și Chris te vor învinui. Ai putea ajunge la închisoare. Ochii îi șiroiau din nou. Îmi pare rău, George, este numai vina mea. Mă mai iubești? Dacă o iubea? O adora. Ea era și soarele și luna lui. Ea era aerul pe care îl respira.

— Nu e vina ta, draga mea, zise el sărutând-o pe buze, pe ochii plânși, pe obraji umezi. Nu se va duce la șerif luni dimineață. Nu voia să afle tot orașul că Chris Hoyle i-o trăsese nevastă-sii. Nu ar fi suportat umilința, majoritatea oamenilor se uitau deja la el de sus. Nu o condamna pe Lila pentru infidelitatea ei. Ea fusese nevoită să stea cu el și pentru o femeie frumoasă și plină de viață, asta nu era foarte interesant. Chris îi oferise niște senzații pe care el nu era capabil să i le ofere. Nu. Chris era cel pe care îl condamna George.

CAPITOLUL 32

Sayre fu trezită din somn de zgomotul apei curgând care venea din baia lui Beck. Se întinsese pe sofaua din living, cu intenția să se odihnească, dar se

pare că ațipise. Se ridică și bâjbâi prin întuneric, căutând drumul spre bucătărie.

Când intră în dormitorul lui cu o tavă în mână, Beck ieși din baie înfășurat cu un prosop în jurul coapselor și cu părul ud.

— Ai făcut duș? întrebă ea surprinsă.

— M-am trezit lac de sudoare. Sayre se uită în sus la ventilatorul care continua să se învâртеască.

— Probabil că ar fi trebuit să îl setez mai puternic.

— Nu asta era. Visam. Puse tava pe măsută.

— Ce anume? Cum el nu răspunse, se uită la el peste umăr.

— Nu îmi amintesc, zise Beck.

— Stai drept. Cum te simți?

— Dușul mi-a mai calmat durerea. De ce ai stins luminile?

— Am tras obloanele din cauza soarelui. Apoi am folosit lumânări. De afară pare că nu e nimeni aici.

— Bună idee. Se duse și stinse lumina în baie. Sayre aprinse un chibrit pentru lumânarea pe care o adusese.

— Ți-am făcut ceva de mâncare. Supă de roșii și sărățele.

— Nu ar trebui să mă servești, dar mi-e prea foame ca să mai fac mofturi.

Îi făcu semn către locul de la masă și el se așeză, înfășurându-și modest prosopul în jurul coapselor și luând tava pe genunchi.

— Ai mâncat ceva?

— Acum ceva timp. Beck luă o lingură de supă și mușcă din brânza cedar.

— Ce face Frito?

— A avut un festin cu ouă și șuncă și acum își face siesta.

— Șuncă? Mulțumesc, acum nu se va mai mulțumi doar cu ouă.

— Mi s-a părut că merita să fie răsfățat. Te-a vegheat foarte atent aproape toată după-amiaza. Beck se opri din mâncat și se uită la ea.

— Se pare că și tu. Brusc camera deveni prea liniștită, prea întunecată, iar el prea gol. Se ridică încet de pe pat și, în ciuda protestelor lui, smulse cearșafurile umede și le înlocui cu unele proaspete, între timp, Beck termină de mâncat.

Sayre duse tava la bucătărie și se întoarse cu desertul.

— Mă gândeam că o să vrei ceva dulce.

— Mulțumesc! Beck mușcă din ciocolată. Ce ai vrut să spui mai devreme, când ai afirmat că nu Chris este prietenul meu? Sau am visat?

— Nu. Chiar am spus-o. A stat și nu a intervenit în timp ce tu erai bătut.

— Nu putea face foarte multe, Sayre.

— Nu cred, zise înfierbântându-se. Nu numai că nu a intervenit el, dar l-a împiedicat și pe Fred s-o facă. Am văzut cu ochii mei.

— Eu m-am oferit să ies și să vorbesc cu Luce Daly. Chris a fost împotrivă. Mi-a spus să aștept până va veni Huff cu întăriri. Bănuiesc că s-a gândit că am găsit ce am căutat. Am încercat să fac pe eroul. Explicația lui nu o convinsese. Bănuia că era o doză de adevăr, dar ea văzuse expresia de pe chipul lui Chris și nu exprima îngrijorarea unui om al cărui prieten era încolțit de o mulțime furioasă.

— Dacă el ar fi fost în locul tău, ce te-ar fi putut ține pe loc? Tu nu ai fi sărit în ajutorul lui Chris?

— Nu știu.

— Ba știi. Tu i-ai ajutat pe el și pe Danny, acum trei ani la Razorback.

— Ceea ce la prima vedere era o nimica toată.

Nu era vorba de o mulțime, ci doar de Slap Watkins. La amintirea acestui nume lui Sayre i se zbârli părul pe brațe.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să îți aduc aminte de el.

— Nu contează.

— Bănuiesc că nu a fost prins în timp ce eu dormeam.

— Nu am auzit nimic de genul ăsta. Remarcă cât de subtil deviase discuția de la Chris, dar nu insistă. Cred că șeriful a fost foarte ocupat cu situația de la fabrică.

— L-ai sunat pe Nielson?

— Am vorbit cu asistenta lui. Mi-a mulțumit pentru că am sunat. Au auzit de ceea ce ți s-a întâmplat și regretă. Spun că violența nu face parte din strategia lui Nielson și m-a întrebat cum îți merge.

— Poate că îi va părea suficient de rău pentru a respecta următoarea noastră întâlnire.

— Poate. Oricum...

— Aha. Există un oricum?

— Nielson e o problemă minoră, Beck.

— De când? Nesigură de modul cum avea să primească vestea, i-o dădu cât de calm putu.

— OSHA a închis fabrica lui Huff, astăzi. Îi povesti ce a văzut la știri și ce a vorbit cu Huff. Apoi, adăugă: Purtătorul de cuvânt a sugerat că pe lângă amezile de milioane de dolari, care vor fi cu siguranță aplicate, guvernul va demara propria anchetă. Hoyle va trebui să facă față unor acuzații de crimă.

— Trebuie să mă duc acolo. Beck încearcă să se ridice, dar ea puse o mână în pieptul lui și îl obligă să se așeze din nou.

— Huff nu vrea să te duci acolo.

— Nu vrea să mă duc acolo?

— După ce am ascultat știrile, l-am sunat. Era așa de furios, încât nu izbutea să se exprime coerent. Dar într-o privință, de fapt, în două, a fost destul de clar. Vrea să te ții departe până se limpezesc lucrurile.

— De ce? Își privi mâinile, în timp ce mototolea staniolul în care fusese ciocolata.

— Zicea că ai putea face mai mult rău decât bine. Că știi prea multe și că ar fi mai bine dacă nu ai fi disponibil să răspunzi la niciun fel de întrebări din cauza rănilor căpătate. Am încheiat citatul. Beck se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Are dreptate, Sayre. Aș fi pus într-o situație dificilă și ar trebui fie să îmi trădez angajatorul, fie să mă pun pe mine în pericol și să îi mint.

Sayre nu zise nimic, deși o dezamăgea să îl audă recunoscându-și vina.

— Parcă ți-a mai spus ceva?

— Da, că ar trebui să îmi fie rușine că m-am ridicat împotriva propriului tată și că, probabil, ar trebui să sar în sus de bucurie.

— Și te bucuri?

— Nu. Mă bucur că Huff este obligat să facă îmbunătățiri. Dacă decizia a fost impusă de guvern sau de Nielson și sindicalisti, sau de mine, tot trebuia făcută, Beck. Lucrurile trebuia să se schimbe.

— Aș fi vrut să se fi putut face toate astea fără victime omenști. Am fost răspunzătoare pentru atacul asupra lui Clark și, indirect, pentru cel asupra ta. Am refuzat să îți ascult avertismentele și amândoi

ați avut de suferit.

— Nu cred că schimbările majore se pot produce iară victime, Sayre. De regulă, progresul are prețul lui. Poate nu răni fizice, un alt fel de răni.

— Dar tu ai suferit fizic. Te mai doare?

În dreptul inimii, avea o vânătaie vizibilă și la lumina lumânării, Sayre întinse mâna și i-o atinse cu degetele. Nu intenționase decât să o examineze, dar se pomeni că voia să treacă prin pielea lui. Abia atingându-l, degetele i se mișcară spre o pată similară din partea cealaltă. Pe coapsa abia acoperită de prosopul înfășurat în jurul taliei mai era una. O atinse, apoi reveni la prima rană. Își țină mâna acolo, privindu-și degetele pe pata colorată. Apoi, purtată de val, se aplecă și sărută locul. Îl sărută de mai multe ori, cât se poate de ușor.

Apoi buzele ei atinseră pata similară din partea dreaptă și își făcură loc spre vânătaia de pe coapsă; o sărută și pe aceea o dată, apoi ridică prosopul și repetă sărutul. Beck gemu ușor. Luându-i capul în palme o ridică spre el. Își strecură mâinile în părul ei, desfăcându-i-l și răsfirându-i-l, îi rostea numele în șoapte răgușite. O clipă mai târziu, gura lui îi pecetlui buzele, Sayre se abandona sărutului. Pasiunea era atât de explozivă și de bine venită, încât deveni o descătușare. Gurile lor se abandonaseră una alteia și cu cât se savurau mai mult, cu atât mai mult se voiau. Beck o trase spre el și se cuibări între coapsele ei. Era deosebit de excitat și o dorea în mod imperios. Ea își dezlipi gura de a lui cu forța și îl privi șocată.

— Visul meu... zise fără suflare... care m-a făcut să transpir... făceam dragoste cu tine. Acum nu visez.

— Ar putea să te doară.

— Deja mă doare. Beck se repezi la gura ei,

sărutând-o și mai lacom. Se dezlipiră doar cât să îi tragă hainele de pe ea. Îi scoase sutienul, apoi își puse capul pe sâni ei doar cât să își tragă răsuflarea. Ea își încolăci brațele în jurul capului său și își frecă obrazul de părul lui încă ud după duș. Mirosul pielii lui și al săpunului, gustul de ciocolată de pe buzele lui erau arome care o amețeau.

Ea se lipi și se frecă de el înainte și înapoi, iar el gemu:

— Doamne, da, mai vreau. Când îi simți limba pe sfârcuri crezu că se va topi de plăcere. Încurajat de murmurul ei, îi sărută sâni. Apoi îi descheie jeanșii și își strecură mâna apăsând, separându-i fesele, făcând-o să se înfioare de dorință.

— Beck, lasă-mă să... Alunecă din brațele lui și se dezbracă. Când rămase în chiloți, ezită, cuprinsă de un brusc și nefiresc sentiment de rușine. El privi disperat:

— Mă omori. Sayre își scoase chiloții, el își aruncă prosopul de la mijloc și ea simți un prim impuls intern, privindu-l. El îi mângâie peticul de păr mătăsos dintre picioare, apoi. Își puse mâinile pe mijlocul ei și o trase aproape, își îngropă fața în moliciunea oferită de pântecul ei, sărutând-o din ce în ce mai jos. Sayre se topea la contactul cu buzele și cu limba lui, dorind cu nerăbdare să o pătrundă.

Din cauza rănilor lui recente, acuplarea nu fu viguroasă. El se cufundă în ea încet. Fiecare senzație era nouă și merită săvurată din plin.

Când crezu că nu puteau fi mai intimi de atât, el îi cuprinse coapsele cu mâinile lui puternice și o ținu pe loc în timp ce o pătrundea și mai mult, făcând-o să geamă ușor de plăcerea neașteptată. Mișcările le erau fluente și lente, dar atât de intense. Încât își țineau

respirația, căutând aerul numai atunci când își aminteau să respire. Degetele lui se înfingeau hotărât în coapsele ei, trăgând-o mai aproape, dar nici mâinile ei nu stăteau locului, el gemu de plăcere.

Când termină, o strânse aproape de el și își lăsă capul pe pieptul ei. Ea nu-i înțelegea șoaptele, dar le spunea cu atâta pasiune, încât îi provocă și ei un orgasm. Stăteau lungiți față în față pe patul lui și Beck o întrebă:

— Ce am spus?

— Când?

— Bănuiesc că niște cuvinte obscene.

— Foarte sexy, murmură ea, atingându-i sexul cu genunchiul.

— Atunci, o să o spun răspicat data viitoare, zise el. Beck simți cum i se întăresc sfârcurile la atingerea degetelor ei, apoi, spre plăcuta lui surprindere, i le sărută pe rând.

— Știai că am vrut asta tot timpul, nu-i așa?

— M-am gândit că ai vrea.

— Ai știut de la început?

— De la faza cu pianul.

— Atunci am crezut că ești cel mai arogant și nenorocit individ pe care am avut neșansa să îl întâlnesc. Apăsându-și degetul pe bărbia lui, adăugă: Și unul dintre cei mai atrăgători.

— Nu știam cum să fac să te ating, să văd dacă ești adevărată.

Ești cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată. Și cea mai încăpățânată. Sayre râse încetișor: Voiam atât de mult să te urăsc. Apoi tonul i se schimbă și deveni serioasă. Și acum îmi doresc să te fi urât.

— Din cauza treburilor murdare pe care le fac

pentru Huff?

— Da.

— Îți admir integritatea.

— Serios?

— Da. Ce ar fi dacă am lăsa integritatea ta și lipsa mea de așa ceva cel puțin o vreme? Cel puțin până mâine-dimineață, zise el în șoaptă.

— Vrei să rămân?

— Încearcă numai să pleci. Se sărutară lung și languros. Mâinile lui coborâră de la sânii ei tari la peticul mătăsos și misterios al sexului ei. De când o întâlnise, visase o mie și una de scene cu ea alături de el în pat, goală, dar realitatea depășea cu mult și cele mai îndrăznețe fantezii ale sale. Acum nu se putea sătura s-o atingă. Brusc, o depărtă puțin și îi privi trupul.

— Ești frumoasă, Sayre, zise el.

— Mulțumesc.

— Nu găsesc nici cel mai mic defect. Acest comentariu făcu să dispară zâmbetul leneș de pe chipul lui Sayre. O simți închizându-se în sine, înainte de a se ridica în capul oaselor cu genunchii strânși la piept.

— Am destule defecte, Beck. Ar fi fost mai bine să nu mă fi întâlnit niciodată.

— Nu este adevărat.

— Ba da.

— Sunt distinctivă. Familia Hoyle este renumită pentru asta. Este specialitatea noastră. Îi lăsăm pe oameni faliți și cu inima frântă. Beck își puse mâna pe spatele ei. Pielea îi era incredibil de fină și albă în comparație cu a lui. Coapsele i se rotunjeau începând de la mijloc. De fiecare parte a triunghiului pubian avea câte o gropiță discretă, iar această trăsătură

feminină îl făcea dureros de dornic, așa cum nu mai fusese în viața lui. Încercase dorința de prea multe ori. Ispita, rușinos de des. Dar niciodată o asemenea dorință de a poseda trupul unei femei în totalitatea lui.

— Ce ai făcut tu atât de distructiv, Sayre?

— M-am căsătorit cu doi bărbați pe care nu i-am iubit. Le-am cheltuit banii, am dormit în paturile lor, abia dacă îmi amintesc cum arătau. Sayre se întoarce să îi vadă reacția, dar el își controla emoția ca un profesionist. Voia să știe mai multe despre acea perioadă din viața ei. Voia să știe toate amănuntele urâte.

Sayre vorbea din nou încet și cu dificultate:

— Le-am distrus viețile. În mod deliberat și preocupată de propria-mi bunăstare. Nu aveam nimic personal cu ei dar i-am folosit fără milă. Încercam să îl pedepsesc astfel pe Huff, pentru că mi-a luat copilul și pe Clark. Puțin îmi păsa de viața mea, atâta vreme cât puteam să îl necăjesc pe Huff. Când mi-a impus să mă căsătoresc, am făcut-o cu unicul scop de a-l ruina pe acel om, ceea ce în final îl afecta pe el. Bărbații aceia au fost victime ale infamei familii Hoyle și ai talentului nostru de a distruge vieți.

— Nu simt niciun pic de milă față de așa-ziii tăi soți, zise înciudat. S-au căsătorit cu tine, deși știau că nu îi iubești. Ei au vrut să fie folosiți. În schimbul deranjului lor, te aveau în pat. Câți ani aveai?

— Nouăsprezece, când m-am căsătorit cu primul, și abia împlinisem douăzeci și unu, când l-am luat pe al doilea.

— Ei câți ani aveau?

— Erau mai aproape de vârsta lui Huff decât de a mea. Doi dintre acoliții lui Huff profitaseră de șansa de a se căsători cu Sayre, știind foarte bine că nu

putea fi decât un aranjament temporar.

— Au fost nevoiți să își petreacă fiecare noapte cu o femeie frumoasă. Doar dacă nu te-ai abținut...

— Nu. Aș vrea să îți pot spune că da, zise atât de încet că abia o auzi. Accesul la mine făcea parte din contract.

— Înseamnă că și tu ai fost folosită? Sayre își sprijini fruntea pe genunchi.

— Nu e un trecut tocmai frumos, nu? Deși îl dureau îngrozitor coastele, Beck se ridică și o cuprinse în brațe, trăgând-o lângă el. Îi dădu părul la o parte de pe față și o obligă să îl privească.

— Cine te-ar putea învinui pentru ceea ce ai făcut după cele ce s-au întâmplat?

— Aseară ai auzit tot ce am vorbit cu Huff?

— Destul ca să înțeleg acum de ce îl urăști atât de mult.

— Ceea ce mi-au făcut mie a fost un secret bine păstrat. Nici măcar frații mei nu au știut. Nici Selma. Nimeni. Nu aveam cu cine să vorbesc despre asta, cui să îi împărtășesc durerea mea.

— Dar Clark?

— El n-a aflat niciodată că am fost însărcinată. Am făcut imprudența de a-i spune întâi lui Huff. După avort, ce sens mai avea să-i povestesc? Copilul nu mai era. Să fi aflat despre asta nu ar fi făcut altceva decât să îl rănească și mai mult, să fie la fel de nefericit ca mine.

— Îl iubeai prea mult ca să îi spui.

— Ceva de genul ăsta. Încă îmi mai este drag.

Relația noastră va fi întotdeauna o primă dragoste de neuitat. Da, încă mai regret... Se opri câteva secunde, înainte de a continua: încă mai sufăr pentru copilul nostru. Era singurul lucru curat din

viața mea, în tot imperiul Hoyle.

Curat. Pur. Iar Huff l-a ucis. Beck o prinse de bărbie și îi sărută lacrimile care i se scurgeau pe față.

— Nu aș fi suportat să îți fie milă de mine.

— Bine. Ai tu milă de mine. Îi luă mâna și i-o puse pe penisul lui. În timp ce o săruta, continua să îi țină mâna cu a lui, îndemnând-o, până când se întoarse. Sayre îi sărută fiecare vânătăie.

— Asta a fost fantezia, nu, Beck? în ziua aceea la turnătoare, ai spus că nu vrei ca oamenii să fie distrași de părul meu și...

— În timp ce mi-l imaginam mângâindu-mi pieptul. M-am dat de gol.

— Te-ai dat de gol cu mult timp înainte de asta, șopti ea, aplecându-se. Gura ei era pe rând timidă, provocatoare și hotărâtă. Beck îi șopti numele, apoi o trase în sus, sărutând-o. Controlându-se, îi desfăcu picioarele și o pătrunse, acoperind-o cu trupul lui:

— Nu te doare? întrebă ea.

— Îngrozitor.

— Nu ai prefera să...

— Nu. Asta aș prefera, zise el, pătrunzând-o și mai adânc.

— Da, gemu ea. Da. Sayre se abandonează. Brațele îi erau îndoite de la coate, cu palmele în sus, de o parte și de alta a patului. El și le puse peste ale ei. În timp ce se mișca în ea, se priveau fix în ochi.

— Nu vrei consolare. Atunci, spune-mi ce vrei să auzi, Sayre și o să-ți spun.

— Nu trebuie să spui nimic, doar...

— Ce?

— Mai adânc.

— Am intrat adânc. Am intrat atât de adânc, încât m-am pierdut. Altceva?

— Te rog, gemu ea... Gâtul i se arcui. Își mușcă buza inferioară și trupul ei se încorda și se arcui. El îi privea orgasmul, admirându-i trupul care fremăta de plăcere. Îi ascultă respirația sacadată, iar când văzu că este aproape să termine, își frecă pelvisul de al ei în cercuri mici.

— Te rog, așteaptă, Sayre.

— O, Doamne.

— Ce?

— Strânge-mă în brațe, zise ea neajutorată. O strânse în brațe, lăsându-se cu toată greutate peste ea, îmbrățișându-se strâns, în timp ce inimile le băteau în același ritm. Apoi Sayre adormi în cuibul brațelor lui, relaxată, respirând ușor. El își sprijini bărbia în creștetul ei și fixă cu privirea tavanul. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea până când nu mai avea nicio amintire dureroasă-Huff, avortul, Clark Daly. Voia să le facă să dispară, ca să se poată bucura de un moment de liniște și mulțumire, poate chiar de bucurie. Ar fi vrut să îi ofere măcar un moment fără umbra furiei și a regretului. Poate că în timpul acelei tensiuni sexuale, care îi tăiaseră respirația, reușise, cel puțin pentru câteva momente. În timp ce se uita la paletele ventilatorului din tavan, se întreba însă care dintre ei oferise celuilalt așa ceva.

CAPITOLUL 33

Huff era pe veranda din fața casei, luându-și cafeaua de dimineată, când Red Harper parcă mașina poliției. Cobori, își puse ceva sub braț și se apropie de casă tropăind vesel.

— Ai ieșit devreme pentru o duminică dimineată, zise Huff. Urcatul scărilor părea să îi solicite lui Red toate puterile. Fața îi era cenușie sub șapca uniformei,

pe care o și scoase imediat ce ajunse pe terasă.

— Nu există odihnă pentru pălmași, Huff.

— O să îi spun Selmei să îți aducă o cafea.

— Nu, mulțumesc. Nu pot sta atât de mult. Am venit doar să îți aduc niște vești.

— Sper că sunt vești bune. Asta ar fi ceva nou.

— Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare pentru cele ce se întâmplă la fabrică.

— Mai bine zis, ce nu se întâmplă, mulțumită nenorociților de la guvern.

Huff era într-o dispoziție tare proastă. Dormise îmbrăcat și se trezise adesea transpirat. Ziua de ieri începuse prost și se terminase catastrofal, dar afișase optimism în fața celorlalți. Reacționase așa cum se așteptau. Dacă ar fi lăsat cea mai mică impresie că intervenția celor din OSHA îl intimidă sau că voința lui începea să slăbească, ar fi fost un dezastru pentru Hoyle Enterprises. Părea netulburat și optimist și așa se va comporta în continuare, deși efortul îl sleia de puteri. În adâncul ființei sale îl încercau fiori de teamă. El depășise orice incertitudini în noaptea în care tatăl său fusese măcelărit sub ochii lui. Din acel moment, frica devenise dușmanul lui. Zeci de ani reușise să convingă oamenii că era imun la așa ceva. Acum, în timp ce îl privea pe Red așezându-se în celălalt fotoliu, se întreba dacă se păcălise închipuindu-și că teama lui era nedetectabilă. Să fi fost oare la fel de evidentă ca semnele cancerului, lui Red? îl priveau toți ca pe un bătrân decrepit și sfârșit? Până numai de curând, un singur cuvânt din partea lui o privire cu subînțeles puteau paraliza pe cel mai curajos om Fără această capacitate de a insufla frică, nu mai era Huff Hoyle. Fără puterea lui de a intimidă, nu mai era decât un bătrân impotent și lipsit de

demnitate.

Huff privi spre orizont acolo unde în mod normal fumul trona ieșind din furnale. Întotdeauna privise dărele de fum ca pe niște semnături pe care el le făcea pe cerul acestui oraș. Azi, nu mai era fum, și se întreba dacă și el avea să dispară la fel de repede. Gândul aproape îl panică, sentiment pe care încercă să îl mascheze cu un ton certăreț.

— Ce vești ai, Red? Șeriful se strâmbă de parcă ar fi avut dureri, ceea ce era posibil.

— Vești bune, dar nu tocmai.

— Nu mă ține în suspans. Ce e în pachet?

— Probe. Nu ți le pot arăta fără a exista riscul unei infestări, dar sunt concludente pentru ucigașul lui Danny.

— Ei bine?

— Slap Watkins.

— Vești bune? La dracu', zise Huff, împreunându-și mâinile, dar asta e o veste grozavă. Am știut tot timpul ca șobolanul ăla este implicat. Arătă spre sac. Ce ai găsit.

— Unul dintre amicii lui motocicliști m-a sunat azi-dimineață. L-a lăsat pe Watkins să stea la el în weekendul ăsta, cât era el plecat în Arkansas la un raliu al motocicliștilor. Înainte de a ajunge el acasă, Watkins o și ștersese, dar a lăsat o gheată în urmă. Văzând că era pătata de sânge, omul m-a sunat.

— E sângele lui Danny?

— Încă nu știu sigur, dar așa cred. O voi trimite la laboratorul din New Orleans pentru analize. Tipul ăsta era dispus să îi ofere lui Watkins adăpost numai în cazul în care era căutat pentru a fi interogat. După ce a găsit asta, arăta spre sac, n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu un criminal A fost foarte cooperant.

Am dat casa peste cap, dar asta este tot ce am găsit de la Watkins. Se pare că atunci când a șters-o și-a pierdut o gheată.

— Acum urmează vestea proastă. Încă nu l-am găsit. Iar când își va da seama că și-a pierdut gheata va ști că i-am copt-o și nu va ezita să mai ucidă un Hoyle.

— Ar fi putut să îl ucidă pe Chris, acum două nopți, pe șosea.

— Nu, a vrut mai întâi să aibă o dispută cu el. E stilul lui. Unul dintre frații lui vitregi și-a hărțuit fosta prietenă luni zile, amenințând-o, înainte de a trece la fapte. În plus, Watkins nu putea face ceva atât de grav de față cu Beck. În ce privește intrarea în camera lui Sayre... Să zicem că e mai bine că am găsit asta după ce a trecut prin camera ei și nu înainte, altfel ar fi putut să îi facă într-adevăr rău. Acum se va răzbuna pe următorul Hoyle. S-ar putea să-și dea seama că nu îi va merge de două ori, așa că va mai încerca o singură dată. Acestea fiind spuse, vrei să pun un ofițer de pază?

— Pot să am grijă de mine.

— Mă temeam că vei spune asta.

— Aș vrea să vină aici. Aș putea să mă ocup eu de el. Și de asta mi-a fost teamă, de aceea prefer să am un om aici, pentru a te proteja atât pe tine, cât și pe Watkins.

Fii atent, Huff. Nu avem de-a face cu un amator. Slap era rău violent și înainte de Angola, iar de acolo s-a întors și mai rău. Tipul nu e prea deștept. Nu înțeleg de ce nu a distrus hainele pe care le purtase în duminica aceea.

— Niciun Watkins din câți știu eu nu e prea deștept

— Prostia va fi probabil cea care îl va înfunda. Bănuiesc că dacă îi dăm suficientă funie se va și spânzura, zise Red. Apoi adăugă: Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la fabrică, Huff.

Pentru o clipă, Huff se întreba dacă la un moment dat Red nu se referise la el și nu la Slap. Era chiar așa de bătrân și slăbit încât să își piardă încrederea în sine?

— O vom lua de la capăt și o vom pune în funcțiune foarte curând, Red. Nimeni nu mă poate închide pe mine. Credeam că știi asta. Red privea fix spre peluză.

— Mă bucur că am aceste probe împotriva lui Watkins, zise după o lungă tăcere. Dacă sângele ăsta se dovedește a fi al lui Danny, cazul e rezolvat. Acum pot să îți spun, Huff, chiar mi-a fost un pic teamă că poate... Chris, știi...

Cei doi se priviră o vreme. În cele din urmă, șeriful zise încet:

— Mai e și asta. El scoase din buzunarul de la piept al cămășii un plic și îl puse pe masă.

— Ce e aia?

— Informațiile pe care mi le-ai cerut despre Charles Nielson...

— Ce ai aflat?

— Totul este aici.

— Lucruri bune? Cât mă va costa?

— Nimic, de data asta e din partea casei.

— Ar fi prima dată.

— De fapt, este pentru ultima dată. Red se sprijini pe brațele fotoliliului pentru a se ridica.

— Am avut o colaborare bună, continuă el. Mult timp am avut grijă ca lucrurile să iasă cum vrei tu. Dar cu asta s-a terminat. Am ieșit din joc. Mă spăl pe

mâini. Înțelegi? Nu te voi trăda niciodată, dar nu mai am nimic de-a face cu asta, arată spre plic. Orice ai face de acum încolo, ești pe cont propriu. Red nu părea să aibă suficientă vlagă să ajungă la mașină și cu atât mai puțin să își mai îndeplinească sarcinile de la birou sau să mai primească vreo misiune de la Huff. Cel puțin el își recunoștea slăbiciunea și avea curajul să își deroge responsabilitatea. Oricine avea cea mai neînsemnată boală sau slăbiciune morală nu îi era de niciun folos lui Huff Hoyle.

— Ai grijă de tine, Red.

— E prea târziu pentru asta. Apoi își întoarse bărbia spre casă. Mai bine l-ai avertiza pe Chris că Watkins este încă liber și foarte periculos. Și pe Sayre. Spune-le să fie atenți.

— Desigur. Red își puse pălăria și se împletici pe scări. Nu se uită înapoi și nici nu făcu cu mâna în timp ce pornea mașina. Huff desfăcu plicul pe care i-l lăsase șeriful pe masă și intră în casă strigând-o pe Selma. Aceasta apăru din bucătărie, ștergându-și mâinile de un prosop.

— Mai vrei cafea?

— Îmi pun eu. Rupse sigiliul plicului. Du-te și trezește-l pe Chris, trebuie să vorbesc cu el.

— Nu este acasă. Huff se opri din ce făcea, aducându-și aminte că mașina lui Chris nu era parcată în față.

— Unde s-a dus așa de dimineată?

— Nu a dormit aici, domnule Hoyle. A sunat aseară târziu și mi-a spus să nu vă trezesc, dar să vă spun dimineata că el rămâne la tabăra de pescuit. Am uitat să vă spun... O lăsă pe Selma cu scuzele ei pentru faptul că nu îi spusese mai devreme și se repezi la primul telefon. Îl sună pe celular de patru ori

înainte de a-i intra mesageria vocală.

— Haide, băiete, răspunde. Degetele îi înțepeniră. Mușchii pieptului i se încordară, iar inima îi bătea de parcă ar fi suferit recent un atac de cord. Apăsă furios din nou pe aceleași taste, dar fără rezultat. Huff lăsă telefonul și se duse la suportul cu arme.

La un moment dat, în timpul nopții, aparatul de aer condiționat se oprise și nu mai pornise. Chris stătea pe patul îngust și tare peste o grămadă de cearșafuri umede și rău mirositoare. Purta numai boxerii și chiar și aceștia erau prea mult în aerul sufocant. În dimineața aceea, era aproape la fel de cald ca și în urmă cu două săptămâni, când Danny fusese împușcat mortal în această încăpere.

Trecuseră doar două săptămâni, dar i se păreau cât zece ani. Podeaua veche absorbise sângele lui Danny, ca un burete. Chris se îndoia că pata avea să se curețe vreodată, indiferent câte chimicale ar fi turnat. Venise aici să scape de tensiunea zilei de ieri, în care rezolvase un singur lucru: lămurise chestiunea cu

Lila. Avea să fie scos din situația de suspect de îndată ce ea va vorbi cu Red. Acceptase să facă asta pentru a-i salva slujba lui George. Fabrica fusese închisă, ceea ce pe Huff îl enerva la culme. Nemaifiind capabil să suporte toanele lui Huff și nici pe reporterii care colcăiau, cerându-i declarații, se izolase la cabana de pescuit, ultimul loc în care l-ar fi căutat cineva. Îi garanta intimitatea de care avea nevoie, dar locul își pierduse farmecul. Obişnuia să se distreze de minune aici cu amicii lui, bând, pescuind, jucând partide de pocher care durau tot weekendul,

bucurându-se de aspectul rustic al cabanei.

Dar și el și tabăra de pescuit îmbătrâniseră. El se maturizase, iar cabana devenise o epavă. Poate că ven. se timpul să o vândă. Cu petele alea de sânge pe podea, cum ar fi putut el și Huff să se mai bucure de ea?

Și-ar putea cumpăra o barcă. Sau o casă pe plajă. Poate o pirogă, deși Huff detesta râul Mississippi din motive pe care numai el le știa. El...

Chris îi simți mirosul înainte de a auzi stinghiile scârțâind sub greutatea lui. Câteva secunde mai târziu intră greoi pe ușă. Chris se ridică în capul oaselor.

— Nicio mișcare, Hoyle, altfel voi fi nevoit să te omor imediat. Înainte de a te despica de la gât până la picioare, trebuie să îți spun câteva lucruri.

Într-o mână, Slap Watkins își agita cuțitul. În cealaltă, ținea mai multe articole de îmbrăcăminte, pe care le aruncă spre el. Chris se uită la ele, apoi tresări și le aruncă iritat. Watkins râse.

— Exact. Asta a ieșit din capul frățiorului tău mai mic. S-au împrăștiat ca dintr-un dovleac spart.

Ce s-a întâmplat, Hoyle? Ești prea sensibil ca să auzi detaliile picante? Păcat, pentru că oricum ți le voi spune. Puse un picior pe una dintre marginile patului, ca și când ar fi fost doi amici pe cale de a avea o conversație prietenoasă.

Băiețelul Danny mi-a spus că te aștepta aici. M-a prevenit că ai putea apărea oricând, așa că mai bine luam orice aș fi vrut de acolo, înainte să vii tu și să chemi poliția. Nu e drăguț? Credea că venisem să jefuiesc locul. Aruncă o privire răutăcioasă în jur. Ca și când mi-ar trebui ceva. Pe lângă locul ăsta, celula de la închisoare arăta ca un palat. Chris încercă să se apropie de marginea patului.

— Nu o face, îl avertiză Slap, stai acolo și ascultă, iar dacă clipești, o să îți scot ochiul cu cuțitul ăsta și nu o să mai poți clipi, nu? Așteaptă până ce avertismentul își făcu efectul și se asigură că Chris avea să facă întocmai cum îi zicea el. Unde rămăsesem? A, da. Fratele Danny. Când am luat pușca din cui a spus că vrea să se roage. Se ruga din ce în ce mai tare, în timp ce o încărcam. Trebuie să îți spun că a fost o ușurare când i-am pus pușca în gură. Tăcu și se aplecă înainte, apoi șopti: bang! Murdar ca toate cele, râse Slap, dar prea ușor. Nici măcar nu mi s-a împotrivit. A opus un fel de rezistență, dar a fost ceva atât de slab, încât totul s-a petrecut foarte repede.

— Ai făcut o mare prostie că ai păstrat hainele alea. De ce nu ai scăpat de ele?

— Am vrut să vezi cum arată creierul și sângele unui Hoyle. Surpriză! Nu arată diferit față de ale altora.

— De ce ai dat buzna peste Sayre?

— M-am gândit că asta le va rupe firul celorlalți. Clipi și își linse buzele. Aș fi vrut să îi dau ceva de la mine. Știi ce vreau să spun?

— Foarte inteligent, povestea cu Biblia.

— Așa m-am gândit și eu. Am ticluit-o singur. Apoi înjură. M-ai făcut să vorbesc despre asta ca să mă distragi de la ce am de făcut. Nu se va întâmpla, nu, domnule. Se aplecă înainte și zise: Îl voi ucide și pe cel de al doilea Hoyle. Sunt un tip norocos sau nu?

Beck stătea în cadrul ușii din spate, privindu-l pe Frito care fugărea o veveriță, când Sayre intră în bucătărie. Purta doar o pereche de pantaloni marinărești.

Spatele lui era o paletă de vânătași. Sayre îl

prinse de talie și îi săruta o vânătaie mare și urâtă de pe umăr.

— Bună dimineața.

— Bună și din ce în ce mai bună. Se întoarce și o trase spre el, sărutând-o tandru pe buze. Apoi o depărtă și o privi zâmbind. Își pusese unul dintre tricourile lui, care fusese spălat de atâtea ori încât logoul facultății abia se mai putea citi.

— Foarte original, zise el.

— Crezi?

— Hm. Își frecă degetele de triunghiul bikinilor ei. Sayre întinse mâna spre pantalonii lui și începu să îi descheie. Ochi în ochi pufniră în râs de setea lor de sex pe care o noapte întreagă de amor nu o stinsese. Frito părea că nu se bucura de această situație. Simultan deveniră conștienți de schelălăitul lui la ușa din spate, revoltă față de faptul că fusese exclus. Beck o privi și ridică din sprâncene.

— Ce zici?

— Nu cred că mi-aș putea-o ierta vreodată.

— Nici eu, la naiba. O lăsă și-i deschise ușa lui Frito, care năvăli înăuntru, aducând unul dintre pantofii de tenis. Sayre se strâmbă cu dezgust, dar îl mângâie și îi mulțumi pentru dar. Beck turnă cafea pentru amândoi și se așază la masa din bucătărie. Sayre începu să îl scarpine pe Frito pe ceafă.

— A făcut o pasiune pentru tine, remarcă Beck.

— Ți-a spus el asta?

— Nu-i nevoie. Uită-te la el. Salivează. Câinele o privea într-adevăr cu o deosebită încântare. Sayre luă o gură de cafea, după care spuse:

— O să mă detest pentru asta mai târziu.

— Pentru azi-noapte?

— Nu, nu am niciun regret față de cele petrecute

azi-noapte.

— Eu regret că noaptea nu a fost suficient de lungă și că am pierdut o oră dormind.

— Doar o oră.

— Mult prea mult.

— Și chiar și atunci ai...

— Da. Și tu erai așa de... Se priviră lung, apoi el o întrebă pentru ce avea să se urască.

— Pentru că pun întrebarea din dimineața de după.

— Cea cu „ce facem acum”?

— Deci ți s-a mai pus întrebarea asta*?

— Da, dar nu am răspuns niciodată

— Eu nu am mai pus niciodată această întrebare.

Beck ezită, apoi se ridică și se duse din nou la ușa din paté. Frito luă mingea de tenis și o aruncă spre el, sperând să fie vremea pentru joc. Beck nu se mișcă, ci privi prin ușa de sticlă.

— Dacă îți ia atât de mult să te gândești la asta, este destul de grăitor, zise Sayre, ridicându-se. Beck veni repede spre ea.

— Sayre!

— Nu îmi datorezi nicio explicație, Beck. Și nici promisiuni. Nu sunt o puștoaică. Azi-noapte a fost o descărcare emoțională, dublată și de o atracție fizică reciprocă. Am făcut ce am vrut în momentul respectiv și ne-am simțit bine pe întuneric. Dar la lumina zilei...

— Ai vreun dubiu că te-aș mânca de vie? Tonul lui la limita mâniei o făcu să revizuiască tot ce voia să spună. Sayre, te-am dorit din clipa în care te-am văzut și de fiecare dată când am fost în preajma ta, zise el. Și azi-noapte. Și chiar și în clipa asta. Și te voi dori în fiecare zi și de acum încolo. Dar...

— Dar între Huff și mine, îl alegi pe Huff.

— Nu e chiar așa de simplu.

— Nu e?

— Nu.

— Eu cred că este.

— În joc sunt lucruri de care tu nu știi și eu nu pot să îți spun. Trebuie să termin ce am început.

— Există vreun termen final la angajamentul tău de a-i proteja pe Huff și pe Chris?

Până unde vrei să mergi pentru ei, Beck? Tocmai ai luat bătaie în locul lor. Ai fost scuipat din cauza lor. Oamenii te înjură, nu au încredere în tine disprețuiesc. Iar tu accepți de dragul lor. Nu te sature niciodată de asta?

Beck o privi drept în ochi.

— Nu ai nici cea mai vagă idee.

— Atunci, lasă-i.

— Nu pot.

— Ce te oprește?

și te

— Mi-am luat un angajament. Viața mea este foarte legată de a lor. N-aș vrea să fie, mai ales după noaptea pe care tocmai am petrecut-o cu tine, dar este. Este o realitate a vieții mele

— Dumnezeu să te păzească, șopti ea. Telefonul lui îi întrerupse cu un zgomot ascuțit. Ea continuă să îl privească în timp ce suna din nou, apoi el înjură și răspunse:

— Alo? În timp ce asculta, expresia feței i se schimba ca un caleidoscop.

— Când? Unde? Evident preocupat de ceea ce auzea, își trecu mâna peste față. Ah, Doamne, a fost fatal? E mort?

Beck și Sayre fură nevoiți să facă slalom printre mașinile poliției și alte mașini de urgență ca să ajungă la tabăra de pescuit. Ofițeri de poliție, medici, fotografi se agitau în curtea cabanei, până la golf vorbind între ei.

În timp ce reporterul făcu un pas înapoi pentru a fotografia cabana, călcă fără să vrea pe aligatorul împăiat din curte și sări în sus speriat, spre amuzamentul tuturor. Atmosfera era mult mai întunecată înăuntru, unde medicul de cartier supraveghea ridicarea corpului lui Slap Watkins.

Beck și Sayre stăteau deoparte, în timp ce trupul înfășurat în plastic era dus pe lângă ei spre ambulanță. După ce se închise ușa în urma lui, se alăturară grupului adunat pe treptele cabanei. Red Harper, Wayne Scott și Huff erau acolo împreună cu Chris care ședea pe una dintre trepte. Era numai în boxeri, cu pieptul și picioarele goale, pătate de sânge salută pe Beck cu un zâmbet șters.

și fuma. Îi aruncă o privire lui Sayre, apoi îl

— Mulțumesc că ai ajuns atât de repede

— Ești bine?

— Cam zguduit. Ridică mâna în care ținea țigara.

Tremura.

— Ce s-a întâmplat? Beck adresase întrebarea celor din jur dar Scott răspunse primul:

— Potrivit spuselor domnului Hoyle, Watkins a intrat peste el, i-a dat hainele pe care le purtase când l-a ucis pe Danny, apoi l-a amenințat că îl omoară și pe el.

Chris i se adresa lui Beck:

— Acum două nopți, pe șosea, nu mi-a fost frică de el pentru că erai cu mine. Și nu făcea decât să mă sâcăie. Dar în dimineața asta, a fost, a fost... sinistru.

A vrut să mă ucidă și dacă nu aș fi avut noroc, ar fi reușit. Cu un gest încurajator, Huff îl strânse de umăr pe Chris. Beck se întreba dacă el era singurul care a observat pistolul de la brâul lui Huff.

— Watkins avea hainele pe care le-a purtat când l-a ucis pe Danny? întrebă Sayre. Le-a adus aici? Șeriful Harper arată spre un sac maroniu din hârtie pe care Beck îl recunoscuse ca pe unul în care se păstrau probele.

— Am mai primit o gheată care i-a aparținut lui azi-dimineață. Le povesti împrejurările. L-am prevenit pe Huff că dacă Watkins va realiza că avem această probă, ar deveni și mai periculos pentru voi toți. I-am zis să fie atent. Pe Chris nu l-am putut preveni la timp.

— Nu aveam telefonul mobil deschis, explică el. Mă săturasem de jurnaliștii care îmi cereau un interviu legat de închiderea fabricii. L-am închis, când am ajuns aici. Nu știam că trebuie să fiu atent la Slap.

— De unde știa Watkins că ești aici? întrebă Beck.

— Ne urmărea. S-a arătat pe lângă casă. Ne-am întâlnit pe șosea. A intrat în camera lui Sayre la motel. Dacă a supravegheat locul ăsta, mașina mea a fost ușor de reperat. Poate venise să lase hainele alea ca să își bată joc de noi. Sunt pline de... se uită la Huff și nu mai continuă. Cine știe ce motive avea el. Era șocat, nu gândea ca un om normal. Azi-dimineață s-a comportat ca un maniac.

— Cum te-ai apărat?

— Metoda veche. El a făcut pe deșteptul, punând un picior pe pat, ceea ce i-a lăsat coapsele descoperite. L-am lovit în boabe cât am putut de tare. Oricum, trebuie să fi ratat partea cea mai dureroasă pentru că nu a fost complet inofensiv. A căzut pe

spate, dar s-a agățat de cuțit. Când am vrut să i-l iau, a încercat să mă taie, dar nu a reușit. A dat din nou, dar am apucat să îl prind de încheietură. Ne-am luptat pentru cuțit. El a pierdut și a căzut pe lamă. Trebuie că i-a fost tăiată o arteră, pentru că țâșnea sânge din el. A încercat să oprească sângerarea, dar a murit în câteva minute. Beck se uită la Scott.

— A fost legitimă apărare în mod evident.

— Sigur, așa pare. Întinse mâna să îl ajute pe Chris. Vă datorez scuze, domnule Hoyle, pentru toate neplăcerile și pentru încurcăturile pe care vi le-am provocat. Îmi pare rău că v-am suspectat de la început. Chris îi strânse mâna.

— Ți-ai făcut doar datoria. Noi, cei din familia Hoyle, avem nevoie de cineva ca dumneavoastră pentru a ne proteja orașul, nu-i așa, Huff?

— Așa este. Roșind la aprecierile lor, detectivul luă sacul cu probe.

— Îl duc înapoi la birou și îl trimit la New Orleans, i se adresă el lui Red.

— Mulțumesc. Imediat ce ajung la birou, voi întocmi o declarație pe care o va semna Chris. Detectivul își atinse borul pălăriei, salutând-o pe Sayre și plecă luând cu el sacul cu probe. Chris mai trase o dată adânc din țigară și o stinse cu călcâiul.

— Mă bucur că scap de toate astea. Nu e nicio plăcere să fii suspect într-un caz de crimă. M-a distras și de la fabrică și de la problemele pe care le avem acolo. Îi aruncă lui Sayre o privire fioroasă, dar nu se pronunță asupra participării ei la evenimentele care duseseră la închiderea fabricii. Ambulanța cu cadavrul lui Slap plecase deja. Treptat, părăsiră coloana și ceilalți. Red Harper era ultimul.

— Arată mai rău decât Slap, zise Chris privindu-l

pe șerif.

— Are cancer. Șocați, se întoarseră cu toții spre Huff.

— Asta-i rău, întreabă Chris?

— Să zicem că e un lucru bun, că îl avem pe Wayne Scott de partea noastră.

— Încă nu a semnat o scrisoare de intenție, zise Chris.

— Contribuția îl face pe un om agreabil. Cred că acum ar fi momentul să îi trimiți o scrisoare de mulțumire însoțită de un mic dar. Chris rânji conspirativ.

— Măine-dimineață la prima oră.

— Mă duc la apă, zise Sayre bățăioasă. Sună-mă când putem pleca, Beck. Chris o privi amuzat pe Sayre care se îndepărta.

— Cred că am jignit-o. Sau e doar ofticată că s-a înșelat amarnic în ce mă privește? Beck nu îi răspunse, iar Huff nici nu îl asculta. Evalua fațada cabanei.

— Ar trebui s-o vând, spuse el.

— La asta mă gândeam și eu înainte de sosirea lui Slap.

Niciunul dintre noi nu ar mai veni aici după toate câte s-au întâmplat.

— Ocupă-te de vânzare, Beck. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu locul ăsta.

— Mă voi ocupa. Ce aveai de gând să faci cu ăla? zise el, arătând spre pistol.

— Nu puteam să dau de Chris ca să îi spun de Watkins. Am intrat în panică, probabil. Și, după cum se vede, din motive întemeiate. Când am ajuns aici și am văzut atâtea mașini, am trecut prin infern la gândul că sosisem prea târziu. Îl bătu pe Chris pe

umăr. Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

— Haide, Huff. Nu începe cu de-astea.

— Și pune pistolul ăla de-o parte, înainte de a răni pe cineva sau de a-ți zbura propria bărbăție.

— Așa o să fac, Beck, zise Huff, râzând. Arată spe drumul din spatele cabanei. A trebuit să parchez ceva mai jos. Mă duc spre fabrică. Trebuie să punem la punct o strategie și să ne ocupăm de inspectorii OSHA.

— Să ne ocupăm? Huff îi făcu cu ochiul lui Beck.

— Ar putea să ne fie îndatorați dacă le dăm pe cineva în schimb.

— Sunt cu mult înaintea ta, Huff, zise Chris. Apoi le vorbi de înțelegerea pe care o făcuse cu Lila. După câte se pare, continuă el, nu avem nevoie de mărturia ei ca să mă ajute, dar asta nu înseamnă că nu îl putem folosi pe George în chip de țap ispășitor.

— Bine, atunci așa facem, zise Huff. Veniți? Chris se uită la petele de sânge de pe pieptul lui și se încruntă dezgustat.

— Vin și eu imediat ce mă spăl.

— O să stau aici cu Chris până pleacă, zise Beck. Chris dispăru în cabană doar cât să își ia cămașa și pantofii.

— Mi-am pus hainele în dulap aseară, îi spuse lui Beck. Și bine am făcut. Arată ca o măcelărie și miroase ca într-un abator aici înăuntru. Beck îl urmă pe Chris la apă, unde spălau de obicei peștele prins. Era când le auzi pașii. Chris îi spuse.

și săpun acolo. Sayre se întoarse

— Dacă nu vrei să vezi pentru prima dată în viața ta cum arată un bărbat adevărat, ai face bine să te întorci pentru că o să mă dezbrac.

— Ești într-o stare tare bună pentru unul care

tocmai a măcelărit un om.

— Ai fi preferat să mă fi măcelărit el pe mine? Nu e nevoie să răspunzi. S-ar putea să mă simt jignit.

— Cum poți fi atât de lipsit de scrupule, Chris? Pe tine nu te impresionează nimic? Chris se gândi un pic, apoi ridică din umeri cu indolență:

— Nu prea multe. Sayre îl privi cu dezgust.

— Ești un ticălos, Chris, întotdeauna ai fost.

— Nu, sunt fiul favorit al lui Huff Hoyle. Asta am fost întotdeauna și asta voi fi mereu. Este ceea ce te deranjează cel mai tare.

— Știu că ți-ar gădila orgoliul, dar te înșeli amarnic. Conștient că o asemenea ceartă nu putea duce la nimic, Beck se așează diplomatic între ei.

— Ia camioneta mea, îi zise lui Sayre. Mă duc până la fabrică cu Chris și cu Huff. Ne vedem mai târziu. Unde o să fii? Sayre îl privi. Telefonul lui Chris îi întrerupse, dar știa că discuția despre viitorul lor, de fapt orice discuție se încheiase. În ochii ei se putea citi dezamăgire. Dispreț.

— Voi fi în San Francisco, spuse ea. Îl depăși și opri pe malul apei, în sus. Beck o văzu urcând în camioneta lui, întorcând-o cu violență și plecând fără măcar să mai privească în direcția lui. Să rămână pe loc și să o vadă plecând, se dovedi cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată. Ar fi vrut să alerge după ea, dar, chiar dacă s-ar fi oprit, ceea ce el știa că nu ar face, ce i-ar fi putut spune și nu îi spusese deja?

— Asta a fost foarte... urât, zise Chris, strâmbându-se cu subînțeleș. Dacă vrei să stai să te reculegi...

— Tacă-ți gura, Chris. Râzând, Chris își scoase pantalonii și rămase în chiloți care, observă Beck, erau pătați de sânge. După ce și-i scoase, Chris se

spălă cu săpun pe tot corpul. Când termină, își scutură apa din păr, apoi se îmbracă fără să-și mai pună chiloții. Cei doi se urcară în mașina lui Chris și plecară la turnătorie.

Aproape ajunseseră, când Chris observă tăietura adâncă de pe obrazul lui Beck.

— Ar fi putut fi mai rău, zise el. Gândește-te la Clark Daly.

— M-am gândit, zise Beck serios. Intrară în fabrica acum liniștită și pustie și se duseră la etaj, la birourile manageriale. Toate erau goale, chiar și cel al lui Huff.

— Probabil că s-a oprit undeva pe drum, zise Chris. Să îl așteptăm aici. Vreau să beau ceva. Vrei și tu?

— E ora zece dimineăta.

— Dar a fost genul ăla de dimineată care cere un pahar cu tărie.

În timp ce Chris își pregătea băutura, Beck se uită pe platformă. Inspectia OSHA avea să înceapă luni. Locul era pustiu, întunecat, murdar și încă încins, deși furnalele fuseseră oprite. Oare ce făcea Sayre? Era la The Lodge, împachetând și pregătindu-se de plecarea spre California? O va mai vedea vreodată?

Chris își luă băutura cu el și se cufundă în pernele canapelei.

— Ce mai zile am trăit în astea două săptămâni.

— Da, ce mai săptămâni. Într-un fel, simetrice-au început cabană, într-o duminică.

— Poate că Watkins asta a și vrut.

— Nu cred că a vrut să ia un cuțit în burtă.

și s-au sfârșit la

— Nu, dar a vrut să îl înfigă în mine. Făcu o pauză noaptea cu tine?

— Da.

și întrebă: Sayre a petrecut

— Nu aveți nevoie de anticoncepționale. Beck se întoarce și îl privi cu severitate.

— Huff mi-a spus. A zis că Sayre a avut o problemă care a lăsat-o sterilă. Asta a pus capăt planurilor lui de a te căsători cu ea și de a-i face nepoți.

— Oricum, nu mă vrea, zise Beck. traversând cam lui era și sprijinindu-se de biroul lui Huff, prea agiat ca să poată sta jos.

— Păcat că n-a mers. Ar fi fost frumos să avem un avocat în familie.

Pe de altă parte mă bucur că planul lui Huff a eșuat. Vrei să auzi o mărturisire, Beck? Chris își termină băutura dintr-o înghițitură, puse paharul pe masă și continuă:

— În ultimul timp devenisem gelos pe tine. Pe bune, zise simțind surprinderea lui Beck. Când Huff nu ascultă de nimeni altcineva, te ascultă pe tine. Te-a investit cu o autoritate pe care nu a dat-o nimănui din afara familiei. Și, api, dacă ai fi fost tatăl primului său nepot, nu mi-ar fi plăcut deloc. Chris zâmbea, dar Beck auzea avertismentul lui Sayre: „Îți spun eu de Chris, nu este prietenul tău”.

— Nimeni nu îți poate lua locul în inima lui Huff, Chris. Și oricum, nici nu aș vrea asta.

— Mă bucur să o aud, Beck. Mă bucur. Se lăsă pe spate și își trecu mâinile prin păr. Dar tu știi ce înseamnă asta, nu? Responsabilitatea de a-i face lui Huff un nepot îmi revine mie până la urmă. Trebuie să fac un copil pentru a menține în viață dinastia Huff. De fapt, nici nu aș concepe să fie altfel. Sayre a abandonat familia. N-ar fi cinstit să apară din senin și

să îi facă un nepot lui Huff. Danny nu se putea abține de la rugăciune suficient de mult pentru a avea un copil cu amărâta aia cu care voia să se însoare. Și uite așa am rămas numai eu. Huff și-a pus speranța în mine...

— Ce?

— Ce ai spus? Chris se uita la el impasibil.

— Ce?

— De Danny. Despre fata cu care urma să se însoare. Expresia lui Chris rămase neschimbată câteva secunde, apoi zâmbi șiret și, în cele din urmă, râse.

— Ce tâmpit. Întotdeauna am fost pe punctul de a mă da de gol, dar până acum am reușit să mă abțin.

— Știai că Danny era logodit?

— Oricât de isteț se credea Danny, când se furișă să se întâlnească cu ea, ar fi trebuit să își dea seama că Huff avea să afle.

— Și Huff știa?

— Evident. Și tu. Când ți-a spus Danny?

— Nu mi-a spus. Sayre a făcut-o.

— Ea de unde știe?

— S-a întâlnit cu logodnica lui Danny la mormântul lui.

— Cânta?

— Să cânte?

— Da, asta face, cântă în corul bisericii. Ea l-a determinat pe Danny să intre în congregație. Să se convertească. Să se confeseze. Să se boteze. Tot ritualul.

Huff și cu mine i-am lăsat o vreme, gândindu-ne că e o toană care avea să treacă de la sine. Dar când ne-am dat seama cât de serioasă era treaba-inelul de logodnă și toate cele l-am încolțit. I-am spus că ne bucurăm că și-a găsit o iubită că vrea să se însoare,

dar că nu suntem de acord cu alegerea lui. Huff i-a cerut să rupă logodna, să nu se mai întâlnească cu ea niciodată și să nu se mai ducă la biserica aia.

— Fata habar nu are că tu și Huff ați știut de logodnă.

— Bănuiesc că Danny nu a vrut să îi spună. Spera să capete aprobarea noastră. Beck, tipul avea creier. Începuse să se roage pentru noi. Îți vine să crezi? A căzut în genunchi în fața lui Huff și a început să se roage în gura mare pentru mântuirea noastră, spunând că trebuie să ne spălăm de păcate și să ne purificăm. Credeam că Huff va face un atac. Inima lui Beck zvâcnea cu putere.

— Danny a vrut să se confeseze în legătură cu cazul Iverson, nu?

— Poftim?

— Aceasta era piedica, cauza dilemei sale morale. Danny nu putea să se căsătorească cu fata pe care o iubea, dacă nu îi mărturisea vina lui față de Gene Iverson. Din nefericire, nu putea face asta fără să vă dea în vileag pe tine și pe Huff. Danny știa că Huff l-a ucis pe Iverson și...

— Huff nu a făcut așa ceva. Chris se ridică și își mai puse un pahar. În ritmul ăsta, până la prânz o să mă îmbăt, dar nu văd ce importanță ar avea. Arătă spre ferestre. Nu e zi de lucru. Se așează la loc și se uită la Beck. Beck îl țintui cu privirea, în cele din urmă, Chris zâmbi timid.

— Abia aștepți să afli, nu? Bine, îți spun. A fost un accident, zise accentuând silabele.

— L-am urmat pe Iverson afară din sala de ședințe. L-am înfruntat în parcare fabricii. Luasem un ciocan cu mine doar ca să îl sperii, să-l fac să înceteze cu prostiile și să își țină gura în legătură cu

sindicaliștii. Tâmpitul s-a repezit în mine ca un taur, obligându-mă să mă apăr. Încercam doar să mă apăr. Nu îmi amintesc să îl și lovit atât de tare. Apoi m-am trezit în brațe cu un cadavru care avea o gaură în cap. Am intrat în panică. M-am dus înapoi la fabrică și l-am adus pe Huff. Mi-era frică că va veni cineva și îl va vedea pe Iverson zăcând acolo, dar era schimbul dintre ture și nu se afla nimeni în parcare.

Huff a analizat sutația la rece. M-a crezut când i-am zis că fusese legitimă apărare. Nici nu a fost nevoie să îi explic, zicea el. Trebuia să scăpăm de cadavru. Dacă cei de la procuratură ar fi văzut gaura aceea în craniul lui Iverson, ar fi putut să mă condamne. Huff mi-a spus unde să îngrop corpul și cum să o fac și l-am luat pe Danny cu mine. Între timp, el și Red Harper au curățat locul din parcare și au luat una dintre mașinile lui Iverson.

Știi acum la ce mă gândesc, habar n-am ce s-a întâmplat cu ea.

— Unde l-ai îngropat?

— Ești avocatul meu, Beck, nu poți divulga nimic din ce îți povestesc, dar unele lucruri nu pot să ți le spun. Îl privi pe Beck cu un fel de amuzament și șiretenie.

— Nu te mai uita așa la mine. Era mort și nu se mai putea face nimic pentru a schimba lucrurile. Mi-am continuat viața. Desigur, a trebuit să trec printr-un proces, care a fost foarte dificil, dar, în cele din urmă, a ieșit bine.

Nu ți-a fost nicio clipă teamă de consecințe, nu-i așa, Chris? Asta pentru că îl văzuseși pe Huff când l-a ucis pe Sonnie Hallser.

— Hallser? se încruntă, încercând parcă să își amintească. Eram doar un copil. Nu îmi mai amintesc

mare lucru.

— Minți, Chris. Ai fost acolo. Ai văzut ce s-a întâmplat și te-a urmărit vreme îndelungată. Chris se lăsă pe spate și își întinse mâinile de-a lungul spătarului, ca și când îl invita pe Beck la discuție. Beck se ridică și începu să măsoare camera.

— Pe vremea aceea, muncitorii lucrau în două schimburi de câte zece ore cu o pauză de patru ore între ele pentru verificări. Huff a trecut la trei schimburi de câte opt ore, eliminând acele prețioase patru ore pentru reparații și verificări.

— Era purtătorul de cuvânt al muncitorilor, spuse Chris. Un fel de reprezentant. Toți îl plăceau, chiar și Huff. Din păcate, Hallser și-a luat rolul de reprezentant al muncitorilor prea în serios. Era aproape sindicalist. S-ar putea să fi lucrat ca spion al sindicaliștilor încă de la început.

— Huff se hotărâse în legătură cu schimbarea acestor ture și nimeni și nimic nu-l putea face să se răzgândească, zise Beck, gândind cu voce tare. Atelierul era gol, cu excepția lui Hallser care inspecta utilajele. Huff l-a încolțit. S-au certat. Huff l-a împins peste utilajul ăla și l-a pornit, iar tu ai văzut totul. Omul a fost aproape tăiat în două. Ai văzut toate astea, nu-i așa, Chris?

— Cum era să văd, când nici măcar nu am fost acolo?

— Huff mi-a spus că ai fost. Chris fu luat prin surprindere.

— Da? Chiar dacă am fost, nu am văzut nimic. Îl privi pe Beck cu atenție. De ce vorbim despre asta și de ce pari supărat?

— Orice avocat vrea ca cel pe care îl apără să fie nevinovat.

— O, mă îndoiesc. Dacă toți ar fi inocenți nu ai mai avea ce mânca. De fapt, mă simt ușurat că, în sfârșit, afli despre Iverson. Nu ar trebui să avem secrete unul față de altul. Altfel, cum am putea avea vreodată încredere unul în altul.

— Nu mi-ai împărtășit secretul logodnei lui Danny.

— Așa e. Îmi pare rău că mi-a scăpat păsărica asta.

— Pentru că problema ta și a lui Huff nu era atât smerenia fetei, cât hotărârea lui Danny de a mărturisi. Chris înjură în barbă.

— Avea de gând să pălăvrăgească în fața lui Dumnezeu despre cele întâmplăte cu Iverson.

— Îți dai seama ce înseamnă asta pentru cazul tău?

și a întregii omeniri

— Care caz? Nu mai există niciun caz, Beck. Îți amintești scuzele umile ale lui Scott pentru faptul că m-a suspectat? Dacă aș purta inel, mi l-ar săruta.

— Ai avut un motiv foarte întemeiat pentru a-ți ucide fratele. Chris scutură din cap și râse scurt.

— Crezi că eu l-am ucis pe Danny?

— Ai făcut-o?

— Am un alibi. Micuța Lila. Îți amintești?

— Ai făcut-o? strigă Beck.

— Nu, Beck. Nu am făcut-o. Chris zâmbea, când mobilul lui sună. Răspunse și se încruntă.

— Ce este, George? Ascultă. Chiar acum? Cât o să dureze? Bine, zise nemulțumit, cobor imediat. Are emoții în legătură cu inspecția de luni și vrea să mă uit la cureaua conveierului ăla în timp ce rulează, să vadă dacă o să treacă proba. Îi tremură fluidul pentru că și-a dat acordul să fie utilizat fără reparații. Îi e

teamă că o să răspundă pentru rahatul ăsta și are toate motivele. Dar înainte de a-l concedia, cred că ar fi bine să îi cânt în strună. Singura cheie de la conveierul ăla e la mine. Știam că o să îi fie frică să îi dea drumul.

— Vorbeam de motivul tău de a-ți ucide fratele, zise Beck.

— Nu, tu vorbeai despre asta, zise el. Slap Watkins a fost făptașul. Este un caz închis, lasă lucrurile așa, Beck. Și, spre consternarea lui Beck, Chris ieși afară din încăpere.

CAPITOLUL 35

Huff parcase la Dairy Queen, mâncase Blizzard și alune, iar acum râdea cu poftă în timp ce scotea cu atenție pistolul de calibrul 357 de la curea și îl pune pe scaunul pasagerului. Faptul că își arătase arma îl făcuse să pară un pic caraghios, dar nu ar fi avut nicio reținere dacă ar fi trebuit să îl împuște pe Slap Watkins. Faptul că acesta trebuia să moară era o concluzie la care se ajunsese de mult. Acum, că se afla la morgă, întreaga tăvăneală se terminase.

Huff se gândi că poate o vizită la mormântul lui Danny ar fi o idee bună. Nu mai fusese la cimitir de la înmormântare. Da, se va duce azi cu un buchet de flori.

Nu va mai fi mult până la înmormântarea lui Red, își zise el cu tristețe. Îi va lipsi.

Își aminti de plicul pe care i-l lăsase Red în dimineata aceea. Îl pusese în buzunar, când Selma îi spusese că Chris se afla la cabana de pescuit. În graba lui de a-l avertiza pe Chris și cu toate cele petrecute după aceea, nu se mai gândise la plic. Cu Slap Watkins mort și cu Chris eliberat de orice suspiciuni, putea să se ocupe de problemele Hoyle Enterprises cu energie

sporită și concentrare exclusivă. OSHA făcuse din Charles Nielson grija lui principală; acesta determinase închiderea fabricii, și, pe Dumnezeu, avea să plătească pentru asta.

Huff scoase plicul din buzunar. Înăuntru era o singură coală de hârtie. Dimineăta, când îl întrebase pe Red ce dezgropase în legătură cu Nielson, acesta îi răspunsese: „totul este aici”. Dacă astea erau toate informațiile pe care Red și cunoștințele lui din New Orleans le obținuseră, nu era mare lucru. Spre dezamăgirea lui Huff, pe hârtie erau tipărite doar câteva rânduri.

„La naiba, Red e bătrân și bolnav, iar munca lui a devenit inefficientă”, gândi

Huff. El sperase să aibă mai mult material pentru a se desfășura-o personalitate controversată, câteva păcate și defecte care să îl facă vulnerabil la atacuri. Era cumva evazionist fiscal, traficant sau consumator de droguri? Avea oare preferințe pentru pornografia infantilă? Huff căuta ceva în viața acestui om care, dacă ar fi fost dezvăluit, să îi micșoreze credibilitatea.

Huff își puse o pereche de ochelari de citit, pe care îi utiliza doar dacă nu era nimeni prin preajmă, și citi ceea ce descoperise Red Harper despre Nielson.

Câteva secunde mai târziu, o camionetă de familie a fost aproape spulberată de mașina condusă de Huff Hoyle care demarase în viteză din parcare Dairy Queen. El scăpase coala de hârtie și restul de mâncare și băutură pe podeaua mașinii. Până ajunsese la Hoyle Enterprises, pe jos se făcuse un lichid alb, lăptos. Huff nu dădu importanță, dar își aduse aminte să ia pistolul de pe scaunul pasagerului.

Sayre își îndesa geanta de voiaj, când ciocăni

cineva la ușă. Trase draperia de la geam și se uită pe fereastră.

— Red! exclamă ea alarmată și deschise ușa. Ce s-a mai întâmplat acum?

— Nu am vrut să te sperii, Sayre. Nu s-a întâmplat nimic. Pot să intru? Sayre îi făcu semn să intre și îi arătă bagajele împachetate.

— M-ai prins exact înainte de plecare. Mi-am rezervat un bilet din New Orleans pentru deseară.

— Te întorci în San Francisco?

— Acum, acolo este locul meu.

— Mă gândeam că tu și Beck...

— Nu. În dimineața aceea, trasase o linie pe nisip. El rămăsese de partea cealaltă, cu Huff și Chris. În timp ce împacheta, avusese o singură dilemă, dacă să ia darul lui de la Mardi Gras sau să îl arunce la gunoi. În cele din urmă, îl înfășurase într-un tricou și îl pusese în geantă. O amintire pe care să o ia cu ea. Își permitea atâta lucru.

— Nu mă mai întâlnesc cu Beck înainte de plecare.

— Păi, Red privi camera și căută să spună ceva ce se spune în cazul unei pierderi. Întâlnindu-i din nou privirea, ea remarcă semnele suferinței în colțurile ochilor lui.

— Ai vorbit cu Huff în dimineața asta? întrebă Red. În loc să-i, explice ce căuta aici, întrebările lui erau din în ce mai surprinzătoare.

— Numai la tabăra de pescuit, zise ea. Se așternu tăcere pentru câteva clipe. În cele din urmă, Sayre zise:

— Nu mai am prea mult timp, Red. De ce ai vrut să mă vezi? E legat de Danny? sau de Watkins?

— Nu, asta e o treabă încheiată.

— Motiv pentru care pot pleca acasă. Am ținut să rămân în Destiny până când voi afla ce s-a întâmplat cu Danny. Acum, mă pot întoarce la viața mea.

El aprobă din cap, absent, fără să îi pese de planurile ei. Apoi, își drese vocea.

— Sayre, eu îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele și nu dau vina pe nimeni. Nu l-aș trăda niciodată pe Huff, vreau să înțelegi asta. Ea se declară de acord, deși nu avea nici cea mai vagă idee despre ce încerca el să spună.

— Am cooperat în multe situații de care nu sunt mândru. La început, mi se părea destul de inofensiv să încalc câteva reguli apoi m-am trezit prins ca într-o plasă. Nu mai puteam ieși. Ridică mâinile neajutorat, ca și când i-ar fi cerut înțelegere și iertare. Dar ce a fost, a fost, nu mă pot întoarce în timp pentru a schimba lucrurile. În schimb, viitorul este cu totul altceva. Îți spun ție pentru că aș vrea să mai știe cineva cum stau lucrurile înainte de... În cazul în care se va întâmpla ceva și eu nu voi fi prin preajmă să spun adevărul.

— Adevărul despre ce? Spune-mi.

— Beck Merchant este Charles Nielson.

— Ce?

— Cunoșteam câțiva tipi în New Orleans-detectivi particulari-care l-au verificat pe Nielson pentru Huff. Charles Nielson este inventat de Beck. Nu înțeleg de ce a elaborat o asemenea farsă, nici nu vreau să știu. Ultima mea misiune specială a fost să îi dau lui Huff această informație azi-dimineață.

— Doamne.

— La tabăra de pescuit, nu mi-a făcut impresia că Huff știa, dar până acum o fi deschis plicul pe care i l-am dat și-o fi citit ce era înăuntru. Nu știu cum va

reacționa, în acest caz. Sayre sări în picioare.

— Nu știi pe dracu', laș bătrân ce ești. Îl dădu la o parte din calea ei și ieși pe ușă. Cauciucurile decapotabilei închiriate scoteau fum în timp ce accelera pe autostradă, îndreptându-se spre vechea ci casă, în speranța că îl va găsi pe Chris acolo. Nu se putea gândi la ceea ce presupunea faptul că Beck era de fapt Nielson și nici nu înțelegea motivele pentru care îi păcălise pe toți. Singurul ei gând era să îl împiedice pe Huff să citească biletul înainte de a-l preveni pe Beck. Scutură conținutul genții pe scaunul din dreapta, în căutarea telefonului mobil, apoi își aminti că îl pusese la încărcat după ce sunase la birou, ei pentru a-și anunța sosirea. Disperată, apăsă și mai tare pe accelerație și luă un viraj în viteză prea mare; strânse din dinți, încercând să evite o camionetă și accelera tot mai tare. I se păru o veșnicie până ajunse și gemu văzând că afară nu era parcată nicio mașină. Sări din mașină fără să mai oprească motorul sau să închidă ușile. În timp urca scările în fugă, își prinse un toc, căzu și se zgârie în palmă. Se împletici la ultimele trepte și ajunse pe verandă. Ușa din față era descuiată. Dădu buzna. Selma venea cu un coș de rufe.

— L-ai văzut pe Beck? Unde este Huff?

— Ultima dată când l-am văzut se ducea la tabăra de pescuit. Pe Beck nu l-am văzut deloc. Ce s-a întâmplat?

— Crezi că sunt la fabrică?

— Eu...

— Sună-l pe Beck pe mobil, strigă ea peste umăr, în timp ce fugea înapoi la mașină. Spune-i că Huff știe de Charles Nielson. Ai auzit, Selma? Huff știe de Charles Nielson.

— Da, dar...

— Spune-i, Selma. Sării în mașină și porni în viteză pe drumul ce ducea la furnale.

Beck auzi telefonul sunând, în timp ce cobora pe platformă, dar îl ignoră. Când ajunse la conveier, George stătea în spatele lui Chris, care se apleca peste utilaj, verificându-i cureaua defectă, în funcțiune. Niciunul nu purta cască sau ochelari de protecție. Nu învățaseră nimic. Beck fu nevoit să strige tare să se facă auzit:

— Chris! George Robson sări ca ars și se întoarse spre el. Fălcile lui rozalii tremurau de uimire. Arăta de parcă văzuse o fantomă. Chris se îndreptă și își scutură palmele. Se uita la Beck, dar vorbea cu George.

— Întotdeauna se poate da vina pe directorul de protecția muncii pentru o reparație de mântuială, George. Oricum, azi nu putem face mare lucru. Du-te acasă.

George părea să caute oxigen, precum un pește apa. Transpira abundant și își frângea mâinile grăsuțe. Fără a spune un cuvânt, se întoarse și plecă.

Beck îl privi urcând scările de metal spre Centru și dispărând pe ușă.

— Bietul George, zise Chris și apăsă butonul de oprire a utilajului. E mai stresat ca niciodată.

— Tu l-ai pus pe Slap Watkins să îl ucidă pe Danny, zise Beck, fără nicio introducere. În timp ce tu erai cu Lila pentru a-ți crea un alibi, Watkins s-a dus la tabăra de pescuit și l-a ucis. Nu mințeai când ziceai că nu tu ai făcut-o. Ai pus pe altcineva să o facă pentru tine.

Huff intră mai întâi în biroul lui Beck. Beck cel conștiincios. Beck cel care muncea peste program. Beck cel care apăraseră întotdeauna interesele Hoyle Enterprises. Nenorocitul de Beck. Trădătorul de Beck. Mincinosul de Beck.

Biroul lui Beck era gol, ca și cel al lui Chris, dar auzi un utilaj pornit și se duse la fereastra care dădea spre platforma. Se uită și îi văzu pe cei doi discutând, pe fiul lui și pe Juda care îi trădase. Singurul gând al lui era să îl distrugă pe cel care făcuse lucrul cel mai teribil pentru a-l distruge. Scoase pistolul și se îndreptă spre scara din spate. Ajuns pe platformă, hotărî să nu își piardă capul și să nu se ducă acolo cu un pistol la vedere. După cum îi spusese lui Beck acum două zile, Nielson era un prost strateg. Cel mai bun atac era surpriza.

Chris râse încetitor. Slap a fost foarte supărat că Danny nu l-a lovit. Venise cu mine într-o noapte în parcare de la Razorback.

— Unde i-ai spus că ai o treabă pentru el. Chris îl privi impasibil.

— I-ai spus lui Slap să facă astfel încât să pară o sinucidere. Ar fi reușit, dar a uitat pantoful lui Danny. Acest mic detaliu l-a făcut pe Scott să se îndoiască că ar fi vorba de o sinucidere. Cum nu ți-ai imaginat că vei fi suspectat, din disperare, ai avansat teoria că Watkins o făcuse și că îți înscena ție totul. Mintea lui Beck relua evenimentele petrecute în ultimele două săptămâni, ca o piatră care cădea pe suprafața apei.

— Ceea ce nu înțeleg este de ce Watkins nu a întins-o din oraș imediat ce și-a făcut treaba? De ce a mai rămas pe aici? Ce rost a avut acea întâlnire cu tine pe șosea și povestea de la restaurant? îl privi pe

Chris ca și când ar fi așteptat ca acesta să completeze spațiile goale, dar privirea acestuia nu trăda nimic.

— Stai, zise Beck, tocmai mi-am amintit ceva.

Când a venit Watkins la restaurant a fost surprins să ne vadă acolo. De fapt, nu se aștepta să mă vadă pe mine, nu? A zis că era acolo cu treabă... a, făcu iluminat dintr-odată. Plata. Venise acolo ca să își ia banii. În noaptea aceea a avut Billy accidentul. Tocmai mă întorsesem de la spital. Întâlnirea noastră neașteptată te-a împiedicat să închei tranzacția cu Watkins. Nu mă mir că era atât de furios în noaptea aceea, pe șosea. Încă nu își primise banii. Începea să fie nervos. Disperat, s-a dus la Sayre și l-a pus din nou pe Scott pe urmele tale. Asta a făcut ca lucrurile să ia o turnură urâtă, așa că ai aranjat o întâlnire cu el la cabană azi dimineață. Chris rânji.

— Sunt sigur că ai fost un student strălucit? Ești chiar isteț. Dar, Beck, singurul lucru de care pot să jur că este adevărat a fost acela că Watkins a venit furios pe ușa aia, agitând cuțitul și amenințându-mă că va ucide un al doilea Hoyle.

— Nu am nicio îndoială că așa s-a întâmplat, doar că a venit mai devreme decât te așteptai. Voia să îți sară la gât pentru că nu avea încredere în tine. În mod justificat. Chiar și Watkins avea atâta minte, încât să își dea seama că nu intenționei să-l plătești și nici să-l lași să plece viu de la acea ultimă întâlnire își semnase condamnarea la moarte chiar în clipa în care a acceptat să îl ucidă pe Danny.

— Te rog, Beck. Să nu fim sentimentali față de Watkins. O trădare fusese în planurile lui de la început. De ce crezi că a lăsat chibritul ăla în cabană?

Beck refăcu scenariul și își calculă opțiunile. Putea pleca acum. Să se întoarcă pur și simplu și să

plece. Să se ducă după Sayre. Să își trăiască restul zilelor iubind-o făcând abstracție de Chris și Huff, de trădările și corupți lor. La naiba, cu nenorocita lor de turnătorie distrugătoare de vieți. Era al naibii de conștient de acea luptă interioară. Abia aștepta să se scuture de orice responsabilitate, să uite pentru totdeauna de Hoyle și să îi lase dracului. Sau putea să rămână și să facă ceea ce se angajase să facă. Oricât de dificilă era cea de a doua variantă, Beck optă pentru ea.

— Nu Slap Watkins a pus chibritul în cabană, Chris. Îi susținu privirea lui Chris câteva secunde, înainte de a adăuga.

— Eu l-am pus.

Pe George Robson îl usturau ochii din cauza lacrimilor. Voia să plângă de frustrare și de teamă. Când părăsi clădirea, căldura îl lovi moleșindu-l și amețindu-l și mai tare. Îi veni să vomite și se aplecă, sprijinindu-se de perete, vărsând în buruienile uscate. Era scuturat de spasme, iar soarele îl toropea nemilos. Când își dădu seama cât de aproape fusese de comiterea unui păcat de moarte, când recunoscuse cât de dezamăgit fusese pentru că eșuase, fi cuprins de încă un atac de panică. Stomacul i se goli de tot și spasmele încetară. Își șterse gura cu o batistă mototolită pe care o scoase din buzunarul pantalonilor și își tampona cu ea fruntea, ceafa și palmele umede. Își propusese să îl ucidă pe Chris. Plănuise cum va face ca să pară un accident. Slăbise cureaua așa încât să se pipa imediat ce utilajul va fi pornit și să sară din nou în aer, odată cu cel care o inspecta în momentul respectiv. Dar cureaua ținuse. Pe de altă parte, îi mulțumi lui Dumnezeu că fusese așa. Îi mulțumise lui

Dumnezeu că a fost neîndemânatic și de această dată. Dacă ar fi fost prins și ar fi fost condamnat la moarte, ar fi pierdut-o pe Lila pentru totdeauna. Cel puțin mai avea o șansă să o facă fericită. Va avea mai mult timp pentru ea. Dacă îl va părăsi pentru Chris sau pentru altul la fel de fermecător, peste o lună sau un an, ei bine, măcar între timp va fi a lui.

Da, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că îl salvase de la dezastru.

— Domnule Robson? Se retrase de lângă zidul de care se sprijinea și clipi, văzând-o pe Sayre Hoyle.

— L-ați văzut pe Beck Merchant? Întrebă ea.

— A, da. este... Este aici.

— În biroul lui?

— Pe platforma atelierului, împreună cu Chris. Sayre nici măcar nu îi mulțumi, ci deschise ușa și dădu buzna înăuntru. George se grăbi să plece. Era nerăbdător să ajungă acasă, unde îl aștepta Lila.

— Eu am pus chibritul în cabană, repetă Beck. Chris îl privi ca și când ar fi așteptat lovitura de grație. Cum nu venea, expresia i se schimbă și trăsăturile i se înăspriă.

— Măi, să fie. Asta da bombă. De ce să fi făcut tu asta, Beck?

— Pentru că știam că tu l-ai ucis.

— Nu am făcut-o.

— Asta e o chestiune de detaliu. Dacă nu ai fi fost tu, Danny n-ar fi murit. M-am temut că vei scăpa și de data asta, dacă nu îi voi da șerifului indicii în direcția cea bună. Când Scott te-a întrebat cum ar fi putut Danny să apese pe trăgaci, eram nouăzeci și nouă la sută convins că tu ai făcut-o. M-am convins definitiv în momentul în care ai spus că Slap a făcut-o și ți-a înscenat ție totul.

Singurul lucru care lipsea era motivul. Nu păreai să îl urăști pe Danny. Cel mult îți era indiferent. În ceea ce privește afecțiunea lui Huff, tu erai favoritul și succesorul lui la turnătorie. Atunci ce pericol ar fi putut reprezenta Danny pentru tine? De ce a trebuit să moară? Nu am știut răspunsul la această întrebare, până când nu am aflat de logodna lui. Logodnica lui îi spusese lui Sayre că Danny era frământat de o dilemă morală. Atunci mi-am dat seama. Motivul era cazul Iverson. Danny știa unde se afla cadavrul și intenționa să vorbească. Chris inspiră praful și expiră lent.

— A fost pentru prima dată în viața lui când Danny nu a cedat. Insista să facă o confesiune publică. Huff și cu mine nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

Mi-a zis să mă ocup de asta.

— Și ai făcut-o. Chris își desfăcu brațele, ca și când Beck ar fi tras concluzia...

— Dezgroparea cadavrului lui Iverson ar fi ridicat tot felul de întrebări neplăcute.

— De data asta nu vei scăpa de justiție.

— După cum vezi, zise el, zâmbind obraznic, am scăpat deja.

— Încă nu.

— Ai de gând să mă dai în gât? De ce? Din cauza lui Iverson?

— Vai, Chris, tocmai aici e problema râse Beck. Voi cei din familia Hoyle sunteți atât de aroganți că mi se întoarce stomacul pe dos. Nu ți-ai pus niciodată întrebarea cum de am apărut exact în noaptea în care s-a încheiat procesul tău cu jurații mituiți? M-ai acceptat, mi-ai dat o poziție bunicică la compania ta, m-ai introdus în familie. Exact acolo am vrut să fiu, infiltrat în sânul familiei, un aliat de încredere și un

confident ochii lui Chris se îngustară periculos.

— Cine ești?

— Știi foarte bine cine sunt Mă cunoșteai de la colegiu, râse Beck scurt. Nici aceea nu a fost o coincidență. M-am înscris acolo pentru că acolo te-ai înscris și tu.

M-am înscris în frăție pentru că acolo erai și tu. Am apărut mereu în calea ta și ți-am atras atenția, pentru ca atunci când va fi timpul să intru în Hoyle Enterprises, să fiu cu un pas înainte. Și a ținut Mai bine decât prevăzusem, m-am bucurat de credibilitate instantaneu. M-ai acceptat fără să clipești. Și Huff la fel.

— Ești sindicalist, nu?

— Nu.

— Ești funcționar de stat, poate de la FBI?

— Nici chiar așa de important nu sunt.

— Atunci cine dracu' ...

— Sunt Beck Merchant. Acesta a fost numele tatălui meu vitreg. M-a adoptat în momentul în care s-a căsătorit cu mama care rămăsese văduvă. I-am luat numele pentru că încă de la zece ani vă pusesem gând rău și știam că numele meu adevărat m-ar fi dat de gol.

— Abia aștept, zise Chris sarcastic. Care este numele tău adevărat?

— Hallser. Chris tresări, apoi aprobă ca și când l-ar fi felicitat pe Beck pentru istețimea lui.

— Asta este într-adevăr edificator.

— Sonnie Hallser a fost tatăl meu.

— Atunci pe Huff vrei să te răzbuni, nu pe mine.

— E mai mult decât răzbunare Chris. Vreau să distrug tot ceea ce este legat de voi.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— A început deja, Hoyle Enterprises a fost închisă.

— Ești în cârdășie cu Charles Nielson?

— Eu sunt Charles Nielson. Sau, mai bine zis, nu există niciun Charles Nielson. Nu e decât un nume pe o bucată de carton, subiectul câtorva comunicate de presă, pe care le-am scris și distribuit eu însumi. Numele lui este anagrama numelui tatălui meu cu inițială bunicului în mijloc.

— Deștept băiat.

— Am așteptat ani de zile clipa asta, Chris. Viața tatălui meu a fost scurtată cu zeci de ani. Și pentru ce? Pentru că a stat în calea lui, Huff l-a eliminat. Toată lumea știa. Dar Huff a scăpat basma curată. Așa cum ai scăpat și tu de Iverson. Ei bine, ia ghici, Chris? Coborî vocea până la șoaptă. S-a terminat.

— Ce ai de gând să faci, Beck? Să mă hărțuiești? Ești avocatul meu. Nu poți divulga nimic din ce ți-am spus fără să fii eliminat din barou.

— A meritat încercarea, dar adevărul este că nu îmi pasă dacă voi fi eliminat. N-am vrut niciodată să profez și am făcut-o doar pentru a mă apropia de tine și a avea acces la secretele voastre murdare. Voi fi considerat gură spartă, trădător și chiar mai rău, dar nu mă deranjează Reprezentându-vă pe tine și pe Huff, m-am obișnuit cu - ideea ca oamenii să mă considere un rahat. Nu ar fi nimic nou.

— Ți-ai luat toate precauțiile.

— Da.

— Ar trebui să leșin, sau ceva de genul ăsta? Beck îl cunoștea suficient de bine pe Chris pentru a-și da seama că sarcasmul lui era un bluf.

— Huff va plăti pentru tata. Tu ai învățat de la el, te-a antrenat bine și chiar îl întreci în depravare. Ți-ai

ucis propriul frate. Pentru asta te vei duce la fund, Chris.

Chris privi dincolo de Beck.

— Era și timpul să ni te alături, Huff, zise el. Beck se întoarse încet spre omul care îi fusese dușman aproape toată viața. În toți acești ani, dacă ezitase vreodată, fusese suficient să își amintească că nici nu apucase să își ia rămas-bun de la tatăl lui. Nici el și nici mama lui nu apucaseeră să îl vadă în sicriu”. Ar fi fost o priveriște prea urâtă”, îi spusese cei de la firma de pompe funebre. Din cauza lăcomiei acestui om, mama lui rămăsese văduvă, el orfan, iar tatăl lui fusese sfârtecat. Privindu-l acum, simțea cum crește ura în el.

— Beck și cu mine am avut cea mai interesantă conversație, zise Chris.

— Am auzit. Fața lui Huff era roșie, ochii îi ardeau, iar în mână strângea tare pistolul.

— Am auzit, repetă el ridicând mâna cu pistolul. Beck ridică mâinile.

— Huff, nu! Huff apăsă pe trăgaci. În hala goală pocnitura sună ca un tunet. Ecoul dură câteva secunde și Beck realizează că fusese urmat de un alt zgomot, o trosnitură teribilă. Huff scăpă pistolul, care ateriză pe podeaua de ciment, îl dădu pe Beck la o parte și se repezi înainte pe lângă el. Beck se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Chris căzând la pământ în fața utilajului, cu o bucată de metal înfiptă în gât. Din rană îi țâșnea sângele. Genunchii lui Huff se izbiră de podea, exact în fața lui Chris. Își puse mâinile pe rana lui, încercând să oprească hemoragia. Culoarea dispărea rapid din obrajii lui Chris, care se holba la Huff extrem de mirat. Beck își scoase cămașa și o mototoli pentru a acoperi rana prin care țâșnea

sângele. Sayre apăru lângă el.

— Oh, Doamne.

— Cheamă ambulanța, îi strigă și o simți smulgându-i telefonul de la curea. Huff cuprinse capul lui Chris în mâini și îl scutură cu putere.

— De ce ai făcut-o? Tu l-ai ucis pe Danny, băiete? De ce?

— Tu ai tras în mie? Din gâtul lui Chris țâșni un găjâit odată cu un șuvoi de sânge care îi scaldă fața lui Huff. Ai spus să îl opresc pe Danny, Huff. Ai spus să mă ocup de asta. Huff lăsă capul din mâini și urlă ca un animal. Apoi îi luă din nou capul și i-l strânse protector la piept.

— Danny era fratele tău. Fratele tău. Plângea, se tânguia, îl ținea pe Chris în brațe cu mâinile atârându-i pe lângă corp, lipsite de viață, ca ale unui manechin. Cum ai putut face asta? Chris suspină epuizat:

— Tu mi-ai spus să mă ocup de asta. Vorbele abia mai puteau fi auzite, dar trădau confuzia și neîncrederea în dezaprobarea lui Huff. Huff se aplecă și îl sărută pe Chris pe tâmplă. Pe fața lui Huff, sângele lui Chris se amesteca cu lacrimile.

— Pe tine te iubeam cel mai mult. Știi asta. Dar și Danny era fiul meu. Gemu. Era sânge din sângele meu și al tatălui meu. Iar tu l-ai ucis. De ce, Chris? De ce?

Beck se uită la Sayre care chemase o ambulanță și acum asista la fel de neajutorată ca și el. Când ochii li se întâlniră, Beck citi în ei propriile gânduri: Chris nu făcuse decât ceea ce văzuse la tatăl lui. Huff continuă să se lamenteze, în timp ce sângele lui Chris se scurgea cu repeziciune din trup. Huff își strângea băiatul favorit în brațe și îl legăna ca pe un bebeluș. Îi mângâia părul și îi săruta obrazii, făcând abstracție de

amestecul de sânge și lacrimi de pe fața împietrită a lui Chris. Îi spunea, îi repeta mereu că îl iubea și că era preferatul lui și-l certa cu blândețe că își ucisese propriul frate! În cele din urmă, sosi ambulanța. Când medicii încercară să îl ia pe Chris din brațele lui Huff, acesta se împotrivi ca un nebun. Scăldat în sânge și lacrimi, urlă până când răguși, zicând că nimeni nu îi va lua primul născut... care acum nu mai auzea nimic.

EPILOG

— Pari extenuat.

— Înseamnă că aparențele nu sunt înșelătoare, spuse Beck urcând scările spre veranda unde ea și Frito îl așteptau. Au fost șase ore de coșmar.

Trecuseră șase ore de când Chris fusese declarat oficial mort și Huff fusese arestat pentru omucidere, deoarece glonțul lui provocase accidentul lui Chris.

Huff nu era în stare să ia o decizie, așa că Beck îl sună pe avocatul pe care Chris îl angajase pentru sine. Acesta acceptase să îl reprezinte pe Huff și ajunsese în Destiny cât putuse de repede. Un procuror districtual fusese numit de Wayne Scott pentru a-i interoga pe Beck și pe Sayre. Cei doi și-au spus povestea de mai multe ori. Beck era de departe cel mai coerent. Nu omisese nimic și explicase în detaliu cum discuția lui cu Chris dusese la moartea acestuia.

— Nu există nicio îndoială că Huff venise să mă împuște pe mine pentru trădare, le spusese el procurorilor. Știam că pentru a-i învinge, trebuia să gândesc ca ei, să acționez ca ei. Trebuia să fiu unul de-al lor. Sayre ascultase uimită. Din dragoste și din spirit de datorie, Beck devenise avocatul detestat și urât al familiei Hoyle. Când l-a auzit pe Chris mărturisind că a pus la cale uciderea lui Danny, Huff

s-a pierdut. A tras cu pistolul din furie, dar n-a ratat. Chris a lovit fără să vrea butonul utilajului nesupravegheat. Cureaua s-a rupt și a sărit în aer. Au sărit bucăți de metal, cât șrapnelul. Unul l-a nimerit pe Chris.

În cele din urmă, Sayre fu scutită de proceduri, dar lui Beck i s-a cerut să rămână și să mai dea declarația încă o dată. I se reamintise că viola clauza confidențialității dintre client și avocat și ce implica aceasta pentru cariera de avocat dar cu toate acestea el vorbi. O dată eliberată de obligații, Sayre nu știa ce să facă. Nu voia să se întoarcă acasă care acum era locul unei crime, dar nici la motel, și se hotărî să-l aștepte pe Beck la el acasă.

Acum, ședea pe un balansoar și îl scărpină pe Frito după ceafă.

— Toți ar trebui să ne bucurăm de o viață ca a lui, remarcă Beck. Fiecare zi e un nou început. Orice s-a întâmplat ieri e de domeniul trecutului și nu își face griji pentru ziua de mâine.

— Ce se va întâmpla mâine?

— Huff va fi acuzat iar noi vom fi citați ca martori ai acuzării la procesul lui.

— Mi-am închipuit asta.

— Crezi că va vorbi?

— Nu m-ar mira. Le-a spus unde sunt rămășițele pământesti ale lui Iverson. Red Harper și-a recunoscut implicarea. Are multe de ispășit dacă trăiește destul.

Beck își sprijini coatele pe genunchi și își frecă ochii cu degetele.

— Huff e un om sfârșit Sayre. Înainte de a pleca, m-am dus în celula lui.

— Cum a reacționat la vederea ta?

— Nu a reacționat. Stătea ghemuit pe pat,

plângându-și sufletul. Nu ți-l poți imagina pe Huff Hoyle într-o asemenea ipostază. Vorbea încet și trist. Cred că i-ar fi iertat lui, Chris orice, în afară de uciderea cuiva din familie. Dacă l-ar fi împușcat pe președinte, Huff l-ar fi acoperit și l-ar fi apărat până la ultima lui suflare. Dar să își ucidă propriul frate? Huff nu putea accepta. I-a fost imposibil să înțeleagă așa ceva. Ținea prea mult la familie.

— Mă întreb de unde până unde, zise Sayre. Nu a crescut înconjurat de un clan. Nu a pomenit niciodată de părinții lui, decât pentru a spune că amândoi muriseră când el era mic. Beck reflectă câteva momente, apoi zise:

— Într-o noapte, când Chris era plecat, eram numai cu el. Băuse destul de mult. Vorbea ca un om beat, dar a zis ceva de moartea tatălui său. Și nu i-a spus tata ci tăticul. Zicea că „nenorociții îi scriseseră numele greșit”.

— Despre cine vorbea?

— Nu a dat amănunte. Atât a spus. Ar putea fi o afirmație scoasă din context și lipsită de sens sau una foarte profundă. Sayre privi afară peste peluză și suspină.

— Când mă gândesc, să apese pe trăgaci... încerca să distrugă ce iubise cel mai mult în viața lui.

— Chris era și ultima lui speranță de a avea nepoți care să îi poarte numele. A distrus orice șansă în acest sens. Dar nu mi-e milă de el, Sayre. El l-a făcut pe

Chris așa. El l-a încurajat.

— Și mi-a ucis copilul, la care nu cred că s-a gândit ca la unul de-ai lui. Beck îi strânse mâna între ale lui.

— Ți-e foame, Sayre?

Intrară în casă. Ea comandase în drum niște cartofi prăjiți. Începură să pună masa și între timp îl mângâiau pe Frito care îi urma de parcă i-ar fi fost frică că îl vor lăsa din nou singur, în curând.

— Am vorbit din nou cu Luce Daly, zise ea. Clark va fi externat mâine sau poimâine. Colegii lui de lucru i-au cerut să îi reprezinte în fața inspectorilor de la OSHA. Nu va fi capabil să facă prea multe până nu își revine complet, dar un asemenea vot de încredere ar trebui să îl ajute. Ca și faptul că oamenii care l-au atacat au ajuns la închisoare. Luce îți mulțumește pentru că ți-ai ținut promisiunea față de ea.

— I-am raportat lui Wayne Scott, măcar atât puteam face și eu pentru ea.

— Am sunat-o și pe Jessica Deblance și i-am spus ce s-a întâmplat azi și mi-a fost recunoscătoare că am anunțat-o înainte de a afla din presă. E foarte drăguță, Beck. Când i-am spus că mă simțeam vinovată pentru faptul că Danny mă sunase, iar eu nu i-am răspuns, mi-a spus că nu ar trebui. Danny nu ar fi vrut să mă simt vinovată din cauza asta. A mai spus că se ruga pentru noi toți, inclusiv pentru Chris. Mă bucur că Danny a cunoscut o astfel de dragoste, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp.

— Și eu.

— Cred că ai fi încântat să o cunoști pe Jessica.

— S-ar putea să nu se bucure să mă cunoască, zise el. Sunt încă dușmanul multora dintre oamenii de aici.

— Ai putea să te prezinți ca Charles Nielson.

— Nu, el trebuie să se întoarcă acolo de unde a apărut. Atenția publicului pălește. În câteva luni, nimeni nu își va mai aminti de mine.

— Cum rămâne cu cei care au pichetat și cu

familia Paulik?

— Nielson îi va îndruma spre un alt avocat, unul mai bun.

— Tu ce vei face?

— Ce îmi rezervă viitorul, vrei să spui? Asta depinde de tine, Sayre. Din toate punctele de vedere, Hoyle Enterprises îți aparține ție. Lucrez pentru tine. Ce vrei să fac? Poți să mă delegi să reprezint compania?

— În starea în care se află Huff, nu e nicio problemă.

— O dată ce se termină formalitățile, aş vrea să scoți Hoyle Enterprises la licitație. Vinde-o. Nu o vreau, însă nu o pot închide pur și simplu. Aș lăsa orașul ăsta fără niciun fel de obiectiv economic. Vinde-o unei companii responsabile, care se află în fruntea clasamentului din punct de vedere al relațiilor de muncă și al condițiilor de lucru.

— Înțeleg și sunt de acord. Am niște propuneri interesante. Companii care m-au mai contactat. Le-am spus că Huff nu va vinde niciodată. Se vor bucura să afle veștile noi.

— Pe toată durata inspecției celor de la OSHA, vreau ca muncitorii să își primească salariile înțelegi.

— Bine, zise el, rămân până rezolv toate astea.

— Și pe urmă?

— Consultanță, poate.

Aș putea fi mediator între grupurile de lucru și marile concerne. Dumnezeu mi-e martor că am destulă experiență și că știu ambele fețe ale monedei.

Crezuseră că le era foame, dar, când începură să mănânce, descoperiră că nu prea aveau poftă. Sayre luă un biscuit cu unt.

— Mi-ai spus că mama ta trăiește, este adevărat?

— Da.

— Aș vrea să o cunosc.

— Ai cunoscut-o în biroul lui Charles Nielson.

— Brenda?

— Când am intrat și te-am văzut acolo, am rămas perplex, dar mamei nu i-a scăpat nimic.

— Nu, nimic. Nu mi-aș fi dat seama niciodată.

— Zicea că ești minunată, chic, frumoasă... Să vedem... Nu îmi amintesc toate calificativele, dar ți-a adus un adevărat omagiu. Îți amintești când ai ieșit din birou și vorbeam la telefon, încercând să dau de Nielson în Dayton?

— Cincinnati.

— De fapt, vorbeam cu ea. Îmi ținea o morală pentru că am fost nepoliticos față de tine.

— Trebuie să fi fost înnebunită ieri după ce te-au bătut. Nu mă mir că a sunat aici ca să întrebe de tine în numele doamnei Nielson.

— Am vorbit cu ea chiar în drum spre casă. I-am spus ce s-a întâmplat astăzi. Neam ocupat de distrugerea familiei Hoyle mai bine de douăzeci de ani. Este foarte ușurată că în sfârșit, s-a terminat. Dar și mai ușurată că am supraviețuit.

Întotdeauna s-a temut că Huff sau Chris vor descoperi cine sunt și că voi dispărea ca Gene Iverson sau voi avea un accident mortal la fel ca tatăl meu.

— Și domnul Merchant?

— A murit acum câțiva ani. Era un om bun. Un văduv fără copii. O iubea pe mama și m-a crescut ca pe propriul său fiu. Am avut norocul de a avea doi tați foarte buni. Sayre se ridică și începu să șteargă masa.

— Da, ai avut acest noroc, spre deosebire de mine. Puse vasele pe masă și se întoarse să ia altele. Beck o apucă de mijloc și o trase spre el.

— După ce termin aici, după ce îmi depun demisia, îmi voi căuta o nouă reședință, unde o să îmi deschid și biroul de consultanță.

— Ai vreo idee unde?

— Speram să îmi sugerezi tu ceva. O privi cu subînțeleș.

— Cunosc un oraș drăguț, zise ea. Cu parcuri minunate și mâncare bună.

— Chiar așa. Își trecu degetele prin părul lui, dar zâmbetul îi păli.

Ne cunoaștem de numai două săptămâni, Beck. Și au fost două săptămâni, foarte agitate.

— Din punct de vedere emoțional.

— Da, e prea curând să ne facem planuri comune?

— Probabil, zise el. Ca să fim sinceri cu noi înșine, ar trebui să mai așteptăm, să vedem cum stau lucrurile, înainte de a ne lua vreun fel de angajament.

— Așa cred și eu. Se uită la ceas.

— Până la și jumatate? Beck râse încetișor.

— Nu îmi trebuie atât de mult timp. O strânse de mijloc, își îngropă fața între sânii ei și suspină greu. Distrugerea celor din familia Hoyle m-a secat de orice energie. De la moartea tatălui meu, nu am luat nicio decizie care să nu fi fost legată de această zi. Acum s-a terminat... sunt mult prea obosit de toate astea, Sayre.

— Și eu m-am săturat să fiu furioasă. Nici măcar nu simt cine știe ce satisfacție la gândul că Huff a fost distrus. Adică, mă bucur că dă, în sfârșit, socoteală pentru crimele pe care le-a comis, dar este un personaj tragic. Nu există niciun fel de bucurie, nu?

— Nu. Niciun pic de bucurie. Poate pace.

— Poate. Își puse mâna pe abdomenul ei și îl

mângâie ușor.

— Dintre toate lucrurile care i se pot reproșa, cel mai grav mi se pare ceea ce ți-a făcut ție. Își puse mâna peste a lui, liniștindu-l.

— Sunt o Hoyle, Beck. Noi nu spunem întotdeauna adevărul și ne pricepem la manipulare. Beck o privi surprins. L-am mințit pe Huff, continuă ea. A fost o lovitură nedreaptă, de acord, dar eram disperată și voiam să îl rănesc în adâncul ființei lui. Coborându-și vocea, adăugă: Doctorul Caroe nu a făcut niciun rău iremediabil. Beck îi privi pântecul, apoi o privi din nou în ochi.

— Poți avea copii?

— Nu există niciun impediment fizic. Mă gândesc că poate ar trebui să îi spun și lui Huff. Beck se ridica încet în picioare și o trase spre el.

— Asta te-a deosebit de ei, Sayre. Ei nu au avut nici pic de milă. Tu ai. De asta te iubesc.

— Nu, Beck, zise, lipindu-și obrazul de al lui, asta am văzut eu la tine.

SFÂRȘIT